

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRIDE OF THE SHADOW KING

SYLVIA MERCEDES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BRIDE OF THE SHADOW KING

SYLVIA MERCEDES

OceanofPDF.com

© 2022 Sylvia Mercedes FireWyrM

Books tarafından yayımlanmıştır

www.SylviaMercedesBooks.com

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, fotokopi, kayıt gibi herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez. Bunun tek istisnası basılı incelemelerdeki kısa alıntılardır.

Bu kitap bir kurgu eseri içermektedir. İsimler, karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: TrifBookDesign

OceanofPDF.com

AYRICA SYLVIA MERCEDES TARAFINDAN

Sylvia'nın tüm kitaplarını ve onları nerede bulabileceğinizi şu adreste
görün

www.sylviamercedesbooks.com/books

GÖLGE KRALIN GELİNİ

[*Gölge Kral'ın Gelini*](#)

[*Gölge Kral'ın Yemini*](#)

(Devamı gelecek)

MUM IŞIĞI VE GÖLGELER

[*Ay Ateşi Gelini*](#)

[*Güneş Ateşi Kralı*](#)

LANETLİ ŞEHRİN PRENSİ

[*Büyülenmiş*](#)

[*Dolaşmış*](#)

[*Ensorcelled*](#)

(Devamı gelecek)

ROSEWARD'IN YARALI BÜYÜCÜSÜ

Hırsız

Tutsak Wraith

BİR ZAMANLAR FISILDAYAN ORMANDA

Kurtlar ve Gardiyanlar

Gümüş ve Sırlar

(Devamı gelecek)

VENATRIX GÜNLÜKLERİ

Gölgelerin Kızı Kaderin

Vizyonları

Kötülük Yolları

Ruhların Dansı

Tozun Gözyaşları

Zehir Kraliçesi

Kabusların Tacı

FAE'NİN ÇALINTI GELİNLERİ

Çalıntı Büyücü Gelin

BİR KÖTÜ ADAMIN SONSUZA DEK

Carabosse ve İğ Büyüsü

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13](#)

[BÖLÜM 14](#)

[BÖLÜM 15](#)

[BÖLÜM 16](#)

[BÖLÜM 17](#)

[BÖLÜM 18](#)

[BÖLÜM 19](#)

[BÖLÜM 20](#)

[BÖLÜM 21](#)

[BÖLÜM 22](#)

[BÖLÜM 23](#)

[BÖLÜM 24](#)

[BÖLÜM 25](#)

[BÖLÜM 26](#)

[BÖLÜM 27](#)

[BÖLÜM 28](#)

[BÖLÜM 29](#)

[BÖLÜM 30](#)

[BÖLÜM 31](#)

[BÖLÜM 32](#)

[BÖLÜM 33](#)

[BÖLÜM 34](#)

[BÖLÜM 35](#)

[BÖLÜM 36](#)

[37. BÖLÜM](#)

[BÖLÜM 38 SONSÖZ](#)

[SONRAKİ: GÖLGE KRAL'IN YEMİNİ](#)

[Sylvia Mercedes'ten daha fazlasını keşfedin](#)

[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

*Stephanie Gail için, cesur
kadın*

OceanofPDF.com

1

FARAINÉ

"Cornaith'in veliaht prensini kocan olarak kapmayı başarmış olsaydın, şimdi bu durumda olmazdık, değil mi?"

Gözlerimi kapatıyorum, omurgamdan aşağı akan ürpertiye durdurmaya çalışıyorum. Ağabeyimin sözleri bana tokat gibi çarpıyor. Dudaklarından o kadar rahat dökülüyorlar ki, insan havadan ya da tuniğinin kesiminden bahsettiğini sanabilir. Ama sözlerin ardındaki acı ve dile getirilmemiş duygu beni irkiltiyor ve bir şekilde vagon koltuğumun minderlerine gömülüp yok olmayı diliyorum.

Kirpiklerimi kaldırıp karşımda oturan Theodre'ye bakmadan önce uzun bir nefes alıyorum. Kürklü bir seyahat pelerini ve bu küçük alanda çok fazla yer kaplayan tüylü bir şapkayla göz kamaştırıyor. Dizlerinin yanında tamamen dekoratif bir kılıç duruyor, mücevherli kabzası kemeriyle uyumlu olacak şekilde işlenmiş. Kadife eldivenli parmaklarının üzerine sığacak büyüklükte altı şişman yüzük, ellerinin her hareketinde parlıyor. Şimdi bunlardan birini parlatıyor, yüzlü taşla üflüyor ve koluna sürtüyor.

"Savaş çok korkutucu, biliyorsun," diyor, sanki bu düşünce hiç aklıma gelmeyecekmiş gibi. "Her şeyi bırakıp savaşa gitmek zorunda kalan sıradan bir adam için işine devam etmek çok zor. Yapılması gerekenleri yapmak için sadece kadınlar varken ekinler bozulmaya terk ediliyor. Ve ne kadar da çirkin korkuluklar! Hepsi çukur gözlü ve kemik kalçalı. Onlara bakmak insanın midesini bulandırıyor. Sabanları ve tırpanlarıyla dışarıdalar,

ve arkalarında da bir sürü serseri velet. Sanki kralla ya da ülkeyle gurur duymuyorlar."

Başını kaldırıp bana bakıyor, koyu renk gözleri arabanın loşluğunda parlıyor. "Cornaith ile bir ittifakın çözemeyeceği hiçbir şey yok. Süvarileri düşmanlarımızın topuklarına kadar kaçmasını sağlardı! Bunun yerine, o tanrıların lanetlediği fae'ler kırsalın her yerinde sürünüyor, baskınlar düzenliyor, ekinleri yakıyor, hayvanları çalıyor, hepsi iyi bir eğlence gibi. Bu yüzden insanlar ağlayarak babalarının kapısına geliyor, feryat ediyor ve açlıktan ölen çocuklarını ellerinde tutuyorlar, sanki bu konuda yapabileceği bir şey varmış gibi. Daha fazlasını savaşa göndermekten başka."

Ve bu senin hatan.

O söylemiyor. Söylemesine gerek yok. Her kelimenin, her hareketin, her bakışın altında yatan suçlamayı hissediyorum. O kadar derinden hissediyorum ki, inanmaya başlıyorum.

Benim hatam.

Yanmış ekinler. Yerlerinden edilmiş insanlar. Açlıktan ölen çocuklar.

Benim hatam.

Daha iyisini yapmalıydım. Daha iyi olmalıydım. Cornaith Prensi Orsan kur yapmaya geldiğinde gülümsemeli, flört etmeli, dans etmeli ve alay etmeliydim. Sessizce bir kenarda oturmamalı, odanın gölgeli kenarlarına saklanmamalı, ışığın, gürültünün, kahkahaların ve insanların muazzam baskısının tüm savunmalarımı kırıp beni acıdan soluk soluğa bırakmayacağı yerler bulmaya çalışmamalıydım. Bu acıyı farkındalığımın en uzak köşelerine itmeli - zaten çoğunlukla kafamın içinde, değil mi? - ve hissetmiyormuş gibi davranmalıydım. Olmam gerektiği gibi, Gavaria Kralı'nın en büyük kızı olarak doğduğum gibi davranmalıydım.

Ama yapamadım.

Öyle olsa bile, Prens Orsan beni alabilirdi. Görüşmeler oldukça ilerlemişti, onun krallığı ve benimki arasındaki tüm teklifler ve vaatler sonuçlanmak üzereydi. Belki de hep hayalini kurduğu gelin ben değildim. Belki de bana her baktığında, keskin ela gözlerinden yayılan hayal kırıklığı ve boyun eğmeden başka bir şey hissetmiyordum. Ama iyi bir ittifakın değerini en az bir sonraki adam kadar iyi biliyordu. Fae istilasını tehdidine karşı Cornaith ve Gavaria'yı birleştirmenin bilgeliliğini biliyordu. Ayrıca, göz önünde bulundurulması gereken önemli bir çeyizim vardı. Evet, bu cazibelerin ışığında, bunu yapabiliirdi.

Bahçede beni öpmeye çalışana kadar.

Oh, Tanrım! O korkunç anı hatırlamamaya çalışarak gözlerimi tekrar kapatıyorum. Ay ışığında geziniyorduk, aramızdaki bir metrelik mesafeyi dikkatli bir şekilde korumamı görmezden gelirsek, görünüşe göre kur yapan bir çiftin mükemmel bir resmiydik. Gümüş işlemeli bir tunik içinde oldukça yakışıklıydı, sarı saçları alnından geriye doğru taranmış, mücevherli bir halka alnını çevreliyordu. Ben romantik, omuzları açık, narin pembe bir elbise giymiştim, saçlarım incilerle süslenmişti. Açan çiçeklerden oluşan bir perdenin arkasına gizlenmiş müzisyenler tarafından çalınan müzik peşimizden geliyordu. Prens'e döndüm, çalgıları hakkında bir şeyler söylemek niyetindeydim.

Orsan beni şaşırtarak iki hızlı adım attı, omuzlarımdan yakaladı, parmakları çıplak etime sertçe battı ve beni kendine doğru çekti. Dudakları dudaklarıma çarptı. Bu temasın anılığı çok fazlaydı. Hissettiği her şey bir dalga halinde üzerime çöktü - hayal kırıklığı, kararlılık, korku, öfke, utanç, yetersizlik. Hepsi birden. Hepsi dudakların, dişlerin ve dilin acı verici bir çarpışmasında bana çarptı.

Vücudum tepki olarak dalgalandı. Ve kustum. Güzel işlemeli tünığının ön kısmına.

Cornaith'ten gelen ekip ertesi sabah babamın evinden ayrıldı ve tüm görüşmeler aniden sona erdi. Ertesi gün babam beni Nornala Manastırı'na gönderdi. Benimle konuşmadı, onu ne kadar derinden hayal kırıklığına uğrattığımı söylemek için bile. Sanki varlığımı tamamen unutmak istiyor gibiydi.

Bu neredeyse iki yıl önceydi. O zamandan beri evden hiçbir haber almamıştım, kız kardeşlerimden bir mektup bile gelmemişti. Üç gün önce Theodre'nin gelişi beni şok etmişti; habersizce özel odama girmiş, büyük, tüylü şapkasıyla kapı aralığını doldurmuştu.

"Seni eve götürmeye geldim, Faraine," diye ilan etti söze girmeden. "Gölge Kral bir gelin arıyor ve sana hemen ihtiyaç var."

Babamın beni neden çağırdığından hâlâ tam olarak emin değilim. Bu uğursuz unvanlı *Gölge Kral* her kimse, aradığı gelinin ben olmadığımından oldukça eminim. Ama görünüşe göre, küçük kız kardeşim Ilsevel, evlenmek için takas edilmeyeceğini ilan etmiş. Büyük bir kriz geçirdi ve kendini doğu kulesine kilitledi, yaklaştırmaya çalışan herkesin kafasına çanak çömlek parçaları attı.

Theodre manastırdaki küçük odama alaycı bir tavırla bakarken, "Babam senin bu aptal kıza akıl verebileceğini düşünüyor," demişti. "Tanrılar yardımcımız olsun, başka kimse yapamaz. Ama Ilsie'yle her zaman iyi anlaşmışsındır. Kraliyete karşı olan görevinin farkına varmasını sağla. Kendini işe yarar hale getir."

Bir iç çekişi bastırarak vagonun penceresine dönüyorum ve perdeyi kaldırarak kırsal kesime bakıyorum. Alçalıyoruz, dağ geçidinden aşağı iniyoruz. Görüş alanım, ılık bir gökyüzünün altında kilometrelerce uzanan ovayı kapsıyor. Buradan çok uzakta olmayan bir köyün kalıntılarına benzeyen bir şey görüyorum; çökmüş çatısından hâlâ dumanlar yükselen bir salon. Yanmış kulübeler, kararmış duvarlar. Harabe. Yıkım. Peki bir zamanlar o köye ev diyenlere ne oldu? Şimdi öldüler mi, tükendiler mi ve

Katledildiler mi? Yoksa erken bahar fırtınaları toprağı döverken bile evsiz, çaresiz bir şekilde kırsalda mı dolaşıyorlar?

Tüm dünya umutsuzluk soluyor gibi görünüyor.

Arkama yaslanıp perdenin düşmesine izin veriyorum. Hava çok soğuk olmasına rağmen sağ elimdeki eldiveni çıkarıp pelerinin altına sokuyorum ve boynumdaki zincirde asılı duran kristal kolyeyi arıyorum. Parmaklarım etrafını sarıyor, keskin kenarları avucumun etine batacak şekilde sıkıyor. İlk başta soğuk ve cansız geliyor. Ancak yavaş yavaş avucumun içinde ısınıyor. İçinde hafif bir titreşim *algılıyorum*. Gözlerimi tekrar kapatarak nefesimi bu nabızla senkronize etmeye çalışıyorum. Acı azalıyor; içimdeki çalkantı azalıyor. Bir iç çekiyorum.

Theodre'nin bakışlarını üzerimde hissederek gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Hoş bir manzara değil, ha?"

Başımı iki yana sallıyorum. "İşlerin ne kadar kötüye gittiğini fark etmemiştim." Konuşurken dilim kalınlaşıyor ve ağırlaşıyor.

Kardeşim homurdanıyor. "O manastırda çok uzun süre saklandın."

Saklanmış. Evlenmiyor ve çocuk yapmıyoruz. En yakın komşularımızın askeri desteğini sağlamıyoruz. İşe yaramaz. Hayal kırıklığı. Hepsi orada. Aramızda havada asılı duruyor. Söylenmemiş ama gerçek.

Çenemi düşürüyorum. Belki de Theodre'ye karşı adil davranmıyorum. Ne de olsa onu çok iyi tanımıyorum. Benden birkaç yaş büyük ve çocukluğunun çoğunu kız kardeşlerimle benim büyüdüğümüz Beldroth Kalesi'nden uzakta geçirdi. Onu devlet törenlerinde ve çok az sayıda aile toplantısında gördüm, o kadar. Manastırdan çıktığım bu yolculuk, birbirimizin yanında geçirdiğimiz en uzun zaman. Gelecekte birbirimizi arayacağımızdan şüpheliyim.

"Ah neyse," diye iç geçiren Theodre, yüzüklerinden birini daha sanki onu çimdikliymiş gibi büküyor. "Eğer Ilsie bu Gölge Kralı damadı için kapabilirse, her şey yoluna girecek. Anladığım kadarıyla, oldukça etkileyici bir ordusu var.

ve düşmanlarımıza karşı sevgi yok. Babamın trollerle pazarlık yaptığı günü göreceğimi hiç düşünmezdim ama hey! Çaresiz zamanlar ve hepsi bu. Ilsevel bu fikre pek sıcak bakmıyor ama babam tanrı vergisi yeteneğini kullanıp onun mantıklı düşünmesini sağlayabileceğini söylüyor. Umarım yaparsın, hepimizin iyiliği için! Gerçi bunu düşündüğümde zavallı Ilsie'yi suçladığımı söyleyemem. Yani ... *troller*."

Son kelimede yüzünü buruşturuyor, içinden bir tiksinti dalgası yayılıyor. Kristalimi biraz daha sıkı kavlıyor, zayıf nabzına göre nefes alıyorum. Troller hakkında anlatılanları duymuştum elbette: Ettrian Dağları'nı aşarken sığınmak için manastırda duran kervan tüccarlarının hikâyeleri. Yedi ayak ve daha uzun boylu, kaya gibi yumrukları ve parlayan değerli taşlardan dişleri olan, taş derisinden yapılmış iğrenç canavarlardan bahsederler. İnsan yiyenler. Kemik kırıcılar. Beyinsiz ve vicdansız canavarlar.

Böyle yaratıkların bir kralı olduğunu hayal etmekte zorlanıyorum. Babamın Ilsevel'i elde etmek için böyle bir kralla pazarlık yaptığını hayal etmekte daha da zorlanıyorum. Benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, babam kız kardeşimi her zaman sevmiştir, hazır gülüşü ve keskin öfkesiyle, pervasızlığı ve cesaretiyle. Tüm çocukları arasında Ilsevel ona en çok benzeyendir ve birçok kez onun bir erkek olarak doğması gerektiği için iç çektiğini duydum.

İşler ne kadar kötüleşti ki onu bir canavarla evlendirdi?

Araba durmak için yalpalıyor. O kadar ani ki neredeyse koltuğumdan düşecektim. Ağabeyim küfrediyor ve iki elini duvara dayamak için uzatıyor. "Yedi gizli isimde neler oluyor?" diye homurdanıyor, kılıcını kapıyor ve kabzasıyla tavana üç keskin vuruş yapıyor. "Hey! Fantar! Ne duruyorsun?"

Boğuk bir çığlık. Ardından arabanın tavanında bir gümbürtü.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Theodore?"

Kardeşim bana aldırmadan bir küfür daha mırıldanıyor ve pencerenin üzerindeki perdeyi aralayıp kafasını dışarı çıkarıyor. "Fantar! Tanrı'nın soğuğu, dostum. Bizi öylece otururken bırakma!"

Theodre'den bir şok dalgası yayıldı. İki elimle uzanıp mücevherli kemerini tutacak ve onu arabaya geri çekecek kadar gücüm var. Pencerenin diğer tarafında bir ateş parlaması oldu, bir kılıç ucunun parıltısı bir an önce boynunun olduğu yeri kesiyordu.

Theodre koltuğunda geriye düşer. "Tanrı aşkına!" diye soluk soluğa bağırdı, yanaklarından kan süzülüyordu. "şu lanet olası tek boynuzlu atlar!"

Onu sorgulayacak kelimelerim yok. Arabanın kapısının hemen dışında kıyamet koptu. Adamlar bağırıyor, atlar dehşet içinde çığlık atıyor. Perdedeki bir çatlaktan, kırmızı ısı parıltılarını, titreyen alevleri görüyorum. Ve kafamın içinde dehşet patlamaları. Benim olmayan bir dehşet. Bir kobaşı gücüyle bana vuruyor.

Kristal kolyemi kavrayarak oturduğum yerden vagonun zeminine kyorum. Kardeşim bana bakıyor. Onun korkusu saldırının en kötüsü. Beni acımasız bir yoğunlukla vuruyor. Bir kez göz kırptı. Sonra bir eliyle dekoratif kılıcını tutarak vagonun diğer tarafındaki kapıyı karıştırıyor, iterek açıyor ve dışarı düşüyor. Dehşetini de beraberinde götürürken bir an için rahatlıyorum.

Kulaklarımda bir çığlık daha patlıyor. Theodre? Adamlarımızdan biri mi? Söyleyemem, tahmin edemem. Ne yapmalıyım? Burada kapana kısılmış bir fare gibi çömelip bulunmayı ve saçlarımdan sürüklenmeyi mi bekleyeyim? Elbette bu, dışarıda bekleyen her neyse onunla yüzleşmekten daha kötü olmalı.

Çenemi tutarak yarı açık vagon kapısına doğru ilerliyorum ve boşluğu genişletiyorum. Bir hata yaptım. Gözlerimi tam bir kargaşa karşılıyor. Atlılar, korkunç, alevli boynuzları çıkıntı yapan at şeklindeki yaratıkların üzerinde hızla geçip gidiyorlar.

kafataslarından. Eşit derecede güzel, korkunç ve görkemli varlıklar tarafından binilen güzel, korkunç ve görkemli yaratıklardır. Uzun saçları, kana susamış bir neşeyle parlayan yüzleri, bineklerinin boynuzları kadar parlak kılıçları vardır. Zırh giymezler - aslında neredeyse hiçbir şey giymiyor gibidirler, avlarının etrafında dönüp onları keserken kaslı, tanrısal vücutları tamamen sergilenir.

Kardeşimin muhafızlarının gümüş miğferlerini görüyorum. Arabayı savunmak için at sırtında yiğitçe savaşıyorlar. Teker teker atlarından indiriliyorlar. Kan, dehşet ve ölüm duyularıma saldırıyor. Yerimde donup kaldım, felç oldum.

Bir kez daha, Tanrı vergisi yeteneğimin bir lanet olduğu ortaya çıktı.

Bir atlı aniden dönüyor, menekşe rengi gözleri, nefesimi kesecek kadar kalp kırıcı güzellikte bir yüzle parlıyor. Beni görüyor ve keskin köpek dişlerini göstererek gülümsüyor. Topuklarını tek boynuzlu atının kanatlarına geçirerek, hayvanı doğruca bana doğru itiyor. Görüşüm alevler, kahkahalar ve havaya kaldırılmış bir kılıcın ucuyla dolu.

Hayatta kalma dürtüsüyle hareket ederek arabadan düşüyorum, sertçe yere çarpıyorum ve altından yuvarlanıyorum. Eteklerim sürükleniyor ve takılıyor, ama çatal toynaklar göz hizamda durmadan hemen önce kendimi tamamen gizlemeyi başarıyorum.

Bir sonraki an, bir çift çıplak ayak yola iniyor. Takipçim elleri ve dizleri üzerine çöküyor, saklandığım yerden bana gülümsemek için başını çeviriyor. "Merhaba güzel şey," diyor bilmediğim ama kulağıma ulaştığında bir şekilde mükemmel bir anlam ifade eden bir dilde. "Dışarı çıkıp oynar mısın?"

Elini arabanın altına uzatıyor, uzun tırnakları yüzümü tırmalıyor. Vahşi şehveti kafama bir bıçak gibi saplanıyor. Geriye doğru sıçradım. Atlar korkudan ciyaklıyor ve araba yalpalıyor. Eteğimi ve pelerinimi yakalayıp beni hapseden dönen bir tekerleğin altında ezilmekten kıl payı kurtuluyorum.

yerinde. ıglık atarken boğuluyorum, pelerininin mandalını bırakıyorum, sonra eteğimi iki elimle kavrayıp kurtarıyorum. Kumaş uyluğuma kadar uzun bir kesikle yırtılıyor. Dengemi bulmaya çalışarak arabadan geriye doğru sendeliyorum.

Bir hareket gözümeye çarptı. Başımı kaldırdığımda saldırganımın arabanın tepesine fırlamış, üzerime doğru geldiğini görüyorum. Kılıcını denge için bir tarafa doğru tutuyor ama beni görünce yukarı kaldırıyor. Başını geriye atarak derin bir zafer ıglığı atıyor.

Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, boğazında bir bıçak belirir.

Gözleri büyüdü. Üzerime bir şaşkınlık dalgası yayıldı. Kılıcını bırakıyor ve eli bıçağın kabzasına dokunuyor. Merakla. Sanki oraya nasıl geldiğini anlayamıyormuş gibi.

Bir sonraki an, ayaklarımın dibine cansız bir yığın halinde düştü.

Ölümünde bile çok güzel olan varlığa bakıyorum. Onun durgunluğu keskin, sadece kalp atışları önce beni hırpalayan o güçlü duyguların ani sessizliği. Uyuşmuşum, donmuşum.

Aklıma tek bir tutarlı düşünce getiremeden, gürleyen toynaklar kulağıma çarpıyor. Tam zamanında döndüm ve kocaman, karanlık bir şeklin bana doğru geldiğini gördüm. Bir figür eyerin içinde yana doğru eğiliyor; bir kol uzanıyor. Nefesim ciğerlerimden sökölüp havaya savrulmadan hemen önce küçük bir şaşkınlık ıglığı atıyorum. Korkunç bir an için vurulduğuma inandım.

Sonra birden *sakinleşti*.

Bunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Bir an önce tüm dünya dehşetle dolup taşarken, her duyum acıyla patlarken, şimdi durgunluk var. Huzur. İlk başta o kadar şaşıyorum ki, etrafımı anlamlandırmaya bile çalışamıyorum. Gözlerimi kapatıp o sakinliğe, o sessizliğe gömölmekten başka bir şey yapamıyorum.

Yavaş yavaş farkındalığım geri geliyor. Artık kendi ayaklarımın üzerinde durmadığımı fark ediyorum. Oturuyorum. Büyük, yalpalayan bir canavarın sırtına oturmuş ve bir çift güçlü kol tarafından kuşatılmışım. Nefesim kesiliyor ve beni esir alan kişiyi anlamaya çalışarak olduğum yerde dönüyorum. Bir çift ürkütücü gümüş göz bana bakıyor. O gözlerin yerleştiği yüzün doğal olmayan bir mavi olduğunu anlamam için birkaç nefes almam gerekiyor. O an için gözleri her şeye hükmediyor.

Onlara baktığımda, bu sakinliğin kaynağını hemen fark ediyorum.

Dudakları hareket ediyor. Bir şey söylüyor ama ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok. "I .

.. Pardon?"

"İyi misin?" diye tekrarlıyor. Benim dilimi konuşuyor, ama kelimeleri bana yabancı olan boğuk, hırıltılı bir çapakla güçlü bir şekilde vurgulanıyor.

"Hiç bilmiyorum!" Gözlerimi kırptıştırıyorum, başımı sallıyorum ve titreyen bedenime bakıyorum. "Sanırım öyle?"

"Güzel," diyor. Sonra, "Alçakta kal."

Sırtımdaki bir el beni bindiğimiz hayvanın boynuna doğru eğilmeye zorluyor. İlk başta bir ata ait olduğunu düşündüğüm siyah yeleli, kalın kaslı bir boyun. Ama hayır, bunlar kürk lekeleri arasında gördüğüm pullar. Bu kesinlikle at değil.

Bir ateş parıltısı bakışlarımı bir tarafa çekmeden önce daha fazla sorgulayacak zamanım yok. Tek boynuzlu bir at binicisi, ağzı vahşi ve ölümcül bir kahkahayla açık bir şekilde etrafımıza saldırıyor. Silahını savuruyor ama arkamdaki adam dizginlerini çekiyor ve hayvanı yana kaçıyor. Çelik ve alevler kulağımın dibinden ıslık çalarak geçiyor. Deriye çarpan bıçağın kalın sesi duyuluyor. Tek boynuzlu at kan donduran bir çığlık atıyor. Hem at hem de binici yuvarlanıyor.

Ağzım açık dehşet içinde bakıyorum. Yine de o sessizlik, o sakinlik beni sarmaya devam ediyor. En garip, en beklenmedik his.

Bir kol belime dolanıyor ve beni sert bir göğse doğru çekiyor. "Sıkı tutunsan iyi olur," diye mırıldanıyor aksanlı ses kulağıma yakın. Canavarını harekete geçirmeden önce kalın yelesinden bir avuç tutacak zamanım oluyor. İleriye doğru yalpalıyor ama dörtmala koşuyor gibi hissetmiyorum. Sanki canavar bir gölgeye dönüşmüş gibi. Vücudunun sıcak katılığı hâlâ altımda hissedebiliyorum ama akan karanlığın izleniminden başka bir şey göremiyorum.

Başka bir alevli tek boynuzlu at ve binicisine doğru ilerliyoruz. Kurtarıcımın kılıç kolu hareket ederken bile yüzümü çevirip gözlerimi kapatıyorum. Uzaktan gelen öfke ve ölüm çığlıkları havada patlıyor ama sanki başka bir dünyaya aitmiş gibi görünüyor, oysa ben burada, kendi küçük varoluş alanımda huzurla çevriliyim.

Yabancı dizginlerini çeker. Hayvanı kayarak durdu, aniden katılaştı. Kocaman toynakları altımızdaki taşlara çarpıyor. Artık yolda değiliz, doğruca dağın yamacına çıktık. Hiçbir at bu kadar dik bir eğimi tırmanamaz. Geriye dönüp baktığımda, manzara midemi bulandırıyor.

Belime dolanan kol hafifçe geriliyor. "Korkmayın leydim. Knar'ın ayakları yere sağlam basar. Diğerlerine katılalım mı?"

Nasıl konuşulacağını unutmuş gibiyim. Başımı sallamaktan ve yelemi sıkıca kavramaktan başka bir şey yapamıyorum. Sırtımda bir kalp atışının nabzını mı hayal ediyorum? O kadar güçlü ve sabit bir atış ki, kemiklerime kadar işliyor. Kristalimin nabzı gibi, sadece çok daha büyük, çok daha güçlü.

Başımı sallıyorum ve aşağıdaki yola bakıyorum. Tek boynuzlu at binicileri kaçmış; birkaç tanesinin derinleşen alacakaranlıkta kaybolduğunu, alevli boynuzları ve kötü kılıçlarının parladığını hâlâ görebiliyorum. Ama arabanın etrafında çok sayıda kırık ve buruşuk beden yatıyor. "Kardeşim!" Sonunda sesimi bulup nefes almayı başarıyorum. "Nerede benim-"

Tanıdık bir sesin "Çekin ellerinizi üstümden, sizi pis rockçılar!" diye bağırdığını duymadan önce bitirecek zamanım olmadı.

Sese doğru döndüğümde, Theodre'nin yolun biraz yukarısında, üç uzun figürle çevrili olduğunu görüyorum. Şaşırtıcı derecede solgunlar, tenleri soluk mavi, saçları bembeyaz. İki erkek, biri kadın, her biri ellerini kaldırmış, tedirgin bakışlar atıyorlar. Theodre onların ortasında duruyor ve dekoratif kılıcını düzensiz kavislerle sallıyor. Şapkasını kaybetmiş ve uzun, yağlı saçları ateş ışığında parlıyor. Kurt sürüsüne hırlayan bir fino köpeğine benziyor.

"Sanırım söz konusu olan kardeşiniz bu?" diyor arkamdaki ses.

"Evet, gerçekten." Theodre kurtarıcılarımıza bir kez daha küfürler savururken yüzüm kızarıyor. Yoksa onlar bizim kurtarıcılarımız mı? Etrafıma baktığımda, şu anda bindiğim canavar gibi garip pullu canavarlardan daha fazlasını görüyorum. En az tek boynuzlu atlar kadar korkutucular. Ve bu insanlar, Fae olmalılar. Bir grup düşmandan kurtuldum ama başka bir grup tarafından esir mi alındım?

"Lütfen," diyorum arkamdaki atlıya bakmak için dönerek. "Kardeşim korkmuş durumda. Söylediklerinde ciddi değil."

"Tanrılar ağlarınızı çıban yaralarıyla yaksın!" Theodre çığlık atıyor.

Yabancı bir kaşını kaldırıyor. "Sesi oldukça tutkulu geliyor." Ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ama işte, biraz korkmuş. Her erkek savaşmak için yaratılmamıştır. Bakalım korkularını hafifletebilecek miyiz?"

Böyle söyleyerek canavarını küçük çembere doğru sürer. Theodre onun geldiğini görür, korkunç atı görünce yüzü solmuştur. Dizleri birbirine vuruyor ve korkarım o anda bayılacak.

"Her şey yolunda Theodre," diye sesleniyorum. "Artık güvendesin."

Kardeşimin bakışları yüzüme takılıyor, korkusu bir anlığına şaşkınlıkla yer değiştiriyor. "Faraine! Yedi Tanrı adına orada ne yapıyorsun?"

Sesi suçlayıcı, sanki ona bir şekilde ihanet etmişim gibi.

Dudaklarımı bir çizgi halinde bastırıyorum, sonra eyerden kaymaya başlıyorum. Yabancı hemen bana yardım etmek için harekete geçiyor ve beni hafifçe ayağa kaldırıyor. Yalpalıyorum, biraz dengesizim ama uzun figürlerin arasından kardeşimin yanına gitmeyi başarıyorum. İçini kemiren korku bir kırbaç gibi üzerime iniyor. İrkiliyorum ama yine de ona elimi uzatıyorum. "Güvendesin kardeşim," diyorum tekrar. "Bunlar bizim kurtarıcılarımız. Onlardan herhangi bir tehdit hissetmiyorum."

"Onlar Fae," diye tükürüyor Theodre, dudağı tiksintiyle bükülüyor. "Onlar her zaman bir tehdittir."

"Belki de." Etrafımızdaki hem insan hem de başka türden buruşmuş bedenlere bakıyorum. "Ama bize değil. En azından bu sefer değil."

Theodre kendine hakim olmak için mücadele ediyor. Bir anlık tereddütten sonra uzattığım elimi tutuyor. Tenimizin teması onun duygularını koluma gönderdiğinde bir çılgılığı ısırarak geri çekiyorum. Kendimi destekleyerek, bu bağlantı aracılığıyla bir şeyleri geri göndermeye çalışıyorum, az önce beklenmedik bir şekilde deneyimlediğim sakinliğin küçük bir ölçüsünü. Theodre titriyor ve geri çekilmeye başlıyor ama parmaklarını biraz daha sıkıduğımda direnmeye çalışmaktan vazgeçiyor. Bir süre sonra güç toplar gibi oldu. Çenesini kaldırarak dönüyor ve hâlâ canavarın sırtında olan yabancıya hitap ediyor. "Bu yol Gavaria Kralı Larongar'a aittir. Kim olduğunu bilmek istiyorum ki bu yolu kullanmaya cüret ediyorsun."

Utanç içinde kıvranarak yukarı bakıyorum. Yabancı başını iki yana eğmiş, düşünceli bir şekilde kardeşime bakıyor. Ağzının kenarındaki o yarım gülümseme hâlâ duruyor. "Ben az önce seni tek boynuzlu at yemi olmaktan kurtaran adamım."

Theodre kendini yukarı çeker, göğsü şişer, burun delikleri açılır. "Senden bir cevap alacağım! Kral adına!"

Yakınlarda duran solgun figürlerden biri bir adım öne çıkıyor ve elini kemerindeki kınlı kılıca götürüyor. "Sizi uyarıyorum efendim, gereken saygıyı gösterin," diye homurdanıyor uğursuzca.

"Barış, Hael," diyor canavarın üzerindeki yabancı. Bineğinden iniyor ve bize doğru yaklaşıyor. Alev alev yanan bir kılıç elinin altında duruyor, kırmızı parıltısı mavi renkli teninde parlıyor ve yüzünün düzlemlerini keskin açılarla öne çıkarıyor. "Eminim küçük insan zarar vermek istemiyordur."

"*Küçük insan mı?*" Kardeşimin sesi patlamak üzereymiş gibi çıkıyor. Elini tekrar sıkmaya çalışıyorum ama beni silkeliyor. "Benim kim olduğumu biliyor musun? Ben Theodre, Cyhorn Hanesi'nin Prensi, Gavaria tahtının varisiyim!"

"Gerçekten mi?" Yabancı Theodre'ye bakıyor, kaşları hafifçe kalkıyor. "Ben de Vor, Mythanar Kralı, Yeraltı Diyarı'nın Lord Koruyucusu."

O parlayan gümüş gözlere bakıyorum. Kalbim boğazımda düğümleniyor sanki. Birden kurtarıcımızın kim olduğunu fark ediyorum: Gölge Kral.

OceanofPDF.com

2

VOR

Gölgeden ateş ışığına, oradan tekrar gölgeye hafifçe adım atarak, hem ölüler hem de yaralılar arasında ilerliyorum. Genç Yok'un saldırının ortasında morleth'inden düştüğünü gördüm ve onu bulmaya kararlıyım. Böyle bir görev için fazla tecrübesiz. Bu döngünün başlarında *va-trek*'ini daha yeni tamamladı, çocukluğunu geride bırakıp bir erkek oldu. Cesur ve kararlı olsa da, henüz denenmedi. Ama bu göreve katılmaya o kadar hevesliydi ki, cesaretini kanıtlamak için yanıp tutuşuyordu. İnsan dünyasında bana eşlik etmek için yalvardığında, hayır demeye yüreğim el vermedi.

Licornyn Süvarileri ile karşılaşacağımı düşünmemiştim.

Çocuğu, atlılardan birinin bir metre ötesinde buruşuk bir yığın halinde buluyorum. En azından bir elinde kılıcı, cam gibi gözleri mora çalan gökyüzüne dikilmiş, ruhu tanrısına kaçmış, iki büküm yatan düşmanından daha iyi durumda görünüyor.

Cesedin etrafından dolanıyorum ve düşmüş savaşçımın yanına çömeliyorum. Kolunu tutuyor. Parmaklarının arasından yoğun ve mavi kan fışkırıyor. "Bu ne, Yok?" Elini nazikçe yaradan uzaklaştırarak söylüyorum. "Kendini düşmanlarımızın kılıçlarının üzerine atman konusunda sana ne demiştim?"

Yok dişlerini sıkarak, "Buna karşısınız efendim," diyor. "Ölümüne karşıyım."

"Bu doğru. Bir dahaki sefere belki hükümdarının sözünü dinlersin." Yakınıma düşen alevli bir kılıcın titrek ışığında yarayı inceliyorum. Çok derin. Kemiğe kadar. Ve etin renginde hoşuma gitmeyen bir şey var. "Ama bu darbeyi bir kılıçla almadın, değil mi?"

Yok başını sallıyor. Cildi korkunç bir griye bürünmüş, gözleri yuvalarında çukurlaşmış. "Korkarım hayır, efendim."

Bunu yüksek sesle söylemek istemiyor. Ama ikimiz de gerçeği biliyoruz. Bu yara sadece bir licorne boynuzu tarafından yapılmış olabilir. Bu da zehir demek.

Topuklarımın üzerine oturup etrafımdaki katliama bakıyorum. Derin Karanlık'ın lütfuyla, halkım nispeten zarar görmeden kurtuldu. Yok dışında sadece iki kişi yüzeysel yaralar aldı. İnsanların durumu o kadar iyi değil. Biz olay yerine geldiğimizde, silahlı muhafızlar çoktan öldürülmüş, geriye sadece küstah Prens Theodore ve onun güzel yoldaşı kalmıştı. Hâlâ hayatta olmalarının tek sebebinin Licornyn Süvarileri'nin onları rehin almak istemesi olduğundan şüpheleniyorum.

Görünmez bir güç tarafından çekiliyormuş gibi, bakışlarım prensin mücevherli ellerini sıkarak bir ileri bir geri adım attığı arabaya kayıyor. Ama gözümü çeken o değil. Kız kardeşi yakınlarda duruyor ve kardeşini izliyor. Yüzü sessiz ve durgun, prensin manik tavırlarıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Kız kardeşi.

Gavaria'nın üç prensesinden biri. Çok ilginç. Çok ilginç.

Başımı hızlıca sallayarak kendi halkımın arasında kaptanımı arıyorum. Yanan bir licorne'un cesedinin üzerine çömelmiş, büyük taş bıçağıyla alındaki hâlâ yanan boynuzu kesmeye çalışıyor. "Hael!" diye sesleniyorum.

Dönüp beni görüyor ve hızla ayağa kalkıp yanıma geliyor. Yamaçtan aşağı inerken bakışları yanımdaki düşmüş genç savaşçıya kayıyor. "Yok! Seni küçük şeytani mağara balığı! Mar'a sana bir şey olmasına izin vermeyeceğime söz verdim. Beni yalancı çıkarmaya kararlı mısın?"

Yok gülümsemeye çalışıyor. Sonuç korkunçtur. "Özür dilerim abla," demeyi başarıyor, sesi acı verecek kadar zayıf. "Yani, kolumun kopmasını istediğimden değil."

"Yırtılmış mı?" Hael çömeliyor, bakışları küçük kardeşinin üzerinde geziniyor. Uzunun hâlâ vücuduna bağlı olduğunu görünce kafasına bir şaplak atıyor. "Ah," diye itiraz ediyor.

"Askerlerimi hırpalamaktan vazgeç, Hael." Ona yarayı gösterdim. "Korkarım ilk düşündüğümünden daha ciddi. Bir licorne onu yakalamış."

"Morar-juk!" Hael tükürür.

"Dil, kardeşim." Yok başını güçsüzce sallıyor. "Mar'ın böyle küfür etmenden hoşlanmadığını biliyorsun."

"Evet, şey, Mar da küçük oğlunun meyan kökü tarafından parçalanmasından hoşlanmıyor." Kaptanım bana dönüyor, gözlerinde kaynayan endişeyi gizleyemeyen bir kaş çatma hali var yüzünde. "Onu eve götürmeliyiz."

"Hayır!" Yok diye bağırır.

Ona doğru dönüyor. "Ne yani, Vor insan prenseslerle dans ederken sen yavaş ve acı dolu bir şekilde öl diye seni yanımızda götüreceğimizi mi sanıyorsun? Tekrar düşün, küçük kardeşim!"

"Görevi tehlikeye atmayacağım." Yok inatla çenesini dikleştirir ve doğrulmaya çalışır. Yüzünden hemen kan boşalır. İnliyor.

"Eğil oğlum." Göğsüne sert bir el koyuyorum. Yere çökmeden önce sadece bir an direniyor. "İster inan ister inanma, bu küçük girişimin başarısı için hayati önem taşıyorsun."

"Emin misin?" Yok mırıldanıyor. Alnından ter damlıyor ve göz kapakları ağır ağır düşüyor. "İnsan bakirelerin gönlünü hoş etmek için benim kazanan gülümsememe ihtiyacın yok mu?"

"Benimkiyle idare etmek zorunda kalacaklar." Hael'e dönüp bakışlarını karşılıyor. "*Uggrha* şifacısına ihtiyacı var. Çok geç olmadan."

"Onu ben alırım," diye cevap verdi hemen.

Ama ben başımı sallıyorum. "Sana izin veremem. Beldroth Kalesi'ne vardığımızda ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Larongar dostluk vaatlerinde bolca bulundu ama insanlar doğuştan yalancıdır. Yanımda kaptanım olmadan insan kralın evine girmeye cesaret etmek istemiyorum."

İtirazları geri püskürtmek istercesine dudağını ısırıyor. Sertçe yutkunarak başıyla kısa bir selam veriyor. "O zaman Wrag ve Toz'u onunla birlikte göndereceğim. İkisi de ufak tefek yaralar almış ama eşlik edebilecek durumdalar. Yine de grubumuzu istediğimden daha fazla azaltacak."

"Elden bir şey gelmez." Tekrar Yok'a bakıyorum ve omzuna hafifçe vuruyorum. "Umog Zu'yu yarayı iyileştirmesi ve güvenli bir yolculuk yapman için seni kutsaması için göndereceğim. Sonra senin için Mythanar'a geri döneceğiz dostum. Annene en iyi dileklerimi iletmeyi unutma."

Yok'un dudağı acı bir hırıltıyla bükülür ama gözlerini bile açamaz. Zehir çoktan hızla yayılmaya başladı. Kalbine ulaşmadan şifacıya geri dönmesi için dua ediyorum.

Çocuğu kız kardeşinin bakımına bırakarak, söz verdiğim gibi rahibeyi getirmeye gidiyorum. Zu, Toz'un alnındaki bir yaraya lapa uygulamakla meşguldü, ancak benim bir sözüm üzerine Toz'a lapayı kendisinin tutmasını söyledi ve Yok'a bakmak için aceleyle gitti.

"İyi misin Toz?" Bir an duraklayarak soruyorum. "Güzel yüzün onarılamayacak kadar kırıldı mı?"

Keskin dişlerini göstererek kıkırdıyor. "Bu güzel suratı bana saldıracak bir sonraki elfin burnunu kırmak için kullanacağım!" Yoldaşlarımızın çoğunun aksine, derisinin büyük bir kısmı kabuklu taştan oluşuyor, yüz hatları bir bazalt levhası gibi sarp ve pürüzlü. Kafası da taşımayı sevdiği sopası kadar iyi bir silahtır. Yine de Licornyn Süvarisi bir şekilde alnına o kesiği atmayı başarmış. Bu da ancak trolde derisini bile delebilecek kadar güçlü büyülerle yazılmış *virmaer* kılıçları taşıdıkları anlamına gelebilir. Rahatlatıcı bir düşünce değil.

Ben de insan dünyasındaki bu küçük gezintinin basit olacağını düşünmüştüm.

Toz'un omzunu tokatlayarak ondan uzaklaşıyorum ve arabanın yanındaki iki insanı arıyorum. Prens Theodore hâlâ volta atıyor. Parmaklarındaki yüzükler ateş ışığında yanıp sönerken, çılgınca el kol hareketleri yaparken nasihat dolu sesinin terazide bir aşağı bir yukarı gidip geldiğini duyabiliyorum. Bu sırada kız kardeşi ellerini kavuşturmuş, sessizce duruyor. Arada bir alçak sesle cevap veriyor ama ben kelimeleri ayırt edemeyecek kadar uzaktayım.

Bu kızda garip bir şeyler var. Bir şey . . . Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Elbisesi yırtılmış, saçları düzgün başlığından ve peçesinden aşağıya dökülmüş, yüzü kir içinde. Yine de kendini öyle asil bir şekilde taşıyor ki, bana söylenmese kraliyet soyundan geldiğini tahmin edebilirdim.

Ama bakışlarımı ondan ayırmak için mücadele etmemin nedeni bu değil. Başka bir şey var. Daha başka bir şey. Sanki ona baktığımda, neredeyse, *neredeyse* tatlı, tatlı bir şarkının tek bir notasını duyabiliyorum. Ve bu nota onun etrafında mırıldanırken, ısıltılı bir aura yaratıyor.

Göz kırpıyorum, arkamı dönüyorum ve tekrar bakıyorum. O izlenim, her neyse, yok olmuştu. Yırtık pırtık, çamur lekeli bir elbise giymiş küçük, narin, insan bir kadından başka bir şey yok.

"Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?"

Sul dirseğimde duruyor. Kardeşimin kolları, savaşın izlerini taşımayan, hâlâ parıldayan cilalı göğüs zırhının üzerinde kavuşturulmuş. Kafasındaki tek bir saç teli bile yerinde değil ve yüzü, doyurucu bir ziyafet ve kaliteli şarapların tadını çıkarmış yemek masasından yeni gelmiş gibi sakın ve rahat.

Gözlerimi yakalıyor, sırtıyor ve kaşlarını sallıyor. "Biliyor musun, hiçbir zaman insan kadınlarından hoşlanmadım. Ama itiraf etmeliyim ki, bu özel örnek çarpıcı. Onu küçük bir gezintiye çıkarmak için hiç vakit kaybetmediğini fark ettim. Eyerde nasıl hissetti, ha?"

Ona bir bakış attım. "Aklını *vrühag*'dan çıkar. Zavallı kıza zarar gelmemesi için yapmam gerekeni yaptım. Başka bir şey değil."

"Oh, kesinlikle!" Sul'un sırtışı genişliyor. "Kimse senin onurlu doğandan şüphe duymuyor, kralların en soylusu ve kardeşlerin en iyisi. Ama eminim ki erdeminiz fark etmenizi engelleyecektir ama bu ağırbaşlı genç kızın elbisesinde oldukça büyük bir yırtık var. Atınızın üzerindeyken, düzgün bacaklarından daha fazlası güzel bir şekilde sergileniyordu. Siz, doğal olarak, böyle bir manzaradan bakışlarınızı kaçırırdınız, ama siz dağın yamacından aşağıya indiğinizde geri kalanımız da bunu gördü."

İçimde bir sıcaklık birikti. Birlikte yaptığımız kısa yolculuk sırasında yolcumun istemeden de olsa gösterdiği ten miktarının farkında değildim. Alçakgönüllülük için kendi pelerininin bir katını ona sarmaya özen göstermişim ama eyerimden kaydığı zaman yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Elbise şimdi öyle bir şekilde sarkıyor ki, yırtmacı kimse tahmin edemez. Kızın savaşın sıcağında tam olarak ne kadarını ortaya çıkardığı hakkında bir fikri olduğundan şüpheliyim.

Kardeşim aklımdan geçenleri okumuş gibi omzumu dürttü. "Şimdi insan kralın kilerine bir göz attın, seçimini yapmaya hazır mısın? Yoksa hangisini ısıracığına karar vermeden önce birkaç tatlısını daha tatmayı mı planlıyorsun?"

Ona ters ters baktım. "Dilini ait olduğu yerde, dişlerinin arkasında tut, yoksa onu çıkarır ve sana güzel bir dayak atarım."

"Sakin ol, kardeşim!" Sul açık açık gülüyor. "Dilimi kaybetme riskini göze alarak, insanların arabasının yakın zamanda hiçbir yere gitmeyeceğini belirtmem gerektiğini hissediyorum. İzler kesildi ve atlar kaçtı. Korkarım senin küçük güzel insanının gideceğı yere gitmek için yalvarması gerekecek." Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Eyerimde bir yer için gönüllü olmaktan mutluluk duyarım. Fedakârlığım için bana teşekkür etmenize gerek yok."

Bunu bir cevapla onurlandırmıyorum ve kardeşimi arkamdan kıkırdayarak terk ediyorum. Prens ve kız kardeşi kesinlikle savunmasız bir durumdalar. Ne atları ne de refakatçileri var, derinleşen gecede dağın yamacında tamamen çaresiz durumdalar.

Halkım çok sıkı çalışıyor, ölen Licornyn Süvarilerinin yanı sıra insanların cesetlerini de sürükleyip götürüyorlar. Troldefolk ölüleri bakımsız bırakmaya inanmaz, özellikle de ölü düşmanlarımızı. Tanrılar tarafından sahiplenilmeyen ruhlar, katillerine yapışıp ölene kadar onlara musallat olabilir. Rahibemiz, yolumuza devam etmeden önce öldürülenlerin cesetleri üzerinde dualar okuyacaktır. Ancak silahlarını düşükleri yerde bırakacağız. İntikam almak isteyebileceğı korkusuyla ölü bir düşmanın kılıcına sahip çıkmak uğursuzluk getirir. Bu yüzden, bir Licornyn Süvarisi'nin yanan kılıcı arabanın yanında, düşük kor halinde yanıyor ve Prens Theodore ile kız kardeşinin sahnesine kırmızı bir parıltı saçıyor.

Theodore'nin öfkeyle, "Bu senin suçun," diye mırıldandığını duyuyorum. Kollarını büyük ama nafi bir hareketle sallıyor. "Farkındasındır umarım? Eğer Orsan'la olması gerektiğı gibi evlenseydin, babam seni asla o Tanrı'nın unuttuğı manastıra göndermezdi. Seni tekrar eve getirmek için bunca yolu gelmeme gerek kalmazdı. Tanrılar aşkına, seni o manastıra gönderdiğini düşünmek beni hasta ediyor.

O! Umarım bu gece iyi adamların neden öldüğünü babama tam olarak açıklamaya hazırsınızdır."

Birkaç adım daha yaklaştım. Theodre varlığımdan habersiz söylenmeye devam ediyor. Ama kız kardeşi -prens- dönüp doğrudan bana bakıyor. En azından öyle görünüyor. Karanlıkta beni göremediğinden oldukça eminim. Kaşları hafif bir belirsizlikle büzülüyor ama bakışları hiç değişmiyor.

İlk kez fark ediyorum: gözleri iki farklı renkte: biri mavi, biri altın.

"Beni dinliyor musun?" Theodre aniden kız kardeşinin üzerine dönerek talepte bulunur. Ona doğru üç saldırgan adım atıyor, yumrukları sıkılı ve tehditkâr.

"Kardeşim!" Ona uyarıcı bir bakış fırlatıyor ve başını önemli ölçüde bana doğru sallıyor.

Theodre aniden durur, ağzı açık kalır. Dönüyor, yanan kılıcın parıltısına karşı gözlerini kırıştırıyor. Bir adım sonra ışık çemberine tamamen giriyorum. İnsan prensin yüzündeki kan çekiliyor ve onu kül rengi bırakıyor. Sertçe yutkunuyor. İnsan standartlarına göre yakışıklı sayılabilir. Yargılamak benim için zor, ama vücudu yeterince geniş ve sağlam görünüyor ve insan modasına göre kusursuz giyinmiş. Eğer çenesi biraz zayıfsa, düzgünce şekillendirilmiş bir sakalın gizleyemeyeceği bir şey değil. Ama onda tanımlanması zor bir küçüklük var. Sanki ruhu körelmiş, bu da onu hafifçe aşağılayıcı hale getirmiş gibi.

Ancak kız kardeşi... Daha önce hissettiğim o garip aurayı, duyduğum değil hissettiğim o tanımlanamaz müziği boşuna ararken buluyorum kendimi. Belki de hayal ettim. Yine de, garip bir şekilde başka tarafa bakmaya isteksizim. Halkımın standartlarına göre, çok küçük, ince kemikli ve narin olduğu için güzel sayılabilecek biri değil. Saçları sıcak *jiru* nektarı renginde, ağzı geniş ve uzun dar burnunun altında pembe. Kaşları

Koyu renk, tıpkı alışılmadık çift renkli gözlerini çevreleyen kalın kirpikler gibi. Acaba kendi türü arasında güzel kabul ediliyor mu?

Zamanla onu güzel bulmayı öğrenebilir miyim diye merak ediyorum.

Yanaklarında pembe bir leke beliriyor. Bakışlarını indiriyor ve saygılı bir reverans yapıyor. Uzun zamandır konuşmadan ona bakıyordum. Aceleyle, kısa bir selam veriyorum. "Prensens."

"İyi kral," diye cevap veriyor, kirpikleri bir kez daha düşmeden önce bana en kısa bakışını atıyor.

"Trollerle konuşma, Faraine," diye homurdanıyor kardeşi. *Trol* kelimesini duyunca tüylerim diken diken oluyor ama prens bana döndüğünde yüz ifademi sakın kalmaya zorluyorum. Genç kadının biraz önüne geçmek için yarım adım atıyor. "Kız kardeşimin terbiyesini mazur görmelisiniz Gölge Kral. Birkaç yıldır toplumdan uzakta ve kendini kolayca unutuyor."

Kimin görgüsüz olduğuna dair yorumumu yutkunarak, soğukkanlı bir gülümsemeyle kıza hitap ediyorum. "Görünüşe göre tanrılar bu akşam yüzüme güldü, çünkü size ve kardeşinize iki kat daha fazla yardım teklif etme zevkine sahibim."

O yumuşak sesiyle cevap vermeden önce Theodore'ye kararsızca baktı, "Siz ve halkınız kendi hayatlarınızı riske atarak bize büyük hizmetlerde bulundunuz, iyi kral. Size borçluyuz."

"Aaaaah, yani *tam olarak sana borçlu değilim,*" diye araya giriyor kardeşi. "Daha ziyade, Kral Larongar'ın misafirperverliğinin tadını çıkarmak için onun yolundan geçtiğin için *ödeştik* diyebiliriz. Ev sahibinin akrabalarına yardım etmen doğru olur, sence de öyle değil mi?"

"Theodore!" diye tıslıyor kız.

"Ne?" diye karşılık verir prens. "Onlar Fae! Hiçbir şey bilmiyor musun? Kendinizi asla Fae'lere borçlu bırakmayın!"

"Çok haklısın dostum," diyorum yumuşak bir sesle, prensi yatıştırma arzusundan çok kız kardeşinin bana fırlattığı suçlu ifadeyi yatıştırmak için. "Zaten böyle bir borcu tahsil etmeyi aklımdan bile geçirmem. Aksine, size daha fazla yardımcı olmama izin vererek beni onurlandırmanızı rica ediyorum. Şu anda korumasız ya da ulaşım araçsız olduğunuzu fark etmemem mümkün değil. Size babanızın evine kadar eşlik etmek benim için büyük bir zevk olacaktır, zira şu anda bile saygılarımı sunmak için oraya doğru yola çıkmış durumdayım."

Theodre kız kardeşine bakar. Kaşlarını kaldırıyor. İfadesini okumak benim için zor ama kardeşiyle sessizce iletişim kuruyor gibi görünüyor. Dudaklarını büzüyor, arabaya, kesik izlere, sonra da gecenin kararttığı dağa bakıyor. "Pekâlâ," diyor sonunda, bana dönerek. "Bu gece burada kalacağız. Sabah adamların atlarımızı bulabilir ve birlikte devam ederiz."

Bir homurtuyu bastırıyorum. "Halkım geceleri seyahat etmeyi tercih eder. Yola devam edeceğiz ve şafaktan önce Beldroth'a ulaşmayı umuyoruz."

İnsan prens bana bakıyor. "Atlarımız olmadan tam olarak nasıl seyahat etmemizi bekliyorsunuz?"

"Çok basit. Bizimle geleceksin."

Theodre yavaşça dönüyor ve çınlayan ateş ışığının ötesinde, daha derin gölgelerde duran morleth küheylanlarımızın uğursuz formlarına bakıyor. Başlarını savuruyor, toynaklarını yere vuruyor ve kıvrımlı dikenli kuyruklarını sinirli bir şekilde kırbaçlıyorlar. İçlerinden biri homurdanarak kırmızı bir kıvılcım çıkarıyor. Burun deliklerinden dumanlar çıkıyor.

İnsan prensin gözleri kamaşır. "Eminim şaka yapıyorsunuzdur!"

"Onları oldukça rahat bulacaksın. O tekerlekli kutunun içinde yalpalayarak ilerlemekten çok daha iyi."

Ama prens başını sallar ve sanki boynundaki bir mekanizma kırılmış gibi sallamaya devam eder. "Sırtımda taşınmayacağım

melodik bir şarkı duydum. *Neredeyse, neredeyse* hissedebiliyorum, algı aralığımın hemen dışında, kışkırtıcı bir şekilde.

"Korkmayın prenses," diyorum onu rahatlatmak umuduyla. "Knar, Ateşli Nehir'in altındaki topraklarda kükürt ve duman patlamasından doğan bir tay olduğundan beri benimle."

"Gerçekten mi?" Bana hızlı bir bakış fırlattı. "Oldukça hırçın görünüyor."

"Kesinlikle öyle. Paçayı kurtarabileceğini düşünse beni birkaç lokmada yutardı. Ama bu morleth'in büyük erdemi

-Onlarla nerede durduğunuzdan asla şüphe duymazsınız. Arkadaşınızmış gibi davranmazlar ama onlara saygılı davranırsanız, karşılıklı yarar sağlayacak şekilde bir arada yaşamamanın yollarını bulabilirsiniz."

Bunu düşünüyor. "Kulağa saraydaki hayat gibi geliyor."

Ağzım titriyor. "Kesinlikle hayır. Morleth tanıdığım tüm saray mensuplarından çok daha terbiyelidir."

Bunun üzerine Knar başını geriye atar ve kızın küçük bir çığlık atmasına neden olan bir korna sesi çıkarır. Sonra bir elini kalbine bastırıyor ve kahkahalarla gülüyor. Bu soğuk dağ yamacında parlak, sıcak bir ses. Bu kahkahayı tekrar duyabilmek için çok zaman ve çaba harcayabileceğime dair garip bir his var içimde.

Üstündeki eyere bakıyor. "Biraz yardıma ihtiyacım olacak," diyor.

"Elbette prenses."

Onu ince belinden yakalayıp ayağa kaldırdığımda dudaklarından bir nefes kaçıyor. Ağırlığı o kadar az ki, onu hafifçe eyere oturtmak bir anlık bir iş. Ancak bunu yaparken, elbisesindeki yırtık tekrar açılıyor. Aşağı bakıyor, kendi çıplak bacağını görüyor ve kumaşın kıvrımlarını karıştırarak kendini örtmeye çalışıyor.

Bakışlarımı dikkatle başka yöne çeviriyorum ve arkasından ata biniyorum. Eyere yerleştikten sonra pelerinimi çıkarıp omuzlarına örtüyorum. Kenarlarından tutuyor ve minnetle mütevazılık için etrafına sarıyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Yutkunuyorum ve cevap veriyorum, "Elbette." Bir kez daha, bir şarkı fısıltısı duyduğumdan neredeyse eminim. Ama ben onu yakalayamadan tekrar kayboluyor.

Knar'ın çirkin kafasını, Theodre'nin hâlâ kız kardeşine aval aval baktığı arabaya doğru çeviriyorum. "Bir seçeneğin var dostum," diye sesleniyorum ona. "Bu gece bizimle Beldroth'a gelebilirsin ya da şafağı bekleyip atlarını kovalamana yardım edecek birinin gelmesini umabilirsin. Bu sana kalmış."

Prens, gırtlığından yükselen küfürler karşısında boğulacakmış gibi görünüyor. Bunun yerine, tek ve sert bir baş sallamayı başarıyor. Bunu onay olarak kabul edip eyerimde dönüyorum ve "Hael!" diye sesleniyorum.

"Evet, kralım?"

"Prens Theodre'yi götürecek birini bulun."

Kaptanım homurdanıyor ama selam veriyor. Görevi başaracağına güvenerek Knar'ı harekete geçiriyorum ve onu iki adamımın genç Yok'un eyerine binmesine yardım ettiği yere yönlendiriyorum. Atlarına çoktan binmiş olan Wrag ve Toz, yüzleri endişe içinde, yakınımda duruyorlar. Toz'un alnında hâlâ lapa var ve Wrag'ın kolu askıda. Ama ikisi de bayılmaya hazır görünen Yok'tan daha iyi durumda. Mythanar'a geri dönmeyi başarabilecek mi?

"Çocuğa göz kulak ol," diyorum diğer ikisine hitaben. "Onu sağ salim eve getirin."

Wrag ciddiyetle başını sallar. Toz keskin dişlerini göstererek sırıtıyor. "İyi şanslar Majesteleri. Görevinizin sonunda başarıya ulaşmanız dileğiyle."

"Oturduğum yerden, başarı elimizde gibi görünüyor!" diye ilan ediyor kardeşimin sesi. Döndüğümde Sul'u morleth'ine binmiş, bana müstehzi bir sırıtışla bakarken buluyorum. Wrag ve Toz gülüyor ve ben de önümde at süren kızın tek kelime trolce anlamadığına şükrediyorum.

Dizginleri keskin bir şekilde çekerek, morleth'imi alçalan yola doğru çeviriyorum. "Dayan prenses," diye mırıldanıyorum kızın kulağına yakın. Parmaklarının Knar'ın kara yelesini avuçlayışını izliyorum. Sonra atımı ileriye, gecenin içine doğru itiyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

3

FARAINÉ

Birkaç saat önce biri bana, gece sona ermeden önce kendimi muhteşem, mavi tenli savaşçı bir kralın kollarına sarılmış, büyük, omurgalı, kabus gibi bir vahşinin sırtında bulacağımı söyleseydi, eminim yüksek sesle gülerdim. Ben romantik değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Hayatımın büyük bir bölümünü böylesine güçlü ve sorunlu duygulardan kaçınarak geçirdim. Yine de bir şekilde kendimi birdenbire bir türküden fırlamış bir kadın kahraman rolünü oynarken buldum!

İlk sürüş aralığından sonra, ilk şok geçmeye başlıyor ve etrafımda olup bitenleri daha iyi anlayabiliyorum. Troller kaba, kayaları taşıyan dilleriyle konuşuyorlar. Kralın sağında at süren adam özellikle konuşkan. Gizli bakışlarla onu inceliyor, hakkında daha net bir izlenim edinmeye çalışıyorum. Benzer şekilli kaşları ve güçlü çenesiyle krala çok benziyor. Ancak daha uzun boylu ve daha solgun ve teni sadece belli belirsiz mavi.

Bir keresinde bana doğru baktı ve gözüme çarptı. Sadece bir anlığına. Ama o anda öyle bir şüpheye kapılıyorum ki midem bulanıyor. Gözlerimi hızla kaçırıyorum ve ileriye doğru bakışlarından kaçınıyorum.

Kralın solundaki atlı Hael dediği kişi. Ondan net bir his alamıyorum, çünkü arkasında kardeşim var ve o n u n kaygısı o kadar güçlü ki, etrafındaki her şeye hükmediyor. Yine de, eğer zorlarsam

Theodre'nin fırtınası, ondan yayılan güçlü bir şeyin hissini yakalayabiliyorum. Yanılmıyorsam *endişe*.

"Rahat mısınız prenses?" Kralın sesi beni ürkütüyor. Bir süredir sessizdi.

Nefesini tenimde hissettiğimde biraz ürperiyorum ama hemen kendime hakim oluyorum. "Faraine," diyorum. "Lütfen, benim adım Faraine."

Bir an cevap vermiyor. Sonra, "Peki bu yakınlığa izin verecek misin?"

İrkildim. Nasıl unutmuş olabilirim? Fae'ler isimleri değerli ve tehlikeli olarak görürler. Birinin adını bir fae'ye vermek ölümcül bir hata olabilir. Ama şimdi bunu geri alamam, değil mi?

"Evet, lütfen." Umarım sesim içimdeki gerginliği ele vermez. "Son iki yıldır saraydan uzakta yaşıyorum ve unvanlara alışkın değilim."

"Bu durumda bana Vor demelisin."

"Diyebileceğimden emin değilim."

"Neden olmasın? Eğer ben size isminizle hitap edeceksem, sizin de bana aynı nezaketi göstermeniz adil olacaktır."

"Babam memnun olmazdı." "Baban burada değil."

Bu yeterince doğru. Ama bindiğim bu güçlü canavarın her adımında Beldroth Kalesi'yle aramdaki mesafenin azaldığını hissediyorum. Yakında babamın sert ve hayal kırıklığına uğramış bakışları altında olacağım. Buna hazır olduğumdan emin değilim.

Aceleyle konuyu değiştiriyorum. "Peki ya sizinkiler? Böyle bir gayriresmilik hakkında ne düşünürler?"

"Şok oldum ve dehşete kapıldım," diye cevap veriyor hemen. "Görölmeye değer bir manzara olmalı, bu yüzden beni gerçekten hoş görmelisiniz."

Ben daha yutkunamadan dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor. "Pekâlâ," diyorum, saygınlığımı geri kazanmaya çalışarak. Sonra iyi bir önlem için "Vor"u ekliyorum. Tuhaf bir isim, çok sert ve ani. Bu da ona hiç uymuyor gibi görünüyor.

Tekrar sessizliğe gömüldüm. Gerçekten de bu kadar eğlenmemeliydim. Vagondaki saldırının, etrafımı saran ölümün, korku ve dehşetin ardından zihnimin darmadağın olması gerekirdi. Böyle bir duygu seli normalde beni günlerce etkisiz hale getirirdi. Yine de buradayım, kafam berrak, ağrım yok. Bu garip ve inanılmaz. Bu duyguya mümkün olduğunca uzun süre tutunmak istiyorum.

Gölge Kral yaratığını durdurmak için dizginleri çekti. Aşağıdaki vadiye bakan kayalık bir burna geldik. Uzakta, ay ışığının altında Beldroth'un yüksek kuleleri görünüyor. Bu manzara karşısında kalbim sıkışıyor. Korku mu yoksa vatan hasreti mi ya da ikisinin garip bir bileşimi mi hissettiğimden emin değilim. Kız kardeşlerimi özlesem de, ev benim için her zaman acı dolu bir yer olmuştur. Nornala Manastırı'ndaki hayat yalnız ve sıkıcı, ama babamın sarayındaki kargaşaya kıyasla orada görece huzurun tadını çıkardım.

"Hedefimiz bu mu?" Vor soruyor.

"Evet."

"İlginç."

Dönüp yüzünü görmeye çalışıyorum. Düşünceli görünüyor, hatta muhtemelen biraz kararsız. Gözlerimi yakalayarak bana bakıyor. "Bu benim insan dünyasına ilk seyahatim," diyor. "Açık gökyüzünün altında böyle bir kale inşa etmek bana çok tuhaf geliyor. Gözüme tehlikeli bir şekilde açıkta kalmış gibi geliyor. Söylesene, babanın evine vardığımda ne beklemeliyim?"

Tereddüt ediyorum. Burada dikkatli davranmalıyım. "Sanırım bu değişir. Ne bekliyorsunuz?"

Ondan bir kez daha belirsizlik hissi alıyorum. "Baban bana ziyafet ve dostluk sözü verdi. Mesajları çok etkileyiciydi. İkimiz de Mythanar ve Gavaria arasında nesiller boyu sürecek bir ittifak, kalıcı bir barış ve kardeşlik sağlama umudumuzu dile getirdik."

Evlilik. Bir evlilikten bahsediyor. Ne demek istediğini anlamam için o kelimeyi söylemesine gerek yok.

"Şey," diye devam ediyorum, cevabımda doğrudan olmayı seçerek, "eğer vaat edilen buysa, bol bol yiyecek, içecek ve eğlence olacağına inanıyorum. Babamın potansiyel talipleri ağırladığını daha önce de görmüştüm."

"Gerçekten mi?" Ses tonu hafifçe değişiyor. "Anladığımı kadarıyla Kral Larongar'ın üç kızı var. Kız kardeşlerinizden herhangi biri için evlilik ayarladı mı?"

"Henüz değil."

Vor bir an sessiz kalır. Yaratığını tekrar harekete geçirir ve grup dağ yolunda ilerlemeye devam eder. En sonunda, "Ailenin neresinde duruyorsun? Kardeşin en büyükleri, yanılıyor muyum?"

İlgisi rahatsız edici. Bu yolculukta bana, Prens Orsan'ın bir ay süren flörtümüz boyunca sorduğu kişisel sorulardan daha fazlasını sordu. Bir yanımda kırılmalı mıyım yoksa güvensiz mi olmalıyım diye merak ediyor. Diğer bir yanımda ise bu ilgiden hoşlanmadan edemiyor. Onun sadece bilgi topladığını unutmamalıyım. O bir stratejist ve babamla görüşmelere başlamadan önce hazırlıklı olmak istiyor. Hepsi bu kadar.

Peki neden ondan bu kadar güçlü bir *sıcaklık* hissediyorum?

"Ben ikinci çocuğum," diyorum. "Benden sonra iki küçük kız kardeşim var, Ilsevel ve Aurae."

"Gerçekten mi?" Vor tekrar sessizleşiyor, düşünüyor. Tanrı vergisi yeteneğim başkalarının düşüncelerini okumamı sağlamasa da, babamın geçmişte bir taliple evlendirmeye çalıştığı kişi olduğumu fark ettiğini neredeyse *hissedebiliyorum*. O

Muhtemelen benim neyim var da evliliğimiz yürümedi diye merak ediyordur.

Zorlukla yutkunuyorum ve hızlıca, "Kız kardeşim Ilsevel ile tanışmaktan büyük bir zevk alacaksın," diyorum.

"Öyle mi? Peki neden?"

"Gavaria'nın en güzel kadını olarak kabul edilir. Bu erdemine pek çok başarıyı da ekler: dans, binicilik, avcılık, ince iğne işi. Zekâsı saray kadınları arasında eşsizdir ve hem mizah hem de çekicilik konusunda emsalsizdir."

"Kız kardeşinle çok gurur duyuyor gibisin."

"Gurur duyuyorum. O benim kalbimin sevgilisi."

"Büyük övgü, eminim."

"Verebileceğim en yüksek ödül." Ellerime, parmaklarımın arasına dolanmış siyah yele tellerine bakıyorum. "Ve tabii bir de onun tanrı vergisi hediyesi var."

"Tanrı vergisi mi?"

"Evet. Bilmiyor muydun? Kral Larongar'ın çocuklarının hepsi vaftiz edildikleri gün tanrılar tarafından olağanüstü armağanlarla kutsanmışlardı. Ilsevel'e şarkı söyleme yeteneği bahşedildi. Tüm krallıkta onunkine rakip olabilecek bir ses yok ve tüm enstrümanları mükemmel çalışıyor."

"Bu durumda, çok keyifli performanslar bekliyorum." Vor sessizleşiyor. Susmamaya çalışıyorum ama ne hissettiğini anlamak için duyularımı kullanmadan edemiyorum. Duyguları karmaşık. Onları adlandırabileceğimden emin değilim.

"Sormamda bir sakınca yoksa," dedi aniden, "Tanrılar kardeşinize ne armağan etti?"

"Oh, anlayamadın mı?" Sırıtiyorum. "Onun yeteneği *güzellik*."

Vor birkaç adım sessiz kalır. Sonra, "Dalga mı geçiyorsun, karar veremiyorum."

Etrafımızdaki atlıların birkaç şüpheli bakışını üzerime çekerek gülüyorum. "Hayır, gerçekten! Bizim türümüz arasında Theodore'nin oldukça güzel olduğu düşünülür. Nereye giderse gitsin arkasından iç geçiren bir dizi aşığı vardır. Anladığım kadarıyla babam ona kraliyet için daha faydalı olacak bir savaş hediyesi verilmesini umuyordu. Ama kardeşim kesinlikle hediyesinin tadını sonuna kadar çıkarıyor."

Gölge Kral'ın boğazından alçak bir kıkırdama yükseliyor. Ses duyularımda kıvılcımlar çıkarıyor, bir yudum sert şarap gibi baş döndürücü. "Beni bağışlayın ama bunu hayal etmekte zorlanıyorum."

"Kardeşimi henüz kendi ortamında görmediniz."

"Doğru." Bir sonraki sorunun dudaklarına doğru yükseldiğini hissedebiliyorum. Bir süre tutuyor, ama geleceğini biliyor ve kendimi hazırlıyorum. "Cesaretimi toplayarak," diyor sonunda, "tanrı vergisi yeteneğinizi sorabilir miyim?"

"Sorabilirsiniz."

Bir an daha tereddüt etti. Sonra, "Ama bana söylemeyeceksin."

"Hayır."

"Bu durumda, dilimi tutacağım."

Bir süre daha sessizlik içinde devam ediyoruz. Kralın canavar küheylanının inişli çıkışlı yürüyüşü yıldızlı gökyüzünün altında neredeyse huzur verici. Arabadan çok daha rahat bir ulaşım aracı. Gözlerimi kapatıp bindiğim yaratığın çirkin görüntüsünü unutursam, neredeyse ılık ve yumuşak bir rüzgârla taşındığımı hayal edebilirim. Gölge Kral'dan yayılan açıklanamaz sükûnetle birleşince, kendimi dingin ve huzurlu buluyorum. Neredeyse uykuya dalacaktım, başım sert ve geniş bir omuza yaslanmıştı.

"Tanrılar kahretsin ve patlatsın!" Theodore'nin sesi aniden patlayarak sakinliğimi bozdu. "Kabzanız karnımı deşiyor! Tanrılar beni kurtarsın."

Beldroth'a kadar böyle bir şekilde gitmesi beklenemezdi! Bu hayvanı derhal yukarı çekmeni ve silahlarını ayarlamayı istiyorum, kadın!"

Alçak bir kıkırdama kulağımda bir kez daha gümbürdüyor.

"Güzel, ha?" Gülümsüyorum. "Ne de olsa güzellik bakanın gözündedir." "Korkarım troldefolkların gözünde değil."

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Bir an için bunun kardeşimin adına utanç mı yoksa başka bir şey mi olduğunu söyleyemiyorum. Birden aklıma şu soru geliyor: Eğer bu görkemli ve uhrevi kral, tanrı vergisi kardeşimi güzel bulmuyorsa, *benim hakkımda* ne düşünüyordur? Kendi çekiciliğimle ilgili düşüncelerle hiçbir zaman pek ilgilenmedim. Bir yanda Theodre, diğer yanda Ilsevel arasında dururken, kendimi oldukça donuk ve solgun görüyorum. Daha da kötüsü, fiziksel kısıtlamalarım beni gereğinden fazla dışarı çıkmaktan alıkoyuyor, bu yüzden ne çekiciliğimi ne de zekâmı geliştirmek için çok az fırsatım oldu. Prens Orsan ne zaman beni flört etmeye yönlendirmeye çalışsa, duyularım her zaman o kadar etkilenirdi ki, sözlerinden bir anlam çıkarmak için yapabileceğim tek şey buydu. Zamanlaması iyi ayarlanmış bir iğnenin ya da muzip bir baş hareketinin püf noktasını asla öğrenemedim. Bunun bir önemi yoktu. Orsan beni unvanım ve konumum için takip ediyordu. Ve sonunda bu bile onu kazanmaya yetmedi.

Peki ya bu adam? Bu krala? O benim gibilerden daha iyisi için yaratılmış. Öyleyse onun ya da onun gibilerin görünüşüm hakkında ne düşündüğünü neden önemseyeyim?

"*Troldefolk*," diyorum, konuşmayı başka bir yere kaydırmak için bir fırsat yakalamışken. "Bu kelimeyi daha önce de söyledin. Halkınız için uygun bir isim mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor Vor. "Kendimizi böyle adlandırıyoruz. Neden? *Trol olduğumuzu mu sandınız?*"

Ses tonu alaycı ama bir parça küçümseme seziyorum. Ağabeyimin bu kelimeyi pervasızca kullandığını hatırlayarak irkildim. "İtiraf edeyim," diyorum, "bana

Trollerin Kralı babama saygılarını sunmak için yola çıkmıştı."

"Ve hiç şüphesiz siz de büyük bir kaya parçası hayal ediyordunuz."

"Partinizden birkaç kişi bu tanıma oldukça uyuyor."

"Doğru, doğru." Bir an için onu kırdığımdan korkuyorum. Ancak duygularını araştırdığımda herhangi bir kızgınlık sezmiyorum. Bunun yerine, anlam veremediğim bir keder akımı var.

Hâlâ daha fazla soru sormaya cesaret edip edemeyeceğime karar vermeye çalışıyordum ki, öncekinden daha ağır bir sesle devam etti: "Son birkaç nesildir, halkım arasında bir değişim meydana geldi. Giderek daha fazla Trolde çocuğu kaya derisiyle doğuyor. Sanki Zamanın Doğuşu'nda oyulduğumuz taş şimdi etimizi ve ruhumuzu geri almak istiyor."

Kardeşimi önüne oturtmuş ve kolunu beline dolamış olan Kaptan Hael'e yan gözle bakıyorum. O kadar uzun boylu ve güçlü ki kardeşimin yanında çocuk gibi kalıyor. Çoğunlukla, bu partideki diğerlerinin çoğuyla aynı soluk güzelliğe sahip, ancak boynundan yukarı, çenesinin bir kısmına ve yüzünün sağ tarafına kadar uzanan sert, gri, yumrulu deriyi fark etmedim. Sağ eli de benzer şekilde kaba yontulmuş ve sol elinin iki katı büyüklüğünde.

"Buna neyin sebep olduğunu bilen var mı?" Vor'un sorumu kabalık olarak değil ilgi olarak algılayacağını umarak soruyorum.

"Kimse kesin olarak bilmiyor," diye yanıtlıyor. "Ama teoriler var. Rahibelerimiz buna *dorgarag* diyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

Düşünüyor. "Bunu sizin dilinize çevirmek zor. Belki de en iyi kelime *dönüş* olabilir. Trolde ilminde tanrımız *Morar tor Grakanak*'tır, Derin Karanlık Tanrısı. Orijinal trolde erkeğini bir obsidyen levhadan, orijinal trolde kadını da bir obsidyen levhadan oyduğuna inanırız.

siyah elmas. Onlara hayat üflediğinde, taşlar düşüyor ve altlarındaki esnek et ortaya çıkıyordu. Ama kalpleri hâlâ taşı ve bir gün taşa dönmeleri gerekiyordu. Bu yüzden rahibelerimiz Derin Karanlık'ın kıpırdadığına ve tüm troldefolkları gerçek ve orijinal taş hallerine dönmeye çağırdığına inanıyor."

Sesi ağır ve uğursuz. Rahibeleri ne öğretirse öğretsin, sesi kurtuluş umudundan bahseden bir inanç adamına benzemiyor. "Peki sen neye inanıyorsun?" Yumuşakça soruyorum.

Sırtımda geniş göğsünün kabarışını hissediyorum, sonra ciğerlerinden derin bir nefes bırakırken havanın esişini. "Neye inandığının bir önemi yok. Ben Yeraltı Âleminin Lord Koruyucusuyum. Halkımı savunmak benim kutsal görevim ve onurumdur."

Sadece bir anlığına, çekirdeğinden güçlü bir duygu yayılır: *korku*. Keskin ve hızlı, bir bıçağın hızlı saplanması gibi. Normalde, böyle bir bıçak darbesi çığlık atmama ve kendi içime çökmeme neden olurdu. Ancak bu sefer, bunu mükemmel bir netlikle hissetmeme rağmen, bana zarar vermiyor. Garip.

Gölge Kral'ın yüzünü bir kez daha görebilmek için başımı çeviriyorum. Bu açıdan ve ay ışığı altında pek bir şey görmek zor. Tam olarak neden korkuyor? Savaşın ortasında onunla ilgili ilk izlenimlerim tam bir özgüven ve sarsılmaz bir inançtı. Ama onu kendi dünyasını terk etmeye ve Gavarria ile ittifak kurmaya iten bir şey olmalı. Babamın ona ne verebileceğini düşünüyor? Çünkü sırf bir insan gelin peşinde koşmak için dünyalar arası yolculuk yaptığını düşünemiyorum. Ortada daha önemli bir şey olmalı, anlamadığım bir şey.

Önümüzdeki yol düzleşmeye başlıyor. Dağları çoktan geride bıraktık. Bu kadar kısa sürede kaç mil yol kat ettik? Canavarlar o kadar yumuşak hareket ediyor ki, şu ana kadar hızlarını fark etmemiştim.

açık ovaya dökülür. Beldroth Kalesi iki mil ötede, kayalık bir burun üzerine tünemiş olarak durmaktadır.

Tedirginlik dalgaları etrafımdaki atmosferi rahatsız ediyor. Diğer troldefolk binicilerine bakıyorum, hepsi iri gözlü ve gergin omuzlarla büyük atlarına binmişler. Böyle güçlü duygulara genellikle eşlik eden acıya hazırlıklı olarak kendimi destekliyorum ama hiçbiri gelmiyor. Hissediyorum ama bana ulaşmadan önce yoğunluğunu azaltan filtreleyici bir sisin içinden geçiyor gibi görünüyor. Bu beklenmedik lütuf karşısında o kadar şaşırıyorum ki, kralın kendisinin de arkadaşları kadar rahatsız olduğunu anlamam birkaç dakikamı alıyor. Çenesi gergin ve dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum. "İyi misin Vor?" diye sordum.

Gözlerini kırıştırıyor ve kaşları belli belirsiz bir şaşkınlıkla çatılıyor. "Ah, evet. Elbette." Bir süre sonra ekliyor: "Gökyüzü. Dağlarda seyahat ederken bunu görmezden gelmek daha kolaydı ama şimdi ..." Titriyor, boğazındaki kordonlar belirgin bir şekilde ortaya çıkıyor. "Bunu son derece rahatsız edici buluyorum."

Başımı kaldırıp gecenin yıldızlarla dolu yayına bakıyorum. Hava çok güzel ve berrak; ilkbahar takımyıldızları gururla sergileniyor. "Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

"Bilmiyor muydun?" Tekrar gözüme takıldı. "Mythanar bir yeraltı krallığıdır. Genel olarak troldefolk, üzerinde sağlam bir tavan olan taşların altında yaşamayı tercih eder."

Bu bilgi aklıma geldikçe kaşlarım çatılıyor. Yeraltı krallığı mı? Bu ihtimali hiç düşünmemiştim. Bu hiç iyi değil. Hiç iyi değil. Ilsevell'i, benim tatlı, ruhlu kız kardeşimi düşündüğümde aklıma güneş, gökyüzü ve geniş açık alanlar geliyor. O eyer için doğmuş, uzak ufuklar için doğmuş. Karanlık bir yeraltı diyarının kraliçesi olarak ne yapardı?

Başımı sallayarak bu düşüncüyü uzaklaştırıyorum. Elimde olmayan şeyler üzerinde durmanın bir anlamı yok. Bunun yerine, dikkatimi tekrar içimde yükselen huzursuzluğa veriyorum.

Vor. Her geçen an artıyor, ta ki aldığı her titrete nefeste bunu hissedene kadar.

Düşünerek yanağımın içini iğniyorum. Bu muhtemelen iyi bir fikir değil. Kendi işime bakmalı, kendimi rahat bırakmalıyım. Dünyam, hakkında hiçbir şey yapamayacağım güçlerle dolu. Ama burada, şu anda.

. . Gücsüz değilim.

Bir avuç kara yeleyi serbest bırakarak elimi ödünç aldığım pelerinin altına sokuyorum ve boynumdaki zincirde kristal kolyemi buluyorum. Gözlerimi kapatıyorum, nefesimin düzleşmesine izin veriyorum ve kristalin kalbindeki gümbürdeyen nabızı hissediyorum. Kalp atışlarım bu nabızla eşleşecek şekilde yavaşlıyor, ta ki bedenim senkronize bir şekilde mırıldanana kadar.

Sonra kristali bırakarak pelerinin altından uzanıyorum ve parmaklarımı nazikçe Vor'un bileğine yerleştiriyorum. Parmak uçlarım tenine değdiği anda aramızda keskin bir şey kıvılcımlanıyor. Enerji şeritleri kolumdan çıkıp kafamın içinde patlıyor. Bu ilk şok acı verici, ama his omurgamdan aşığıya doğru akıp vücudumun geri kalanına yayılırken, acı garip ve harikulade bir şeyin içinde eriyip gidiyor.

Vor uzun bir nefes verir. Şaşkınlık içinden akıp gidiyor ve beraberinde kaygıyı da taşıyor. Onun yerine sadece sakinlik var.

Elimi bileğinden çekip bir tutam canavar yelesi yakalıyorum. Sessizce at sürüyoruz ve bakışlarımı Beldroth'un yükselen kulelerine sabitliyorum. Uzun bir süre sonra Vor'un sesi tekrar kulağımda gümbürdüyor. "Bir şey mi yaptın?"

Şaşıarak göz kırptım. Bu kadar açık mıydı? "Evet," diye cevap veriyorum usulca. Bir nefes. Sonra, "Sana ne olduğunu sorsam, bana söyler misin?"

"Hayır."

"Ah."

Beldroth artık daha yakın. Yakında siperlerdeki muhafızlar müjdecî trompetlerini çalarak kale sakinlerini Gölge Kral'ın yaklaştığına dair uyaracak. Kısa bir süre sonra, babamın evine geri döneceğim -her zaman bir rahatsızlık, bir sıkıntı, bir hayal kırıklığından biraz daha fazlası olduğum o varoluş alemine geri döneceğim. Hatta bir sorumluluk. Ve sunabileceğim tek iyilik, kız kardeşimi şu anda birlikte at sürdüğüm bu uhrevî adamla evlenmeye ikna etmeye çalışmak olacak.

Bazı nedenlerden dolayı, Vor'la tanıştıktan sonra bu düşünceyi daha da rahatsız edici buluyorum. Belki de geldiği yeraltı dünyasının bilgisidir. Ilsevel'in güneşten ve yıldızlardan bu kadar uzakta gömülü kalmaktan mutsuz olacağını biliyorum.

Ama dürüst olmak gerekirse, huzursuzluğumun tek nedeni bu değil. Kalbime başka bir şey saplanıyor, adını koymaya cesaret edemediğim acı bir diken: *Kıskançlık*.

Ama hayır. Bu çok aptalca. Saçma! Prens Orsan'la yaşadığım fecî deneyimden bu yana, babamın beni Nornala Manastırı'na göndermesine minnettar olmayı öğrendim; bir daha asla tanımadığım bir damatla görücü usulü evlendirilme dehşetiyle yüzleşmeyeceğim için minnettarım. Manastırdaki hayat kesinlikle yalnız olsa da, en azından orada kendi kişiliğimle yaşayabiliyorum. Yakışıklı bir yabancıyla tesadüfen karşılaşmamın -hayatımı kurtaran biri bile olsa- beni mutsuz etmesine izin vermeyeceğim. İstifa ettim. Yerimi biliyorum. Ve eve döndüğümde Ilsevel'i rahatlatmak ve onu önündeki hayata hazırlamak için elimden geleni yapacağım.

Vor'un pelerinini biraz daha yaklaştırarak eyerde dimdik oturuyorum, sırtımı kralın göğsüne dayamamaya kararlıyım. Kristalimi tekrar kavriyorum. Merkezindeki nabız zayıf ama gözlerimi kapatıp odaklandığımda onu bulabiliyorum. O nabza konsantre oluyorum, derin bir şekilde içime çekiyorum.

Ama beni saran o güçlü kolların hissini ve kulağıma değen nefesin sıcaklığını tamamen engelleyemiyorum.

OceanofPDF.com

4

VOR

Milyonlarca yıldızla ışıldayan, acı verici uçsuz bucaksız bir gökyüzünün altındaki açık ovada hızla ilerliyoruz. Yanımda ve arkamda giden halkımın kalbindeki sessiz dehşeti hissediyorum. Birkaç dakika öncesine kadar paylaştığım dehşeti. Şimdi, çok uzak bir anı gibi görünüyor. İnsan kalesine olan mesafe yavaş yavaş azalırken hem sakın hem de güven doluyum.

Önümde oturan genç kadını gizlice inceliyorum. Onunla ilgili bir şey beni beklenmedik bir şekilde merkezde hissettiriyor. Kendi düşüncelerimin mahremiyetinde bile bunu nasıl ifade edeceğimden emin değilim. Gözlerimi kapatıp hafifçe içime çekiyorum. Karmakarışık ve hırpalanmış olsa da yumuşak saçları tatlı, narin bir koku yayıyor. Burnuma tuhaf gelen bir parfüm ama nahoş değil. Belki de tam kanlı bir Trolde olsaydım, onu itici bulurdum. Bu haliyle, hissettiğim kesinlikle tiksinti değil.

Krallığın iyiliği için evlenmem gerektiğini hep biliyordum. Kendi babam yaptı, iki kez. Ve ilk karısı, annem, insandı. Bu gerçek hayatımı daha da zorlaştırdı. Trol gibi görünsem ve hayatımı trol usullerine göre yaşasam da, melez doğamı unutmayanlar var. Hatta babamın ölümü üzerine tacın benim yerime tam kan trol kardeşime geçmesi bile konuşuldu.

Eğer bu ittifakı gerçekleştirirsem -eğer bir insan eş alırsam- çocuklarım trollden çok insan kanı taşıyacak. Halkımın böyle bir çocuğu krallığının meşru varisi olarak kabul edip etmeyeceğini merak ediyorum.

Yine de, bu ittifakı yapmazsam krallık olmayacak. Krallık yok. Taç yok. Alt Diyar yok.

Bu kasvetli düşünce dikkatimi genç kadından uzaklaştırıp gideceğimiz yere çekiyor. Geniş bir kasabanın üzerindeki yüksek bir burnun tepesinde duran o büyük, acımasız kale. Altı uzun kule gökyüzünü yırtan dişler gibi yükseliyor ve duvarlar yüksek ve yasaklayıcı. Doğal ortamlarından koparılmış ve bu şekilde üst üste yığılmış bu kadar çok ölü taş korkunç bir manzara. Troldefolklar konutlarını bu şekilde inşa etmez. Taşlara asla bu kadar zalimce davranmayız.

Gözlerimi kısarak bakışlarımı odaklıyorum ve duvarlar boyunca nöbet tutan muhafızları sayıyorum. Yirmiden az değil, muhtemelen göremediğim daha fazlası. Dahası, onları çevreleyen bir büyü parıltısı algılıyorum.

Sul morleth'ini yanıma yaklaşıyor. "Benim gördüğümü sen de görüyor musun?" diye soruyor trol dilinde.

Başımı salladım. "Miphates büyüleri."

Kardeşim elmas gibi sert bir gülümsemeyle parlıyor. "Doğruca onların pençelerine mi at süreceğiz, ey bilge ve değerli kral? Bu, hakkında şarkılar duyduğum o şan ve şeref anlarından biri mi?"

"Ne?"

"Hani şu kahramanın güzel bir yüz uğruna her şeyi unutup pervasızca kıyamete doğru at sürdüğü ve bu sırada herkesi de kendisiyle birlikte sürüklediği baladlardan biri. Eminim çok romantiktir."

Boğazımdan alçak sesle hırıliyorum. "Diline dikkat et, kardeşim."

"Elbette." Gülümsemesi daha da artıyor. "Sen adımlarına dikkat ettiğin sürece ben de dilime dikkat ederim." Faraine'e bakıyor, bakışlarının onun üzerinde aşağı yukarı gezinmesine izin veriyor.

hoşlanmadığım bir şekilde. Sanki onu örten pelerinin kıvrımlarının içini görebiliyormuş gibi.

Omzumu hafifçe çeviriyorum, keşke kızı onun görüşünden saklayabilseydim. "İnsan kralın bize sıcak bir karşılama sözü verdiğini hatırlatmama gerek var mı?"

"Kral Larongar söz verdi, ha? Evet, Miphates büyülerini uçuşmaya başladığında ve hepimiz yanıp kül olduğumuzda eminim çok sıcak karşılanacağız."

Babasının adını duyunca Faraine kaskatı kesilir. Yüzünü sertçe öne çeviriyor, omuzları kulaklarına kadar silkeleniyor. Ne kadarını anlıyor? Dilimizi bilmiyor ama ses tonuna duyarlı. Aramızdaki rahatlığın kaybolduğunu hissediyorum ve o önümde ölü bir taş gibi oturuyor.

Knar'ı biraz daha hızlı mahmuzlayarak Sul ile aramıza biraz mesafe koyuyorum. "Kardeşimin şüpheci doğasını mazur görmelisiniz," diyorum onun diline geçip kulağına alçak sesle konuşarak. "Varır varmaz Miphates büyüsünün açık işaretlerini görmeyi beklemiyorduk. Babanız etkileyici savunmalarıyla övünüyor."

Küçük bir ürperti boynundan aşağı yuvarlanır. "Elbette. Son yıllarda Fae'lerle savaşıyoruz."

Haklı bir nokta. Larongar, Licornyn Süvarileri gibileriyle karşılaştığında, kendi evini savunmak için Miphates büyücülerinden yararlanmakla akıllıca davranmış olur. Ne de olsa o soğuk, ölü taş duvarlar kararlı bir fae konukçusuna karşı fazla koruma sağlamayacaktır.

Yine de insan büyüsü gizemlidir. Ve tehlikelidir. Miphates büyücülerini ve onların mucizevi güçleri hakkında birçok hikaye duydum. Umarım doğru çıkarlar, çünkü bir mucizeye çok ihtiyacım var. Ama kendimi böyle bir gücün merhametine bırakmak istemiyorum.

"Faraine," dedim, "küstahça bir soru sorabilir miyim?"

O tuhaf gözleriyle bana hızlı bir bakış fırlatıyor. "Sadece küstah bir cevaba katlanabilirsen."

Dudaklarım bir yana kıvrılıyor. "Cevabınız dürüst olduğu sürece her türlü küstahlığa katlanabilirim."

"Bu durumda, sorabilirsiniz."

"Sadece şu anda bile halkımı bir pusuya sürüklemiş olma ihtimalimin ne kadar büyük olduğunu merak ediyorum."

Hemen cevap vermiyor. Onu aşağıladım mı? Hiç sanmıyorum. Açık sözlülüğü takdir edecek adil ve açık sözlü bir zihne sahip gibi görünüyor. Yine de onu karakteri hakkında net bir fikir edinecek kadar uzun süredir tanımıyorum. Tek bildiğim, haddimi fena halde aşmış olduğum.

"Ne kadar şansımız varsa," dedi sonunda, "babamın ilk çocuğunun ve varisinin senin elinde olduğu gerçeğiyle büyük ölçüde azaldı."

Kuru kuru kıkırdıyorum. "Benim için mutlu bir olay. Ama umarım küçük kurtarışımızın rehine durumu gibi tatsız bir şeye dönüşmesine gerek yoktur."

"Senin dudaklarından tanrıların kulaklarına."

Omurgası bir mızrak sapı kadar düz. Keşke gerginliğini azaltacak bir şey söyleyebilseydim. Bana güvenmesini, onu riske atmak istemediğime inanmasını isterdim. Ama en büyük endişem halkım için olmalı.

Artık Beldroth'a o kadar yaklaştık ki, bekçilerin kaleye yaklaştığımızı haber veren bağırışlarını duyabiliyorum. Hael morleth'ini yanıma sürüyor, Theodre eyerinin kulpuna yapışmış ve soluk yıldız ışığının altında kesinlikle hasta görünüyor. "Kralım," diyor Hael, insan prensin homurtularının duyulabileceği kadar yüksek sesle konuşarak. "Prensle birlikte gitmeme izin verin. Önce insanların onu görmesine izin vermek akıllıca olur."

Başımı sallıyorum ve Hael önden gidiyor. Troller arasında bile göz korkutucu bir figür. Hayatım pahasına güvenilebileceğim cesur, bencil olmayan bir ruh. Kardeşinin kaderi belirsizliğini korurken bu göreve devam etmenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama görevi karşısında asla tereddüt etmezdi.

Kapıya yaklaşıyor. "Dur!" diye sesleniyor bir insan sesi, gergin bir titremeyi gizleyemiyor. "Oraya kim gidiyor?"

"Mythanar Kralı Vor," diye cevap verir Hael, "Gavaria Kralı Larongar Cyhorn'un daveti üzerine geldik. Yolda sizin veliaht prensinizle karşılaştık ve ona eşlik etmeyi teklif ettik."

"Prens mi?" diyor insan sesi, oldukça kuşkulu bir şekilde. Bazen insanların karanlıkta iyi göremediğini unutuyorum. "Prens Theodre sizinle mi?"

"Evet, trollerle birlikteyim, lanet olsun!" Theodre ellerini ağzının etrafında birleştirerek bağıyor. "Kapıları aç dostum. Burası çok soğuk!"

Alçak mırıltılarla noktalanan bir anlık sessizlik. Sonra, kolların ve zincirlerin ağır bir gıcirtısıyla, portcullis yükseliyor. Sul bakışlarımı yakaladı. Bir kaşını kaldırdı. Bu gerçek anı. O kapılardan geçtikten sonra insan kralın merhametine kalacağız. Bunca zamandır yolumdan o kadar emindim ki, ama şimdi ona geldik, beni bu garip, soğuk dünyaya kadar takip eden bu cesur erkek ve kadınların hayatlarını riske atmaya gerçekten istekli olup olmadığımı merak ediyorum.

Faraine sanki tedirginliğimi hissetmiş gibi aniden dönüp bana bakıyor. O kadar yakın ki, hem altın rengi hem de mavi gözlerinde bulunan küçük yeşil benekleri görebiliyorum. Beklenmedik derecede güzeller ve kendimi daha derinden bakmak, bu renkli kürelerin ardında açığa çıkan ruhu aramak isterken buluyorum.

"Merak etme Vor," diyor usulca. Adımın onun dudaklarından dökülme şeklini seviyorum. İnsan aksanıyla, hafif ve nazik bir şekilde konuşuyor.

"Babam bu ittifakı arzuluyor. Bunu sağlamak için en sevdiği kızından bile vazgeçmeye hazır."

En sevdiği kızı. Kendisinden bahsetmiyor. Ilsevel'i kastediyor; birkaç kez bahsettiği inanılmaz Ilsevel'i. Larongar yazışmalarımızın hiçbirinde üç kızından ismen bahsetmedi. Evlilik konusunun etrafında dans ederken, ikimiz de imalar ve imalar dışında bundan bahsetmezken, zamanı geldiğinde insan prenseslerden birini seçeceğimi varsaymıştım. Durum böyle olmayacak mı?

Başımı sallıyorum. Şimdi böyle ayrıntılar için endişelenmenin sırası değil. İhtiyacım olan tek güvence Faraine'in sözleri. Larongar bu ittifakı istiyor. Bir pusudan korkmama gerek yok. En azından bu gece.

Hael eyerinde döner. "Kralım?" diyor. Başımı sallıyorum ve o da morleth'ini ileri doğru mahmuzlayarak açık kapıya doğru ilerliyor. Ben hemen arkasından gidiyorum ve grubumun diğer on üyesi de arkamda sıraya giriyor. Bir kez daha taşla, hatta sevgisiz ellerin bir araya getirdiği bu kaba yontulmuş bloklar gibi ölü taşlarla çevrili olmak beni rahatlatıyor.

İnsanlar etrafımızı sarıyor. Kokuları neredeyse bunaltıcı - zamana bağlı varlıkların kokusu, bedenleri hızla çürümeye teslim olmuş. Duvarları kaplayan figürleri gizlice inceliyorum. Kral Larongar işini şansa bırakmıyor. Müstakbel damadıyla bile.

"Beni bu korkunç şeyden kurtarın!" Prens Theodore'nin sesi yüksek sesle çınlıyor. Arkamı döndüğümde onu bineğinin sırtından inmek için çabalarken görüyorum. Hael onu gömleğinin yakasından yakalamayı başarıyor ve kaldırım taşlarının birkaç metre üzerinde kıvranırken tutuyor.

"Prensi yere bırak, Hael," diye sertçe konuşuyorum trolce.

Dudağı küçümseyerek kıvrılıyor. Ama kadın elini açar ve Theodore'nin çirkin bir yığın halinde düşmesine izin verir. Kendini aceleyle toplar, giysilerini düzeltir,

uzun, yağlı saçlarını düzeltir. Morleth'in sırtındaki uzun yolculuktan dolayı bacakları bükülmüş bir halde birkaç adım sendeliyor ve neredeyse avlunun tam ortasına sertçe oturuyor. Küçük bir sarsıntıyla dengesini yeniden kazanır.

Sonra kafasını çevirip doğrudan bana dik dik baktı. "Kız kardeşimi çöz, trol kralı."

Bu ittifakı yapmak için bu kadar çaresiz olmasaydım, burnunu kırar ve bunun tanrı vergisi güzelliğine ne yaptığını görürdüm. Kolum bilinçsizce prensesin beline dolanıyor. Yanılıyor muyum, yoksa dik omurgası gevşeyip bana yaslanmasına izin mi verdi? Hayır, hayal görüyor olmalıyım.

Aceleyle eyerden aşağı sallanıyorum. "Size yardım etmeme izin verin prenses," diyorum, ellerimi beline koyarken bile adının gayriresmiliğinden vazgeçiyorum. Omuzlarımı kavırıyor ve ben de onu kaldırıp ayağa kaldırıyorum. Eyer üzerinde bu kadar uzun saatler geçirmeye alışık olmayan kardeşi gibi sendeliyor. Bir an için destek için bana yaslanıyor. Kalbim boğazıma doğru tuhaf bir sıçrama yapıyor.

Pelerinimi vücuduna doğru çekerek uzaklaşıyor. Daha önce durduğu yerde havada soğuk bir boşluk hissediyorum, hoşuma gitmeyen bir boşluk. Gözlerini kırıştırıyor, kendine bakıyor, sonra pelerini omuzlarından çıkarmaya başlıyor. "Hayır, lütfen," diyorum çabucak, elimi uzatıyorum ama tam olarak dokunamıyorum. "Sende kalsın. Daha sonra geri verebilirsin."

Bana bakıyor, kirpikleri usulca dalgalanıyor. Dudakları aralanıyor ve ne söyleyebileceğini yakalamak için başımı eğiyorum.

"Vor! Arkadaşım!" Ses taş duvarlara çarparak gürledi ve Morleth'in başını savurup hırlamasına neden oldu. "Sonunda sen mi geldin? Gün batımından beri gelişini bekliyorduk. Yolculuğunuzda yanınıza aldığınız bu serseriler de kim?"

Yüzümü devasa bir ön girişe çıkan geniş taş merdivenlere dönüyorum. Açık kapı aralığında çerçevenilmiş bir adam duruyor; savaş baltalarını kaldırmaya yarayan devasa elleri ve şimdi büyük kırmızı bir yara izi ve boş bir göz çukuruyla biçimsizleşmiş bir zamanlar yakışıklı bir yüzü olan büyük, kare şeklinde bir savaşçı. Kral Larongar, sanırım.

Arkasındaki hareketlilik bakışlarımı çekiyor. Özenle işlenmiş cübbeler giymiş üç sakallı adam kralın hemen arkasında duruyor. İnsan yüzleri arasındaki farkları ayırt etmekte zorlanıyorum ama en önde duranın uzun beyaz sakalı varken diğer ikisi koyu renk. Hepsinde belirgin bir büyümlü güç var. Kim olduklarını hemen anlıyorum: Kral'ın Mifatları. Larongar merdivenlerden bize doğru inerken birkaç adım arkasından geliyorlar.

Çarpık bacaklı ve kaskatı kesilmiş Theodre, babasını karşılamak için yalpalayarak yaklaşır ve göstermelik bir selam verir. "Nasılsın evlat," diyor Larongar, pek de ilgilenmeden ona dönerek. "Ejderhanın çiğneyip tekrar tükürdüğü bir şeye benziyorsun. Neler yapıyorsun?"

Oğlu kaşlarını çatır. "Bu benim suçum değil baba. Ettrian Geçidi'nde tek boynuzlu at binicileri tarafından saldırıya uğradık. Piçler muhafızlarımızın çoğunu katletti. Geri kalanlar da bizi kaderimize terk ederek dağıldılar."

Larongar'ın bıyığı neşeyle mi yoksa küçümsemeyle mi kıvrılıyor, tam olarak anlayamıyorum. "Eh," diyor huysuzca, "biraz macera insana iyi gelir. Eminim sen de o ışıltılı kılıcınla iyi bir gösteri yapmışsındır, değil mi evlat?"

Theodre parmaklarını parlayan saçlarında gezdiriyor ve kendini biraz daha dikleştiriyor. "Kız kardeşimi korumak için elimden geleni yaptım," diye kararlı bir şekilde ifade ediyor. Olayların ilginç bir şekilde yeniden gözden geçirilmesi. Prens kaçmak isterken Faraine'i arabada bıraktığını görmüştüm.

Larongar etkilenmemiş bir şekilde homurdanıyor. "Kız kardeşin, ha? Peki nerede o?"

"Buyurun baba," diyor Faraine benden uzaklaşarak. Krala yaklaşıp derin bir reverans yaparken bakışlarım onu takip ediyor.

Larongar ondan bana ve tekrar bana bakıyor, yüz ifadesi çok keskin. "Pekâlâ, Faraine," diye gürlüyor. "Seni tekrar evde görmek güzel. Umarım tek parça halindesindir?"

"Evet, teşekkür ederim, Peder."

"Mükemmel." Tereddüt ediyor. Sonra, sanki önceden belirlenmiş bir senaryoyu takip ediyormuş gibi, uzanıp kızın başını okşuyor. "Kız kardeşin doğu kulesinde. Git ve, şey. . . misafirlerimizi karşılamaya hazır olmasına yardım et. Ne yapacağını biliyorsun."

Faraine bir kez daha reverans yaparak, "Evet, Peder," der. Merdivenlere doğru ilerliyor, sonra duraksıyor. Bir an için dönüp bana bakıp bakmayacağını merak ediyorum. Neden bilmiyorum ama onun solgun, ciddi yüzünü son bir kez görmeyi çok istiyorum. Ama o dönmüyor. Merdivenlerden çıkıp şatonun içinde kaybolurken elleri sadece pelerinini biraz daha sıkı kavlıyor.

"Evet, dostum," diyor Larongar, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Sonunda karşılaştık, yüz yüze. Gel! Kucakla beni!"

Birkaç hızlı adımla aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni omuzlarımdan kavrayarak ayı gibi sarılıyor. Bir gözün olması gereken yerdeki boşluğa bakmamaya özen göstererek, kabalık etmeden elimden geldiğince çabuk tutuşunu kırıyorum. Bu adam Fae'lere karşı yürüttüğü kampanyalarla adını duyurdu. Son yirmi yıldır onları topraklarından kovmak için savaşıyor ve bazıları Larongar'ın fae'leri insan dünyasından tamamen kovacak kişi olabileceğine inanıyor. Şimdi onun tek iyi gözüne baktığımda, derinliklerinde büyük bir güç, inanç, gurur ... ve kötülük görüyorum.

"Yani, çocuklarımla güvenli dönüşü için size teşekkür borçluyum, öyle mi?" diyor. Ses tonu temkinli. O da tıpkı oğlu gibi, bir başkasına borçlu olmak konusunda isteksiz.

Fae.

"Yardım etmek benim için bir zevkti," diyorum hemen. "Halkım ve ben daha önce Licornyn Süvarileriyle karşılaştık. Onlar ölümcül bir gruptur."

"Evet, geçen sezon Prens Ruvaen'e hizmet sözü verdiklerinden beri başıma gelmedik dert bırakmadılar. Hepsi de güzel piçler." Sonra avlunun etrafına dağılmış olan grubumun geri kalanını incelemek için dönüyor. Bineklerimizi, özellikle de yakınımda duran büyük Knar'ımı görünce gözleri açılıyor. "İşte bu, sahip olduğun oldukça güçlü bir küheylan, dostum. Sizin dünyanızda at dediğin böyle bir şey mi? Kırmızı etin tadını seviyor gibi görünüyor!"

"Gerçekten de morlethlerin daha nazık akrabalarıyla ziyafet çektikleri biliniyor," diye cevap veriyorum, Knar'a sevgiyle bir bakış atarak.

"Söylemiyor musun?" Larongar sakalının altında solgunlaşıyor. "Korkarım ahırlarımız böyle bir sürü için biraz sıkışık olabilir."

Buna gülüyorum. Gülmemeye çalışıyorum ama Morleth'i ölümlü atların olduğu bir ahıra doldurma fikri acı verici derecede eğlenceli. "Endişelenme dostum Larongar," diye onu rahatlatmak için acele ediyorum. "Gölgeler yeterince derin olduğu sürece, morleth'imiz onların içinde katlanacak ve rahatça dinlenecektir."

Larongar'ın tek gözü boş boş kırışıyor. Dirseğinin dibinde duran ak sakallı Miphato'ya döner. "Burada kaçırdığım bir şey mi var?"

Miphato başını eğiyor. "Anladığım kadarıyla, Majesteleri, morleth boyutlar arası varlıklardır."

"Şimdi ne olacak?"

"Onlar sihirli. Bunun için endişelenme."

"Ah!" Kral omuz silkti ve bana döndü. "Pekâlâ, bu işi hallettik. Büyü işini Miphatlara bırakmanın her zaman en iyisi olduğunu düşünmüşümdür. Baş büyücüm ve vezirim olan yaşlı Wistari'ye çok güvenirim. Onun söyledikleri buralarda kanun gibidir."

Gözlerimi aldatıcı bir sakinlikle karşılayan yaşlı Miphato'ya dikkatle bakıyorum. Aklımda hiç şüphe yok: halkımı felaketten kurtarmak için ihtiyacım olan adam bu. İçimde bir düğüm sıkılaşıyor. Bu ittifak işe yaramalı. Mythanar için, tüm Yeraltı Âlemi için başka bir alternatif yok. İnsan büyücülerin gücünü yanıma almalıyım. Yoksa hepimiz mahvoluruz.

Larongar bir kolunu omzuma dolayıp beni merdivene doğru yönlendirerek, "Evet Vor, umarım acıkmışsındır," diyor. "Halkınız için odalar ayarladım ve yemekler hemen getirilecek. Yakında şafak sökecek ve anladığım kadarıyla halkınız gün boyunca uyumayı tercih ediyor. Umarım rahatınıza bakar ve gün batımında bize katılırsınız. Sizi saraya tanıtmak için küçük bir resepsiyon hazırladım."

"Dört gözle bekliyorum. Kızınız Ilsevel de orada olacak mı?" Bir tepki vermesi için onu dikkatle izliyorum.

Larongar'ın yanağı seğirir. Yeterince küçük ama bilgilendirici bir ifade. "Demek Ilsevel ile tanışmaya heveslisin, öyle mi? Onun hakkında çok şey duydum, biliyorum. Bir erkeğin isteyebileceği kadar neşeli küçük bir şey. Annesi gibi güzel ama benim ruhuma ve irade gücüne sahip. Ona denk başka bir hizmetçi bulmanıza meydan okuyorum."

"Gerçekten mi?" Zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Bu durumda, onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

5

FARAINÉ

Avluya bakmak için kapı aralığında duraklıyorum. Gölge Kral babama yakın duruyor, çok uzun, ciddi ve güzel.

Birdenbire onun yanından ayrılmak istemedim. Son birkaç saattir, onun atmosferinin sakinliğinin tadını çıkarıyordum, o kadar açıklanamaz ve o kadar hoştu ki. Şimdi ondan ayrılırken, her zaman bildiğim dünyaya, uyumsuzluk ve acı dolu bir dünyaya yeniden giriyorum.

Yani, bakışlarım oyalanıyor. İzin vermem gerekenden daha uzun. Halkının modasına uygun, ejderha pulları izlenimi veren keskin uçları olan parlak gümüş bir zincir zırh gömlek giyiyor. Ona tam oturuyor, omuzlarının genişliğini ve belinin darlığını vurguluyor. Uzun çizmeler bacaklarını dizlerine kadar sarıyor. Kaslı atletizmi ürkütücü bir güzellekle harmanlanmış.

Burada, çocukluğumun geçtiği ortamda dururken ne kadar da tuhaf görünüyor. Bu çevrenin tanıdıklığı onun uhreviliğini vurguluyor ve kendini öyle ağırbaşlı, öyle hükmedici bir şekilde tutuyor ki. Babamla arasındaki tezat çok keskin. Kral Larongar'ın hayatı sürekli mücadele ile tanımlanır. Tahtını kan ve savaşla kazandı ve bir bulldog azmiyle onu elinde tuttu. O güçlü bir adam, etkileyici ve ölümcül.

Ama Vor'un duruşu farklı. Savaşdaki hünerlerini gördüm ve saf kas gücü söz konusu olduğunda babamdan üstün olduğundan şüphem yok. Ama babamın aksine, onun kanıtlayacak bir şeyi yok. Kendini sadece komuta etmek için doėmuŗ biri gibi taŗıyor.

Ağzım kurudu. Sertçe yutkunuyorum, boğazımda bir yumru oluŗuyor. Tanrım, burada gölgelerin arasında durup bu yabancıya hayranlıkla bakarak ne yapıyorum ben? Babamın istediği olursa, çok yakında kız kardeŗimle evlenecek olan bir yabancı.

Kız kardeŗim.

Bu kadar oyalanmak yeter. Yapmam gereken bir iŗ var.

Kapı aralığından geri çekilerek Gölge Kral'ın pelerinini etrafıma topluyorum ve Beldroth'un tanidik geçitlerinde hızla ilerliyorum. Gecenin bu saatinde hava oldukça karanlık, adımlarıma rehberlik edecek çok az meŗale yanıyor. Ama ben burada büyüdüm ve yolu o kadar iyi biliyorum ki uykumda bile yürüyebilirim. Kimseyle karŗılaŗmadım. Ev halkından uyanık olanlar kralın misafirleri için son dakika hazırlıklarıyla meŗguld . Bu yüzden hiç aldırmadan ve engellenmeden doğu kulesine ilerledim ve merdiven boŗluėunun kapısını açtım.

 ınlayan bir ses bana doğru yankılanıyor: "Aŗk Tanrıçası'nın hayata dönen oğlu olması umurumda değil! O *gidene* kadar bu odadan çıkmayacağım."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. G r n ŗe göre birisi Ilsevel'e müstakbel damadının geliŗini haber vermiŗ. Bu haberi ona kendim vermeyi umuyordum. Oh neyse. Artık yapacak bir şey yok.

Eteğimin kenarını yolumdan çekip sarmal merdiveni tırmanıyorum. Gölgeli canavar atımın üzerinde yaptığım uzun yolculuktan sonra bacaklarım ve sırtım çok ağrıyor. Nornala Manastırı'nda geçirdiğim bu son iki yıl beni ne yazık ki kondisyonsuz bıraktı. Ama nefes nefese kulenin tepesine ve en üstteki oda kapısının dıŗındaki küçük sahanlığa doğru ilerliyorum. Fener ıŗıėı

parıldıyor ve ben de gözlerimi parıltıya karşı siper ederek önümde duran iki figürü ayırt etmek için gözlerimi kısıyorum.

İçlerinden biri bana dönüyor ve kendini kucağıma atmadan önce küçük bir nefes veriyor. "Oh! Fairie! Gelmişsin!"

"Auræ, sevgilim, sen misin?" Gölgeler ve fener ışığının birleşiminde en küçük kız kardeşimin yüzünü ayırt etmeye çalışarak geri çekiliyorum. Kocaman açık kahverengi gözler umutlu bir endişeyle bana bakıyor. "Tanrılar yukarıda, nasıl da büyümüşsün!" İki yıl önce Beldroth'tan ayrıldığımda Auræ on beş yaşında, ince yapılı, dirsekleri ve dizleri olan çelimsiz bir kızdı. Çiçeği burnunda kadınlık onun yapısını, gür kestane rengi saçları ve kalp şeklindeki yüzüyle gerçek güzelliğini görebileceğimiz kadar yumuşattı.

Auræ elimi sıkıca tutuyor, parmaklarını gizlice sallamaya çalıştığımda bile bırakmayı reddediyor. Korku ve endişe kolumda dalgalanıyor, beklenmedik bir rahatlamayla karışıyor. "Burada olmana çok sevindim," diyor. "Korkunçtu, bilmiyorsun bile! Babam Ilsevel'e trol kralıyla evlenmek zorunda kalacağını söyledi ve Ilsevel ona bağırdı. Tüm sarayın önünde! Öleceğimi sandım. Sonra kaçmaya çalıştı. Bir ata atlayıp gecenin köründe yola çıktı ve onu yakalamadan önce Cornaith sınırına kadar gitti. Onu geri sürüklediler ama sonra kendini bu kuleye kilitledi ve dışarı çıkmayı reddetti. Bu bir hafta önceydi."

"Başka bir deyişle, tipik Ilsevel draması." Kız kardeşimin arkasından başka bir ses konuşuyor. Başka bir kadın. O da Auræ gibi sadece bir gecelik giymiş ve omuzlarına kalın bir şal sarmış. Bir elinde bir fener tutuyor ve fenerin ışığı altın sarısı saçlarında parıldıyor, yüksek elmacık kemiklerini ve narin burnunun köprüsünü belirginleştiriyor.

Ağzı bir tarafa doğru kıvrılıyor. "Evinize hoş geldiniz prenses," diyor ve saray giysileri içindeymiş gibi zarif bir reverans yapıyor. "Sürgün hayatı nasıldı? O yağlı Prens Orsan'ı kaçıramadığın için kefaretinı ödedin mi?"

Hagmer'da her şeyi duydum. Sezonun konuşmasıydı! Senin skandal yaratan biri olduğunu hiç düşünmemiştim. Hepimize güzel bir sürpriz yaptın."

Kaşlarım çatıldı. "Özür dilerim, sizi tanıyor muyum?"

"Ne kadar aptalım!" Gülümsemesi daha da genişliyor ve soğuklaşıyor, solgun gözleri buz parçaları gibi. "Elbette, neden hatırlayasın ki? Lyria Arakian, hizmetinizdeyim."

Oh. Karnıma bir taş düştü. Onu şimdi tanıdım. Bu altın saçlı güzellik, babamın konseyinin önde gelen üyelerinden biri olan Lord Arakian'ın resmi olarak kızı. Annesine çok benziyor, sarayda oldukça sevilen güzel ve hayat dolu Leydi Fyndra. Aslında annesinin tıpatıp aynısı. Gözleri hariç. Onları Larongar'dan almış.

Fyndra'nın en azından son yirmi yıldır kralın metresi olduğu herkes tarafından biliniyor. Lyria'nın Lord Arakian'ın öz çocuğu olmadığına dair söylentiler duymuştum ama Lyria küçük yaşta Beldroth'tan gönderildiği için iddiayı öyle ya da böyle kanıtlamanın bir yolu yoktu. Şimdi, onu ilk kez yetişkin bir kadın olarak gördüğümde, bağlantıyı inkâr edemem. O benim babamın kızı. Üvey kız kardeşim.

Bakışlarımız titrek fener ışığında kilitlendi. Uzun zaman önce, ikimiz de çok küçükken arkadaş olmuştuk. Ancak şu anda aramızda o eski dostluğa dair hiçbir şey hissetmiyorum. Gözleri öyle bir kinle parlıyor ki, keşke dönüp merdivenden aşağı kaçabilsem diyorum.

Onun yerine, yerimde duruyorum. "Ah evet. Elbette seni hatırlıyorum. Peki saraya ne zaman döndün, Lyria?"

Omuz silkiyor. "Ah, duymadın mı? Prens Orsan'la yaşadığın felaketin ardından Gavaria'dan hiç kimse Cornaith'te hoş karşılanmıyor. Beni kulağımın üstüne attılar! Kral Gordun güney sınırından yardımı geri çekti ve fae'ler kontrolsüzce içeri giriyor. Bu yüzden Larongar

bu ittifakı trollerle birlikte aceleye getiriyor. Yeni bir desteğe ihtiyacı var, hem de hemen, yoksa işimiz biter. Bu da Ilsie'mizin çekincelerini bir kenara bırakıp, hoşuna gitse de gitmese de bu trol kralıyla evlenmek zorunda kalacağı anlamına geliyor."

"Ona yardım edebileceğini düşünüyor musun, Peri?" Aurae araya giriyor. Gözleri çok büyük, çok endişeli ve yumuşak. "Ilsie son bir hafta içinde kapıyı sadece üç kez açtı, o da biraz yiyecek ve yedek bir tencereyle beni içeri almak için. İlk tencereyi, babamın kapıyı kırmaları için gönderdiği muhafızların kafasına pencereden düşürdü. Şimdi babam ona hiçbir şey getirmeme izin vermiyor."

"En son ne zaman yemek yedi?" diye sordum.

"İki gün. Dışarı çıkmadan önce açlıktan öleceğini söylüyor."

Lyria'yla göz göze geliyorum. İnce biçimli kaşlarından biri yavaşça kalkıyor. "Korkarım," diyor, "prenses kralın gözdesi olduğu için, kralın onu bizim gibi kendi çıkarları için kullanmayacağı yanılığısına kapılmış."

"Lyria!" Aurae soluk soluğa.

"Ne? Hepimiz bunu düşünüyoruz. Sadece bunu söylemekten korkmayan bir tek ben varım." Ondan bir başka kızgınlık dalgası yayılıyor ve bana sertçe çarpıyor. Başımın hızla ağrıdığını hissedebiliyorum. Tamamen etkisiz hale gelmeden önce bunu çabucak atlatmam gerekiyor.

Aurae'nin sıkıca tuttuğu parmaklarından kurtulup kapıya yaklaşıyorum. Lyria bir kenara çekiliyor, feneri sallıyor ve gölgelerimizin küçük alanda dans etmesini sağlıyor. Bir an duruyorum, dudaklarımı büzüyorum, sonra kulağımı panellerden birine dayayıp gözlerimi kapatıyorum. Tahtanın içinden bile Ilsevel'in öfkesini hissedebiliyorum.

"Ilsie?" Yavaşça sesleniyorum. "Beni duyabiliyor musun?"

"Dışarı çıkmıyorum, Faraine," diye gürlüyor Ilsevel'in sesi kapının diğer tarafından. "Seni bunca yolu boş yere sürükledikleri için üzgünüm. Ben de

dışarı çıkmıyorum ve beni zorlayamazsınız."

Aurae ve Lyria'ya dönüp bakıyorum. Beni yakından izliyorlar. Aurae'nin kaşları çatıldı. Lyria'nın ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Yanağımın içini çiğniyorum, sonra tekrar kapıya dönüyorum. "Neden beni içeri almıyorsun Ilsevel? Yüz yüze daha iyi konuşabiliriz."

"Bunu benim üzerimde deneme!" Sesi, sundurmasını savunan bir bekçi köpeği gibi şaklıyor. "Ne düşündüğünü biliyorum. Elimi tutacaksın, beni sıcak, sakın ve huzurlu hissettireceksin ve ben de düşünmeye başlayacağım, *Ah, neden bunca zaman kendimi bir çiftlik hayvanı gibi takas edilmeye izin vermekte bu kadar direndim? Ne kadar duyarsızım!* Sonra bir bakmışım, Tanrılar'ın tükürdüğü bir trolle evlendirilip inine götürülmüşüm ve yedi gizli isimle kendimi buna nasıl ikna ettiğimi merak ediyorum."

Göz kırpıyorum. Ne de olsa babamın olmasını umduğu şey tam olarak buydu. Theodre'nin beni Nornala Manastırı'ndan bizzat almaya gelmesinin nedeni de bu. "Eğer beni içeri alırsan, yemin ederim sana dokunmayacağım. Sadece konuşacağız. Hepsi bu kadar."

Sessizlik.

"Lütfen, Ilsevel. Sana yardım etmek için buradayım. Gölge Kral'la tanıştım. Daha dün gece, buraya gelirken. Grubumuz Fae saldırısına uğradı ve o ve adamları bizi kurtardı. Onunla konuştum ve hiç de hayal ettiğin gibi biri değil."

Biraz daha sessizlik. Sonra, "Onun genç kızları kahvaltı niyetine yemeye meyilli, yalpalayan bir kaya canavarı olmadığını mı söylüyorsun?"

"Pek sayılmaz! Aslında, o ... şey, oldukça yakışıklı."

"*Oldukça* yakışıklı mı? Bırak bu saçmalıkları, Fairie!"

"Pekala, tamam. Güzel. O çok güzel. Yarı tanrı gibi bir fiziği, uzak yıldızlar gibi gözleri ve taştan bir kalbi bile eritecek kadar sıcak bir sesi var. Bu daha çok hoşuna gider mi?"

"Abartıyorsun."

"Yemin ederim, değilim! Hayal g¼c¼m yok." "Bu doğru. Sen her zaman oldukça aptaldın."

"Aptalların en aptalı. Őiir beni kesinlikle üő¼t¼r ve ozan Şarkı söylemeye başladığında uykuya dalarım."

Bekliyorum, nefeslerimi sayıyorum. Tam yedi yavaş nefese ulaştığında kız kardeşim tekrar konuşuyor: "Eğer seni içeri alırsam, bana dokunmayacağına yemin eder misin? Beni tanrılara teslim etmene izin vermeyeceğim."

"Yemin ederim sevgilim. Lütfen, böyle kapıdan bağırmaktan sesim kısılıyor."

Beş nefes daha. Sonra rahatlıyorum, ağır bir sürg¼n¼n kalkma sesi geliyor. Göz ucuyla Lyria'nın harekete geçmeye hazırlanırken yaptığı keskin hareketi görüyorum. Bir elimle işaret edip ona sert bir bakış fırlatıyorum. Aurae hızla Lyria'nın kolunu kavırıyor ve onu yerinde tutuyor.

Bir sonraki an, kapı ačíılır. Ilsevel dıőarı bakar. "Yalnız mısınız?"

"Yalnızım," diyorum, Lyria ve Aurae'ye geride durmalarını işaret ederek.

Ilsevel kapıyı biraz daha ačíıyor, beni omuzlarımdan yakalıyor ve içeri çekiyor. Kapıyı kapatıp sürg¼y¼ indirdikten sonra dön¼p sırtını kapıya yaslıyor ve uzun bir nefes alıyor.

Odanın etrafına bakıyorum. Basit bir palet yatak, ateş olmayan bir şömine, bir lazımlık ve diğer birkaç ıvır zıvırdan oluşan küçük bir alan. "Görüyorum ki burada kendine güzel ve rahat bir yer yapmışsın."

Kız kardeőim titriyor. "Hava buz gibi. Üç gün önce yakıtım bitti ve babam Aurae'nin bana daha fazla getirmesine izin vermiyor. Őimdi onun yiyecek getirmesine de izin vermiyor. Beni ačílıktan öldürebileceğini düşün¼yor." Gözleri derin, gölge halkalı çukurlar ve yanakları sıkıőmış, cildi soğuktan gergin. Hâlâ çok güzel tabii ki.

Ilsevel'i doğal güzelliğinden mahrum bırakmak için açlık. Ama hiç de iyi görünmüyor.

"Eninde sonunda yumu amak zorunda kalacağını biliyorsun," diyorum.

" yle miyim?" Gözlerinde ateş parlıyor. "Bana bunu yapmasına izin vermeyeceğim, Fairie. Beni duyuyor musun?"

 cimi çekiyorum ve soğuk   minenin yanındaki küçük sandalyeye oturup Vor'un pelerininin kıvrımlarını etrafıma sarıyorum. Gözlerimi kapatıp onun kokusunu içime çekiyorum; derin toprak kokusu ve ba  döndürücü bir baharat  akaklarımdaki çarpıntıyı bir anlığına dindiriyor. Bu kokunun bile onun a ıladığı sakinliğin küçük bir kısmını geri getirmeye yetmesi ne tuhaf.

Bu düşünceden çabucak kurtuluyorum. Çenemi kaldırarak kız kardeşimin bakışlarını tekrar yakalıyorum. " ehit rolü oynamanın bir faydası yok, Ilsevel. Hayatımızın ne olacağını ba ından beri biliyorduk. Biz de herkes gibi kraliyetin hizmetk rlarıyız. Krallığın iyiliği için evleniyoruz."

"Yapmadın."

"Yapardım."

Ilsevel gözlerini kısar. "Biliyor musun, haklısın. En iyisi geri çekilmek onun fıkriymi  gibi görünmesini sağlamak. Buraya bir avuç kustumuk otu sokabilir misin? Doğru zamanda alırsam, yarın ak amki resepsiyon sırasında kusarım. Müstakbel damadıma nişan alabileceğime eminim."

Ona bir bakış attım. "Dalga geçme, Ilsevel."

"Ben değilim!  ki yıl önce ilmiği ne kadar düzgün bir şekilde kaydırđıđın için sana hiçbir zaman tam olarak kredi vermedim. Söylesene, manastır hayatı bu kadar kötü m ? Sence rahibeler hala binmeme izin verirler mi?"

Ellerimi kavu turarak sakinleştirici bir nefes alıyorum ve kız kardeşimin bakışlarını tutuyorum. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Yıllar boyunca bana karşı sevgi dolu anlar yaşadığınıza inanıyorum, evet." Ilsevel iç geçiriyor ve palet yatağına gidip eteklerinden oluşan bir su birikintisinin üzerine çöküyor. "Benim için en iyisini düşündüğünü söylediğin kısım bu mu?"

"Hayır. Burası sana hata yaptığını söylediğim kısım."

"Doğru ya. Çünkü sen Gölge Kral'la tanıştın ve o muhteşem biri. O yüzden bana damızlık kısırak gibi davranılmasına boyun eğmeliyim."

"İnsanın kaderini zarafetle kabul etmesi ve ardından bundan en iyi şekilde yararlanması bir olgunluk işaretidir."

"Herkes senin olgun biri olduğunu biliyor, Fairie. Ben tükürük ateşiyim; Aurae ise sevgilim. Ve diğer kız kardeşimiz, kimsenin hakkında konuşmadığı... o bir şeytan." Ilsevel hüzünle gülümsüyor. "Hepimizin oynaması gereken roller var, değil mi?"

Şakacı sözlerinin altında korku yatıyor. Gerçekte ne kadar dehşete düştüğünü gizlemek için elinden geleni yapıyor, ancak gelgiti daha fazla tutamıyor.

"Onunla tanışman gerektiğini biliyorsun," diyorum birkaç sessiz dakikadan sonra.

Ilsevel bakışlarını kaçırır. "Biliyorum." Acı acı küfrediyor. "Her ne kadar aksini iddia etmek istesem de, ben gerçekten de balad kahramanı tipi değilim. Bir dava uğruna ölmek içimde yok." Burnunu çekiyor ve gözyaşlarını kırptıştırarak burnunu ovuşturuyor. "Sonuçta ben bir korkağım."

"Hayır, Ilsie."

"Öyleyim ama! Kapının dışında sesini duyduğumda ne düşündüm biliyor musun? *"Tanrılara şükürler olsun!" diye düşündüm. Faraine şimdi burada. Benimle mantıklı konuşacak.* Sanırım başından beri seni bekliyordum. Sen benim vazgeçmek için bahanemsin."

Kaşlarımı çattım. "Canım, senin mutlu olmanı istiyorum. Ve ben Bence Gölge Kral'la tanıştığında çok şaşıracaksın. Ben şaşırdım, biliyorum."

"Onunla evlen o zaman."

Yanaklarıma sıcaklık hücum etti. Sanki Beldroth'a giderken bu düşünce aklıma bir ya da iki kez gelmemiş gibi. Vor'un seçimi ben olsaydım nasıl olurdu? Ya günlerimin geri kalanını böyle bir adamın yanında geçirseydim? Bu fikir hiç de cazip değil. Savaşın ortasında bile onun varlığındaki sükûnet başlı başına olağanüstüydü. Ve o yolculuk sırasında, tavırlarını ve konuşmasını çok hoş bulmuştum. Zamanla böyle bir adama değer verebileceğimi düşünmeden edemiyorum. Çok derinden.

Pelerinin kenarıyla oynuyorum. Kenarını süsleyen ince işlemeyi daha önce fark etmemiştim. Şimdi daha yakından baktığımda, stilize edilmiş bir ejderha tasviri görüyorum, kıvrımlı gövdesi etek ucunun ve kenarlığın etrafından dolanıyor. İnce, narin bir iş. Bir trol için hiç de beklediğim gibi değil. Ama zaten onlar trol değil. Onlar troldefolk. Büyüleyici bir dünyanın büyüleyici insanları. Hakkında daha çok şey öğrenmek istediğim bir dünya.

Böyle düşüncelere kapılmamalıyım. Sadece hayal kırıklığına yol açarlar.

"Özür dilerim, Faraine," diyor Ilsevel, sessizliğimi yanlış yorumlayarak.

"Ben yapmadım

bunu demek istemedim. Öyle demek istemediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Elbette." Kız kardeşime gülümsüyorum ve sesimi alaycı, umursamaz bir hale getirmeye çalışıyorum. "Ne de olsa bu *onun* seçimi olacak, değil mi?" Sonra, o sözlerimden benim istediğimden fazlasını anlamadan, aceleyle devam ediyorum. "Lütfen Ilsie, en azından resepsiyona gelip onunla tanışır mısın? Eğer ondan hoşlanmazsan, seni bu kuleye kendim kilitler ve anahtarını da yutarım."

"Söz mü?" Ilsevel bana dikkatle bakıyor.

"Tanrıça Nornala'nın kendisi tarafından." Sağ elimle ciddi bir işaret yapıyorum. "Eğer seni hayal kırıklığına uğrattıysam binlerce yaşamın hazımsızlığını yaşayabilirim."

Ilsevel kendini yataktan kaldırır ve yavaşça yaklaşır. Sanki aniden devam edemeyecek kadar bitkin düşmüş gibi dizlerinin üzerine çöküyor ve

başını kucağıma koydu. Duygularının üzerimde yarattığı ani sele karşı gözlerimi kapatıyorum. Kendimi çelikleştirerek kristalime dokunuyorum, derinlerdeki titreşime ulaşıyorum. Diğer elimle kız kardeşimin alnını okşuyorum. Yavaşça, kristalden gelen titreşimin bir kısmının parmak uçlarımdan Ilsevel'e geçmesine izin veriyorum.

"Bunu yapıyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyor kucağımda. "Tanrı vergisi." "Shhhh." Saçlarını gözlerinden hafifçe geriye itiyorum.

"Kendimi daha huzurlu hissediyorum. Tanrılar seni korusun." Başını kaldırıp bakışlarımı yakaladı. "Bu akşamki resepsiyona geleceksin, değil mi? Yalnız, sen olmadan Gölge Kral'la tanışmaya dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Orada olacağım," diye söz veriyorum. Yine de böyle bir etkinlikteki insan kalabalığının beni bunaltacağını, bedenimi ve zihnimi günlerce acı içinde bırakacağını biliyorum. Kız kardeşimi terk edemem. Şimdi olmaz. "Orada olacağım," diye tekrarlıyorum.

Ve belki de, kendi zihnimin mahremiyetinde kendime söylüyorum, belki de her şey yoluna girecek. Belki Ilsevel'in korkmasına gerek yoktur. Belki . . .

Belki Vor onun yerine beni seçer.

6

VOR

"Burası tam anlamıyla barbarlık! Benden giysilerimi *bahçeye* asmamı beklediklerini biliyor *musun*? Hiç bu kadar korkunç bir şey duydunuz mu?"

Özel odamın kapısı pat diye açılıp kardeşim içeri girince dönüyorum. Kendini yatağın üzerine atıyor. Halat iskelet onun ağırlığı altında uğursuzca gıcırıyor ve dört ahşap direğin devrilmiş ağaçlar gibi devrilmesinden korkuyorum. Sul bir kolunu kederli bir tavırla yüzüne doğru savuruyor ve inliyor. "Akan su da yok. Sana söylüyorum kardeşim, nasıl hayatta kalacağımızı bilmiyorum!"

"Diline dikkat et, Sul," diye homurdanıyorum, ilk kez değil ve kesinlikle son kez de olmayacak. Parmaklarımı karıştırarak, omuzlarımda ve köprücük kemiğimde duran mücevherli yakayı, *hugagug* ipeğinden bol, pırıltılı bir tuniğin üzerine takıyorum. "Sonuçta onlar sadece insan. Toplumlarının pek de gelişmiş olmadığını başından beri biliyorduk."

"Gelişmiş değil mi?" Sul elini gözüme çarpacek kadar kaldırıyor. "O kadar ilkel bir çağa geri döndük ki, tanrılar ateşi kalın kafalarına düşürmeseydi henüz keşfetmemiş olacaktı."

"Yeterince rahatsınız. Verilen yemekten iyi yediğini gördüm. Ve gündüz saatleri boyunca bir bebek gibi uyudun. Horlamayı duvardan duyabiliyordum."

"Evet, ölüm kalım savaşlarının ardından bomboş gökyüzünün altında yapılan işkenceli yolculuklar insanın canını sıkıyor." Sul oturup bacak bacak üstüne attı ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Söyle bana kardeşim, bu yaratıklardan birini gerçekten gelinin yapmaya niyetli misin?"

Gözlerimi ona dikiyorum. Bazen kardeşimin kendi insan soyumu kabul etmeyi inatla reddetmesinin bir hakaret mi yoksa nezaket mi olduğunu merak ediyorum. Muhtemelen ikisi de. Ya da ikisi de değil. Sul kaypak bir tür.

Sorusunu yanıtsız bırakarak, Mythanar'daki modaya uygun olarak belime altın örgülü bir kemer sarıyorum ve yandan sabitliyorum. Odada ayna yok ve yanımda bir hizmetçi de getirmedi, bu yüzden resepsiyon için kendimi toparlayabileceğimi ummalıyım. Sul kendi tuniğini, yakasını ve kemerini çoktan giymiş. Kraliyet hanedanının bir üyesi olduğunu gösteren üç örgülü kemeri takıyor. Benim kemerim dört örgülü ve bir krala yakışır şekilde canlı mücevherlerle süslü.

"Kendini özellikle biri için mi güzelleştiriyorsun?" Sul soruyor. Hâlâ cevap vermeyince dizlerinin üzerine biraz daha ağır bir şekilde eğiliyor. "Ne düşündüğünü biliyorum."

"Umarım değildir."

"Oh, benden hiçbir şey saklayamazsın." Sırıttıyor. "O küçük ölümlü bayanı kucağına aldığından beri aklın başına gelmedi. Dikkatli olsan iyi olur."

"Ben her zaman dikkatliyimdir."

"Ha!" Sul'un kahkahası neşesiz, keskin bir havlamaydı. "Yakın tarihe kadar bu yeterince doğru olabilirdi. Ama kabul edelim ki kardeşim, o taşan cephenin ardında bir şairin kalbi yatıyor. O kızın ayaklarını yerden kesmek ve ikinizin kendi kişisel Sonsuzluk'unuza doğru at sürmesi fikrinden *hoşlanıyorsun*, bir çift tanrının kaderini çizdiği aşıklar ve tüm bunlar."

"Bilmiyorum, Sul." Ona bir bakış attım. "Görünüşe göre şair olan sensin. Mesleğini kaçırmadığına emin misin? Mythanar'ın resmi bir kraliyet ozanına ihtiyacı olabilir. Ya da belki soytarı rolünü tercih edersin?"

"Bu asla olmaz." Sul burnunu çekiyor. "İkimiz arasında pragmatist olan benim. Güzel bir kızın tadını bir diğeri kadar çıkarmaktan mutluyum." Çenesini eğip bana dar bir bakış fırlatıyor. "Benim örneğimi izlemen akıllıca olur."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Öyle mi?" Sul devam etmek için nefesini tutuyor, ama büyük bir rahatlamayla kapı açılıyor ve Hael odaya giriyor. Boğazının, köprücük kemiğinin ve omuzlarının etrafına parlak gümüş bir gorget takıyor ve kalçalarını sararak kıvrımlarını vurgulayan fitilli fauller giyiyor. Ancak bu zırh parçalarının dışında, uzun ve lüks kıvrımlarla örtülü, elmas parçalarıyla parıltı veren ısıltılı bir ipek giyiyor.

"Vakit geldi kralım," diyor. "Resepsiyon çoktan başladı ve sizin de gelmeniz gerekiyor."

Ben daha bir şey söyleyemeden Sul yataktan fırlıyor, gözleri birden parlıyor. "Yüzbaşı Hael!" diyor, onu bir aşağı bir yukarı süzerek. "Bu da ne böyle? Hepimizin bildiği ve sevdiği yiğit savaşçı olması mümkün değil. Belli açılardan bakıldığında, kesinlikle büyüleyici görünüyorsun!"

Keşke kardeşimin kafasını elime alıp ölü taş duvara birkaç kez vurabilseydim. Hael'e baktığımda, vücudunun ve yüzünün sağ tarafını kaplayan taşa yapılan ince örtülü hakareti kaçırmadığını görebiliyorum. Bu deformiteyi görmezden gelip onun diğer güçlü ve çarpıcı özelliklerini görmek zor. Hael çocukluğumuzdan beri Sul'a aşiktir ama kardeşim sadece saraydaki güzellerin peşinden koşmuştur. Hael'e küçümsemeyle karışık bir kardeş şefkatiyle davranıyor ki bunu dehşet verici buluyorum. Umarım Hael'in ona karşı olan duygularının farkında değildir ve görüldüğü kadar duygusuz değildir.

Sul eğilir ve kibarca Hael'e kolunu uzatır. "Hanımefendiye akşam yemeği için eşlik etme şerefine nail olabilir miyim?"

Sanki kendisine bir wurm larvası önermiş gibi koluna bakıyor. "Bu gece çalışıyorum," diyor kısaca, sonra bana dönüyor. "Hazır mısınız kralım?"

"Öyleyim." Kemerimde son bir ayarlama yapıyor ve omuzlarımı düzeltiyorum. "Önden buyurun, Kaptan."

Onu özel odamdan kabul odasına kadar takip ediyorum. Larongar bana ve halkıma Beldroth'un batı kanadında, evin geri kalanından biraz ayrı bir oda süiti verdi. Mekânı benim türüme uygun hale getirmeye çalıştığı için onu takdir ediyorum. Son döngü boyunca ona gönderdiğim hediyelerin gururla sergilendiğini görüyorum: duvarlara asılmış *hugagug* ipliğinden dokunmuş duvar halıları, sandalyelerin arkasına asılmış *varthur* kurt postları. Odanın ortasındaki sehpanın üzerinde bir ejderha pulu duruyor, kavisli tabanında küçük bir ateş yakılmış. Isınan pul odaya hem tanıdık hem de tuhaf bir ısıltı yayıyor. Myathanar'dayken böyle bir terazide sadece ay ateşi yakardık ve yaydığı ışık saf ve beyaz olurdu. Ama bu yeterince yakın.

Halkım ateşin etrafında duruyor, resepsiyon için şık kıyafetler giymişler. Rahibemiz Umog Zu, güve kanatları ve kafataslarından oluşan bir başlık takmış ve son derece vahşi görünüyor. Diğerleri tunik ve kuşaklı elbiselerden oluşan daha sade kıyafetler giyiyor; kumaş ve kesim son derece iyi ama genel görünüm sade. Sadece Hael zırh giyiyor ve sanırım uyluklarına ve kollarının üst kısmına silahlar bağlı.

Bakışlarımı diğerlerinin arasında Yok'u ararken buluyorum. Çocuğun neden bizimle olmadığını hatırlayınca vicdanım sızlıyor. Keşke ondan haber almanın bir yolu olsaydı.

"Evet, dostlarım," diyorum diğerlerini ciddiyetle süzerek. "Benimle birlikte bu yolculuğa çıktığınız için bir kez daha teşekkür etmeme izin verin. Zorluklarla karşılaştık

Şimdiden ve önümüzdeki günlerde, belki de haftalarda yapmamız gerekenler kararlılığımızı sınavacak. Yalnızca her şeyin Mythanar için olduğunu hatırlamaya çalışın." Bir elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Gelecekte yanımda böyle asil ruhlar olduğu için gurur duyuyorum."

"Tanrılar, kardeşim," diyor Sul, kollarını kavuşturup duvara yaslanarak. "Ejderhanın boğazına basacak değilsin ya! Sadece biraz şarap ve bir iki dans. Ne kadar kötü olabilir ki?"

"Bence iyi bir konuşmaydı," diye homurdandı Hael. "İlham vericiydi."

Sul ona tatlı bir gülümseme atıyor. "Çizme öpücü. Yine de o elbiseyi giydiğin sürece beni istediğin yerde öpebilirsin."

"Yeter!" Hızla ikisinin arasına girerek Hael'in ölümcül bakışlarını engelliyorum. "Gitme vakti geldi."

Süitimizin hemen dışındaki koridorda bir görevli bizi bekliyor. Zavallı delikanlı bizi görünce neredeyse yerinden fırlayacak. Garip insan modasına uyarak hızla eğiliyor, tüylü şapkası başından düşüyor. Onu yakalıyor ve kafatasının üzerine geri koyuyor, bir yandan da gevezelik ediyor: "Beni takip ederseniz, büyük kral! Lordlarım!"

Sul homurdanıyor. Onu görmezden geliyorum ve titreyen çocuğun arkasındaki yerimi alıyorum. Bizi bir dizi merdiven ve geçitten aşağı indiriyor. Çok geçmeden, seslerin mırıltısını ve teller ve borularda oldukça cırtlak bir melodi çalan insan müzik aletlerinin tanıdık olmayan tınısını duyabiliyorum. Eğer bu gelecek eğlencelerin bir göstergesiye, uzun bir gece olacak.

Kıpkırmızı, parıldayan alevlerle dolu bakır mangallarla aydınlatılmış uzun bir galerinin bir ucundan çıkıyoruz. Yayıdıkları ışık, ay ateşine alışık olan gözlerime tüm mekânı cehennemi bir parıltıyla gösteriyor. İnsanlar, Umog Zu'nun yarattıklarını bile gölgede bırakan kat kat ve fırfırlarla, hacimli kollarla ve yüksek başlıklarla süslenmiş bir şekilde alanda dolaşıyor. Ölümlülüğün kokusu beni beklediğimden daha çok etkiliyor ve bir an için keşke

kokuyu bastırmak için yanımda getirdiğim *jiru* nektarı parfümünden biraz daha sıktım.

Hizmetli çocuk beyaz giysili bir adamın kolunu çekiştiriyor. Adam odadakilere dönmeden önce ağır ağır kapanan gözlerinin arasından bize bakıyor, ifadesi okunamıyor. "Mythanar Kralı Vor, Yeraltı Âleminin Lord Koruyucusu," diye gür bir sesle anons ediyor.

Pek bir tepki yok. Galerinin bu ucuna en yakın olanlardan birkaçı dönüp ihtiyatla bize bakıyor. Bayanlar ellerinin arkasından fısıldıyor, erkekler ise açıkça dudak büküyor. Beklediğim gibi bir karşılama değil.

Kendimi tüm bu yabancı bakışların arasında solgun bir yüz ararken yakalıyorum. Bu gece burada olacağından eminim. Krallığın bir prensesi olarak, böyle bir toplantıda kendini göstermesi beklenirdi. Ama onu hemen göremiyorum.

Yine de Larongar'ı görüyorum. Odanın öbür ucunda, altın rengi bukleleri olan, şaşırtıcı derecede şehvetli bir kadının kulağına fısıldıyor. Kraliçe mi? Eğer öyleyse, Faraine'in annesini hiç de hayal ettiğim gibi biri değil.

Kadın gözüme takılıyor ve küstahça gülümsüyor. Kral kaşlarını çatıyor ve kadının bakışlarının yörüngesini takip etmek için döndüğünde girişte durduğumu görüyor. Yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Vor!" diye bağırıyor. "Arkadaşım! Gel, gel ve herkesle tanış."

Omuzlarımın ayarını yapıyorum. Bu insan denizine dalma zamanı. Larongar ulaşabildiğim anda beni rahatsız edici derecede tanıdık bir kucaklamayla daha yakalıyor. İnsanlar kesinlikle beklediğimden çok daha gösterişli. "Umarım dinlenmişsinizdir, sevgili oğlum," diyor. "Senin için zevklerle dolu bir gece hazırladık. Ve işte, bunların arasında ilk olarak Leydi Arakian'ı tanıtmama izin ver."

Kralın arkadaşına dönüyorum ve bana uzattığı eli kabul ediyorum. Eğilerek mırıldandım, "Memnun oldum, madam."

"Ah, tatlı kral!" Kalbine dokunarak dikkatleri kabarık göğsüne ve elbisesinin dekoltesine çekiyor. "Umarım bu zevk tamamen bana ait olur!"

Bu ifadeye eşlik eden bakış kanımı kaynatmaya yetiyor. Larongar, "Al, şimdi olmaz, kalbimin mücevheri," diye homurdanıp onu çimdiklerken bile aceleyle hanımefendinin elini bırakıyorum. Leydi Arakyan kıkırdıyor ve elini tokatlayarak buklelerini savuruyor. Birinden diğerine bakarken birden bu kadının kim ve ne olduğunu anlıyorum. Kesinlikle kraliçe *değil*.

Larongar aniden döner ve kalabalığın arasından seslenir, "Theodre! Buraya gel evlat ve kurtarıcını selamla, ne dersin?"

Veliaht Prens bir masada uzanıyor, etrafında bir grup genç hanımefendi ve beyefendi toplanmış. Neredeyse pırıl pırıl saçlarıyla aynı tonda altın kadife giymiş, mücevherlerle süslenmiş ve kürklü bir pelerin giymiş. Çarpıcı bir görüntü oluşturuyor ve bunu biliyormuş gibi görünüyor.

Bana sıkılmış bir bakış attı. "Merhaba trol kralı. Kız kardeşlerim birazdan aşağıda olur, eminim. Şu kemerine bahse girmek ister misin?"

Soğuk bir şekilde reddetmek için ağzımı açıyorum ama Larongar sözümü kesiyor. "Herkes sayabileceğim bazı genç serseriler gibi oyun masalarında gömleğini ve ayakkabılarını kaybetmek istemez!" Bana dönüyor ve başını sertçe sallıyor. "O çocuk benim ölümüm olacak. Tanrılar tarafından güzellik ile kutsanmış! Ama tanrılar karşılığında bir şey almadan asla hediye vermezler. O çocuğun beynini aldılar ve ona krallığın en güzel sersemmini bıraktılar. Bu karanlık zamanlarda yanımda gerçek bir oğul için neler vermezdim! Ama burada," diye ekliyor

"Belki de tanrılar dualarımı duymuşlardır. Söylesene Vor, dans etmek ister misin?"

"Gerçekten de biliyorum. Yine de korkarım ki çok az insan dansı biliyorum."

"Sorun değil. Sana hemen güzel bir öğretmen bulacağız! Belki sen de bize trol dansı hakkında bir iki şey öğretebilirsin, ha?"

Bu kadar rahat söylenen bir hakaret karşısında içten içe irkiliyorum. Dirseğimin dibinde duran Sul, yakınımı eğilip trolce fısıldıyor: "Biri bu kelimeyi bir kez daha kullanırsa, bana yardım etsin, kafataslarını kırmaya, uzuvları koparmaya ve göğsümü iki yumruğumla dövmeye başlayacağım."

"Boş ver Sul," diye tıslayarak karşılık veriyorum. "Ne söylediklerinin farkında değiller."

"Bundan emin misin?" Kardeşim kaşlarını belirgin bir şekilde kaldırıyor.

Ben cevap veremeden müjdecinin sesi tekrar boşluğu dolduruyor: "Kraliçe Mereth ve prensesler, Ilsevel ve Aurae Cyhorn."

İçim daralıyor. Yüce Tanrılar! Gergin olmayacağıma dair kendime söz vermişim. Prensес hakkında ne düşündüğüm, onu çekici ya da esprili bulup bulmadığım ya da uzaktan bile olsa ilginç bulup bulmadığım önemli değil. Buraya onun elini ya da kalbini değil, babasını ve Miphates'lerini kazanmaya geldim. Yine de kemerli girişe doğru hızla dönerken göğsümdeki ani kıpırdanmaya engel olamıyorum, Ilsevel'i ilk kez görmek için boynumu büküyorum.

Üç figür kapının hemen girişinde durmaktadır. İlki ve en önemlisi diğerlerinden daha yaşlı, zarif ve narin bir kadın. Faraine'in annesi olduğunu hemen anladım. Gümüş rengi saçları iki kulağının üzerinde kalın bukleler halinde toplanmış, başında zarif bir taç ve duvak var. Gözleri çok ciddi, biraz da hüzünlü.

Ancak dikkatimi çeken ikinci kadın oldu. Kırmızı ve beyaz giysiler içinde, bol koyu renk bukleleriyle şaşırtıcı bir güzelliğe sahip. Üçü arasında en uzun olanı ve omuzları geride, omurgası çok dik,

Sanki savaşı dalmaya hazırlanıyormuş gibi. Bu kadar ince kemikli bir yaratığın kılıç kullandığını hayal edemesem de, ilk bakış bana mecbur kalırsa deneyeceğini söylüyor. Onda ince bir vahşet havası var.

Onun hemen arkasında duran diğer kız, mavi giysili, oldukça genç ve küçülmüş, kocaman, korkmuş gözleri olan güzel bir şey. Kesinlikle kız kardeşi gibi enerjik bir yaratık değil. Onun eli için pazarlık yapmayı hayal bile edemiyorum; bir çocuktan daha fazlası değil.

Salona sakın bir şekilde girerler, gözleri kısık, elleri ağırbaşlı bir şekilde kavuşturulmuştur. Kimi genç, kimi yaşlı bir grup hanımefendi onları takip ediyor. Ama aradığım yüz onların arasında değil. Faraine nerede? Dün geceki yolculuktan dolayı bu akşamki şenliklere katılamayacak kadar yorgun mu?

Sonunda onu kız kardeşleri ve hanımlarının arkasındaki gölgelerde görüyorum. Neredeyse onu gözden kaçıracaktım, çünkü gri bir elbise giymiş, saçlarının üzerinde beyaz bir örtü var ve başı öne eğik. Bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi başını kaldırıyor. Bir anlığına göz göze geldik.

Kalbim garip, sarsıcı bir şekilde atıyor.

Biri kolumu tutuyor. "Gel, Vor!" Larongar kulağıma çok yakın bir şekilde bağıyor. "Kadın halkımla tanışmanın tam zamanı." Bu sözlerle beni öne doğru sürüklüyor ve kalabalık onun önünde dağılıyor. "İşte karşınızda," diyor bir elini sallayarak görkemli bir şekilde, "kalbimin koruyucusu ve varisimin annesi, Kraliçe Mereth. Merrie, aşkım, Mythanar Kralı Vor'la tanış."

Kraliçenin küçük gül goncası ağzı kısa bir gülümsemeyle açılır. "Selamlar, Majesteleri," diyor yumuşak bir sesle. "Beldroth'a hoş geldiniz."

Uygun olduğunu umduğum bir şeyler mırıldanıyorum ama Larongar kıpkırmızı elbiseli, uzun boylu, siyah saçlı kızın elini tutup onu öne çekmeden önce kelimeleri zorlukla çıkarabiliyorum. Bana hançer gibi bir gülümseme fırlatıyor. Kız derin bir reverans yaparken Larongar sevgiyle, "Bu Ilsevel, benim üçüncü çocuğum," diyor. "Bir babanın favorileri olmamalı, biliyorum. Şöyle diyelim, ben

Dünyanın herhangi bir yerinde ondan daha güzel bir yüz bulamazsınız! Ama ona rakip olacak biri varsa, o da benim en küçüğüm Aurae'dir."

Bunun üzerine mavili kızı öne doğru çekiyor. O da çok zarif ve düzgün bir reverans yapıyor, ancak bana kısa bir bakış atmaktan fazlasını yapacak cesareti yok. Nazik bir gülümseme sunmaya çalışıyorum ama bunun onu daha da korkuttuğundan şüpheleniyorum.

Sonra hâlâ kalabalığın en arkasında duran Faraine'e dönüyorum. Kız kardeşleri takdim edilirken onların yanında olması gerekmez miydi? Bir selamlama konuşması yapmak için ağzımı açıyorum ama daha kelimeler oluşmadan Larongar dikkatimi tekrar kıpkırmızı kıza çekiyor. "Belki de Ilsevel," diyor, "bu gece Kral Vor'la birlikte oturacak kadar iyi olursun. Ona geleneklerimiz hakkında bilgi verecek ve belki de onu domuz ayağı jölesinden uzaklaştıracak bir arkadaşa ihtiyacı olabilir."

Etrafımızdaki saraylılar hafifçe kıkırdıyor. Bir şakanın hedefi haline getirilip getirilmediğimi anlayamıyorum. Her ikisi de yakınımda duran Sul ve Hael'e bakıyorum. Sul'un yüzü tamamen granitleşti, okunmaz hale geldi ama Hael bir kaşını kaldırıp cesaretle başını sallıyor. Benden devam etmemi, çekici kurcuyu oynamamı istiyor.

Omuzlarımı dikleştirerek kara gözlü prensese sesleniyorum. "Böylesine güzel bir akşam yemeği arkadaşından keyif almaktan onur duyarım."

Bana göz kırıyor, dudakları hafifçe aralanıyor. "Oh! Ben ... yani ... yapmadım." Yanakları kızarıyor ve babasına bakıyor.

"Devam et," diyorum, sesimin nazik çıkmasını umarak. "Korkma. Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Kesinlikle hayır, büyük kral." Kız yine cesurca bakışlarımı karşılıyor. "Bu sadece
... Dilimizi bu kadar akıcı konuşmanızı beklemiyordum."

Kıkırdıyorum. "Evet, çoğu insanın troldefolkları sadece hırıltı ve homurtularla iletişim kuran büyük, hantal kaya canavarları olarak gördüğünü biliyorum."

Ilsevel'in kızarması derinleşiyor. Benim gözüm için alışılmadık bir durum. Benim türüm bu kadar kolay renk değıştirmez. Ama bu çok hoş. "Korkarım sizi utandırdım prenses," diyorum çabucak, onu rahatlatmayı umarak. "Beni bağışlayın. İnsan adabı ve görgüsü söz konusu olduğunda bilgimi biraz eksik bulabilirsiniz. Yine de sabırlı bir öğretmene istekli bir öğrenci olduğumu kanıtlayabileceğimi umuyorum."

Flört için fena bir cümle değil. Kız üzerinde istenen etkiyi yaratmasını izliyorum. Bana gülümsüyor, bu sefer öncekinden daha içten. Belki de bu akşamın karmaşıklığını aşmayı başarabilirim.

"Şimdi Ilsevel," diyor Larongar, işleri hızlandırmaya hevesli bir şekilde, "misafirimize oturacağı yeri gösterir misin? Bizi ziyaret etmek için çok yol kat etti ve kesinlikle açlıktan ölüyordur!"

"Elbette." Prens elini bana uzattı. "Eğer isterseniz, iyi kral?"

Kendimi uysal ve hoşnut göstermem gerektiğini biliyorum. Ama bir şey beni onun elini tutmaktan alıkoyuyor.

Onun yerine ablasına dönüyorum. "Ya siz, Prens Faraine?" İzleyen birkaç hanımefendinin başlarının üzerinden ona hitap ederek söylüyorum. "Yolculuğumuzdan sonra nasılsınız? Morleth sırtında uzun bir yolculuğun ne kadar yorucu olabileceğini tecrübelerimden biliyorum."

Başını kaldırdı, irkilmişti. Gözlerinde adını koyamadığım bir duygu titreşiyor. Şaşkınlık, evet, ama başka bir şey de var. Zevk olabilir mi? Yoksa ben sadece görmeyi umduğum şeyi mi okuyorum? "Oldukça iyileştim, teşekkür ederim Majesteleri," diyor. Adımı kullanmadığı için sadece küçük bir acı hissediyorum. Ne de olsa halkın içindeyiz; gece yolculuğumuzdaki resmiyet rahatlığı bu ortamda uygunsuz olurdu. Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Morleth yolculuğu kesinlikle anatomimin daha önce var olduğunu bilmediğim kısımlarının farkına varmamı sağladı!"

"Eminim öyledir," diye mırıldanıyor Sul arkamdan trolce. Çaba sarf ederek yüzümü asmıyorum.

"Şimdi, Faraine," diyor Larongar, benimle onun arasına bir adım girerek. "Trol kralını rahatsız etme. Ziyafet için kalmayı mı planlıyorsun?"

Faraine ağzını açıyor ama Ilsevel ilk sözü alıyor. "Faraine'den kalmasını ben istedim." Gözleri babasının bakışlarını yakalıyor ve tutuyor. "Eğer o giderse, ben de giderim."

Aralarındaki hava sessiz bir irade savaşıyla kıvılcımlanıyor. Yarım adım geri çekiliyorum. Kral ile en sevdiği kızı arasında tam olarak neler oluyor? Larongar'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, ona saldırıp vurursa hiç şaşırmam.

Ancak sonunda Larongar gülümser. "Elbette. Faraine istediği kadar kalabilir." Bununla birlikte, en büyük kızı için yüksek masada bir yer ayarlaması için birini çağırıyor. Sonra bana dönüp omzuma bir tokat atıyor. "Boş ver onu! Şu Faraine çok tuhaf biri. Onu sarayda pek görmeyiz ama Ilsevel onu istiyorsa ben ne yapabilirim ki? Güzel poppet'ımın istediği her şeyi reddedebileceğim nadir bir gün! Bunu çoktan anladığına eminim, değil mi oğlum?"

Kibar bir ses çıkarıyorum ve benden açıkça beklendiği gibi Ilsevel'e kolumu uzatıyorum. Bir sonraki an, galeriden geçip toplantı salonuna götürülüyorum. Beş adım gitmeden omzumun üzerinden arkama bakıyorum. Ve kısa bir anlığına, uyumsuz garip gözleri yakalıyorum. Sonra kalabalık yaklaşıyor ve onları görüş alanımdan çıkarıyor.

Yerim aile masasının sonunda, ışıktan en uzakta ve en yakın çıkışa en yakın yerde. Kralın en büyük kızı için pek de onurlu bir yer sayılmaz. Ama minnettarım. Gerekirse gölgelerin arasına sızabilirim, gözlemleyebilirim ama gözlenmem.

Yemek arkadaşım annemin ikinci dereceden kuzeni, neredeyse seksen yaşında ve benimle sohbet etmekle hiç ilgilenmiyor. Bana güzel elbisemi beğenip beğenmediğimi soruyor, sonra yemeğiyle ve fincanıyla meşgul olup beni kendi halime bırakıyor. Çok az yedim. Midem çalkalanıyor ve şakaklarım ziyafet salonunun atmosferinde kaynayan basınçla şimdiden zonkluyor. Buna daha fazla dayanamayacağım. Kristalimi tüm gücümle kavramama rağmen, uyumsuzluktan nabzını zar zor hissedebiliyorum.

Güç için hızlı bir dua fısıldayarak, bakışlarımı ailemin geri kalanının oturduğu masanın başına kaldırıyorum. Önceliği tabii ki babam alıyor, sağında Vor ve hemen ötesinde Ilsevel.

Gölge Kral'a çok yakından bakmamaya çalışıyorum. Ama doğrusu, bakışlarımı ayırmakta zorlanıyorum. Bir kez daha onun tuhaf güzelliğine vuruluyorum. Artık zincir zırh ya da binici çizimleri giymiyor, bunun yerine göğsünün büyük bir kısmını ortaya çıkaracak şekilde açılan hafif bol bir tunik giyiyor. Partisindeki diğer erkekler de benzer şekilde giyindiğine göre, bu bir trol modası olmalı. A

Geniş kemeri belini sarıyor ve altın yakası omuzlarına dökülerek geniş V yapısını vurguluyor. Solgun saçları omuzlarına dökülüyor ve ışığı yakalıyor. Parmaklarımı o ipeksi tellerin arasında gezdirmek nasıl olurdu?

Kes şunu.

Boğazımı temizliyorum ve tabağımdaki dokunulmamış yemeğe bakıyorum. Tanrım, ne yapıyorum ben? Bir et parçasına ağzının suyu akan bir tazı gibi güzel kralı süzüyorum! Rahibeler beni şimdi görseler ne düşünürlerdi acaba? Dudaklarımı alaycı bir gülümsemeyle bastırıyorum ve başımı sallıyorum. Hayatımla ilgili pek çok şeyi kontrol edemesem de, aklımdan geçenleri kontrol edebilirim. Aptalca hayallere kapılmayacağım. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

Bakışlarımı bir kez daha kaldırdığımda aradığım Ilsevel. Çok dik oturuyor, omuzları geride, çenesi yukarıda, mücevherli bir bıçağın ucuna takılmış bir parça etten küçük ısırıklar alıyor. Vor onunla konuşmak için bir tarafa eğiliyor ve o da başını sallıyor. Sonra beni şaşırtarak gülüyor ve ona hızlı bir gülümseme gönderiyor.

Alt dudağımı çiğniyorum. Kristalimi biraz daha sıkı tutarak kız kardeşimin duygularını anlamaya çalışıyorum. Bu akşamı beklediğinden daha mı keyifli buluyor? Vor'un inkar edilemez cazibesi ve güzelliği karşısında savunması kırılıyor mu? O ... o ... olabilir mi? Ama hayır. Onu bulamıyorum. Atmosferdeki baskı, herhangi bir duyguyu net bir şekilde ayırt etmek için çok büyük. Ne kadar denersem, kafamdaki baskı o kadar artıyor.

Bakışlarımı tekrar indiriyorum, sakın nefesler alıyorum ve duyularımın donuklaşmasına izin veriyorum. Keşke salondan sıvışabilseydim! Ama Ilsevel'e yemeğin sonuna kadar kalacağıma söz vermiştim. Bu kadar uzakta, gölgelerin içinde otururken ne kadar rahat edebileceğimden emin değilim. Ama sözümünden dönmeyeceğim.

Birden derim diken diken oldu. Tedirgin bir şekilde döndüm. . ve bir çift buz mavisi gözün bana sabitlendiğini görüyorum. Diğer garson hanımlarla birlikte alt masalardan birinde oturan Lyria bakışlarımı yakalıyor. Sırrı olan bir kedi gibi yavaşça gülümsüyor. Başını eğerek kadehini selamlamak için kaldırıyor. Kucağımdaki ellerime bakıyorum. Bu kızda son derece rahatsız edici bir şeyler var.

"Siz oradakiler! Minstrels!" Babamın ani havlaması tepedeki kirişlerde yankılanıyor. Fon müziğinin kıvrak tınıları yukarıdan yağmaya devam ederken ozanlar galerisinden birkaç yüz beliriyor. "Bu kadar lilly-laying yeter. Dans zamanı!" Babam dirseğini sandalyesinin koluna dayadı ve başını Vor'a doğru çevirdi. "Ne diyorsun evlat? Neden bu kızımı alıp pistte biraz savurmuyorsun? Aldığı kadar iyi verecektir, sana söz veriyorum!"

Ilsevel gözlerini hafifçe kısıyor. Alnı pürüzsüz kalsa da fırtına bulutlarının toplandığını görebiliyorum. Ancak o konuşmadan Vor şöyle diyor: "Prenses Ilsevel'le birlikte ayağa kalkmaktan onur duyarım ancak korkarım ki insan danslarınıza henüz aşina değilim."

"Sorun değil." Babam umursamazca omuz silkiyor. "Ilsie sana bilmen gerekenleri öğretecek. Gerisini kendi başına halledebilirsin. Benim yöntemim hep böyle oldu ve yeterince iyi idare ediyorum, öyle değil mi canım?" Bu son soruyu anneme yöneltti.

Ona yarı kapalı bir bakış atıyor. "Oldukça."

"İşte, gördün mü? Bir şey yok."

Vor'un gülümsemesi ince dudaklı. "Teşekkür ederim, dostum Larongar. Ama şimdilik sadece dansı izlemenin keyfini çıkaracağım."

Çok rahatladım, babam konuyu zorlamadı. Onun yerine "Keyfin bilir" diyor, sonra da "Tramyar!"

Masanın karşı ucunda oturan bir şövalye oturduğu yerden yarı doğrulup yarı kalkıyor. "Majesteleri?"

"Kızımı dans pistine çıkarın ve adımlarını gösterin.
Minstrels, ne bekliyorsunuz? Çalın, tanrılar sizi korusun!"

Neşeli bir melodi başlar ve Sör Tramyar aceleyle kız kardeşimin yanına gider, eğilir ve elini uzatır. Kız kardeşim etinden bir ısırık alıyor, yavaşça çiğniyor ve yutuyor. Ancak o zaman hançerini bir kenara bırakıyor ve ellerini bir beze iyice sildikten sonra Tramyar'ın elini kabul ediyor. Bütün bunları Vor'a ya da babamıza bir bakış bile atmadan yapıyor.

Diğer birçok genç insan alt masaların arasında yere doğru ilerliyor ve uzun düz çizgiler halinde alanı dolduruyor. Aurae'nin elini, kendisinden yaklaşık yirmi yaş büyük, kız kardeşimi cüssesiyle gölgede bırakan dul bir dük tutuyor. Başka bir şövalye Lyria'ya elini uzatıyor ve onun sıranın başında duran kız kardeşlerimden birkaç sıra aşağıda yer almasını izliyorum.

Dans başlar ve çiftler ilk dönüşlerine başlarlar. Ayakları hafif, kolları yukarı kalkık ve zarif bir şekilde kalıplara girip çıkıyorlar. Ilsevel kesinlikle sıranın önünde yeterince zarif ama pisti aydınlatan Aurae. Müzik onun üzerinden geçerken utangaçlığı eriyip gitmiş gibi görünüyor. Vücudu, kristal bir gölün üzerinde süzülen bir kuğu gibi ritimlere ayak uyduruyor. Böyle anlarda onun tanrısal yeteneğinin ne olduğunu tahmin etmek zor değil.

Bir hareket dikkatimi tekrar masanın başına çekmeden önce dansı birkaç tur boyunca izliyorum. Leydi Fyndra kralın koltuğuna yaklaşıyor ve derin bir reverans yaparak dekolte elbisesinin ortaya çıkarması gereken her şeyi belirgin bir şekilde sergiliyor. Babamın gülümsemesi doymak bilmez. Annem ise soğuk bir şekilde diğer tarafa bakıyor. "Sevgili kralım," diyor Fyndra elini uzatarak, "misafirlerinize yolu göstermeniz en doğrusu, değil mi?"

Babam kıkırdıyor ve Vor'a doğru eğilerek duyamadığım bir şeyler söylüyor. Vor'un yüzü tüm yorumlara kapalı bir çalışma gibi. Ancak annem eğilip sertçe, "Larongar! Tanrı aşkına!"

"Ne?" Babam gülüyor ve sandalyesini geriye itiyor. "Benimle dans edecek *değilsin* ya?" Bununla birlikte Fyndra'nın elini tutuyor ve kendisinin piste götürülmesine izin veriyor. İkisi de baş pozisyonu alarak dansın akışına ayak uyduruyor. Fyndra pratik bir zarafetle hareket ederken, babam bir savaş alanındaymış gibi pistte yığılıp duruyor. Her dönüşünde şehvetle gülerek hanımını çimdikleyecek ya da okşayacak kadar yaklaşıyor, hanım da buna karşılık olarak çığlık atıp elini çırpıyor.

Kristalimi sıkıca kavıyorum. Kafamdaki baskı her geçen saniye artıyor. Bunun ne kadarının doğrudan annemden kaynaklandığını merak ediyorum, katı bir sessizlik içinde oturuyor, yüzü bir maske. Bunca yıldan sonra babamın yöntemlerine alışmış olması beklenirdi. Yine de bir şekilde onu incitmeyi başarıyor.

İlk şarkı biter ve hemen bir başkası başlar; ayakları yerden kesen, neşeli, küçük bir melodi. O salona girdiğimden beri ilk kez ortamdaki baskı biraz olsun hafifliyor. Bu şarkıyı dinleyen hiç kimse kendini neşeli hissetmekten alıkoyamaz. İç çekiyorum, sandalyemde arkama yaslanıyorum. Parmaklarım ritme uygun olarak masanın kenarına vuruyor. Çocukken ders alırdım. Lyria'yla eşleştiğimizi hatırlıyorum, dans ustasının sert edep taleplerini görmezden gelerek küçük şeytanlar gibi kıkırdardık. Ne kadar uzun zaman önceydi! Tanrı vergisi yeteneğimin ortaya çıkmasından önceydi. Hala sıradan hayata katılabildiğim zamanlar.

"Kız kardeşlerin gibi dans etmekten hoşlanmıyor musun?"

O derin, gümbür gümbür sesle irkiliyorum. Koltuğumda dönerek, sandalyemin hemen arkasında duran Gölge Kral'ın solgun gözlerine bakıyorum. Her nasılsa, masadaki yerinden kaymış ve ben fark etmeden benim tarafıma geçmişti.

Gülümsüyor. Ama yüz ifadesi sıcak olsa da, gözlerindeki yoğunluk nefesimin kesilmesine ve yanaklarımın ısınmasına neden oluyor. Mütevazı elbisemin ağırbaşlı kesimine rağmen kendimi aniden açıkta hissediyorum. Parmaklarım kristalimi alışkanlıktan biraz daha sıkı kavlıyor, ancak buna hiç gerek yok. Şimdi onun yakınlığına geri döndüğümde, odanın stresi eriyip gidiyor gibi görünüyor.

Sorusuna cevap vermediğimi fark edince aceleyle, "Ah, dans ederim! Yani, dans etmeyi severim, evet. Ama nadiren fırsatım oluyor."

"Peki neden?" Vor dirseğini sandalyemin arkasına dayıyor. "Anladığım kadarıyla Larongar şatafatlı ziyafetleriyle tanınıyor. Beldroth sizin dünyanızda tam bir eğlence merkezi, öyle değil mi?"

"Gerçekten de öyle. Ama görüyorsunuz, zamanımın çoğunu saraydan uzakta geçiriyorum. Ettrian Dağları'ndaki Nornala Manastırı'nda."

"Ah!" Vor bu bilgiyi değerlendirir. "O zaman, dün gece seninle karşılaştığımda manastırdan mı geliyordun?"

"Evet."

"Yani Beldroth senin evin değil."

"Hayır. Artık değil."

Bir süre sessiz kalır, dikkati dans pistine odaklanmış gibidir. Sonra düşünceli bir ses tonuyla sorar: "Nornala hangi tanrıça?"

Gülümsüyorum. "Birlik Tanrıçası."

"Ah! Bu şartlar altında çok uygun görünüyor. Ve -eğer sorma cüretini gösterebilirsem- hayatınızı Nornala'nın hizmetine adamaya niyetli misiniz?"

Bir kez daha sıcaklık boynuma tırmanıyor ve yanaklarımı dolduruyor.

"Evet. İstiyorum." "Kutsal yeminleri ederek mi?"

"Kendini birlik davasına adamanın pek çok yolu vardır. Ben henüz kendi yoluma karar vermedim."

"Anlıyorum." Bakışlarını yüzümün yan tarafında hissediyorum ama kendimi ona bakmaya ikna edemiyorum. Bir an için bir daha konuşmayacağını, sadece

Devam edip, sohbet edecek daha canlı birini bulmak. Onun yerine, "Korkarım sorularımla sizi utandırdım, Faraine" der.

Karnımda bir kelebek kanatlarını açıyor. O ana kadar adımları tekrar söylemesini ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Bir an için, yıldızlarla dolu gökyüzünün altında canavarın sırtındaki o gezintiye geri döndüm. Ağzımı açtım, karşılığında onun adını söylemek istiyordum.

Ama hayır. Bu çok tehlikeli. Ne de olsa babamın evine çok özel bir amaç için geldi. Kalbimi korumaya özen göstermeliyim.

"Beni utandırmadınız, güzel kralım," diyorum, ses tonumu dostça ama mesafeli tutarak. "Sadece... şey, tanıdığım erkekler bir hanıma böyle sorular sormaz."

"Hayır mı? Peki neden?"

"Çünkü cevapları onun ilgisini çekmeyecektir. Ya da ilgisini."

"Gerçekten mi?" Kaşını kaldırıyor, yüzünde kuşkulu bir ifade var. "O zaman insan erkekleri kadınlarla arkadaşlık kurmuyor mu?"

"Nadiren, eminim. Belki de hiç."

Vor şaşırmış görünüyor. "Bu Söylediğim için beni bağışlayın ama bu çok saçma."

Buna gülmekten kendimi alamıyorum. Sesi içtenlikle şaşkınlık içinde geliyor. "Sanırım troldefolk arasında durum farklı?"

"Oldukça farklı, sizi temin ederim." Öksürüyor ve parmaklarını parlayan gümüş saçlarında gezdiriyor. "Özür dilerim. Halkınız hakkında bu kadar eleştirel konuşmak istemezdim."

"Hiç de değil." Gülümsememin sürmesine izin verdim. "Bu toplumda büyümüş biri olarak, sanırım işlerin yapılış biçimine alıştım ve bunu sorgulamayı hiç düşünmedim. Peki, bana trolde kadınlardan bahset. Onlar ... erkeklerle eşit olarak mı görülüyorlar?"

Yanımdaki sandalye boş, çünkü annemin yaşlı kuzeni partiyi yatmak için çoktan terk etmiş. Vor sandalyeyi geri çekip biraz bana doğru çeviriyor ve oturuyor. O kadar uzun boylu ki, bu kadar küçük bir sandalyeye bu kadar zarif bir şekilde sığabilmesi bir mucize, ama uzun bacaklarını açıyor ve dirseklerini dizlerine dayayarak mükemmel bir şekilde rahat görünmeye çalışıyor. "Erkeklerin *eşitleri* mi diye soruyorsunuz?" Bu fikri düşünürken gözleri mum ışığında parlıyor. "Tuhaf bir soru. Hepimiz trol değil miyiz - hem erkekler hem de kadınlar? Biri olmadan diğeri de pekâlâ var olamaz, öyleyse nasıl olur da biri diğerkinden üstün sayılabilir?"

"Erkeklerin fiziksel olarak daha güçlü oldukları için doğal olarak koruyucu ve sağlayıcı olarak baskın rolü üstlenmeleri gerektiğinin savunulduğunu duydum." Kadehimi kaldırıyorum, şarabı boş boş çeviriyorum, söylenmemiş soruyu aramızda havada asılı bırakıyorum.

Vor'un ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "İnsan adamlarınız doğumun zorluğuna dayanacak kadar güçlü mü?"

Elim kayıyor. Şarap kadehimin kenarından taşıyor. Aceleyle masaya bıraktım.

Vor kıkırdar. "Görüyorum ki seni yine utandırmışım. Bağışlayın beni. Anladığım kadarıyla doğum da halkınız arasında konuşulmayan bir konu."

"Şey, hayır, aslında." Boğazımı temizliyorum ve iki elimi kucağıma koyuyorum. "Tüm *bu* işler kapalı kapılar ardında sıkı sıkıya saklanıyor."

"Ah! Bu her şeyi
açıklıyor." "Neyi
açıklıyor?"

"İnsan erkekleriniz kadınlarından daha güçlü olduklarını nasıl da iddia edebilirler. Eğer kadınların sadece dünyaya hayat getirmek için nelere katlandıklarını kabul etselerdi, düşüncelerini değiştirmek zorunda kalırlardı."

Ona bakıyorum. Elimde değil. Hayatımda hiç onun gibi konuşan bir adam duymadım.

Gülümsemesi büyür. "Beni çok tuhaf buluyorsun, değil mi?"

Bir kelebek daha uyanıyor ve karnımda kanat çırpıyor. Tanrılar, onun sesi bana neler yapıyor! "Evet," diye itiraf ediyorum. "Çok tuhaf." Sonra ne söylediğimin farkına vararak aceleyle ekliyorum, "Özür dilerim, iyi kral. Kaba olmak istememiştim."

"Dürüst olmak kabalık mı?"

"Bazen!" Şimdi gülümseme sırası bende. "Biraz dürüstlük gerçekten de buralardaki en kötü kabalık olabilir. Gerçeğin çok fazla bilinmesine izin vermemeye dikkat etmeliyiz."

Vor'un gülümsemesi yavaşça kaybolur. Yüz ifadesi düşünceli bir hal alır. "Anlıyorum," diyor.

"Ne görüyorsun?"

"Nornala'ya olan bağlılığınız yüzünden manastırda yaşamıyorsunuz. *Sen* bilinmemesi gereken gerçeksinsin."

Gözlerim irileşiyor. Aceleyle gözlerimi kırpıştırıp bakışlarını kırıyorum ve katlanmış ellerime bakıyorum. Kalbim rahatsız edici bir ritimle atıyor ve kristal kolyemi kavradığımda onun da aynı düzensiz ritimde attığını görüyorum.

Vor biraz daha yaklaşıyor. "Yanılıyor muyum?" Bir oktav düşen sesi zaten yanmakta olan kulaklarımı ısıtıyor.

"Hayır." Dudaklarımı sertçe ısııyorum. "Hayır, yanılmıyorsun. Yanılıyorum. Gözlerden uzak kalmam babam için en iyisi."

Bakışlarını yüzümün yan tarafında hissediyorum. Dönüp ona bakmaya, bu ifadeden ne anlam çıkaracağını görmeye dayanamıyorum. Uzun, düşünceli bir an boyunca sessizliğini koruyor.

O zaman: "Sadece zayıf erkekler böyle bir gücü kapalı kapılar ardında saklama ihtiyacı hisseder."

Ona yan gözle bir bakış attım. "Bu ittifakın başarılı olmasını istiyorsan, kralın ondan zayıf diye bahsettiğini duymasına izin vermesen iyi edersin."

Vor kibarca başını eğdi. "Dediğiniz gibi, biraz dürüstlük gerçekten de ölümcül olabilir."

Parlak, neşeli melodi sona erer ve dansçılar gülerek birbirlerinin ellerini tutup pisti terk ederler. Yeni bir şarkı çalmaya başlıyor - bu, derin karınlı davulların altını çizdiği yükselen ve dalgalanan bir melodi. Ritim içimde yuvarlanıyor, kanımda dolaşan heyecan verici bir nabız.

"Ah!" Vor sandalyesinde dik oturuyor. "Bunu biliyorum!" Ona göz kırpyorum. "Biliyor musun?"

"Evet. Bu Phoenix Flight. Küçükken annem bana bunu söylerdi ve adımlarını öğretirdi."

"Annen mi?" Daha fazla şaşıramazdım. Bırakın oğluna öğretmeyi, annesi neden bir insan şarkısı bilsin ki?

Ben bu soruyu daha fazla düşünmeye vakit bulamadan Vor sandalyesinden kalktı ve dönerek eğilip elini uzattı. "Bildiğim tek insan dansı bu olabileceği için, bu fırsattan yararlanmam gerektiğini hissediyorum. Benimle dans eder misin?"

"Oh! Ama yapamadım."

"Neden olmasın?" Bir kaşını kaldırıyor ve ağzı o yıkıcı yarım gülümsemeyle kıvrılıyor. "Dans etmeyi sevdiğini söylemiştin."

"Öyleyim, evet, ama ... ama Ilsevel ..."

Vor masanın üzerinden dans pistine bakıyor. "Kız kardeşleriniz şimdiden dans etmeye başlamış gibi görünüyor."

O haklı. Ilsevel ve Aurae'nin her ikisi de eşleri tarafından sahiplenildi ve şimdi bile Anka Kuşu deseninin ilk adımlarını atıyorlar. Dönerken geniş kolları kanat gibi sallanıyor ve zarif ayakları eteklerinin dalgalanan etek uçlarının altında parlıyor.

Vor kendini savunabilirdi elbette. Araya girip Ilsevel'in partnerinden onu teslim etmesini isteyebilir ve bu iş hallolur. Eğer dans etmek istiyorsa

bu gece onunla olmalıydı. O bunu biliyor. Ben de biliyorum. O odadaki herkes biliyor.

Ama elini hala uzatıyor. Ve başımı kaldırmaya cesaret ettiğimde, bakışlarımı tutuyor.

"Gel." Gülümsemesi genişliyor. "Babanın misafirine hakaret etmek istemezsin, değil mi?"

Dilimin ucuna bir bahane gelir mi diye bekliyorum. Ama hiçbir şey gelmiyor.

Ben de elimi onun elinin içine soktum. Beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

Beni masanın etrafından dolaştırıyor ve gölgelerden çıkarıp merdivenlerden aşağıya, alt kata indiriyor. Babamın sarayındaki tüm gözlerin üzerimde sabitlendiğini hissediyor, odada dalgalanan toplu fısıltıyı duyuyorum. Babamın bakışları kafatasımın arkasını yakıyor ama ona doğru bakmaya cesaretim yok. Vor'un kendisinden başka bir yere bakmaya cesaretim yok. Gözlerine sanki can simidimmiş gibi bakıyorum. Başka bir yere bakmaya cesaret edersem, paramparça olacağım.

Dansçıların hepsi geri çekilmiş, artık müzik eşliğinde dönmüyor, yaklaşmakta olan uzun boylu Gölge Kral'a bakıyorlar. Galerideki ozanlar, aşağıdaki değişimden habersiz, çalmaya devam ediyor. Anka Uçuşu'nun nağmeleri, görüş alanımın kenarlarındaki görünür ışık zerrecikleri gibi etrafımda dönüyor.

Vor karşımda durdu. O eğiliyor, ben de karşılık olarak reverans yapıyorum, hâlâ onun elini tutuyorum. Dönüp açılış adımlarını atıyoruz. Bu kadar uzun boylu bir adam için ayakları şaşırtıcı derecede hafif. Diğer elini belime koyabilmek için elimi kavrayışını değiştiriyor ve beni ilk dönüşü yönlendiriyor.

Dönüş bitiyor ve birbirimizle yüzleşiyoruz. Şimdiye kadar yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu biliyorum. Yakıcı bakışlar beni durduğum yerde eritecek.

bunu asla kabul etmemeli, dikkatlerin Ilsevel'den başka yöne çekilmesine asla izin vermemeliydi.

Müzik yükseliyor. Kettledrumların derin gümbürtüsü, yumuşak ama kabarıyor, bir fırtına gibi gürliyor. Vor bana doğru adım atıyor, elini bir kez daha belime doluyor. Ama bu sefer elini hafifçe bırakmıyor. Beni yakalıyor. Melodi yükseliyor ve ayaklarımı yerden kesip beni tam bir daire çizerek döndürmeden önce omuzlarını kavrayacak zamanım oluyor.

Kalabalığın nefesi kesilir. Biri çığlık atar. Aşağıda bir şeyler olduğunun nihayet farkına varan ozanlar, bir dizi boğuk gıcırta ve iniltiyle oyunlarına ara verirler.

Vor beni hafifçe yere bıraktı. Sendeliyorum ve eğer kolu beni sarmasaydı düşecektim. Dengemi sağladıktan sonra elimi çekip birkaç adım geri atıyorum ve ona bakıyorum. Şok olmuş ve çalkalanan yüzlerce duygu aynı anda kafama hücum ediyor ama ben sadece belli belirsiz farkındayım. Bakışlarına yakalandım. Hem şaşkın hem de hafifçe eğlenmiş görünüyor. "Prenses?" diye başladı.

O daha bir şey söyleyemeden babam orada, aramızda duruyor. "Nasıl olur, Kral Vor!" diye bağırıyor, gözlerinde tehlikeli bir ışıkla. "Bir adamın kızını gözlerinin önünde parçaladığın bir trol uygulaması mı bu?"

Vor'un yüz ifadesini okumak imkânsız. "Affedersiniz, dostum Larongar," diyor başını eğerek. "Bu dans bana çocukken öğretildi. Mythanar'da biz böyle dans ederiz."

Babamın öfkesi kabarıyor. Neredeyse görebiliyorum, kırmızı bir aura çekirdeğinde çalkalanıyor. Başım zonkluyor. Dönmek, kaçmak, saklanmak istiyorum. Geldiğini bildiğim acıdan kaçmak için. Peki ya ittifak? Vor'un kendisi ne olacak? Bir sonraki nefes her şeyin sonu olabilir, eğer ...

Hızlı bir adım atarak babamın dikkatini çektim. Hemen, keşke yapmasaydım diyorum. Tek gözü bana döndüğü anda, babamın

Öfkesi başımı döndürmeye yetiyor. Kendimi toparlayarak omuzlarımı geriye çekiyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Baba, kapılarımızı Mythanar halkına açmamızın nedeni de tam olarak bu değil mi? Onların yöntemlerini, hem bizimkine ne kadar benzediklerini hem de bizden ne kadar farklı olduklarını öğrenmek için?"

Babam tekrar benden Vor'a bakıyor. Alnı kararıyor ve bir an için o kırmızı aura güçlü bir şekilde titreşiyor.

Sonra, güneş ışığının fırtına bulutlarını yarması gibi ani bir hareketle ifadesi düzeliyor ve ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. Başını geriye atar ve güler. "Gel, dostum! Hepimize böyle mertlik gösterileri yapmayı öğretmelisin! Eminim kadınlarımız da en az trol kadınları kadar cesurdur. Fyndra!"

"Evet, kralım?"

"Buraya gel ve seni biraz savurmama izin ver, olur mu?"

"İsteyerek, kralım!"

Ozanların yeniden başlaması için bağırان Baba, Fyndra'nın elinden tutup onu pistin ortasına götürüyor. Vor bana doğru uzanıyor. Ama babam çok hızlıydı. "Şimdi olmaz!" diye bağırıyor. "Atletizmine uygun bir eş bulmamız gerek. Ilsevel, tatlım! Gel de yeni arkadaşımıza ne kadar iyi uçtuğunu göster."

Ilsevel itaat ediyor, partnerinden uzaklaşıyor ve Vor'a yaklaşıyor. Bana bakmıyor. Bakmak zorunda da değil. Ondan yayılan kızgınlık dalgasını hissediyorum. Bana kızgın mı? Talibini çalmaya çalıştığımı mı düşünüyor? Vor'un gözleri hâlâ üzerimde. İtiraz edeceğinden, olay çıkaracağından korkuyorum. Ama buna katlanamam.

Eteklerimi tutarak dönüyorum ve kaçışımı gizlemek için bedenlerini kullanarak doğrudan kalabalığın içine dalıyorum. Duygularının ani baskısı öğürmemeye yetiyor. Elimin tersini ağzıma bastırıyorum ve gerektiğinde dirseklerimi kullanarak ilerliyorum. Sonunda

koridorun sonuna ve merdivenlerden kapıya kadar. Dansçılarla arama mesafe koyduğumda şimdiden bir rahatlama hissediyorum.

Tam kapının eşiğinde durup arkama bakıyorum. Müzik yükseliyor. Dansçılar uçuşuyor. Pistin tam ortasında Vor, Ilsevel'i kaldırıyor ve kıpkırmızı eteklerin telaşında döndürüyor. Kocaman gülümsüyor, dansın vahşiliğine gülüyor.

Mutlu olmasına sevindim. Eğlenmesine sevindim. Bir kuleye kapatılmadığı, açlıktan ölmediği, korkmadığı ve üşümediği için mutluyum. Bu hayatın ona verebileceği tüm iyi şeyleri hak ediyor o tatlı kardeşim.

Galerinin ötesindeki karanlığa doğru kaçıyorum. Soğuk hava yanaklarımı ısıtıyor, neredeyse Vor'un elinin belime değdiği andaki sıcaklığı ya da beni ayağa kaldırdığında kalbimde oluşan heyecanı unutturacak kadar keskin.

8

VOR

Anka Uçuşu'nun son parlak notaları, Ilsevel'i son bir dönüşle döndürüp hafifçe ayağa kaldırdığımda çözülüyor. Nefes nefese kalmış, soluk soluğa ve bir elini kabaran göğsüne koyuyor. Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor, canlı kahkahalarla dolu. İnkâr edilemeyecek kadar çekici.

Ona gülümsüyorum. "Uçuşunuzdan memnun kaldınız mı prenses?"

Başını sallıyor ve kollarını açıyor, uzun kolları iki yanında dalgalanıyor. "Keşke düzgün kanatlarım olsaydı, doğruca gökyüzüne yükselebilirdim!"

Bir ürpertiği bastırıyorum. Bir insan nasıl olur da o iğrenç genişlikten bu kadar rahat bahsedebilir, aklım almıyor. Gülümsememin değişmemesine özen göstererek prensese kolumu uzatıyorum. "Bu utanç verici olur. Böyle bir kaçış yaparsanız bu saray başlıca güzelliklerinden birinden mahrum kalır."

Bana ters bir ifade takınıyor ve parmaklarını nazikçe koluma koyuyor. "O halde kuşlarınızı kafeslerde mi tercih edersiniz, Kral Vor?"

Soruyu soruş biçiminde bir şey var, o şakacı, çapkın ses tonunun ardında bir şey var. Gözlerindeki meydan okumanın ardında kaynayan korkuyu mu görüyorum? Midem sıkışıyor. Kendi ihtiyaçlarımla baskısı altında

-Mythanar için duyduğum endişeler, Larongar'la yapılan müzakerelerin karmaşıklığı, beklenti ve çaresizlik arasındaki sürekli denge... Bu anlaşmaların diğer tarafında başka bir insan olduğunu unutmak çok kolay.

Onu dans pistinden çıkarırken elini hafifçe okşadım. "Benim inancıma göre güzel olan hiçbir şey kafese kapatılmamalıdır prenses. Tek umudum, vahşi bir kuşun bile kendi özgür iradesiyle kalmaya ikna edilebilmesidir. Ve böyle bir kuşa gerçekten değer veren bir adam, onu ikna etmek için elinden gelen her şeyi yapmaktan onur duyacaktır."

Gözlerini kısıyor, beni dikkatle inceliyor. "İyi konuştunuz kralım." Sallantılı bir reveransla kolumu bırakıyor ve kalabalığın arasına karışıyor. Sadece doğru şeyi söylediğimi, sözlerimin prensese biraz huzur verdiğini umabilirim.

Yerimde dönüp Faraine'i arıyorum. Larongar'ı küçük kızıyla dans ederek tatmin ettiğime göre, büyük kızı bulup sohbetimize devam etmek istiyorum. Kalabalık çok yoğun ve fenerlerin turuncu ışıltısı altında birbirine karışmış insan yüzleri ve cafcacflı renklerle bir yüzü diğerinden ayırt etmek çok zor.

Ağır bir el omzuma vuruyor. "Bu, oğlum, bir asırdır yaşadığım en eğlenceli şeydi!" Larongar'ın geniş sırtışıyla karşılaşmak için döndüm, yüzü kızarmış ve terden parlıyordu. "Umarım sarayımın uykulu halkına öğretmek için böyle başka dansların da vardır. Hepimiz biraz silkinsek iyi olur!"

Sırıtiyorum ve gizlice onun elinden kurtulmaya çalışıyorum. "Çoğu trolde dansını öğretmek oldukça zor olurdu," diye itiraf ediyorum. "Ve muhtemelen böyle bir ortamda tehlikelidir."

Larongar güler. "Buralarda biraz tehlikeyi severiz. Değil mi Leydi Fyndra?"

"Öyle yapıyoruz, tatlı kral!" Fyndra, Larongar'ın koluna ağır bir şekilde yaslanarak ama gülümsemesini bana çevirerek karşılık veriyor. "Bir kez olsun düzgün bir heyecan için her şeyimi verirdim."

"Ne, senin için yeterince heyecan verici değil miyim?" Larongar onu benden uzaklaştırıyor, sonra kolumu tutuyor. "Tehlikeli danslarını şimdilik kendine sakla evlat. Senin için başka bir şeyim var. Buna hediye diyebilirsin."

"Gerçekten de dostum Larongar, böylesine güzel bir yemek ve aynı derecede güzel bir arkadaşlık yeterince iyi bir hediye."

"Saçmalık! Mythanar kardeşimin üzerinde iyi bir izlenim bırakmak niyetindeyim ve kimsenin beni durdurmasına izin vermeyeceğim. Gelin!"

Kral böyle söyleyerek beni masalara geri götürdü. Yemekler kaldırılmış, geriye sadece şarap ve şekerli meyve kaseleri kalmıştı. Larongar, Fyndra'ya başının çaresine bakmasını söyleyerek onu gönderiyor ve kraliçesinin yanına oturuyor. Faraine'i görebilmek için büyük salonun etrafına son bir kez bakıyorum ama sadece Hael ve Sul'un kenarda durduğunu görüyorum; Hael kollarını kavuşturmuş, Sul ise bir sütuna yaslanmış tembel tembel uzanıyor. Diğer insanlarım da benzer şekilde konumlanmış, ikişer ya da üçer kişilik kümeler halinde kendi halindeler. Sosyalleşmeyi bana bırakıyorlar. Ne de olsa, bu insanlardan birini eş olarak almaya kararlı olan çılgın aptal benim.

Faraine'den hiçbir yerde iz yok. Ziyafetten çoktan ayrıldı mı? Dans ederken onu beklenmedik bir şekilde döndürdüğümde ona hakaret mi ettim? İnsanların bu şarkıda bana öğretilenden farklı dans edebileceği hiç aklıma gelmemişti. Ve manastırdan gelen Faraine, saray hayatının eğlencelerine kız kardeşinden çok daha az alışkın olmalı.

Yine de babası alınganlık gösterdiğinde durumu yatıştırmakta gecikmedi. Babasının öfkesini başarıyla yatıştırdı ve hem benim hem de halkım için ani bir felaket olabilecek durumu kurtardı. Eğer onu bir şekilde yaraladıysam, yine de beni savunmak için ayağa kalktı. Tanrım, keşke yeterince hızlı olsaydım-

"Ah! İşte orada." Larongar'ın gür sesi düşünce trenimi bozuyor. "Ilsevel, çocuğum, gel de babanı gururlandır, neden yapmıyorsun?"

Artık temizlenmiş olan dans pistine bakıyorum. Ilsevel orada, ortada tek başına duruyor, elinde bir ud. Bir hizmetçi bir sandalye getiriyor ve oturuyor, kırmızı elbisesi etrafında toplanıyor. Ateş ışığı kumaşın kıvrımlarında oynatarak onu alev alev yandırıyor gibi gösteriyor. Birden başka bir yere bakmak zorlaşıyor.

"Şimdi," diyor Larongar, kulağıma yüksek sesle fısıldamak için eğilerek, "*bunun* için dünyalar arasında seyahat etmeye değer, güven bana."

Prenses enstrümanını tıngırdatmaya başlıyor. Akorlar basit ama o kadar net ve doğru çalışıyor ki, duyularıma saf ışık parçaları gibi çarpıyor. Sonra ağzını açıyor ve şarkı söylemeye başlıyor. Alçak, yumuşak. Sözsüz ama kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla anlamla dolu bir mırıltı. Diğer tüm farkındalıklar onun sesinin içinde yutuluyor. Büyülü ve zengin. Unutulmaz ve hüzünlü. İlk başta, sestten başka bir şey hissetmiyorum, saf, neredeyse kutsal.

Sonra yavaş yavaş bir his kaplıyor içimi, uzaklardaki evime dair bir izlenim. Bilinen ama daha önce hiç görülmemiş. Kırık bir kalple özlenen. Kalp iyileşmedikçe asla bulunamayacak bir yuva, ama kalp huzur bulmadan da iyileşemez. Acı verici, sonsuz, görkemli bir ikilem.

Sesi, şarkısı beni mest ediyor. Bu duman ve insanlık salonundan, var olduğunu hiç bilmediğim bir dünyaya ışınlanıyorum. Her zaman nereye ait olduğumu biliyordum: Mythanar'da, Yaşayan Taş Sarayı'nda, babamın tahtına oturmak için yetiştirildim. Burası benim yerim, amacım. Daha fazlasını hiç istemedim.

Ama şimdi *özlemin* tadını alıyorum. Her genç erkeğin belli bir yaşa geldiğinde hissettiği şehvet kıpırtıları değil. Aksiyon ve macera isteyen kandaki huzursuzluk değil. Hayır, bu gerçek bir özlem. Ruhumda bir sızı. Kalbimin bütün olmadığının ve bir şekilde, bir yerlerde o eksik parçayı bulana kadar da bütün olmayacağını farkına varmak.

Bir şarkının bu kadar kişisel ifşaya yol açabileceği kimin aklına gelirdi?

Melodi sona eriyor. Havayı dolduran alkışların farkına varıyorum. Kral Larongar koluma dirsek attı. "Evet, oğlum? Hiç bundan daha güzel bir şey duydun mu? Tüm çocuklarım gibi bu kız da vaftiz töreninde tanrı vergisi bir hediye aldı. Ilsevel'in hediyesi açık ara en değerlisi."

Kızından bahsederken kralın gözlerinde gördüğüm yaşlar mı? "Gerçekten olağanüstü biri," diye itiraf ediyorum ve kendi yanaklarımda da gözyaşları olduğunu fark ediyorum. Onları aceleyle uzaklaştırıyorum.

"Belki," der Larongar, "Ilsevel'in sıra dışılığı konusunda yarın daha çok konuşuruz, ha? Ama şimdilik, biraz daha şarap!"

Dansçılar, hokkabazlar, taklacılar ve diğer sanatçılar çağrılır ve kral ve konukları için kendilerini eğlendirirler. Ama Ilsevel'in şarkısını aklımdan çıkaramıyorum. Yalnız, garip... duyduğum onun sesi olsa da, yankılanan ve tatlı... gözlerimi kapattığımda, göz kapaklarımdın ardındaki karanlıkta gördüğüm başka bir yüz. Garip, ciddi gözlerle bana bakıyor. Biri mavi. Biri altın.

"Derin Karanlık beni yutuyor, hiç bitmeyecek sandım!"

Sul yatağıma yığılıyor ve miyavlayarak esnerken kocaman geriniyor. Yastığı ayaklarının altından çekip alıyorum. "Bugün uyurken ayakkabılarının tabanındaki kiri koklamamayı tercih ederim kardeşim."

"Bu ölüm kokan dünyada bulabileceğin her şeyden daha iyi bir aroma." Sul başını eğerek bana bakıyor. "En azından o korkunç Larongar sana makul büyüklükte bir oda vermiş. Benimki bu kadar büyük değil. Hael'inki bir dolaptan ibaret."

Şöminenin yanındaki küçük masaya oturmuş olan ve kendine bir kadeh şarap dolduran kaptanıma dönüyorum. Yemek boyunca hiç içki içmemişti.

Resmi olarak görevde olduğu için ziyafet verdi ve ancak şimdi kendisine bir şeyler ikram edilmesine izin veriyor. "Konaklaman yetersiz mi Hael?"

Bana bir bakış attı. "İnsan diyarına aklımda lüks umuduyla yolculuk etmedim. En azından ben bir görevdeyim."

"Tatlı Hael," diyor Sul, dönüp çenesini ellerinin arasına alarak, "seni temin ederim ki görev aklımın bir köşesinde. Akşam boyunca korkunç insan fahişelere iyi davrandığımı görmedin mi? Taç uğruna çok acı çektim!"

Hael bana hitap etmeden önce ona sert bir bakış fırlatıyor. "Ev sahibimiz ve kızları hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ev sahibimiz hakkında çok az şey düşünüyorum." Bana uzattığı fincanı kabul ediyorum. "Beklediğim gibi biri. Karanlıkta ona sırtımı dönmezdim. Ancak kızları hakkında ..." Bir yudum alıyorum, düşünceyi askıda bırakıyorum.

Sul yatakta doğruluyor. "Kızları beklenmedik şekilde dişe dokunur lokmalar, değil mi? Özellikle de şu İlsevel. Daha önce insanlara karşı özel bir eğilimim olmamıştı ama ona bakınca, dağ trollerinin insan kızlarını yemeye olan düşkünlüğünü anlamaya başladım." Dilini şehvetle dişlerinin üzerinde gezdiriyor.

"Dikkat et," diye homurdanıyor Hael. "Gömleğine salya bulaştıracaksın." Bana geri döndü. "Ya siz, kralım? Sizin fikriniz neydi?"

"Beklediğimden daha fazla olduklarını kabul ediyorum." Pencereye doğru yürüyüp aşağıdaki avluya bakıyorum. Bulutlar yıldızları örtmek için içeri girmiş ve gökyüzünü onların gölgesi altında daha katlanılabilir buluyorum. Şafağa daha birkaç saat var. Biraz uyumaya çalışmalıyım, çünkü insanlar gün ışığında işlerine devam ediyor ve benim de buna göre hareket etmem gerekecek. Başlangıçtaki tüm incelikler aradan çıkarıldığına göre, müzakereler ciddiyle başlayacak. Birkaç gün içinde meseleyi çözüme kavuşturmayı umuyorum.

"Yani ittifakı sürdüreceksiniz?" Hael ısrar ediyor.

Fincanımdaki içkiyi döndürerek arkadaşlarıma bakıyorum. "Fazla seçeneğim olduğundan emin değilim. Larongar şu ana kadar tüm yazışmalarında kararlı davrandı; Prens Ruvaen tehdidinin bertaraf edildiğinden emin olana kadar Mifatlarını bize göndermeyecek. O geri vermeden önce biz ona istediğini vermeliyiz."

"O zaman neden onunla uğraşalım ki?" Sul talep ediyor.

"Mythanar'ı kurtarmak için başka bir numaranız var mı?"

Ne kardeşim ne de kaptanım cevap veriyor. Karşılıklı bakışıyorlar ve sonra hızla başka tarafa bakıyorlar. İkisinin de zaten çok iyi bildiği şeyi söyleyerek devam ediyorum: "Kehanet gerçekleşecek. Öyle ya da böyle, er ya da geç. Ama tüm işaretler daha erken olduğunu gösteriyor. Sert önlemler alınmazsa, tüm Yeraltı Âlemi risk altında. Fae büyüsü karanlıkta kıpırdanan şeylere karşı hiçbir şey yapamaz. İnsan büyücülerin gücüne *ihtiyacımız var*. Miphatlara ihtiyacımız var."

Sul'un ifadesi bile ciddi bir çalışmaya dönüşüyor. Söylediğim gerçeği inkâr edemez. İçinde bulunduğumuz koşullar onun alışlagelmiş neşesi için fazla vahim.

"Ama Vor," diyor Hael, ben onun kralı, o da benim kaptanım olmadan önceki çocukluğumuzdaki yakınlığa geri dönerek ve unvanımı bir kenara bırakarak. "Bir evlilik pazarlığı yapman mı gerekiyor? Neden savaşçılarımızı Larongar'ın Miphates'iyle takas edemiyoruz? Neden bir evlilik yapılması gerekiyor?"

Sul homurdanıyor. "İnsan kralla tanıştın mı? Kesinlikle ikiyüzlülük kokuyor."

"Sul haklı."

"Neydi o?" Kardeşim bir elini kulağına götürüyor. "O tatlı sözleri doğru mu duydum? Yoksa sadece bir rüya mıydı?"

Onu görmezden gelerek kadehimde dönen son şaraba bakıyorum. "Larongar'a güvenilmez. İmzalanmış bir anlaşmaya bile uymaz. Yazılı bağlar insanları bizim türümüz gibi bağlamaz. Yazılı kelimelerin büyüğü onları aynı şekilde etkilemez. Ama ortada bir evlilik varsa, Larongar kendi kızının güvenliği söz konusuysa sözünü yerine getirmek zorunda kalabilir."

"İhtiyacınız olan şey bir rehine, gelin değil."

Hael'in açıklaması içime bir taş oturttu. Haksız değil. "Yardım edilemez. Ve ben ... Bu anlaşmayı kız için uygun hale getirmek için elimden geleni yapacağım."

"Oh, bundan kimsenin şüphesi yok, kardeşim benim." Sul sırtıyor. Hael ona uyarıcı bir bakış fırlatıyor. "Ne?" diye sorar. "Burada erkekler için neler geçtiğini *gördün* mü? Sevgili Vor'umuz kıyaslandığında kesinlikle muhteşem! Eminim kızaran gelini onun *cömertliğinin* alıcısı olmaktan çok mutlu olacaktır."

Hael kadehini masaya bırakır. "Ama emin misiniz kralım, gerçekten emin misiniz? Böyle bir evlilik ömür boyu taşınamayacak kadar büyük bir yük olmayacak mı?"

Kuru bir şekilde gülümsedim. "Anladığım kadarıyla güzel Ilsevel'den etkilenmemişsin."

"Mesele *benim* büyülenip büyülenmediğim değil. Onunla evlenen sensin. Ve eğer yanılıyorsam beni düzeltin ama belki de dikkatinizin başka bir yöne çekildiğini düşündüm."

"Gerçekten mi?" Sul ellerini birbirine sürüyor. "Lütfen bana kralın metresi olmadığını söyle! Daha doğrusu, öyle olduğunu söyle. Yalvarırım."

"Kapa çeneni, Sul." Hael homurdanıyor.

Kardeşim kıs kıs gülüyor ve yataktan kayıyor. Masaya doğru yürür, Hael'in karşısındaki koltuğa oturur ve kendine bir ölçü şarap doldurur. "Bu tatlı dudaklarımı mühürleyeceğim, tatlı Hael, ama sadece son bir kez yaptıktan sonra

nokta: Eğer kralımız gerçekten de ölüm tüm eş bağlarını koparana kadar kendisini bir insana zincirlemeye kararlıysa, doğru gelini seçtiğinden emin olsa iyi olur."

"Peki bu ne anlama geliyor?" Sertçe soruyorum.

"Sanırım ne demek istediğimi anladın." Sul bir yudum alıyor, fıncaının kenarından bana bakıyor, sonra fıncaını indirip elinin tersiyle st dudağını siliyor. "Eğer ihtiyacınız olan bir rehine gelinse, Larongar'ın onun iyiliğini gerçekten nemsemiğinden emin olmalıyız."

"Bir baba doğal olarak kızıyla ilgilenir."

"Emin olmak için. Ama çoğu baba en büyük kızlarını masanın en ucuna, neredeyse gözden uzak bir yere oturtmaz. Ya da onları saraydan uzaktaki manastırlara kapatmaz. Ya da kk kızlarını sürekli ön plana itmezler."

"Peki, ne diyorsun?"

"Ne söylediğimi çok iyi biliyorsun."

"Bilmiyormuşum gibi davran. Benim için hecele. Tam olarak."

Hael'in sessiz ve kaya gibi sert sesi Sul'un yapmak üzere olduğu iğneleyici yorumu yarıda kesiyor. "Ilsevel'i semelisin. Faraine'i değil."

Bardağımı dudaklarıma götürüyorum ama çoktan boşalttığımı fark ediyorum. Tortulara kaşlarını atıyorum.

"Bunu kendiniz de söylediniz," diye devam ediyor kaptanım. "Yazılı anlaşmalar insanları bizi bağladıkları gibi bağlamaz. Yeterli teminatınız olmalı. Savaşlarımızı başka bir adamın savaşında anlamsızca hayatlarını vermeleri için gnderemeyiz."

"Mythanar için canlarını verirler," diyorum. "Hepimiz Mythanar için lrz."

Sul sandalyesini iki ayağının üzerine yatırarak dengede durmaya çalışıyor. "şunu hayal et maden kardeşim: Diyelim ki hepimize şanlı bir savaşta önderlik ediyorsun ve biz de kanımızı bu insan tarlalarına döküyoruz. Geri döndüğünüzde ne olacak? Ne zaman

Larongar'ı Mifatlarını göndermeye mi çağıracak? *"Ekinlerimi gübrelemek için gönderdiğin tüm o cesetler için teşekkürler dostum Vor"* diye cevap verdiğinde ne olacak? *Ama büyücülerimi güvende ve yakın tutuyorum.* O zaman ne olacak?"

"O zaman ona verdiği sözleri hatırlatırız."

"Bir insan için hiçbir şey ifade etmeyen sözler." "O zaman kızına onu zorlamasını söyleyelim."

"Sevdiği ve değer verdiği kızı mı? Yoksa açıkça hor gördüğü kızı mı?"

Onlara sırtımı döndüm, kaşlarımı çatarak pencereden dışarı bakıyorum. Kurşunlu camın diğer tarafında her şey çok durgun ve soğuk.

Sonra, aniden, hareket. Bakışlarımı avlunun uzak tarafındaki bir binaya çekti. Bir kapı açılıyor ve dışarı pelerinli ve kapüşonlu küçük bir figür çıkıyor.

"Hadi ama," diyor Sul. "Beni, daha önce hiç böyle bir şey yapmadığına ikna etmeye

Aşık oldun, değil mi? Kısa bir yolculuk ve küçük bir dans dönüşünden sonra mı?"

Figür bir meşalenin altından geçiyor. Titrek turuncu ışık pelerinin eteklerini süsleyen gümüş ipliklerde parılıyor. Bu mesafeden bile o deseni tanıyorum: kıvrılan ejderha.

"Vor? Bizi böyle merakta bırakma." Sul parmaklarını birkaç kez şıklatır. "Cevabın ne? Şahane küçük Ilsevel'i alıp hepimizi kurtaracak mısın? Yoksa bizi kehanet dolu bir unutuluşa mı mahkûm edeceksin? Demek istediğim, kalbinizin - öhöm - eğilimlerini takip ederken kıyamet, kurtuluş ve tüm bu nahoş şeyleri düşünmenin zor olduğunu anlıyorum."

"Ben dışarı çıkıyorum." Aniden dönüp ikisine bakıyorum. Beni çok yakından izliyorlar; Sul o bilmiş sırıtişıyla, Hael ise asık suratlı, sert kaşlarıyla. "Hava almam lazım." Onlar itiraz edemedi kapıya doğru yürüyüp, kapıyı açıyorum.

"Ve eğer biriniz beni takip etmeye kalkarsa, kemiklerinizi öğütüp toz haline getiririm."

Dört hızlı adımda kabul odasını geçiyorum, kapıyı iterek açıyorum ve karanlık geçide adım atıyorum. Ben ilerlerken Sul'un sesi arkamdan geliyor: "İyi konuşmaydı, kardeşim! Romantizmin kaprislerinin yaşamamıza mı yoksa ölmemize mi neden olacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum!"

9

FARAINÉ

Basınç sanki kafatasımı ikiye ayıracakmış gibi geliyor.

Yan dönüyorum, yatak örtülerini göğsüme bastırıyorum, derin nefesler alıyorum ve mümkün olduğunca uzun süre tuttuktan sonra uzun nefesler halinde bırakıyorum. Bu işe yarıyor. Ama sadece biraz. Tanrım, ziyafette bu kadar uzun süre oyalanmamam gerektiğini bilmeliydim! Tüm bu duyguların birikimi beni güçsüz bıraktı, titretti. Yediğim her şeyi çoktan kustum. Boğazım yanıyor, ağzımın tadı iğrenç ve hâlâ vücudum kuru kabarcıklarla boğuşuyor.

Kapı çalındı. "Fairie?" Bu Ilsevel.

Cevap veremiyorum. Sadece burada nefesimi tutarak uzanabilirim, gitmesini umarak.

Kapı arkamdan gıcırıyor. Sadece birazcık. Sadece ocaktaki sönmek üzere olan kömürlerin aydınlattığı karanlık odaya bakan kız kardeşimin tereddütünü hissediyorum. "Fairie," diyor usulca, "uyanık mısın?"

Gözlerimi kapatıyorum, kalp atışlarımı sayıyorum. Umut ediyorum, dua ediyorum.

"Sadece sana teşekkür etmek istedim. Bu gece benimle olduğun için." Sanki bir sonraki sözlerini düşünüyormuş gibi birkaç dakika sessiz kaldı. "Sen haklıydın. Gölge Kral korktuğum kadar kötü değilmiş. Belki ... belki de her şey ..." Bu son düşüncüyü yarım bıraktı. Bir an sonra kapı tekrar kapanıyor.

Kız kardeşimin duygularının baskısı ortamı terk ediyor ve ben

nefesimi uzun, ürpertici bir şekilde dışarı verdim. En azından artık ziyafet salonunda ondan duyduğum kızgınlığın bana yönelik olmadığını biliyordum.

Tanrılara şükürler olsun. Tatlı Ilsevel'ime acı çektirmekten nefret ederdim.

İnleyerek yuvarlanıyorum ve yatağımın tentesine bakıyorum. Birkaç dakika boyunca orada öylece uzanıp ne olduğunu bilmediğim bir şeyi bekliyorum. Acının geçmesini. Uykunun beni ele geçirmesini. Kafamın içinde dönen duyguların durulmasını.

Geniş, asil bir alnın altına yerleştirilmiş gümüşü soluk gözlerin görüntüsünün solması için.

Bir başka iniltiyle battaniyelerimi geriye itip doğruluyorum ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum. Üzerimden bir baş dönmesi dalgası geçiyor. Dalga geçip gidene kadar kendimi destekliyorum. Uzuvarım zayıf ve titriyor ama ayağa kalkıp sendeleyerek odanın öbür ucundaki lavaboya gidiyorum. İçindeki su buzla kaplı. Dirseğimle kırıyorum, sonra yüzüme soğuk damlalar sıçratıyorum, gözlerimi ovuşturuyorum. Bunun bir faydası olmuyor. Hiçbir şeyin faydası yok. Derim ürperiyor, midem çalkalanıyor, uzuvarım ağrıyor. Bu nöbetlerden biri beni ele geçirdiğinde, onu atlatmaktan başka yapacak bir şey yok. Kapana kısıldım. Kendi bedenimde bir mahkum.

Manastırın soğuk dağ havasını nasıl da özlüyorum! Sarayın tüm entrikalarından uzak, o hayatın görece huzurunu ve sakinliğini. "Yakında," diye fısıldıyorum, nefesim beyaz buharlar halinde dışarı çıkıyor. "Yakında her şey hallolacak. O zaman ait olduğun yere geri döneceksin ve tüm bunlar bir anıdan ibaret olacak."

Bir anı ... güzel, neredeyse yasadışı bir anı ...

Bakışlarım bir sandalyenin arkasına örtülmüş bir kumaş yığınının takılıyor. İlk başta tanıyamadım. Sonra aklıma geliyor: Vor'un pelerini. Kuru alt dudağımı çiğneyerek birkaç dakika ona bakıyorum. İçimden gelen bir dürtüyle onu kapıp üzerime sarıyorum. Kumaşın bir katını yüzüme çekerek derin bir nefes alıyorum. O kara toprak ve tatlı baharat kokusu burun deliklerimi dolduruyor, kafamın içine giriyor.

Sis dağılır; acı dağılır. Tam olarak değil. Ama yeterince.
"Oh!" diye iç geçirdim, sandalyeye gömüldüm. "Oh, tanrılar,
teşekkür ederim!"

Ne kadar süre orada oturduğumu bilmiyorum, kokusunu içime çekip rahatlayarak nefes veriyorum. Zihnim nihayet berraklaştığında, örtüyü geri çekip yatağıma bir kez daha bakıyorum. Uyumaya alışmalım. Yarın yine uzun bir gün olacak. Toplayabileceğim her türlü güce ihtiyaım var.

Bunun yerine, pelerini vücuduma biraz daha sıkı sararak ykseliyorum. Bir ift uzun çizme bulmak bir anlık iş. Sonra odadan çıkıp Beldroth'un soğuk ve karanlık geçitlerinde ilerliyorum. Gecenin bu saatinde ne meşale yanıyor ne de fener asılı. İlerlerken kimseyle karşılaşmıyorum. Tüm şato rüya gibi bir sessizliğe gömülmüş gibi görünüyor.

Aradığım kapıyı buluyorum ve avluya ıkıyorum. Gece gökyüzü yoğun bir şekilde kapalı ve havada kar kokusu var. Sert kış rzgrları yanaklarımı çimdikliyor ama Vor'un pelerini sıcak tutuyor. Kukuletayı yüzüme doğru çekiyorum ve kaldırım taşlarını hızla geçerek uzak duvardaki küçük bir kapıya doğru ilerliyorum. Kapı kilitli değil ve ben de kalenin duvarları arasında korunaklı bir bahçeye geçiyorum. Çok geniş değil; alçak bir it labirenti, bir dizi soluk taş yürüyüş yolu, artık uykuda olan birkaç meyve ağacı. Ortadaki gölet koyu bir buz tabakasıyla donmuş.

Glete doğru ilerliyorum ve taş bir banka oturuyorum. Buzun altında kaplumbağalar ve balıklar kış uykusuna yatmışlar. Havada uykulu bir huzur var. Etrafımdaki alılar ve ağaçlar iskelet gibi, dalları kırağı tutmuş. l gibi görünüyorlar ama gözlerimi kapatırsam, merkezlerindeki yaşamı neredeyse hissedebiliyorum, sadece baharın çağrısının onları uyandırmasını bekliyorlar.

Kollarımı kendime doluyorum. "Tanrıça," diye fısıldıyorum dişlerimi sıkarak ve bakışlarımı karanlık, donmuş havuzdan gökyüzüne kaldırıyorum.
Ağır

Ay ışığıyla kireçlenmiş bulutlar tepemizde yuvarlanıyor. "Nornala, Birlik Tanrıçası, yaşam ve sevgi veren ... ne yapmalıyım?"

Bekliyorum. Sessizce. Beklenti içinde. Umutla.

Ama ben cevabı zaten biliyorum. Benim gibiler için tek bir cevap olabilir. Ilsevel'i destekleyeceğim. Kralıma ve ülkeme hizmet edeceğim. Ve sınırlı yeteneklerimle elimden geleni yaptıktan sonra manastıra dönüp hayatımın geri kalanını inzivada geçireceğim. Tanrı vergisi yeteneğim amacına ulaşmış olacak ve Ilsevel'i, Gölge Kral'ın kendisi için iyi bir eş olduğunu anlamasına yetecek kadar sakinleştirmiş olacak. Bunun ötesinde, artık gerekli değilim. Burada değil. Hiçbir yerde değilim.

O zaman varlığımın toplamı bu mu olacak? Saklanmak mı? Sorun yaratmamaya çalışmak mı? Yoluma çıkmamaya, benimle ilgilenmek zorunda hissedenlere rahatsızlık vermemeye çalışmak. Bu nasıl bir hayat böyle? Yukarıdaki Tanrılar, ruhumun özgürleşme ihtiyacıyla derimin süründüğünü hissediyorum! Uçmak, yükselmek. Kaçmak için.

O bankta oturup gökyüzüne bakıyorum. Çatlamış dudaklarım kıpırıyor, donmuş havanın tellerini soluyorum. "Bir anka kuşu gibi," diye fısıldıyorum.

"Faraine."

Kalbim boğazıma sıcıyor, boğulacak kadar sert çarpıyor. Koltuğumda dönüyorum, kapüşonum yüzümden geriye düşüyor. Uzun boylu, solgun bir figür arkamdaki patikada duruyor.

"Bağışlayın beni," der Gölge Kral. "Hayalinizi bölmek istememiştim."

"Oh!" Nefesimi aceleyle bırakıyorum. Kalbim boğazımdan karnıma düşer gibi oluyor, güm güm atıyor. Çaba sarf ederek sesimi buluyorum. "Oh, hayır! Davetsiz misafir değilsin. Hem de hiç."

Gülümsemesini aydınlatmaya yetecek kadar ay ışığı var. Birkaç adım daha yaklaşıyor. "Oturabilir miyim?"

Başımı sallıyorum ve bankta yer açmak için bir tarafa kayıyorum. Kenara tünedi, elleri dizlerinin üzerindeydi. Üzerinde hâlâ ziyafetten kalma önü açık tunik, omuzlarında metal yaka ve belinde örgülü kemer var. İpek önü açık, kaslı gövdesi net bir şekilde görülebiliyor. Baktığımı fark ediyorum ve hızla gözlerimi kaçırıyorum. Onun yerine bakışlarımı ellerine, şaşırtıcı derecede uzun ve zarif parmaklarına odaklıyorum.

"Üşüdünüz mü, Majesteleri?" Aniden sordum. "I . . . Pelerininizi çalmak istememiştim. Geri almak ister misiniz?"

Bana doğru bir gülümseme daha çeviriyor. Gözleri garip bir şekilde parlak, kendi iç ışığıyla parlıyor. Bu kadar güzel olmasaydı rahatsız edici olurdu. "Soğuğu hissetmiyorum," diyor. "Ve benim yüzümden donmamanızı tercih ederim. Ama söyle bana Faraine: Artık eskisi gibi arkadaş değil miyiz?"

"Ekselansları?"

"İşte. Gördün mü? Yine başardın." Çenesini eğiyor, büzülmüş kaşlarının altından bana bakıyor. "Benim adım Vor. Hatırladın mı?"

"Ah." Bakışlarımı göletin yüzeyinde donmuş dalgalara odaklayarak hızla arkamı dönüyorum. "Artık açık yolda seyahat eden yolcular değiliz. Burada, Beldroth'ta belli bir nezaketin korunması gerekir."

"Etrafta umursayacak kimse olmadığında bile mi?" "Özellikle o zaman."

"Ah." Sessizleşir, düşünür. Sonra: "Pekala, prenses."

Birkaç dakika hiçbir şey konuşmadık. Acaba kalkıp kibarca bir mazeret bildirip gitsem mi diye düşünüyorum. Ama gecenin bu saatinde, bu soğuk havada dışarıda olmak için ne tür bir mazeret sunabilirim ki? Aklıma gelen her şey kendi kafamda aptalca geliyor. Bu yüzden dilimi tutuyorum.

"Beklediğimden daha çorakmış," diyor kral aniden. Belli belirsiz bir el sallıyor. "İnsan bahçelerini ve onların cömert renklerini duymuştum."

aromalar. Hayal ettiğim şey bu değildi."

Dudaklarıma küçük bir kahkaha yayılıyor. "Ne de olsa kış mevsimindeyiz."

"Bu doğru mu?" Meraklı görünüyor. "Bununla ilgili bir şey hatırlıyor gibiyim. Mevsimler hakkında."

"Mythanar'da mevsimler yok mu?"

"Hayır. Toprağın altında, havanın kaprislerine ya da güneşin dönüşüne tabi değiliz. Bunun yerine hayatlarımızı *Vagungad*'ın döngülerine göre düzenleriz."

"Peki nedir ..." Bir girişimde bulunmadan önce tereddüt ediyorum. "*Vahgoon* nedir . . ."

"*Vagungad*? Tanrımızın kutsal döngüsüdür. Döngü en düşük seviyedeyken, halkım zamanın bir kısmını daha derin karanlıkta, içinden çıktığımız taşın yakınında geçirir. Ancak döngü zirveye ulaştığında, ışığa daha yakın yaşarsınız ve deyim yerindeyse daha *canlı* oluruz."

"Yeraltında hiç ışık var mı?"

"Hayal edebileceğinizden daha fazla ışık. Daha fazla ışık, daha fazla renk, daha fazla hayat."

Daha fazla her şey."

Sesindeki tutku kanımı kaynatıyor. Donmuş el ve ayak parmaklarım bile aniden ısınıyor. "Hayal etmekte zorlanıyorum. Yeraltında olmayı düşündüğümde aklıma ..."

"Ne?" Ses tonu cesaret verici.

"Şey," diye itiraf ediyorum yavaşça, "aklıma bir mezar geliyor. Soğuk. Karanlık. Ve ölü."

Birkaç nefes sessiz kaldı. Ona hakaret mi ettim? Bir şeyler söylemeli, kötü düşünülmüş sözlerimi geri almanın bir yolunu bulmalıyım. Ancak ben konuşacak kadar aklımı toplayamadan, "Keşke sana Mythanar'ı gösterebilseydim. *Urz-va*'da, kutsal döngünün en yüksek noktasında. Sonra *jiru* çiçekleri tam açar, *urzul* kristalleri şarkı söyler ve Yaşayan Işık zirveye ulaşır. Troldefolk karanlığı sever, ama ben saf trolde değilim.

Kan. Ben de içimde insan kanı taşıyorum, belki de bu yüzden *urz-va* more."

Sözleri kafamda böyle hisler yaratıyor. Hayal değil, çünkü bahsettiği tuhaf şeyleri hayal etmemin bir yolu yok. Daha çok renk ve müzik gibi, hepsi birbirine karışmış, imkansız desenlerle birbirine dokunuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bu duygunun, içimde uyandırdığı kışkırtıcı özlemin tatlılığının zevkine bırakıyorum.

Sonra kaşlarımı çattım. "Sende insan kanı mı var?" Gözlerimi açıyorum ve onun bakışlarını üzerimde yakalıyorum.

"Evet." Göz kırıyor. "Bilmiyor muydun? Annem insandı."

"Oh! O zaman bir ile evlen." Duruyorum, devam edip etmeyeceğimden emin değilim.

Benim için bitiriyor. "Bir insanla evlenmek bana o kadar da garip gelmiyor, hayır. Yine de itiraf etmeliyim ki, bir gelin için bu takas yöntemini biraz tedirgin edici buluyorum."

Küçük bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Evlilik takası bir trol eğlencesi değil mi o zaman?"

"Hayır, kesinlikle. Geleneksel olarak, evlilik eşleşmeleri *marhg*."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Av."

Başımı geri çekiyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. Vor düpedüz gülüyor. "Hayal ettiğin gibi değil! Evlenmek isteyen aşık çiftler katılır. İlk Çağ'da belki de her şeyin uğursuz bir yönü vardı ve vahşi doğada troller *marhg*'ın daha vahşi bir versiyonunu uyguluyorlardı. Ama medeni Mythanar'da her şey çok daha kibar. Erkekler silahlanır ve istedikleri gelinleri şehrin dışındaki tünellere doğru yola çıkarırlar. *Zinsbog*'un sesiyle kovalamaca başlar. Çok kolay bir araya gelen bir çiftin daha zayıf olduğu söylenir. Av ne kadar uzun ve zorlu olursa, o kadar başarılı olur.

Evlilik eşleşmesi. En azından geleneklere göre." Soluk ay ışığında dişleri parlıyor. "Her nasılsa, hiçbir damat avını kovalamakta *başarısız olmaz*. Ve tüm bunlar gözlemciler için son derece eğlenceli."

Homurdanıyorum. "Ilsevel'in böyle bir kur yapma biçimine daha uygun olacağından şüpheleniyorum."

"Evet, kız kardeşiniz hakkında öyle bir izlenim edindim."

Tekrar sessizliğe bürünüyoruz. Sanki Ilsevel'in görüntüsü aniden gelip o küçük bankta aramıza oturmuş gibi. Boğazımı usulca temizliyorum. "Sanırım Ilsie bu akşam sizin için şarkı söyledi. Performansını beğendiniz mi?"

"Neden, evet. O yaptı." Vor aniden rahatsız olmuş gibi koltuğunu düzeltiyor. "Beni şaşırttı. Bana onun tanrı vergisi yeteneğinden bahsetmiştin elbette ama böyle bir yeteneğin nasıl ortaya çıkabileceğini bilmiyordum."

"Halkınız arasında hiç tanrı armağanı yok mu?"

"Hayır, gerçekten. Bildiğim kadarıyla ne troldefolk ne de fae'ler arasında. Eğer doğru anladıysam, tanrı hediyeleri, tanrıların, fae meslektaşlarından daha az büyülu hale getirdikleri insanlara bir emzik olması anlamına geliyordu."

"Sanırım bu da bir bakış açısı."

Vor kıkırdar. "Korkarım sizi aşağıladım. Lütfen alınmayın. Fae'lerin kanlarında sihirle doğdukları, insanların ise böyle olmadığı basit bir gerçek. Bu yüzden, tanrı armağanları daha sıra dışı ve daha güçlüdür."

Yanaklarımdaki kızarıklığı görmemesini umarak başımı eğiyorum. Tanrı aşkına, onun kahkahası çok tehlikeli bir şey! Bu sesi arzulamayı o kadar kolay öğrenebilirim ki. "Trolde'lerin diğer fae'ler gibi büyülu olmadığını sanıyordum," diyorum utancımı örtmek için aceleyle.

"Diğer fae'ler *gibi* değil," diye kabul ediyor. "Ama bizim de kendi büyüümüz var, hiç kuşkunuz olmasın. Bizler *büyülerden* çok *etkiler* için varız. Ve diğer fae'lerin aksine, biz *üretebiliriz*. Kendi sanat ve zanaat biçimlerimiz var ve bu açıdan insanlara daha çok benziyoruz. Bazı spekülasyonlar

Orijinal troldekind yaratılışın dönüm noktasıydı - tanrıların fae'leri yaratmaktan insanları yaratmaya geçtiği önemli an. Ya da tam tersi. Kimse hangisinin önce geldiğini gerçekten bilmiyor, sadece troldefolk'un ortada olduğunu biliyor."

Verdiği bilgileri içime çekiyorum. Eğitimim çok kısıtlıydı, fae'lerle ilgili bilgim çoğunlukla edindiğim söylentilerden oluşuyordu, hepsi de onların acımasızlığı, güzelliği ve kurnazlığıyla ilgiliydi. Troldefolk hakkında neredeyse hiçbir şey duymadım ve duyduklarımın çoğunun yanlış olduğu kanıtlandı. "Halkınız ve yöntemleriniz kulağa büyüleyici geliyor." Sözcükler kayıyor

Dudaklarımdan saklanmadan. "Keşke onu görebilseydim.

Mythanar'ı yani." "Görebilirsin."

Yukarı bakıyorum, bakışlarıyla buluşuyorum.

"Yarınki görüşmelerde her şey yolunda giderse," diye ısrar ediyor. Gözlerinin koyu renk gözbebekleri büyüyor, uzak yıldızların ışığıyla dolu derin gece yarısı havuzlarına dönüşüyor. "Gelir misin?"

Düşündüğüm şeyi mi söylüyor? Kesinlikle hayır. Sesinin altında yatan ciddiyeti hayal ettiğimden eminim. Ama ah! Ona cevap vermeyi çok istiyorum! Nasıl olur da sadece iki gün kalbimde böylesine beklenmedik bir değişime yol açabilir? Beni umutlar ve hayallerle dolduruyor.

Ama o burada. Yanımda. Ruhunun yayılan sıcaklığını hissediyorum, tanrı vergisi duyularım için yüzünün güzelliğinden ya da sesinin tınısından bile daha net. Tam olarak ne sorduğunu biliyorum. Ağzım açılıyor, dudaklarım kıpırıyor. Cevabım dilimin ucunda duruyor.

Bunun yerine, kendimi şöyle derken buluyorum: "Buraya gelerek ne kazanmayı umuyorsun Vor?"

Gözlerini kırıştırıyor, belki de ses tonuma şaşırdı. Bana doğru eğilmişti ama şimdi biraz geri çekildi. "Bunun açık olduğunu düşünmeliydim. Kazanmayı umuyorum

bir eş."

"Evet, ama neden? Neden buraya, bu dünyaya geldin? Hiç şüphe yok ki çok sayıda Trolde kadını seve seve senin kraliçen olur. Babamın kapısını çalmanın başka bir amacı var."

Benden yana dönüyor, dirseklerini dizlerine dayıyor ve kışın sarmış olduğu bahçeye bakıyor. Göğsü bir iç çekişle genişliyor. "Miphates yüzünden," diyor sonunda. "Evde bir ihtiyacım var. Büyülü bir çözüm gerektiren bir zorluk. Ne Fae büyüsü işe yarar ne de trolde. Bu farklı bir şey gerektiriyor. İnsan büyüsü, ama bu dünyada ya da başka bir yerde henüz görülmemiş bir ölçekte."

Sesinde, ruhunda bir şey var. Başından beri orada olduğunu şimdi fark ettiğim ama o ana kadar fark etmediğim bir karanlık. Sanki büyük, pençeli bir yaratık omuzlarına yapışmış, onu ağırlaştırıyor. Onu ağırlığı altında eziyor.

Yavaşça başımı sallıyorum. Şimdi anlıyorum. Her şeyi değil belki. Ama yeterince.

Ne cevap vermem gerektiğini bilecek kadar.

"Eğer kız kardeşimi gelin olarak alırsan, babam anlaşmasına sadık kalacaktır."

Vor sertçe başını kaldırıyor, gözleri benimkileri arıyor. Başımı eğiyorum, katlanmış ellerime odaklanıyorum. Vor'a bunu söyleyerek Ilsevel'e ihanet mi ediyorum? Kendisi için seçmeyeceği bir kaderi mi güvence altına alıyorum? Belki de.

Yine de devam ediyorum: "Babam kolay kolay sevmez. Ama Ilsevel'i seviyor."

Vor bir süre sessiz kalır. Sonunda bir nefes verir. "Anlıyorum."

Ruhundaki ani değişimi, benden nasıl geri çekildiğini hissediyorum. Ancak geri ç e k i l i r k e n ne kadar yaklaştığını fark ettim. Yani, ben

Yanılmışım. Bana kabul etmeyi çok istediğim bir şey teklif ediyordu. Reddetmem gereken bir şey. Onun iyiliği için.

Bir süre sessiz kaldık. Sonra Vor ayağa kalktı. Ona bakmak için başımı eğmeden önce bir an gözlerimi kapatıyorum. "Şimdi sizden ayrılıyorum prenses," diyor ve kısa bir selam veriyor. "Umarım buradaki ziyaretim bitmeden sizi tekrar görürüm?"

"Evet, teşekkür ederim." Başımı kıbarca eğdim. "Eminim karşılaşacağız."

Başka bir şey söylemeden dönüp bahçeyi geçmeye başladı, yolu takip ediyor. Gidişini izliyorum. Kendime bakışlarımın oyalanmasına izin vermememi söylüyorum. Ama her nasılsa, bu kadar kısa bir süre içinde kalbimde böylesine bir değişim yaratan bu yabancıya son bakışım gibi gelen şeye karşı koyamıyorum.

Duvardaki kapıya ulaşıyor. Gölgeler etrafını sarıyor, onu görüş alanımdan çıkarıyor. Bir sonraki an, o gitti.

Birbirimizi tekrar gördüğümüzde, o tamamen farklı bir adam olacak. Kız kardeşime ait olan bir adam.

10

VOR

"Bu tam olarak nasıl devam ediyor?"

Oturduğum yerden başımı kaldırıp ayaklarımı bir çift dar botun içine sokmaya çalışırken Sul'un yatağımın üzerinde duran bir insan giysisini aldığını görüyorum. Önünde baş aşağı tutuyor ve birkaç kez çırpıyor.

Hael homurdanıyor ve elinden kapıyor. "Önü bağcıklı. İşte." Sağ tarafı yukarı bakacak şekilde tutuyor ama kaşları geriliyor. Döndürüp mırıldanıyor: "Ya da belki arkadan bağlanmıştı?"

"Ver şunu," diye homurdandım. Hael omuz silkiyor ve giysiyi bana doğru fırlatıyor. "Biraz mahremiyet lütfen?"

Kibarca arkasını dönüyor, ama kardeşim yerini koruyor, bir sandalyede arkaya doğru oturmuş, kollarını arkaya kavuşturmuş, çenesini destekliyor. Gömleğin içinde debelenmemi izlerken sırtıyor. Omuzları çok dar ve kol delikleri sıkıyor. Ayarlamaya çalışıyorum. Bir yerde bir dikiş yırtılıyor. Yüzümü buruşturarak bir delik arıyorum ama bulamıyorum. Ön bağlarla uğraşıyorum.

"Bugünden itibaren insan kıyafeti giymeyi planlıyor musun?" Sul soruyor. "Gelininizin hassasiyeti bu fedakârlığı gerektiriyor mu?"

Ona bir bakış attım, omzumu döndürdüm ve bir başka rahatsız edici yırtılmaya neden oldum. "Bir insan için alışlagelmiş kıyafetleri giymeyi kabul ettim.

bugün kalp orucu. Buna karşılık gelinim de düğün töreni için geleneksel trol kıyafetlerini giyecek. O zamanlar adil bir takas gibi görünüyordu."

Sul yüzünü buruşturuyor. Yataktan bir yüzük alır. Altın ve yeşil mücevherlerle süslenmiş. Ölü ve cansız mücevherler, çünkü bu dünyanın hiçbir yerinde canlı mücevher bulunmuyor. Onu bir kenara atmadan önce bariz bir hoşnutsuzlukla çeviriyor. "Bunu doğru anladığımdan emin olayım," diyor çenesini kollarına dayayarak. "Bugünkü küçük etkinlik bir *evlilik* töreni değil mi?" "Hiç mi dikkat etmiyorsun?" Hael alay ediyor, hâlâ yüzünü Duvar.

"Çok az. İnsanlar konuşurken onları dinlememeye çalışıyorum. Bunu genel olarak akıl sağlığım için daha iyi buluyorum."

Ona bir bakış attım. "Benim de yarı insan olduğumu hatırlatmama gerek var mı kardeşim?"

"Evet, kralım." Sul çok fazla diş göstererek sırıtıyor. "Ve diğer tüm açılardan bu kusuru muhteşem bir şekilde telafi ettiğiniz için hepimiz sizi bu kusurunuzdan dolayı affettik."

Gözlerimi hafifçe kısıyorum. "Bugün istediğin gibi gülebilir ve şakalaşabilirsin kardeşim. Ama dilini tutmayı öğrensen iyi olur. *Karım* hakkında böyle bir konuşma yapılmasına müsamaha gösterilmeyecektir. Ve o eşten doğacak çocuklarıma karşı yapılan bu tür konuşmalar kraliyete ihanet olarak kabul edilecektir."

Sul oturur, elleriyle sandalyenin arkasını kavrar. Yüzündeki gülümseme eriyor ve gözleri aniden sertleşiyor. "Ciddi ol Vor. Bu çılgınlığı gerçekten yapmaya niyetli misin?"

"Kabul ediyorum. Ve bunu kabul edeceksin, kardeşim. Kabul edemediğin zaman da dilini tutacaksın. Beni anlıyor musun?"

Sul uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Gözleri yüzümde bir zayıflık belirtisi arıyor. Ona hiçbir şey vermedim. Bakışlarına karşılık veriyorum - sert, gözünü kırpmadan.

Sonunda Sul ayağa kalkıyor. Yavaş, neredeyse durgun bir selam veriyor. Ayağa kalktığında sadece "Kralım" diyor.

Başka bir şey söylemeden odadan çıkıyor ve beni Hael ve Umog Zu ile baş başa bırakıyor. Rahibe zeminin ortasında bağdaş kurmuş oturuyor, uzun ve karmaşık bir duaya dalmış. Solgun teni gri ve sert bir renge bürünmüş, taşla bütünleşmiş. Süslü başlığı dışında neredeyse çıplaktır ve sesi atmosfere arka planda bir uğultu katar.

Elbisemin bağcıklarıyla uğraşmaya geri dönüyorum ama Hael'in dönüp bakışlarını üzerimde yoğunlaştırdığını göz ucuyla görüyorum. "Ne?" Sonunda talep ediyorum.

"Sul'un sadece senin için endişelendiğini biliyorsun. Senin gelecekteki mutluluğun için." "Sul, ilk doğduğum için beni asla tam olarak affetmedi. Ve bir kadından doğduğum için insan anne."

"Belki de. Ama bu kızgınlığın ne sana olan sevgisini ne de tacına olan sadakatini gölgelemesine asla izin vermedi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ben güveniyorum. Sul ile birçok kez yan yana savaştım ve üvey kardeşime hayatım pahasına güvenirim. Şu anda bile kendi konseyimden bazılarının Sul'u Mythanar tahtında görmeyi tercih ettiğini biliyorum. Babamızın ölümünden sonra pek çok kişi Sul'u Diken Ayini'ni talep etmeye ve taç ve krallık için benimle savaşımaya çağırdı.

Bunun yerine Sul önümde diz çöktü ve hayatını ortaya koyarak Bozulmaz Yemin'i etti. Tüm engerek diline rağmen Sul böyle bir yeminden dönmeye asla cesaret edemez. O, kendi tarzında, oldukça dindar biri.

Ama bana olan sadakatin eşime de yansması gerekmez.

"Sul, bir eş aldığında ikimizin bir olacağını anlamalı. Sul bana karşı ne tür bir bağlılık hissediyorsa, o da gelinime aynı bağlılığı göstermelidir. Bölünme olamaz." Gömlek kravatlarını bitirip

Beceriksizce giyinme abalarımın geri kalanında, en son alnıma altın halkayı taktım. "Ayrılışımız için her şey hazır mı?" Üzerime tam oturmayan garip gömleğimin önünü düzelterek soruyorum.

"Evet kralım," diye yanıtlıyor Hael. "Yarın Mythanar'a doğru yola çıkacağız." Sesi buradan kaçmaya hazır gibi geliyor. Eve dönmek ve kardeşinden haber almak için sabırsızlandığını biliyorum. Ben de pek istekli değilim. Döndüğümüzde, gelinimin gelişine hazırlanmak için yaklaşık iki haftam olacak. Gavaria'da kalp orucu töreninin ardından gelinin Kızlık Yolculuğu'na çıkması, belirli sunaklarda kurban kesmesi ve belirli tapınakların önünde dua etmesi gelenektir. Kızlık Yolculuğu tamamlanana kadar, o ve benim birbirimizi görmemize izin verilmeyecek. Bu yüzden eve dönüp onun gelişini planlayacağım.

Bu da bana kız kardeşinin görüntüsünü kafamdan atmam için yeterli zamanı verecektir.

Yüzümü buruşturuyorum ve kemerimi ayarlıyormuş gibi yaparak hızla Hael'den uzaklaşıyorum. Faraine'le ay ışığında, durgun ve soğuk bahçede karşılaştığımdan beri üç gece geçti. Larongar o zamandan beri her akşam özenle hazırlanmış ziyafetler veriyor ama onu aramama rağmen Faraine ortalıkta yok.

Benden kaçıyor mu? Belki de. Belki de böylesi daha iyidir. Ben kararımı verdim. Ve Ilsevel'e iyi bir koca olmaya kararlıyım. Başka bir kadını düşünürsem olamam.

Yine de Faraine'in kalp orucunu gözlemlemek için orada olup olmayacağını merak ediyorum. Umarım gelir. Hiçbir şey hissetmediğimi kendime kanıtlamak için bir şans istiyorum. Onu görmenin beni harekete geçirecek bir gücü olmadığını. Bu duyguları geride bırakmaya gerçekten hazır olduğumu.

Ilsevel benim karım olacak.

Ilsevel.

Gözlerimi kapatıyorum, aklıma onun güzel yüzü, parlayan gözleri, gür, siyah saçları geliyor. Etkileşim için bize çok az zaman verildi. Son üç gün Larongar ve konseyiyle zorlu müzakerelerle geçti. Akşamları Ilsevel'in yanında yemek yedim ve onunla dans ettim, Gavarya sarayının dikkatli gözleri altında hoş sohbetler ettik. Daha dün gece Larongar herkesin önünde bir anlaşmaya varıldığını ve kalp şöleninin yarın yapılacağını ilan etti.

Kısa bir süre sonra, Ilsevel'e özel olarak öğrendiğim basit ve sakin bir insan dansı yaptırdım. O kısa aralıktaki elini tutup masadan yere indirirken eğildim ve fısıldadım: "Size resmi olarak sormam gerektiğini hissediyorum: Evlilik teklifimi kabul eder misiniz prenses?"

Bana sert bir bakış attı. "Bu konuda başka seçeneğim var mı?"

Tereddüt ettim. Ne de olsa bu ittifaka ihtiyacım var. Hatta itiraf etmeye cesaret edemeyeceğim kadar çok. Ama gözlerindeki o ifadeye dayanamadım. "Evet," diye ona güvence verdim. "Bir seçeneğin var. Söyleyin, ben de adamlarımı toplayıp hemen babanızın evini terk edeyim."

Hemen bir cevap vermedi. Müzik başladı ve pistteki yerlerimizi aldık, sırasıyla eğildik ve reverans yaptık. Ayak hareketlerime odaklandım ve dansın ilk bölümünde onunla birlikte süzıldüm. Dansın sonuna geldiğimizde, aramızda neredeyse bir karış boşluk kalacak şekilde birbirimizin önünde durduk.

Gözlerimin içine baktı. "Elinizi kabul ediyorum, Kral Vor," dedi.

Hepsi bu kadar. Başka bir şey değil. Daha azı değil. Dansın iki turunu daha tamamladık. Müzik sona erdi. Onu masadaki yerine geri götürdüm.

Bir daha konuşmadık.

Şimdi uzun bir nefes alarak Hael'e dönüyorum. "Nasıl görünüyorum?" Yavaşça göz kırpmıyor, dudakları büzüşmüş. "Çok, um ... insan."

"Güvenin için teşekkürler." Omuz silkiyorum ve omuzlarımı son bir kez daha yuvarlayarak bir yerlerde son bir rahatsız edici yırtılmaya neden oluyorum. "Gidelim mi o zaman?"

OceanofPDF.com

Uzun saçlarımı üçe ayırıyorum ve her bir parçayı ayrı ayrı örüyorum. Sonra üç uzun örgüyü sırtımdan aşağıya doğru tek bir uzun ip halinde örüyorum, parmaklarım becerikli ve kendinden emin. Nornala Manastırı'nda geçirdiğim son iki yıl boyunca kendi ihtiyaçlarımı kendim karşılamaya alıştım. Ilsevel birkaç kez bana bakması için leydilerinden birini göndermeyi teklif ettiyse de bunu şiddetle reddettim. Bir yabancıнын bana dokunmasına izin verme fikrine, saçlarımdaki parmakların izine bile katlanamıyorum. Bu, gergin duyularımın kaldırabileceğinden çok daha fazlası.

Böylece uzun örgüyü bitirip ucunu bağladım, ardından tül bir duvağı yerine yerleştirdim ve narin bir gümüş halkayla sabitledim. Sonuçları kontrol edebileceğim bir aynam yok. Ne fark eder ki? Bugünkü kalp orucunda kimse bana bakmayacak. Eğer şanslıysam, kimse orada olduğumu fark etmeden bu çileyi atlatabilirim. Kalbime yaslanmış kristal kolyeye dokunuyorum. Yavaşça nefes alıyorum, tutuyorum ve tekrar bırakıyorum.

Ondan daha fazla kaçamam.

Gözlerimi kapatarak çenemi düşürüyorum ve zihnimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ama artık çok geç. Vor'la ilgili düşüncelerin araya girmesine izin verdiğime göre, aklıma çok canlı bir şekilde gelen zihinsel görüntüyü durduramıyorum - o basit kelimeleri dile getirdiğinde ay ışığının altında gözlerindeki ifadeyi: "*Gelir misin?*"

Dudaklarımdan keskin bir nefes kaçıyor. Dik oturuyorum, gözlerimi açıyorum ve alevlerin dansına konsantre olarak titreyen ateşime bakıyorum.

Aldım

son birkaç gündür Gölge Kral'ı bir an bile görmemeye özen gösterdim. Odama kapandım, Ilsevel ve Aurae dışında kimseyle görüşmedim. Ilsevel akşam eğlencelerine katılmam için bana yalvardı ama ben hastalığımı bahane ederek onu kesin bir dille erteledim.

Bu bir mazeret sayılmaz. Beldroth'ta geçirdiğim tek bir akşam bile beni umutsuz bir acıya sürüklemeye yetti. Daha fazlasına katlanamam. Ilsevel'in çalkantılı duyguları benim için yeterli. Tanrıça beni korusun! Bir an önce manastıra dönmeliyim. Huzura. Ve sessizliğe. Ilsevel'e kalp orucu boyunca kalacağıma söz vermemiş olsaydım, çoktan gitmeme izin vermesi için babama yalvarırdım.

Kapım gıcırdayarak açıldı. "Fairie?"

Şaşırmış bir halde sandalyemde dönüyorum. "İçeri gel, Ilsevel."

Kız kardeşim kapının girişinde duruyor. Geleneksel kalp atma elbisesini giyiyor; derin bir yaka ile yumuşak beyaz uzun bir sütun. Bir pelerin boğazından bağlanıyor ve omuzlarına düşüyor, altın ipliklerle Nornala ve kutsal birliğin kutsal desenleriyle işlenmiş. Saçları altın bir ağla toplanmış ve her iki elinde de ağır boncuklu bir peçe tutuyor. Gözleri geniş ve gölgeli.

"Fairie," diyor sessizce, "yalnız mısın?"

"Öyleyim." Kaşlarım çatıldı. "Canım, sorun nedir?"

Odaya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Sonra birkaç hızlı adımla bana doğru ilerliyor, diz çöküyor ve başını kucağıma koyuyor. Duygularının dalgası üzerimde yuvarlanırken olduğum yerde donup kalıyorum. Bir an için küçük savunmamı delip geçeceğinden ve beni nefes nefese bırakacağından korkuyorum. Kristalimi kavriyorum, nefeslerimi sayıyorum ve taşın kalbiyle aynı anda sabit bir nabız tutuyorum.

Ilsevel hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

Kalbim sıkışıyor. Başımın ağrımaya başladığını hissetsem de onu geri itiyorum ve elimi Ilsevel'in başının üstüne koyuyorum. Parmaklarım saç filesinin altın ipliklerine ve onu yerinde tutan mücevherli iğnelere değiyor. "Neyi yapamazsın?" Cevabı zaten bildiğim halde usulca soruyorum.

Ilsevel başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Bu saçma pandomim. Bu *gerçek aşk ve sonsuz bağlılık* oyunu." Gülümsemeye çalışıyor, ama silmeden önce yanağından bir damla yaş süzülüyor. "Sahne için yaratıldığımı sanmıyorum. O kadar iyi bir oyuncu değilim."

Alt dudağımı çiğniyorum, seçtiğim kelimelere dikkat ediyorum. "Kral Vor mu? O mu? Sence ...?" Soruyu bitiremiyorum. Ne sormaya çalıştığımdan emin değilim.

Ilsevel omuz silkiyor ve başını tekrar dizime yaslıyor. "Kral Vor yeterince nazik davrandı. En azından onun gibi bir adamın olabileceği kadar nazik."

"Birlikte özel olarak konuştunuz mu? Evlilik hakkında yani."

"Özel olarak mı?" Acı acı gülüyor. "Sanki babam bunu kabul eder de! Yanlış bir şey söylememden, değerli görüşmelerini mahvetmemden çok korkuyor."

Yavaşça başımı sallıyorum, dudaklarımı sıkıca bastırıyorum. Bu yapmak istediğim bir konuşma değil. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Ama kız kardeşimin sıkıntısı o kadar güçlü ki, bunu hissetmek için tanrı vergisi olmak gerekmiyor. "Gölge Kral'ın senin için doğru olanı yapmak istediği izlenimine kapıldım."

Ilsevel başını bana dik dik bakacak kadar çevirdi. "Yedi Tanrı adına, odanızda böyle saklanırken nasıl böyle bir izlenim edinebildiniz?"

Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. Hızla arkamı dönüyorum. İsteyeceğim son şey Ilsevel'e bahçede niyetiyle tesadüfen karşılaşmamı anlatmak. Eğer denersem, sesim kesinlikle bir şeylere ihanet edecektir. Kendim için bile tanımlayabileceğimden emin olmadığım bir şey. Açıklamaya hiç hazır olmadığım bir şey.

Onun yerine yumuşak bir sesle cevap veriyorum: "Yanında olamadığım için üzgünüm Ilsie. Son birkaç gündür yani. Umarım nasıl olmak istediğimi biliyorsundur."

Ilsevel topuklarının üzerinde geriye yaslanıyor ve yüzümü inceliyor. Bastırmak için çok çabaladığım duygularımı mı okuyor? Gözlerimde korktuğum kadar belirginler mi?

Sonunda iç geçiriyor, omuzları çöküyor. "Gerçek şu ki ..." Sanki söylemek üzere olduğu şey özellikle tatsızmış gibi dudakları bir yana bükölüyor. "Gerçek şu ki, Trol Kralı beni korkutuyor."

Kelime seçimini düzeltme dürtümü bastırarak irkildim. şimdi sırası değıl. Ilsevel aceleyle devam ediyor, sanki kelimeleri ya şimdi söyleyecek ya da hiç söylemeyecekmiş gibi. "Bir eş olma fikri, ... bunun anlamı olan her şey! Fyndra beni görmeye geldi, biliyorsun. Babam onu bana *talimat* vermesi için gönderdi." Kollarını karnına doladı. "Bana ne yapmam gerektiğini, bir eşin görevlerini anlattı ve ben Bunu düşünmeye dayanamıyorum. Onunlayken olmaz. O kadar büyük, sert ve korkutucu ki... bana baktığında hayal kırıklığına uğradığını düşünmeden edemiyorum. Onu daha fazla hayal kırıklığına uğratmaktan başka ne yapabilirim? Ben onun istediğı gibi değılim, o da benim istediğim gibi değıl. Öyleyse birbirimizi nasıl mutlu edebiliriz?"

Umutsuzluğu o kadar güçlü ki, bana bir tokat gibi çarpıyor. Gözlerimi kapatıyorum, kendi kaynayan duygularımı yerine oturtmaya zorlarken bile en kötüsünü atlatıyorum. Kıskançlıkla, kızgınlıkla boğuşacak vaktim yok. Kız kardeşimle yer değıştirebilmeyi dileyecek, *onun* müstakbel kocasını memnun etmek için gerekenlere sahip olabileceğim ihtimalini düşünecek zamanım bile yok. Bu durumla ilgili hiçbir şey adil değıl. Hiçbir şey doğru değıl. Ama kaderin bize gönderdiği sınavları seçme şansımız yok.

Ilsevel'in ellerinden birini tutuyorum. Teni serin ve kuru ve bu dokunuş kolumdan kafama doğru bir sarsıntı gönderiyor. Yüzümü buruşturuyorum ama

Bu acıyı, kendimi sabitlemek için kullanıyorum. Konuştuğumda sesim şaşırtıcı derecede sakın çıkıyor. "Yapabileceğim bir şey var mı, Ilsie? Sana yardım edebileceğim herhangi bir yol?"

Kız kardeşimin yaşlarla dolu gözleri benimkilerle buluşmak için parlıyor. "Evet!"

Verdiği yanıtın gücü beni ürkütüyor. "Gerçekten mi?" Başımı sallıyorum ve biraz daha yaklaşıyorum. "Anlat bana."

"Benim yerimi alabilirsin." "Ne?"

Ilsevel elimi iki eliyle kavırıyor. "Benim yerimi alabilirsin, Fairie," diyor, sesi alçak ve istekli. "Her şey için değil elbette. Sadece bugün için diyorum. Kalp şöleninde benim yerime geçebilirsin."

"Hayır, Ilsevel. Yapamadım-"

"Her şey tamamen yasal!" Kız kardeşim hemen sözümü kesti. Elimi çekmeye çalıştığımda daha sıkı tutuyor, parmakları sertçe içeri giriyor. "Kendi kanımdan biri benim yerime geçip yeminleri benim adıma ettiği sürece, kalp orucu Nornala'nın gözünde bağlayıcıdır. Uzun mesafeli ittifakları güvence altına alırken her zaman yapılır. Hamon Amca'nın Vaalyun'lu kontesle evlendiği zamanı hatırlıyor musun? Kadının erkek kardeşinin kalp şöleninde vekil olarak durduğunu ve amcanın onun yerine tüm yeminleri etmek zorunda kaldığını hatırlıyor musunuz? O kadar çok kıkırdamıştık ki, annem bizi göndermiş ve sonrasında söğüt çubuklarıyla kırbaçlatmıştı."

O kadar ciddi ki başımı ne kadar sert salladığımı göremiyor. "Ama ne işe yarayacak ki?" Bir kelime söylememe izin verdiğinde itiraz ediyorum. "Bugün senin yerine geçsem bile, bu evliliğin yükünü omuzlarından alamam."

Ilsevel solgunlaşıyor ve sonunda elimi bırakıyor. Beyaz eteklerine gömülüyor, ocağa o kadar yakın ki eteklerini kirleteceğinden korkuyorum. "Kızlık Yolculuğu hâlâ bende," diyor ellerine bakarak. "Fedakârlıkları yaparken biraz zamanım var. Zihnimi hazırlama zamanı. Veda etmek için

. . . her şeye. Temiz havaya, güneş ışığına ve yemyeşil tepelere. Her şeye." Bakışlarını kaldırıyor ve gözlerindeki ifade kalbimi kırmaya yetiyor. "Vedalaştıktan sonra sanırım bunu yapmaya hazır olacağım. Babamın benim için seçtiği bu mezara girmeye."

"Ilsie-"

Ayağa kalkıyor ve pencereye doğru ilerliyor, güneş ışığında duruyor. Kız kardeşimin her zaman çok sert, çok korkusuz olduğunu düşünmüşümdür. Ama şimdi ona baktığımda, tanıdığım kızdan çok az şey görebiliyorum.

"Geleceği düşündüğümde," diyor soğuk mavi gökyüzünde yuvarlanan bulutlara bakarak, "onun yeraltı dünyasında yaşamayı, güneşi bir daha asla görememeyi ... bu canavar tarafından yatağa atılmayı, onun devasa, insanlık dışı çocuklarını doğurmayı ..." Titriyor ve bana dönüyor. Uzak tutmaya çalıştığı tüm dehşet yüzünü canlı tonlara boyuyor. "Kendimi bir adak gibi hissediyorum. Sanki evlilik sunağı bir kurban levhasından farksızmış gibi. Ve ben babamın seçtiği kuzuyum. Benim kanım krallığımız uğruna dökülecek."

Ne söyleyebilirim? Nasıl teselli edebilirim? Söyleyeceğim her söz onun korkusu karşısında çok önemsiz kalacak.

"Lütfen, Peri," diye devam ediyor Ilsevel, ellerini yalvarırcasına kavuşturmuş. "Lütfen, bugün benim yerimde dur. Sadece bugün. Nasıl olsa peçe takıyor olacaksın. Kral Vor aradaki farkı anlamayacak bile. Lütfen."

Ne istediğini bilmiyor. Kendi korkusu içinde o kadar kaybolmuş ki, sözlerinin bana ne yaptığını anlayamıyor. Bakışlarımı yerde bıraktığı tören örtüsüne sabitliyorum. Altın dantelden yapılmış ve ağır boncuklu. Mükemmel bir kılık değiştirme. Başım kız kardeşimin korkusuyla zonkluyor. Aynı zamanda kendi acımla, dile getirilmemiş özlemlerimle ve korkularımla da zonkluyor. Kendimi çok çaresiz, çok umutsuz hissediyorum. Ilsevel için. Benim için. Vor için.

Ama belki de şu anda küçük de olsa bir rahatlama sağlayabilirim.

Ayağa kalktım, elbisemin kıvrımlarını düzelttim. Sonra kız kardeşimin yanına gidip iki elini de avuçlarımın içine alıyorum. "Bu elbisenin bana uyacağını düşünüyor musun?"

Ilsevel'in nefesi kesilir. "O zaman yapacak mısın?" Başımı salladım.

"Oh, Fairie!" Bir sonraki an kollarını bana doladı. "Teşekkür ederim!"

Yeteneğim acıyı yok etmeme değil, sadece hissetmeme izin veriyor. Ama şu anda kız kardeşimin rahatlaması o kadar büyük ki, sanki bunu yapabilirmişim gibi geliyor. Ve belki de bu yeterlidir. Belki de ona bu kadar küçük bir şekilde yardım edebildiğimi bilmek beni bu çetin sınavdan geçirmeye yetecektir. Tanrıça yardımcım olsun.

Ilsevel elimi tutuyor. "Acele et," diyor. "Üstümüzü değiştirmeliyiz. Yakında beni almaya gelecekler."

OceanofPDF.com

12

VOR

Kalp orucu töreni gün batımında bahçelerin geri kalanından ayrı küçük bir avluda düzenleniyor. Önceden görmeme izin verilmedi. Burası kutsal bir yer, ya da bana öyle söylendi.

Halkım benimle birlikte Beldroth bahçelerinde yürüyor. Umog Zu başı öne eğik, ağır asası her adımında çakıllı patıkaya vuruyor, sesi mırıldanıyor.

Başlığını bırakıp ağır bir cübbe giymiş, kukuletası işlenmemiş taşlarla süslenmiş ve yüzü görünmeyecek kadar aşağı çekilmiş. Gelecek törende bir rol oynamayacak, bu bir insan geleneği, trol değil. Ama yolumun açık olduğundan emin olmaya kararlı, bu yüzden önümde yürüyor, kötü ruhları ve hileleri uzaklaştırmak için dualar ediyor. Hael ve Sul arkamdan yan yana yürüyor. Hael silah getirmemeyi gönülsüzce kabul etti, gerçi onlar olmadan kendini çıplak hissettiğini biliyorum. Sul tören için kendisine teklif edilen insan kıyafetlerini giymeyi reddetti ve eğer kendimi gülünç duruma düşürmek istiyorsam bunu yapabileceğimi ama onu bu seviyeye düşüremeyeceğimi söyledi. Orada hiç bulunmamayı tercih edeceğini biliyorum. Fakat Arkamda olduğu için mutluyum.

Partimin geri kalanı da ittifakın hayata geçirilmesindeki bu ilk ve hayati adıma tanıklık etmek üzere arkamdan geliyor. Kutsal bahçeye girmelerine izin verilmeyecek. Gizli bir perdeden gözlemleyecekleri söylendi ama Ilsevel ve ben, görünüşe göre, yalnız olacağız.

Beldroth'un kıştan kalma bahçesinde ilerlerken kalbim küt küt atıyor. Neredeyse isteğim dışında, sadece üç gece önce oturduğum göletin kenarındaki sessiz banka doğru bakıyorum. O geceyi düşünmemeliyim, arkadaşlığını paylaştığım genç kadını düşünmemeliyim. Bu tür düşünceler için zaman geçmişte kaldı.

İleriye odaklanıyorum. Bahçenin uzak ucunda sarmaşık kaplı bir duvar duruyor. Duvarın derinliklerine yerleştirilmiş bir kapı yeşilliklerin altından görünüyor. Larongar orada durmuş, yanında adamları olduğu halde beni bekliyor. Kapının önünde üç rahip bekliyor. Birinin elinde gümüş bir ibrik, diğerinin elinde bir leğen, üçüncüsünün elinde ise bir havlu var.

Tüm bunlar kendi halkım arasındaki evlilik törenlerinden çok farklı. Ama bu bir evlilik töreni değil. Bu bir niyet töreni - Ilsevel'i eşim olarak kabul edeceğime dair verdiğim sözün kutsal bir beyanı.

Ağzım kurudu. Genç kadınla çok az etkileşimim oldu. Birkaç dans, birkaç halka açık yemek. Hepsi o kadar. Bir keresinde Larongar'a kızla özel görüşmeye izin verip vermeyeceğini sordum ama reddedildi. Larongar, Nornala'nın ve kutsal birliğin gözünde benim olduğu zaman onunla istediğim kadar konuşabileceğimi söyledi. O zamana kadar, hayır. Ona dokunulmayacaktı.

Verdiği yanıt karşısında şok olmuştum. Kral gerçekten de bir anlık mahremiyet içinde kıza bir şekilde tecavüz etmeye niyetlendiğimi mi düşünüyordu? Ve eğer tutkularımın bu kadar kontrolsüz olduğunu düşünüyorsa, kızını bana vermeyi nasıl kabul edebilirdi? Ama bu konuyu açmamayı tercih ettim. Ve Ilsevel'in kendisi de yüzünde ışıltılı ve tamamen sahte bir gülümseme olmadan bana neredeyse hiç bakmıyordu. Eminim ki bu gülümseme dile getirilmemiş bir dehşeti maskeliyordu.

Tanrılar aşkına, onu gerçekten kollarıma alıp benim mi yapmam gerekiyor? Kızlık Yolculuğu'nun ikimize de bu fikre alışmamız için gereken zamanı vereceğini ummalıyım.

Bu törenin protokolü hakkında önceden bilgilendirilmiştim. Burada kapıda temizlenmeliyim, sonra kutsal alana yalnız girmeliyim. Eğildim.

Yaklaşırken başımı Larongar'a çeviriyorum. Başıyla onaylıyor ama bir şey söylemiyor. Bu ayin sessiz bir ayin. Umog Zu bile mırıldandığı duaları bıraktı ve soğukkanlı bir durgunluğa gömüldü.

Üzerime tam oturmayan gömleğimin uzun, bol kollarını geriye kıvrıyor ve ellerimi leğenin üzerinde tutuyorum. İlk rahip ibriğinden su döküyor ve bana söylendiği gibi hızlıca el yıkama işlemini gerçekleştiriyorum - her elin üst ve alt kısmına tek bir fırça, damlacıkları dağıtmak için tek bir sallama. Bana bunun, geçmişim ne olursa olsun, artık kendimi hem bedenem hem de ruhen saf ve temiz kılmaya hazır olduğumu, sadece gelinime verilebileceğimi ve başka kimseye verilemeyeceğimi sembolize ettiği söylendi.

Başka

yok.

Ilsevel.

Ilsevel.

Sadece Ilsevel.

Ellerimi üçüncü rahibe uzatıyorum, o da onları özenle siliyor. Tek bir kelime bile konuşulmadı, bir dua bile. Sessizlik rahatsız edici. Hael ve Sul'un beni izlediğini bilsem de, kapıya doğru dönerken onlara bakmayı reddediyorum. Bir an için donup kalıyorum. O kapıyı bir kez açtım mı, geri dönüşü yok.

Ama gerçek şu ki, geri dönüşü olmayan noktayı uzun zaman önce geçtim.

Mandalı tutuyorum. Çekince kapı dışa doğru sallanıyor. Bahçenin ötesindeki sessizliğe doğru adım atıyorum. Biri kapıyı arkamdan kapatıyor ve yalnız kalıyorum.

Güneş ağır ağır batıyor, gökyüzünü turuncu ve mor renklere boyuyor. Bana kalp orucunun normalde gün doğumunda tutulduğu söylendi ama Larongar beni rahatlatmak için bu konuda taviz vermeyi kabul etti. Gözlerim loşluğa daha uygun.

Bahçenin kendisi de duvarın ötesindeki büyük bahçe gibi çorak. Orada burada gri dallarda küçük yeşil tomurcuklar görüyorum. Belki de mevsim dönümünün işaretleri. Birkaç hafta içinde burası nasıl bir yer olacak? Bir zamanlar annemin bana tarif ettiği yeşillik ve aromatik çiçeklerin cömertliği olacak mı? Umarım öyle olur.

Bahçenin ortasında, içinden bir heykelin yükseldiği pırıl pırıl suyla dolu süslü bir leğen duruyor. Taşın cansızlığı bana çekici gelmiyor ama bir heykeltıraş onu sevgi dolu bir özenle şekillendirmiş. Çıplak, kucaklaşmış bir erkek ve bir kadın resmi. Kadın sırtı adama dönük duruyor ve öpücüğü kabul etmek için başını çeviriyor. Adamın bir eli kadının çenesini tutarak onu nazikçe kendine çekerken, diğer eli kadının göğsünü avuçluyor. Bu şefkatli bir kucaklaşma, hem sevgi dolu hem de şehvetli.

Troldefolklar taşları insanlar gibi yontmazlar. Bu heykele benzer bir şey hiç görmemiştim. Vücuduma sıcaklık doluyor, içimde birikiyor.

Bahçede bir kapı açılıyor ve dikkatimi çekiyor. Sarmaşıklardan oluşan bir perdenin arkasından beyaz ve altın rengi peçeli bir figür adım atıyor. *Ilsevel*. Kapı arkasından kapanıyor. Olduğu yerde duruyor ve ben nefeslerimi sayarak onun ilk hamleyi yapmasını bekliyorum. Peçesinin ağır boncukları arasından bana baktığını hissedebiliyorum.

Boğazım kalınlaşıyor, nefes almam zorlaşıyor. Bu beklediğimden çok daha zor. Ama onu rahatlatmanın bir yolunu bulmalıyım. Elim kaldırıp bir gülümseme sunuyorum. Tanrım, ama ona takması için bir peçe verilmesi ve bana verilmemesi büyük haksızlık! Nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ben leğene doğru bir adım attığımda, o da adım atıyor. Bu iyiye işaret. Bir adım daha atıyorum ve o da bana ayak uydurarak karşılık veriyor. Adımlarımı kısa tuttuğumdan emin oluyorum, çünkü suda buluşarak merkeze doğru eşit sayıda adım atmamız gerekiyor. İlerleyişimiz

Acı verecek kadar yavaş, ama kalbim sanki son sürat koşuyormuşum gibi atıyor. Yavaşça, yavaşça aramızdaki boşluk daralıyor.

Sonunda birlikte duruyoruz, su sağımda, Ilsevel yarım adım önümde. Ona bakıyorum, peçenin altından yüzünü seçmeye çalışıyorum. Boncuklar ve işlemeler çok özenli. Beni daha iyi görebiliyor mu?

"Ilsevel Cyhorn, Gavarıa Prensesi," diyorum ciddiyetle.

Bir an tereddüt etti. Sonra, perdenin kalınlığından sesi boğuklaşarak cevap verir: "Vor, Mythanar Kralı, Yeraltı Âleminin Lord Koruyucusu."

Uzun bir nefes alıyorum. Konuşmak üzere olduğum kelimeler bana yabancı; onları bir saatten kısa bir süre önce öğrendim. Ama konuştuğumda, sesimde gerçeği duymasını istiyorum. Bu yüzden bocalamamalıyım. Tökezlememeliyim.

"Tanatar'ın Kılıcı adına, senin korunman için kanımı dökeceğim," diyorum, sesim alçak ama ciddi. "Lamruil'in Karanlığı adına, sadece bize ait olması gereken sırları açığa çıkarıp keşfedeceğim. Tanyl'in Mızrağı sayesinde ihtiyaçlarınızı karşılayacağım. Elawynn'in Tılsımı ile merhametini ve lütfunu arayacağım. Nornala'nın Düğümü ile kendimi sana bağlayacağım, kırılmaz ve gerçek. Aneirin'in Gözü ile bugünden ölümün parçalanmasına kadar kendimi bu yemine tutacağım. Bunları kabul ediyor musun Ilsevel?"

Bekliyorum. Korkunç, nefessiz bir an.

Sonra, çok yumuşak bir şekilde cevap verdi, "Yapacağım."

Elbisesinin önüne uzanırken ellerim titriyor. Pelerinini göğsünde sabitleyen düğmeleri teker teker açıyorum. Pelerin açılıyor ve altındaki dekolte elbise ortaya çıkıyor. Yakası neredeyse göbeğine kadar iniyor ve beyaz kumaş göğüslerinin kıvrımlarına yapışıyor. Bir yaprak gibi titriyor.

Bakışlarımın vücudunda oyalanmamasına özen gösteriyorum ama peçenin ardından yüzünün verdiği izlenime odaklanıyorum. Bir tarafa eğilerek elimi suya daldırıyorum. Sonra iki parmağımı boğazının çukuruna koyuyorum.

"Yedi tanrı adına," diyorum ve göğüs kemiğinden aşağı bir çizgi çekiyorum. "Yedi isim adına." Bir daire çiziyorum. Parmak uçlarım çıplak tenine dokununca yanıyor. Nabızı çılgınca atıyor. "Kalbimi sana adıyorum." İkinci daireyi çizip ikisinin arasına bir çizgi çekerek bitirdiğimde damlacıklar teninden aşağı süzülüyor. Kalp bağlılığı mührü.

Yavaşça elimi çekiyorum. Ve bekliyorum. Nedenini söyleyemesem de endişeliyim.

Uzun, titreyen bir nefes alıyor. Korkmuş mu? Yoksa ses tonunda başka bir şey olduğunu düşünerek yanılıyor muyum? Korkudan çok daha sıcak bir şey.

Kanıma dokunan bir şey.

Bana doğru uzanıyor, elleri giydiğim garip, dar gömleğin bağcıklarında çalışıyor. Bağcıkları çekip ayırıyor ve göğsümü ortaya çıkarıyor. Elleri benimkiler kadar sert titriyor. Birkaç dakika boyunca konuşmuyor. Bana mı bakıyor? Açıkta kalan gövdemi mi görüyor? Gördükleri hoşuna gidiyor mu? Mavi-gri tenim onunkinden çok farklı. Kendi türüm arasında yakışıklı sayılırım ve kadınların hayranlığını hiç eksik etmedim. Onun insan bakışlarına nasıl görünmeliyim?

Keşke onunla konuşabilseydim, keşke ona bir tür teselli ya da güvence sunabilseydim. Ama görünmeyen gözlerin gizli casus deliklerinden bizi izlediğini hissediyorum. Bu törenin saygınlığını ve ciddiyetini korumalıyım.

"Tanatar'ın Kılıcı adına, senin korunman için kanımı dökeceğim," diyor sonunda, Ilsevel'e pek benzemeyen o alçak ses tonuyla. Belki de sinirleri konuşmasını zorlaştırıyordur. "Tanatar'ın

Lamruil'in karanlığında sadece bize ait olması gereken sırları açığa çıkaracak ve keşfedeceğim."

Her bir tanrının adını sayarak devam ediyor. Ve yeminlerini kabul edip etmeyeceğimi sorduğunda, ciddiyetle "Edeceğim" diye cevap veriyorum.

Müstakbel gelinim elini suya daldırmak için hafifçe dönüyor. "Yedi tanrı adına," diyor ve iki parmağını boğazımın çukuruna yerleştiriyor. Onun dokunuşuyla bedenimde ateş gibi bir kıvılcım tutuşuyor ve parmaklarını göğsümde gezdirirken bir ısı çizgisi halinde ilerliyor. "Yedi isim adına." Mührü çiziyor: iki daire ve bir çizgi. "Kalbimi sana adıyorum."

Başını kaldırıyor. Peçenin altından benimkilerle buluşan gözlerinin gücünü hissediyorum. O örtüyü kaldırmak, yüzüne bakmak için neredeyse karşı konulmaz bir istek duyuyorum. Az önce böylesine ciddi yeminler ettiğim bu kızı görmek ve tanımak için. Çünkü burada, aramızda, daha dün gece onunla dans ederken hissettiklerimden farklı bir şey var. Bu andaki, bu ciddi yemin etme anındaki bir şey bana düşündürüyor.

Hayır.

Başımı bir kez sertçe salladım. Gelinim irkildi, nefesini tutarak bir adım geri çekildi. Ama önemli değil. İş bitti. Söz verildi.

Bir süre daha durup birbirimize bakıyoruz. Bir şey söylemeli miyim? Belki de teşekkür etmeliyim? Ama bu ne kadar aptalca olurdu. Kralların oyununda bir piyon olduğu için ona nasıl teşekkür edebilirim? Özellikle de ben de o krallardan biriyken.

Bunun yerine, sadece belden eğilirim. O da reveransla cevap veriyor. Tek kelime etmeden dönüp bahçeden kaçıyor ve uzak kapıdan geçerek gözden kayboluyor. Kızlık Yolculuğu'nu tamamlayıp Yeraltı Âlemi'ne gitmek üzere Aradaki Kapı'da bana katılana kadar onu bir daha görmeyeceğim.

O zamana kadar kız kardeşinin çift renkli tuhaf gözlerini kafamdan atmayı başarmış olacağımdan eminim.

Göğsümde görünmez mührün durduğu nemli yere dokunuyorum. Parmak uçlarının titreyen sıcaklığını hâlâ hissedebiliyorum. Boğazımda bir hırıltı gümbürdüyor, dönüp avludan geri çekiliyorum.

OceanofPDF.com

13

FARAINÉ

Hayatımda ilk kez, kafam kendi fırtınalı duygularıyla o kadar dolu ki, etrafımdaki atmosferde dalgalanan duyguların sadece belli belirsiz farkındayım.

Aurae bana en güçlü izlenimi veriyor. En küçük kız kardeşim elimi sıkıca tutuyor ve endişe, ilgi ve sevgi dalgaları doğrudan onun avucundan benimkine geçiyor. Önümde yürüyen Lyria hafif bir vızıltı yayıyor ama hissettiği her neyse, net bir şekilde ayırt edebileceğim kadar güçlü değil. Buna sevindim. Şu anda başka insanların duygularıyla uğraşmaya dayanamıyorum.

Kutsal koruyu arkamızda bırakarak bahçe yollarından geri dönüyoruz. Vor ve halkı birbirimizle karşılaşmamak için farklı yollardan gidecekler. Sahiplenme'ye kadar kalpten sevdiği gelinini görmesi kutsal yasalara aykırı. Ettiğimiz yeminler henüz çok yeni ve sağlamlaşması için zamana ihtiyaç var.

Ancak Ilsevel bu yeminleri ne bizzat söylemiş ne de kabul etmişken nasıl yeterince güçlü olabilirler ki? Vor'un dokunuşunun anısıyla birlikte kalpten bağlılık mührü de göğsünde yanmıyor artık.

Gözlerimi kapatıyorum ve Aurae'nin bana birkaç adım boyunca rehberlik etmesine izin veriyorum. Yüce Tanrılar, kan yerine geçmeyi kabul ettiğimde, bunun ne kadar acı verici, ne kadar kafa karıştırıcı, ne kadar görkemli olacağını fark etmemiştim! Bunu asla kabul etmemeliydim.

Annem bahçenin tepesinde duruyor, yanında üç nedimesi var. Soğukkanlı ve hesaplı bakışlarla yaklaşmamızı izliyor. Kalp orucunu kendisi gözlemlemedi, bunun için minnettarım. "Bitti mi?" diye soruyor biz yaklaşıp önünde saygıyla eğilirken.

Kendimi cevap vermeye zorlayamıyorum. Ne kadar gizlemeye çalışsam da annem sesimi tanıyacaktır. Sadece orada durup garip sessizliğin büyümesine izin verebilirim.

Aurae sonunda beni kurtarmak için devreye giriyor. "Bitti anne," diyor, sesi berrak ve masum.

Annem gözlerini kısıyor. Korkunç bir an için, bakışlarının peçemi delip geçeceğinden korkuyorum. Ilsevel'i şüphelenecek kadar iyi tanıyor. Ilsevel normalde kimsenin onun adına konuşmasına izin vermezdi. Ancak sonunda basitçe, "Tanrılar Kızlık Yolculuğunda seninle olsun, Ilsevel," diyor. Kraliçe bu sözlerin ardından arkasını döner ve üç leydisi tarafından takip edilerek şatoya çekilir. Hiçbir zaman anne şefkati gösterecek biri olmamıştır.

"Ilsie?" Aurae usulca soruyor. "Sen iyi misin?"

Aceleyle başımı sallayıp Aurae'nin elini sıkıyorum. Kız kardeşim güven içinde beni şatoya ve Ilsevel'in odalarına giden geçide götürüyor. Ancak merdivene ulaştığımızda duruyorum. Aurae'ye yaklaşıp kulağına fısıldıyorum: "Diğerlerini gönder. Yolculuk için gereken hazırlıkları bitirmelerini söyle. Ayrılma vakti gelmeden önce Faraine'in odasında durmak istiyorum ve onları yanımda istemiyorum."

Aurae başlar. Gözleri açılıyor. Altın dantellerin ve boncukların arasından ona bakıyorum, yüz ifadesini izliyorum, konuşup kimliğimi açıklamak üzere olmasından korkuyorum.

Ancak beni rahatlatmak için başıyla onaylıyor. Sonra diğerlerine dönüp birkaç hızlı komut veriyor. Lyria Aurae'ye yakından bakıyor.

Üvey kız kardeşimin kurnaz zihninin bağlantılar kurduğunu, sonuçlar çıkardığını neredeyse duyabiliyorum. Bildiğini düşündüğü her neyse, sadece reverans yapıyor ve diğer hanımlarla birlikte ayrılıyor.

Yine sadece ikimiz kaldığımızda Aurae bana döndü. "Ilsie? Bu sen misin?"

"Diğerleriyle git Aurae," diye fısıldıyorum. "Şirket zamanında yola çıkacak, yemin ederim. Ama benim şimdi Faraine'in odasına gitmem gerek."

Aurae dudaklarını bir çizgi halinde bastırıyor. Sonra başını sallıyor. "Lütfen Ilsevel'in ata binmeye hazır olduğundan emin ol," diyor usulca ve ben cevap vermeden uzaklaşıyor.

Artık tek başıma olduğum için biraz daha rahat nefes alıyorum. Beyaz etekleri avuçlarımda toplayarak merdivene dönüyorum ve hızla tırmanıyorum. Nefesim kesilmeden önce iki kat çıkıyorum ve durup parmaklıklara yaslanıyorum. Gözlerimi sıkıp kapatarak çıplak göğsümde Vor'un parmaklarının gezindiği yere dokunuyorum. Şu anda bile görünmez mühürün yandığını hissettiğim yere. Zihnimin gözünde onu karşımda dururken görebiliyorum, gömleği açık, geniş, kaslı göğsü tüm avantajıyla sergileniyor. Çok büyüktü, çok korkutucuydu, çok ... çok ...

Alt dudağımı ısıırıyorum. Bu adam -bu kral- kız kardeşime söz verdi. O ciddi sözleri söylerken hangimizin önünde durduğunun bir önemi yok. Ilsevel'in adını söyledi ve Ilsevel'e yemin etti. O artık onun, bedeni ve ruhuyla.

Burun deliklerimden keskin bir nefes çekerek merdiven korkuluğunu kavıyorum ve tekrar, daha hızlı tırmanıyorum. Kendi odamın zeminine ulaşıyorum ve kapıya doğru koşuyorum. Kapı kilitli, ama önceden ayarladığımız işaretle vurduğumda Ilsevel kapıyı açıyor. Geri adım atarak hızla geçmeme izin veriyor ve sürgüyü bir kez daha yerine bırakarak kapıyı arkamdan kapatıyor.

"Fairie?" diye soruyor, sesi küçük ve biraz gergin. "Bunu sen mi yaptın?"

Ona dönüyorum, peçeyi geri atıyorum ve solgun, çizilmiş yüzüne bakıyorum. "Bitti. I . . . Kimsenin tahmin ettiğini sanmıyorum."

Ilsevel başını sallar. Kollarının üst kısmını sıkıca kavırıyor, sanki kendini bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi. "Elbiseyi çıkar o zaman," diyor. "Aşağı inmeden önce o korkunç şeyi giymeliyim. Babam muhtemelen geç kaldığım için çoktan öfkelenmiştir."

Başımdaki örtüyü aceleyle çekip çıkarıyorum, ardından pelerini ve sonra da dekolteli elbiseyi. Yerde bir su birikintisi içinde bırakarak içinden sıyrılıyorum ve aceleyle vücuduma bir sabahlık sarıyorum. Daha sonra düzgün bir şekilde giyineceğim ama önce Ilsevel'in tören kıyafetlerini giymesine yardım etmem gerekiyor. Elbisenin bağcıklarını bağlıyorum, pelerini omuzlarından ilikliyorum, koyu renk saçlarını altın saç filesinin içine sokuyorum. Son olarak da başındaki duvağı indiriyorum.

Ilsevel peçenin kenarını kaldırıyor. Bana bakarken gözleri yaşlarla doluyor. "Seni bir daha asla göremeyeceğim, değil mi Peri?"

Bu doğru. Şu an, tam burada ve şimdi, muhtemelen birbirimizin yanında geçireceğimiz son an. Bakirenin Yolculuğu, Ilsevel Aradaki Kapı'ya ulaşip nişanlısıyla buluştuğunda sona erecek. Oradan onun dünyasına seyahat edecek. Geri dönme ihtimali çok düşük. Dönse bile, beni inzivamda ziyaret etmek için uzak Nornala Manastırı'na gitmeyecek.

"Sana yazacağım," diyorum cevap yerine. "Her gün."

Ilsevel'in gülüşü ince ve kırılgan. "Peki Mythanar'a yolculuk etmek isteyen bir posta binicisini nasıl bulacaksın? Ya da belki de dünyalar arasında gidip gelmek için bir morleth ile birini donatmayı umuyorsunuz."

"Mektuplarımı Beldroth'a göndereceğim. Evliliğin ardından Mythanar ve Gavaria arasında bir görüşme olacağı kesin. Kendini bir anda bir çanta dolusu mektup almaya hazırlamalısın."

Ilsevel yine güler. "Bir çanta dolusu mu? Tanrıların yedi ismi adına, o donmuş manastırında yazacak bu kadar şeyi nasıl bulacaksın?" Kelimeler ağzından çıktığı anda yüzündeki pişmanlığı görebiliyorum. "Özür dilerim, Fairie," diyor hemen, kaşları çatılıyor. "Öyle demek istemedim-" "Hayır, hayır." Bir elimi kaldırıyorum. "Özür dileme, sevgilim. Bu doğru! Ama ben Zaten birkaç ilginç sayfa oluşturacak kadar rahibe dedikodusuna kulak misafiri olabileceğimden eminim."

Ilsevel yüzündeki örtüyü kaldırarak bana zayıf bir gülümseme fırlatıyor. "Her kelimesinden keyif alacağım."

Çok çaresiz görünüyor. Kaybolmuş ve kimsesiz. Ruhlu kız kardeşime o kadar az benziyor ki, sanki başındaki örtü binlerce kilo ağırlığında ve onu kesinlikle ezecek. Öne doğru hızlı bir adım atıp kollarımı ona doluyorum. O da beni sertçe sıkıyor. Dudakları yanağımı çok kısa bir süre sıyrıyor ve böyle bir dokunuşun kaçınılmaz olarak bana getirdiği acı şokuyla irkiliyorum. Ancak bu seferki acı korku değil. Keder. Gerçek bir keder. Belki de ilk kez, kız kardeşimin beni ne kadar çok sevdiğini fark ediyorum. Bir parçam, hastalığım çok kötüleştiği ve beni hem ondan hem de Aurae'den uzak durmaya ittiği için aramızdaki bağın son birkaç yıldır zayıfladığını düşünüyordu. Ama hayır; eski bağlar hâlâ orada. Ilsevel beni hâlâ ablası, koruyucusu, kalkanı olarak görüyor - her ne kadar Ilsevel benden çok daha cesur olsa da.

Kederi ve aşkı şakağıma bıçak gibi saplanıyor. Ama biraz daha dayanıyorum. Keşke bu anı alıp şişeleylebilseydim, sonsuza dek saklayabilseydim. Bunun yerine, bir nefes veriyorum ve iki adım geri çekiliyorum. "Git," diyorum kız kardeşimin bakışlarını tutarak. "Aşkı bul. Hayatı bul. Macera bul."

Gözyaşları içinde kıkırdıyor. "Ne dilediğine dikkat et!"

Konsey odasında Larongar'ın karşısında duruyorum. Masanın üzerine eğilmiş, adını üç nüsha halinde imzalarken tüy kaleminin tüyleri dalgalanıyor.

Bir yanım bunu bu kadar kolay yapmasından dolayı dehşete düşüyor. Adını halklarımız arasındaki anlaşmaya ekleyen o işaretleri nasıl da neredeyse umursamazca yapıyor. Ancak onun bu rahatlığının nereden kaynaklandığını biliyorum. O bir insan. Yazılı söz onun için değerli olsa da onu zorlamaz. İsteddiği zaman sözünden dönebilir ve bunun korkunç sonuçlarına katlanmaz. En azından bu hayatta.

Bana gelince? Ben Eledria'lıyım. Ben Trolde'yim. Fae'yim. Evet, ben de insanım ama kanımın bu kısmı beni yazılı büyü'nün gücüne karşı bağışık kılacak kadar güçlü değil. Bu anlaşmaya imzamı attığım anda, ölümüne bağlanmış olacağım. Bu bağı bozmaya kalkışırsam, olacakları düşündükçe ürperiyorum.

Elbette bazı önlemler aldık. Örneğin, evlilik tamamlanmadan önce gönül verdiğim gelinime bir şey olursa, ittifakın şartları geçersiz kılınacaktır. Aynı şey evliliğin tam bir ay döngüsü boyunca tamamlanamaması durumunda da geçerli olacaktır. Pek çok hayat bu zifafın dengesine bağlı.

Bir ürperti kanımı hızlandırıyor. Bir an için, gelinimin teninin parmak uçlarımin altındaki dokunuşunu hatırlıyorum.

göğsüne karşı . . . Ama hayır. Şimdi böyle şeylerin üzerinde durmanın zamanı değil. Ilsevel'le evlilik yeminimizi etmeden önce iki haftam var. Belki de o Kızlık Yolculuğu'nu gerçekleştirirken, benim de kader gecemize hem zihnen hem de bedenen hazırlanmak için zamanım olur.

Larongar ittifakımızı detaylandıran üç parşömeni bana doğru çeviriyor. Onun isim işareti olarak kullanılan karalamayı ve kendi işaretimin gideceği noktalı çizgiyi görüyorum. "İşte buradasın dostum," diyor Larongar, kedi gülümsemesiyle beni sabitleyerek. Bana tüy kalemi uzatıyor ve aramızdaki havada nazıkçe gezdiriyor. "İmzalayalım ve bundan böyle kardeş olalım."

Arkamdaki gölgelerde duran Sul homurdanıyor. "Ne zamandan beri kardeşler birbirlerinin kızlarıyla evleniyor?" diye mırıldanıyor trol dilinde.

"Kapa çeneni, Sul," diye tıslıyor Hael.

Uzun bir süre Larongar'ın bakışlarını üzerimde tutuyorum. Bir şeyleri kaçırdığım, bu sinsî engerek adamın bir şekilde anlaşmanın içine ince bir ifade sıkıştırdığı, beni kendi iradesine hapsedecek bir kelime oyunu yaptığı hissinden kurtulamıyorum. Anlaşmayı imzalayarak halkımı onun savaşlarında ölmeye mahkûm edeceğim ve Mythanar savunmasız kalacak.

Tereddüt edemem. Zayıflık gösteremem.

Kalemi alıyorum. Annemin bana ismimi oluşturan çizgileri ilk kez öğretmesinin üzerinden uzun yıllar geçti ve o zamandan beri pratik yapma fırsatım olmadı. Ama aklıma yeterince iyi geliyor. Üç basit işareti yazıyorum. Arkamda, bu basit büyüü yapmamı izleyen halkımın ortak nefesini hissediyorum. Onlarinkinden çok farklı bir büyü. Çok güçlü. Çok tehlikeli. Böyle bir başarıyı gerçekleştirebilmem bile beni onların gözünde her zaman biraz tuhaf ve korkunç kılacak.

Kelimenin sonuna geliyorum - ismim - ve kalemi sayfadan kaldırıyorum. Güç havada kaynıyor. İnsan büyüünün gücü. Yazılı büyüün.

Yüce tanrılar, ben ne yaptım?

Mythanar'ı kurtarmak için her şeyi riske attım.

Sadece bu riskin ödülüne değmesi için dua edebilirim.

"Ve burada," diyor Larongar, kopyayı göstererek. "Ve burası." Kopyaları imzalıyorum. Sonra kalemi bir kenara bırakıp elimi uzatıyorum. Larongar elimi tutuyor, güçle kavıyor, sırtışı geniş ve diş dolu. Ben de ince dudaklı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum ve biraz daha baskı uyguluyorum. Larongar'ın gülümsemesi sertleşiyor ve tek gözü açılıyor. Ama bırakmıyor. "İyi anlaşmalar dostum," diyor. "Sana *oğlum* diyebileceğim günü iple çekiyorum. Bu karanlık zamanlarda yanımda savaşıacak düzgün bir oğul istemişimdir hep." Theodre'ye doğru bir bakış fırlatır. "Alınmak yok."

Gavaria Prensi ocağa yakın bir sandalyeye uzanmış, ayaklarını bir tabureye dayamış. "Alınmadım baba," diye alay ediyor. "*Uygunsuz* bir evlat olmayı tercih ederim."

"Sen tam bir embesilsin." Larongar bana hitap etmek için geri döndü. "Halkın bir gece daha kalacak mı?"

Sonunda tutuşumu bırakıyorum, iki elini de gizlice arkasına koyup avuçlarına masaj yapmasına dikkat ediyorum. "Teşekkür ederim, hayır. Hayvanların Efendisi şu anda bile Morleth'i binmek için hazırlıyor. Güneş tamamen batar batmaz yola çıkacağız. Misafirperverliğiniz için çok teşekkürler Larongar."

"Misafirperverlikmiş, hadi oradan!" Larongar kıkırdıyor ve omzuma vurmak için masanın diğer tarafına uzanıyor. "Dünyanın bu tarafındaki en güzel küçük bakire et parçasına babalık ettiğim için bana teşekkür et. Seni temin ederim, Ilsevel'i eve ve yatağa götürdüğünde bu pazarlığı yaptığa iki kat memnun olacaksın. Ama şimdi bu kadar yeter." Masadan bir adım geri çekiliyor, bir kaşını kaldırıyor ve arkamda duran adamlarımı işaret etmek için başını sallıyor. "Belki de o iri yarı savaşçılarından bir ya da ikisini burada bırakırsın. Bilirsiniz, bahar seferine hazırlanmak için."

Kıkırdıyorum ama keskin köpek dişlerimi bir anda göstermeye özen gösteriyorum. "Ilsevel Mythanar'a güvenli bir şekilde yerleştikten sonra halkım savaşa hazırlanacak. Daha erken değil."

"Evet, elbette." Larongar başını sallar. "Ve Ruvaen o kaleden çıkarıldığında, Mifatlarımı sizin küçük sorunuzla ilgilenmeleri için göndermeye çok hevesli olacağım."

Larongar'dan zengin işlemeli cübbelerini giymiş üç büyücüye bakıyorum. Sakallı yüzleri esrarengiz. Aralarında en önde olan Büyücü Wistari ile göz göze geliyorum. Yaşlı adam bakışlarımı tutuyor, ifadesi son derece dingin. Peki neden bende katıksız bir nefret izlenimi uyandırıyor?

Konseyl odasını geride bırakmak içimi rahatlattı. Son üç gün boyunca orada çok fazla zaman geçirdik. Bunca yolu bir hiç uğruna geldiğimizden, kurmaya çalıştığımız geçici dostluk yapısının kulaklarımızın dibinde parçalanacağından korktuğum anlar oldu. Şimdi, nihayet, görev tamamlandı. İmzayı attım. Geriye sadece gelinimi almak, onu benim yapmak ve evlilik yatağında ittifakı mühürlemek kaldı.

Son birkaç gündür evimiz olan apartman dairesine adım atıyoruz. Artık eşyalarımızdan arınmış, boş ve yankılı bir his veriyor. "Tanrım!" Sul, ortadaki masadan bir sandalye çekip kendini içine atıyor. "Eğer bir kez daha *tamamlama* kelimesini duymak zorunda kalırsam, yemin ederim delireceğim. Beni yanlış anlamayın, ben kendimi mükemmel bir tamamlayıcı olarak görüyorum. Ama bu kelimeyle ilgili bir şey her şeyi çok iğrenç gösteriyor. Neden basitçe, '*Genç bayanı bir güzel hırpaladıktan sonra her şey tamamlanmış olacak*' diyemiyorlar?"

"Kapa çeneni Sul," diye homurdanıyor Hael, sonra bana dönüyor. "Bir şeye ihtiyacınız var mı kralım?"

İhtiyacım olan şey düşüncelerimi düzene sokmak için biraz zaman. İhtiyacım olan şey doğru kararı verdiğime, iyi kadın ve erkekleri bir kalem hareketiyle ölüme mahkum etmediğime dair güvence. İhtiyacım olan şey güvenebileceğim, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeye katlanabileceğim bir gelin.

"Halkımız seyahat etmeye hazır mı?" diye sordum. "Yakında. Avluya gelecek misiniz?"

"Odamda bekleyeceğim." Böyle söyleyerek alanı geçiyorum ve kapıdan geçerek kişisel odama giriyorum. "Her şey hazır olduğunda bana haber verin. Güneş battığı anda ayrılmak istiyorum."

Kapı sıkıca kapanıyor ve yüzlerini kapatıyor. Uzak taraftan Sul'un sesini hâlâ duyabiliyorum. "Hassas duygularını mı incittim sevgili Hael? *Grundled* senin için çok mu künt? Uygun bir ilham verilirse daha lezzetli bir alternatif bulabileceğime eminim!"

"Dilini dişlerinin arasında tut, yoksa bir dahaki sefere daha sert vururum."

"Dilimi koymayı tercih edeceğim başka yerler düşünebiliyorum-ow! Tamam, tamam.

Doğru! *Juk*, Hael, eğer kullanmamı istemiyorsanız bana böyle fırsatlar vermeyin!"

Hael, Sul'u odadan kovalarken sesleri azalıyor ve arkalarında çınlayan bir sessizlik bırakıyorlar. Uzun bir nefes alıyorum ve yatak odasına dönüyorum. Ne yapacağımdan emin değilim. Eşyalarım çoktan toplandı ve kendimi meşgul edecek hiçbir şeyim yok. Keşke çoktan yola çıkmış olsaydık! Ama gün batımından önce morleth mobile'ı almak imkansız. Bu yüzden beklemeliyiz. Sadece biraz daha. O zaman tüm bu tanrıların aydınlattığı dünyayı arkamızda bırakabiliriz. Savaşmak için geri çağrılana kadar.

Taşıdığım deri ve gümüş parşömene bakıyorum. Anlaşmanın Mythanar'da korunacak kopyası. Beni çoktan pençesine almış olan sözleşme büyüünün fiziksel kanıtı. Buna degecek mi?

Penceremin ötesinden bir morleth anırması geliyor. Odanın karşısına geçip kurşunlu camdan içeri bakıyorum. Gölgeler aşağıdaki avluyu dolduruyor ve insanların bineklerimizi açık havaya sürükleyişini izliyorum. Bu dünyada fiziksel formda tezahür etmekten hoşlanmıyorlar ve sırtlarına eyerler yüklenirken ve dişlerinin arasına uçlar sokulurken bile şiddetle protesto ediyorlar, şahlanıyor, anırıyor ve hırlıyorlar. Tüm bu kargaşanın ortasında, gözümün ucuyla bir kıpırtı fark etmemem gerekirdi. Ama bakışlarımı hızla çevirip dört gece önce açık gördüğüm küçük kapıyı arıyorum.

Hafif bir figür ortaya çıktı. Pelerinimi giyen bir figür.

Faraine.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Gittiğini sanmıştım. Beldroth'tan çoktan gönderildiğini düşünmüştüm, çünkü son görüşmemizden bu yana onu ne gördüm ne de hakkında en ufak bir bilgi duydum. Yine de işte orada, kukuletalı kafasını avlunun karşı tarafındaki gürültüye ve hareketliliğe doğru çevirmiş. Duvar boyunca görünmeden ilerleyerek bahçenin girişine doğru ilerliyor.

Düşünerek gidişini izledim. Sonra aptalca bir dürtüye boyun eğerek penceremi itip açıyorum ve dışarı çıkıyorum. Kale duvarının dışından aşağı inerken kimse beni görmüyor. Kimse buraya bakmayı düşünmez bile ve aşağı inerken gölgelerde kalmak benim için yeterince kolay. Parmaklarım ve ayaklarım ölü taşta güvenli tutamaklar buluyor ve eski bir asma biraz destek sağlıyor, ancak tüm ağırlığımla ona güvenmekten daha iyisini biliyorum. Bir dakikadan kısa bir sürede sağlam zemine ulaşıyorum. Halkımın dikkatini çekmemeye özen göstererek Faraine'in ayak izlerini takip ediyorum, bahçe kapısına ulaşana kadar duvara yakın duruyorum. Başımı eğip içeri giriyorum.

Bu çok garip. Daha dün kalp orucu için buradaydım. Hayatımın en önemli anlarından birine giderken ben de aynı yollardan geçtim. Ama her nasılsa bugün atmosfer çok daha fazla şeyle dolup taşıyor.

Önemi. Batan güneşin altında pençe gibi gölgelerini bırakan o iskelet ağaçlar, çiçek açmaya hazır mücevher gibi yeşil soğanlarla süslenmiş. İçlerindeki yaşamı daha önce hissedemediğim gibi hissediyorum. Köklerinin toprakta mırıldanan şarkısını hissediyorum. Hava beklenti ve yenilenme dolu.

Faraine son konuştuğumuz yerde, aynı bankta oturuyor. Güneşin solan ışığında onu ay ışığında görebildiğim kadar net göremiyorum ama pelerininin kalın kıvrımlarına sarınmış olsa bile onu her yerde tanıyabilirim.

Ona doğru ilerliyorum. Ayaklarım çakıllı patıkaya basmak ve onu varlığımdan haberdar etmek yerine sararmış çimlere basmayı seçmiş gibi görünüyor. Konuşacak mıyım yoksa geri çekilmeden önce cesaret edebildiğim kadar yaklaşacak mıyım henüz bilmiyorum. Rüzgâr ağaçları ve çalıları kıpırdatıyor, dalların kederli bir uğultuyla birbirine sürtünmesine neden oluyor. Titriyor ve pelerinimi biraz daha kendine doğru çekiyor. Duruyorum. Ondan sadece birkaç adım uzaktayım. Hâlâ burada olduğumu bilmiyor, görünüşe göre kendi düşüncelerinde kaybolmuş. Ona seslensem mi?

Hayır. Yapmamalıyım. Daha dün kız kardeşine sadakat yemini ettim. Geri dönmeliyim. Halkıma dönmeliyim. Morleth'ime binip buradan gitmeli, bu kadını hafızamdan silmeliyim.

Geriye doğru bir adım attım. Ayağım bir sopaya takılıyor ve sopa büyük bir gürültüyle *kırılıyor*.

Faraine olduğu yerde dönüyor. Yanaklarını çizen gözyaşları mı? Gözleri büyüyor, ağzı açık kalıyor. Sonra aceleyle elinin tersiyle yüzünü siliyor, ayağa kalkarken titreyen bir nefes alıyor.

"Affedersiniz prenses," diyorum iki elimi de uzatarak. Tanrım, onun mahremiyetine bu şekilde izinsiz girdiğim için ne kadar aşağılık biriyim! Dilim sallanmaya devam ediyor, sessizliği mazeretlerimle dolduruyorum. "Halkım yolculuğa hazırlanıyor ve ben de tesadüfen sizi penceremden gördüm. Çoktan gittiğinizi sanmıştım. Manastıra geri döndüm."

"Oh. Hayır." Çenesini indiriyor, yanakları pembeleşiyor. "Hayır, Ilsevel'e yolculuğu başlayana kadar kalacağıma söz verdim. Yarın ayrılıyorum."

"Evet. Tabii ki." Orada beceriksizce duruyorum. Geçen her saniye kendimi daha da aptal hissediyorum. Yine de oyalanıyorum.

Birden başını kaldırıyor. "Pelerininiz," diyor ve giysinin işlemeli kenarını parmaklıyor, ağzı kararsızlıkla açılıp kapanıyor. Sonra kapüşonu geriye itiyor, tokasını açıyor ve omuzlarından sıyrıyor. Altında, onunla dans ettiğim gece giydiği aynı gri elbiseyi giyiyor. Vücuduna tam oturuyor, mütevazı ama biçimsiz değil. Knar'ın eyerinde önümde oturup kollarıma sarıldığında vücudunun hatlarının nasıl hissettirdiğini hâlâ hatırlıyorum. Bana doğru bir adım attı. Soğuk rüzgâr saçlarını yüzünden geriye itiyor ve titriyor. "İşte," diyor, bir bohça içindeki pelerini uzatarak.

Elimi onunkinin üstüne koyuyorum. "Sende kalsın prenses. Donmanı istemem."

"Yapamam. Buraya ait değil."

Ellerini geri çekiyor ve pelerini tutmaktan ya da yere düşmesine izin vermekten başka çarem kalmıyor. Koyu renkli kumaşın kıvrımlarına ve sonsuza dek kendi kuyruğunu kovalayan bir ejderhayı tasvir eden gümüş ipliklere bakıyorum.

Boğazım düğümleniyor. Yukarı bakıyorum, göz göze geldiğimizde neredeyse şaşıyorum. Sadece üç adım geride duruyor, kollarını kendine sarmış, titriyor. Ama sanki kilometrelerce uzakta, ulaşamayacağım bir yerdeymiş gibi hissediyor. Yine de ona ulaşmalıyım. Bir şekilde. Neyi anlaması için ona ihtiyacım var?

"Prensес," diyorum sesimi zorlukla bularak, "umarım kız kardeşinize iyi davranmaya niyetli olduğumu söylediğimde bana inanırsınız."

O tuhaf gözleri bakışlarımı tutuyor. Derinliklerindeki ifadeyi okuyamıyorum. Ama kalbim ani bir acıyla çarpıyor.

"İlsevel O özel biri," diyor. "Sadece tanrı vergisi olduğunu kastetmiyorum. O kendi içinde türünün tek örneği. Cesur. Sadık. Henüz bildiğinden daha güçlü. Bunu hak ediyor." Kirpikleri düşüyor, bakışlarını benden saklıyor. Beyaz dişlerinin pembe dudağını nasıl ısırıldığını izliyorum. Sonra küçük bir sarsıntıyla başını kaldırıyor, ifadesi sertleşiyor. "O nezaketi hak ediyor. Ve saygıyı."

"İkisine de sahip olacak. Yemin ederim." "O aşkı hak ediyor."

Ben sessizim. Ne kadar denersem deneyeyim kelimeler bir türlü gelmiyor. Nabzım kulaklarımda atıyor, saniyeleri sayıyorum. Hala konuşmadım. Ve o bekliyor. Cevabımı bekliyor.

"Aneirin'in Gözü adına bu yeminlere bağlı kalacağım," diyorum sonunda, sesim alçak, neredeyse bir hırıltı. "Bugünden itibaren ölümün kıyametine kadar." Sıkıca tuttuğu nefesini bırakıyor, dudaklarının önündeki yumuşak beyaz hava tellerini üflüyor. Bir an için aramızdaki havada mırıldanan bir şarkı notası duyuyorum. Basit ve tekil ama altında yatan karmaşıklığı, melodinin girift ve sonsuz olasılıklarını hissediyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir özlemle beni çağırıyor. Bu şarkıya açım, her şeyi bilmek için neredeyse çaresizim.

olabilir.

Sonra göz kırpmıyor. Şarkı gitmiştir. Hatırası bile kayboldu, yok oldu. Başını sallayarak başını eğiyor ve beni geçerek patıkaya doğru ilerliyor. Konuşmayacak, veda bile etmeyecek. Gidiyor, yakında gitmiş olacak. Onu bir daha asla göremeyeceğim.

"Faraine."

Durdu. Şimdi benden sadece bir adım uzakta, bakışları ilerideki bahçe duvarındaki kapıya sabitlenmiş durumda. Ama gitmesine izin veremem. Bir şey olmadan, ikimizin de konuşmaya cesaret edemediği bir şeyi kabul etmeden olmaz.

Uzanıp elini tutuyorum. Geri çekilmeye başlıyor ama o bunu yapamadan ben belimden eğilip parmak eklemlerini ağzıma götürüyorum. Bir şok dalgası

Dudaklarım tenine değdiğinde ondan uzaklaşıyor. Başını hızla çeviriyor ve bir kez daha bakışlarıyla buluşuyorum.

Onun adını tekrar söylemek istiyorum. Onun benimkini söylediğini duymak istiyorum.

Tek kelime etmeden elini çekti, çenesini kapattı ve kaçtı. Onu takip edemiyorum. Ona seslenemiyorum. Gidişini izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

"Aneirin'in Gözü adına," diye fısıldıyorum. "Bu yeminlere bağlı kalacağım. Tutacağım."

Kapıdan çıkıp kayboluyor. Kapı arkasından gürültüyle ve son bir *gümbürtüyle* kapanır.

durgun, soğuk havada. Nefesimi yavaşça dışarı verdim.

Sonra, koyu renk kumaştan bir girdapla pelerinimi giyiyorum, boğazımdan bağlıyorum ve kapüşonu başımın üzerine çekiyorum. Bu dünyayı geride bırakma zamanı.

15

FARAINÉ

Bana Nornala Manastırı'na kadar eşlik edecek kişinin neden Theodre olması gerektiğinden emin değilim. Sanırım babamın onu Beldroth'un oyun masalarından ve gözünün önünden uzaklaştırmak için bir nedene ihtiyacı vardı. "Tanrılar tarafından lanetlenmiş hayatında bir kez olsun işe yara," diye hırlamıştı.

Theodre altın rengi saçlarını savurarak, "Ben zaten *bir kez işe yaradım*," diye karşılık verdi. "Neden herkese faydalı olmaya *devam* etmem gerektiğini anlamıyorum."

Bunun üzerine babam, kendisine söyleneni yapmazsa onu kraliyet kasasından tek kuruş almamakla tehdit etti. Böylece kendimi bir kez daha kardeşimle birlikte bir arabanın içinde buldum. Yol boyunca birbirimizle üç kelimedenden fazla konuştuğumuzu sanmıyorum.

Arabamızın saldırıya uğradığı yere geldiğimizde, Theodre'nin nefesini tuttuğundan neredeyse eminim. Pencereden dışarı bakmıyor ama neredeyse bir dua ritüeli gibi yüzüklerini birbiri ardına çevirerek oturuyor. Perdeyi geri çekiyorum ve artık temiz olan yola bakıyorum. Araba çoktan götürülmüş, cesetler ve silahlar kaldırılmıştı. Kim tarafından yapıldığından emin değilim. Hava hâlâ burada gerçekleşen tüm ölümlerden arta kalan duyguları taşıyor ama bana acı vermeyecek kadar solmuş.

Gözlerimi kapatıyorum ... ve neredeyse Gölge Kral'ı o geceki haliyle görebiliyorum, karanlık canavarına binmiş, kılıcı ölümcül bir kavis çiziyor. Görebiliyorum.

Neredeyse onun kocaman kollarının beni sardığını, kalbinin başımın hemen arkasında attığını hissediyordum. Böylesine katliam ve korku dolu bir anın aynı zamanda hayatın en tatlı hislerinden bazılarını barındırması garipti. Bir gizem. Asla tam olarak anlayamayacağım bir gizem.

Yolculuğumuz, tek boynuzlu at binicileri ya da diğer fae faaliyetlerine dair hiçbir işaret olmadan, kutsanmış bir şekilde olaysız geçiyor. Belki de Mythanar'la olan ittifakın haberi çoktan yayılmıştır. Prens Ruvaen gibi biri bile Trolde savaşçılarıyla karşılaşmaktan çekinir. Aşağı inerken gördüğüm aynı yanmış köyün yanından geçiyoruz ve şimdiden restorasyon belirtileri görmek beni memnun ediyor. Umarım insanlar hayatlarını ve geçim kaynaklarını geri kazanabilir, tüm Gavaria yakında fae'lerin yarattığı dehşetten kurtulur ve bir refah çağına girer.

Peki ya ben? Günlerimi taş duvarların ardında sessizce yaşayacağım. Gururlu, güzel bir yüze yerleştirilmiş gümüş gözleri hayal ederek.

"Evine hoş geldin prenses," diyor Rahibe Norlee, araba manastırın avlusunda durduğunda. Basamaktan iniyorum, gülümsüyorum ve etrafımdaki tanıdık binalara bakıyorum: bölüm evi ve yemekhane, rahibelerin günlük odası ve mutfak bahçesine giden yol. Her şey birkaç gün önce bıraktığım gibiydi. Neden sanki yıllardır yokmuşum gibi geliyor? Rahibe Norlee'nin seçtiği kelime kafamın içinde yankılanıyor: *Yuva*. Sanırım artık eve en yakın şey burası. Beldroth kesinlikle buna uygun değil. Ama eve dönüş duygusu hissettiğimi iddia edemem.

Rahibe Maggella birkaç eşyayı odama taşımama yardım ediyor. Beni selamlama ya da özlediğimi söyleme zahmetine girmedir. Ona ve diğer kız kardeşlere karşı her zaman nazik bir mesafeyi korudum. Onların dostluğuna kendimi kaptırmak, kendimi onların

duygular ve bu duyguların kaçınılmaz olarak getirdiği acı. Nornala Manastırı benim sığınağım. Aynı zamanda benim inzivam.

Maggella eşyalarımı yatağın üzerine bırakıyor, kısa bir reverans yapıyor ve gidiyor. Kapının hemen girişinde durup çıplak, küçük odaya bakıyorum. Yatağa. Pencerenin altındaki meşe sandık. Bir kulübe ve sandalye. Ayaklarımı ya da ellerimi ısıtabileceğim bir şömine yok. Tek bir gümüş şamdan ve bir iç yağı kütüğünden başka bir şey yok. Eğer üşürsem, gündüz odasına gidip orada yanan büyük ateşin tadını çıkarabilirim. Genellikle, insan etkileşiminden kaçınmayı seçer, kurt postu kilime sarınır ve havanın dönmesi için dua ederim.

İç çekiyorum ve yatağın kenarına oturuyorum. Seyahat pelerinimi çıkarmanın bir anlamı yok, sadece titremeye başlayacağım ve birkaç dakika içinde tekrar giymem gerekecek. Bakışlarım odadaki tanıdık eşyalar arasında geziniyor, sonra da küçük kare pencereye yöneliyor. Ettrian Dağları'nın manzarasına bakıyor. Parmak uçlarımda durursam, çok aşağıdaki Gavaría vadisini görebiliyorum.

Bakmaya zahmet etmiyorum. Hayatım artık burada. Ve yakında son iki haftanın olayları hafızada, hafıza da izlenimlerde kaybolacak. Şu anda her şey o kadar yakın, o kadar gerçek ki. Ama uzun sürmeyecek.

Pelerininim kırımlarının altına uzanıp kristalimi buluyorum ve onu sıkıca kavriyorum. "Bir ışık olacak," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kristalin kalbindeki nabzı arıyorum. "Sonunda bir ışık olacak."

Neredeyse bir dua gibi. Ama hiçbir tanrının dinlediğini sanmıyorum.

Günler eski bildik düzenlerine geri dönüyor.

Manastırın iç yaşamının bir parçası değilim. Yemin etmek için çalışmıyorum; rahibelerin hiyerarşilerinden ayrı kalıyorum. Dualara katılıyorum ve

Ayinlerde her zaman kilisenin arka tarafını tercih ederim. Yemeklerimi özel olarak yerim ve soğuk beni ısınmak için gündüz odasına sürüklediğinde, etrafımda kaynayan duygulardan en azından biraz koruma sağlayan küçük bir paravanın arkasına otururum. Genç rahibelerin çoğu onlarla oturmadığım için beni kibirli ve kendini beğenmiş buluyor. Sadece Rahibe Norlee ve bir avuç yaşlı rahibe tanrı vergimin ve bunun bana verdiği ıstırapın farkında. Ama Nornala Manastırı gibi bir yerde tanrı vergisi yüksek sesle konuşulmaz.

Buraya dönmek yalnızlık. Ama yalnızlık için minnettarım. Beldroth'tayken içimde ne kadar acı biriktiğini fark etmemiştim. Günler birbiri ardına geçip giderken, acının bir kez daha içimden sızdığını hissediyorum. Acıyla birlikte başka duygular da geliyor: özlem, heyecan, heves, umut. Böyle duygular benimki gibi bir dünyaya ait değil. Yavaşça, kutsanmış uyuşukluğa geri dönüyorum.

Bir gün uyandığımda neredeyse bir haftadır dönmüş olduğumu fark ediyorum. Başımın üzerindeki tavana bakıyorum ve üzüntü hissetmiyorum. Ya da kızgınlık. Hatta istifa bile. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Sonunda kalkıyorum. Sabah rutinime devam ediyorum. Yüzümü ve ellerimi yıkıyorum. Günlük kıyafetlerimi giyiyorum, olabildiğince çok kat giyiniyorum. Sonra, şafak ışığı gökyüzünü aydınlatırken, şapele koşuyorum, diz çöküyorum ve döndüğümde beri her sabah yaptığım gibi kız kardeşim için dua ediyorum.

Vor'u düşünmüyorum.

Ağzının hızlı ve hazır gülümsemelerle nasıl kıvrıldığını düşünmüyorum.

Beni havaya kaldırıp sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi nefes nefese bir çemberin içinde döndürürken ellerinin belimde nasıl hissettirdiğini düşünmüyorum.

"*Gelir misin?*" dediğinde sesinin derin tınısını hatırlamıyorum.

Hiçbirini hatırlamıyorum.

Dualar tamamlandıktan sonra mutfak bahçelerine doğru yol alıyorum. Nadasa bırakılmış yatakların arasında yürürken ayaz toprağı sarıyor ve ayakkabılarımın altında çıtırdıyor. Ovalarda bahar ilerlerken, kış burada daha uzun süre kalacak. Yer yer kirli, pis karlar hâlâ duruyor.

Bir şey gözüme çarptı.

Yavaşça, neredeyse durgun bir şekilde dönüyorum. Sadece gri, kahverengi ve gölgenin olması gereken yerde bir yeşil parıltısı ikinci bir bakışı hak etmeye yetiyor. Orada, duvarın yanındaki köşede, uzun, bıçağa benzer bir yaprak, sabah ışığının bir şaftını yakalayarak, çamurlu eski karın arasından açılıyor. Bir an için ona baktım. Sonra, dikkatimi çekecek başka bir şey olmadığı için ona doğru bir adım atıyorum. Yavaşça. Her seferinde ölçülü bir adım. Daha yakından incelediğimde, yüzlerini güneşe doğru açmış küçük beyaz çiçekleri keşfediyorum. Bakire Gözyaşları. Bunlara böyle deniyor. Ettrian Dağları'nın yüksek kesimlerinde açan en erken çiçekler.

Çömelerek, bir parmağımın ucuyla yumuşak yapraklara hafifçe dokunuyorum. Küçük çiçek dokunuşumla titriyor. Merak ediyorum ... düşünce kaybolup gidiyor, sonra beynimin donuk uyuşukluğunda yavaşça geri dönüyor. Bu çiçeğin adını nasıl aldığını merak ediyorum. O bakire kimdi? Neden ağlıyordu?

Arkamda ani bir kargaşa patlak veriyor. Kaşlarımı çatıyorum ve yavaşça omzumun üzerinden bakıyorum. At arabası tekerleklerinin sesi mi bu? Bir çığlık ve ardından öfkeli bir bağırış. Ayağa kalkıp kollarımı kavuşturuyorum ve mutfak bahçesinin girişine doğru dönüyorum.

Büyük bir şaşkınlıkla Theodre ortaya çıktı. Beni buraya bıraktığı günden beri onu görmemiştim. Ertesi sabah veda etmeden gitti ve bu hayatta onunla bir daha asla karşılaşmamayı umuyordum. Ama işte karşımda. Tüylü şapkası yamuk yumuk, pelerini çamur ve kir içinde, altın sarısı saçları omuzlarına dağılmış. Gözleri etrafta geziniyor

Bahçe. Gri elbisem duvara ve gölgelere oldukça iyi karışıyor ve daha da geriye çekilip bakışlarından kaçmak istiyorum.

Onun yerine çenemi kaldırıp "Theodore?" diye sesleniyorum.

"Faraine!" diye bağııyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. "Tanrılara şükür, seni buldum!"

"Beni buldun mu?" Başımı sallıyorum. "Başka nerede olabilirdim ki?"

Cevap verme zahmetine girmiyor. oktan bana doğru yürümeye başladı. Elimi tutmadan önce nefesimi tutmak için sadece bir anım var. Saf, ilkel bir korku şoku kolumu titretiyor ve kafamın içinde patlıyor. Nefesim kesiliyor ve olduğum yerde yere düşmekten korkarak ağır ağır sallanıyorum. Kurtulmaya çalışıyorum ama Theodore elimi bırakmıyor, sesi bıçak gibi kesen beyaz ışığı yarıyor: "Artık bayılma nöbetleri geçirmeyeceksin, Faraine! Eşyalarını topla. Beni duyuyor musun? Kaybedecek zamanımız yok."

"Ne?" Başımı sallıyorum, parıltının içinden onu görmek için mücadele ediyorum. Yüzü sanki başka bir dünyaya aitmiş gibi hayalet bir gölgeden başka bir şey değil. "Sen neden bahsediyorsun?"

Theodore sabırsızca kolumdan çekerek beni bahçeye doğru sürüklüyor. "İttifak. Trollerle. Çöküşün eşiğinde. Haber Beldroth'a ulaşır ulaşmaz babam seni getirmem için beni gönderdi."

"Kelime mi? Neyin sözü?"

"Neden, Ashryn Tapınağı'na yapılan saldırı tabii ki." Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Duymadın mı? Haberlerin şimdiye kadar bu kadar yayılacağını düşünmeliydim. Ilsevel öldü. Saldırıda öldürüldü. Aurae de, ya da biz öyle sanıyoruz. Her iki durumda da krallığın kaderi tehlikede ve derhal eve dönmeniz gerekiyor."

16

VOR

Sırt üstü düştüm.

Mağaranın tavanına bakarken kulaklarım diğerk tüm sesleri bastıran donuk bir uğultuyla çınılıyor. Kristaller parıldıyor ve çok yukarıdaki takımyıldızı kümelerinde göz kırıyor, görüşüm yeniden yönlenirken yavaşça dönüyor.

Acı. Göğsümde ateşten çizgiler.

Lanet olsun. Bunun için zincir zırh giymeliydim.

Nefesimi kesik kesik çekiyorum ve aceleyle dışarı veriyorum. Bedenim acı verici bir kasılmayla karşılık veriyor. Bir nefes daha çekerek inliyorum ve yanıma yuvarlanıyorum. Dünya eğiliyor; görüşüm iki katına çıkıyor. Başımı sallıyorum, gözlerimi sabit tutmaya zorluyorum.

Kafatasımdaki kalınlığı yırtıcı bir kükreme patlatıyor, ardından hızla tanıdık bir ses geliyor: "Vor! Kardeşim, öldün mü?"

"Henüz değil," diye homurdandım ve ağzımdan bir avuç dolusu kum ve kan tükürdüm. "O zaman o zavallı kıcını buraya geri getir!"

Başımı tekrar sallayıp dönüyorum ve yattığım yerden yaklaşık on metre ötede gerçekleşen çılgınca harekete odaklanıyorum. Sul sırtını bir kayaya dayamış, mızrağını kaldırmış ve göğsüne dayamış duruyor. *Mızrağın* sapını iki eliyle kavrayıp bir *woggha*'nın yırtıcı çenesine doğru itiyor.

Mağara şeytanı kıvranıyor. Kıvrık pençeleri kardeşimin kafasını kesiyor. Sul eğilip kaçıyor ve canavar bunun yerine taşta büyük oyuklar açıyor. Onun

Güçlü kalçaları hamle yapıp tekrar hamle yaparken arka ayakları tutunmak için çabalıyor. Siyah bir dil sallanıyor, Sul'un yüzüne ve gömleğinin ön kısmına tükürük ve yeşil köpük saçıyor.

Mızrak sapı inliyor. Kırılacak. Kırıldığında, canavar kardeşimin boğazını parçalayacak.

Elim kendi mızrağımı arıyor. Sap birkaç parçaya ayrılmıştı ama bıçağı buldum, yuvasından kavradım ve kendimi dizlerimin üzerine çektim.

Sul çığlık atıyor. Yere düştüğünü görmek için tam zamanında yukarı bakıyorum. Bir an için, *woggha*'nın korkunç gri kütlesi onu görüş alanımdan çıkarıyor. Hâlâ çığlıklarını duyabiliyorum, bu da hayatta olduğu anlamına geliyor. "Sul!" diye bağıyorum.

O zaman Hael oradadır. Doğruca mağara şeytanının üzerine atılır, kollarını onun iğrenç kaslı vücuduna dolar ve tek bir hamleyle onu devirir. Canavar, tepesindeki tüm kristalleri uğursuz bir yankıya boğan bir çığlık atıyor. Hael canavardan kurtulup ayağa kalkıyor. Dört ayak üzerinde dönüp duruyor, korkunç gözsüz kafası eğik, uzun dili havanın tadına bakıyor. Etrafını sarmaya çalışıyor, zayıflık arıyor. Alçaktan çömeliyor, ellerini uzatıyor, dişlerini çıkarıyor, ayaklarını dikkatle dikeyliyor. Ölümcül, senkronize bir dans.

Kulakları yırtan bir çığlıkla, mağara şeytanı ileri atılıyor. Ben zaten hareket halindeyim.

İlk üç adımında sendeledim, kararsızdım. Dördüncü adımda dengemi sağlıyorum. Son beş adımı tam bir depar atarak atıyorum, sonra kendimi havaya fırlatıyorum. Şeytanın kemikli sırtına iniyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Başını sallıyor, vücudu doğal olmayan bir şekilde dönüyor, beni düşürmek için çaresizce çırpınıyor. Bir kolumu kurtarıyorum ve kafatasının dibinde, kemik kaplamanın koruma sağlamadığı o yumuşak boşluğa doğru tek, keskin, yukarı doğru bir hareketle itiyorum.

Yaratık titrer, yalpalar. Bacakları birkaç sallantılı adımda daha dışa doğru eğiliyor, sanki vücudu az önce olanları tam olarak kabullenemiyormuş gibi. Hayatının bir rüzgar gibi söndüğü o anı hissediyorum.

Düşüyor.

Düşen düşmanımın üzerinde duruyorum, vücudumun her santimi nabzımın gürültüsüyle gümbürdüyor. Acımasızca çekerek mızrağımın başını kurtarıyorum. Kan fişkırıyor, sıcak ve kokuşmuş. Boğazımdan bir zafer çığlığı kopuyor ve başımı geriye atıp bu çığlığın tepemdeki sarkıtlarda yankılanmasına izin veriyorum.

Yankılar dindiğinde, yavaş alkışlar havayı noktılıyor. Dönüyorum, hâlâ nefes nefese, kardeşimi yerde garip bir yığın halinde görüyorum. Başını eğmiş, yattığı yerden bana bakıyor. "Aferin, büyük kral! Sonundaki o savaş çığlığı gerçekten muhteşem bir performansı tamamladı. Hünerleriniz karşısında kendimden geçiyorum."

Alnımdaki teri silerek düşmüş cesetten uzaklaşıyorum. Sul hâlâ alay edecek kadar nefes alabiliyorsa çok kötü yaralanmış olamaz. Partimin geri kalanına gelince...? Bu karşılaşmanın başında toplam beş kişiydik. Mythanar'dan yarım günlük mesafede bir çiftçi topluluğı olan Verthurg'da bir *woggha* olduğı haberi bana ulaştı. Buna inanmak istemedim ama işi şansa bırakamazdım. Bu yüzden Sul, Hael ve diğeri iki cesur savaşçıyla birlikte araştırmak için yola çıktım.

Verthurg halkı bizi karşılamak için mağara evlerinden dışarı çıkmaya cesaret edemedi, Hael gelişimizi haber veren *zinsbog* borusunu çaldığında bile. Pencerelelerden bakan birkaç iri gözlü yüz gördüm ama daha fazlası yoktu. Çiftçilikle uğraşan halk, doymak bilmez kaya kurtları ve küçük bir çocuğı yakalayabilecek kadar büyük ağlar ören kör hayalet örümcekler karşısında yeterince cesur. Buraya yakın mağaralarda tüneyen dev yarasalar bile sıkıca halledilmesi gereken bir rahatsızlıktır. Ama mağara şeytanları? Bu tamamen başka bir mesele.

Kısa bir aramadan sonra bir kapıdan bizimle konuşmak isteyen birini bulduk. Bize *woggha*'nın en son görüldüğü yeri söyledi. Onun yönlendirmelerini izleyerek, koyu yeşil *wurtguth* yosunu halılarıyla kaplı, keskin dikitlerden oluşan bu mağaraya doğru yol aldık. Şimdi mağaranın etrafına, küçük tartışmamızda yok edilen çiçeklere bakıyorum. Umarım, bu arsanın sahibi her kimse, *woggha*'nın icabına bakıldığı için o kadar minnettar olur ki, ekinlerinin yok edilmesine kızmaz.

Grir, adamlarımdan biri, yakınımda inleyerek yatıyor. Mağara şeytanı grubumuzdan ilk ona saldırdı. Lur onu savunmakta gecikmedi. Peki şimdi nerede? Sağımda, kamburlaşmış ve parmaklarının arasından kan sızarken omzunu tutuyor. Hael yanına çömelip onu görmek istiyor ve Lur cevap olarak hırlıyor, "Ben iyiyim! İyiyim! İyiyim! İyiyim!" diye hırlıyor.

Kırık mızrak ucumu bir kenara atarak Sul'a doğru ilerliyorum. Geldiğimi gördü ve elini uzattı. Onu dik bir pozisyona çekiyorum ve yüzünü buruşturuyor ama hemen sırtımaya başlıyor. "İnsana yeniden yaşadığını hissettirmek için ölümün çirkin ağzının içine bakmak gibisi yok, değil mi?"

"Yaralandın mı?" Hael ona ulaşmadan önceki o korkunç anda, şeytanın yüzünü parçaladığından korktum. Ama hiç de kötü görünmüyordu. Yere baktı, vücudunu yokladı, sonra omuz silkti. "Tek parça gibi görünüyor. Peki ya sen? Gördüğüm kadarıyla savaş yaraları koleksiyonuna yenilerini ekliyorsun." Göğsümde jilet gibi pençelerin gömleğimi delip etime saplandığı çizgileri gösteriyor.

"Muhtemelen yaşayacağım." *Woggha*'ya tekrar bakıyorum. Hâlâ seğiriyor. Ama ölü. Kesinlikle ölü. Tanrım, o canavarlardan birini Derinlerden bu kadar uzakta görmeyeli yıllar oldu! Mağara şeytanları mutlak karanlığı tercih eder. Renksiz, sarkık etli, çıkıntılı kemikleri ve gözlerin olması gereken yerlerde garip oyukları olan yaratıklar. Kardeşimi ayaklarını bulması için bırakarak

ölü yaratığa yaklaşıp onu inceliyorum. Dudakları vahşi, jilet gibi keskin dişlerle dolu sürekli bir sırtışla geriye doğru bükülmüş. En kötü kâbuslarımdan fırlamış bir canavar.

Ağzının etrafındaki yeşil köpük kurur ve gri, tüysüz derisini lekeler. Bu hiç doğal görünmüyor.

Sul yanımda beliriyor ve bir ayağıyla canavarı dürtüyor. "Ugh." Titriyor. "Böyle bir adam kibar bir toplumda yüzünü göstermemesi gerektiğini gerçekten daha iyi bilmeli."

Mağara şeytanları her zaman tehlikelidir. Derinlere inen avcılar onlara karşı dikkatli olmalıdır. Ama bu seferki farklıydı. Vahşiydi. Sanki tüm mantığını kaybetmiş gibiydi. Omzunda, kalçasında ve sırtında çok sayıda yara vardı ve ayaklarından biri Lur'un sopasının darbesiyle ezilmişti. Ama hiç yavaşlamadı. Sanki acıyı umursamıyormuş gibi davranıyordu.

Çömelip kokluyorum. Midem tiksintiyle altüst oluyor. Şeytanın derisine ekşi bir koku yapışmış. Çürük gibi.

"O şeyin sırtına yapıştığında burnunu yeterince iyi çekmedin mi?" Sul soruyor.

"Bu herhangi bir şeytan değildi." Dönüp kardeşimin bakışlarıyla buluştum. "Bu yaratık deliydi."

Sul'un zırh gibi giydiği belli belirsiz alaycı ifade bocalıyor. "Doğru olduğunu mu düşünüyorsun? Söylentiler?"

"Bunlar söylenti değil." Ayağa kalkıp bir adım geri çekiliyorum ve o yıkık dökük hulk'a bakıyorum. "Söylenti olamayacak kadar çoklar."

Sözlerimi ölü canavarın üzerinde havada asılı bırakarak Hael ve Lur'un Grir'in ayağa kalkmasına yardım ettiği yere doğru ilerliyorum. Biraz yıpranmış görünüyor ama taştan derisi onu şeytanın pençelerine karşı biraz korumuş. Hael destek için omzunu onun kolunun altına sokuyor. Kadın

devasa cüssesiyle cüceleşmiş gibi görünüyor ama hiç zorlanmadan hareket ediyor.

"İyi misin, Grir?" diye sordum.

"Daha kötülerini de gördüm," diye homurdanıyor. "Keşke eğlencemizi bozmasaydınız kralım. O çirkin posttan bir parça istiyordum."

Gülümsüyorum ve Lur'a dönüyorum. "Omzun nasıl?"

"Sadece bir çizik," diye dişlerinin arasından cesurca cevap veriyor.

"Güzel. O zaman senin için bir görevim var. Köy halkından bazılarına *woggha*'yı yüklet ve Mythanar'a geri götürmelerini söyle. Madam Ar'ın bakmasını istiyorum."

Lur yüzünü tiksintiyle buruşturuyor ama yarım bir selam veriyor ve yıkık *wurtguth*'tan köye doğru hızla ilerliyor. Onun arkasından mağaranın duvarlarına inşa edilmiş mağara evlerine bakıyorum. Cesur bir çiftçi çocuğu Mythanar'a kadar koşup yardım dilemeyi başarana kadar en az on iki kişi mağara şeytanı tarafından katledilmişti. Muhtemelen biz buraya geri dönüp canavara son verene kadar daha fazlası ölmüştü. Peki ben Mifatları almadan önce kaç kişi daha aynı kaderi paylaşacak? O korkunç Büyücü Wistari ve kardeşleri, Yeraltı Âleminin kalbinde uyanan kötülükle savaşmak için garip büyülerini kullanmadan önce?

Sonunda, güçleri yeterli olacak mı? Yoksa artık çok mu geç?

"Geliyor musun, Vor?" Sul'un sesi beni hayallerimden çekip alıyor. Tarlanın karşısında duruyor, morleth'imizin dizginlerini tutuyor.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Geliyorum."

Prens Ruvaen'in Ilsevel'in krallıktaki yolculuğundan haberdar olup onu öldürmek için yola çıkıp çıkmadığını ya da kız kardeşimin yanlış zamanda yanlış yerde olup olmadığını kimse bilmiyor. Bunun pek önemi yok. Pusu hızlı ve acımasızdı. Kız kardeşimin muhafızlarından sadece biri canlı dönebildi. Ruvaen katliam haberini babama ulaştırması için onu serbest bıraktı.

Hepsinin katledildiğini söyledi. Acımasızca. Merhametsizce.

Theodore bana her şeyi anlatıyor, Ettrian Dağları'ndan aşağı inerken hatırlayabildiği her kanlı ayrıntıyı anlatıyor, aynı yolculuğu son kez yaptığımızdan çok daha büyük bir muhafız birliği tarafından kuşatılmış olarak. Kardeşimin anlattıklarını dinlemeye dayanamıyorum. Arada sırada acı dolu bir sisin içinden çıkıp zihnimi odaklanmaya, bana söylenenleri anlamaya ve kabul etmeye zorluyorum. Ama bu çok fazla ve tekrar batıyorum.

*Kız
kardeşleri
m.*

Ilsevel.

Aurae.

Gözümün önünde beliriyorlar, iki solgun hayalet. Onları bir masada oturmuş, yemek yerken görüyorum. Gülüyorlar. Konuşuyorlar. İlk savaş çığlıkları duyulduğunda yaşadıkları panik dalgasını hissediyorum. Pencereye doğru koşuşlarını, perdeleri çekişlerini, bakışlarını, artan dehşetle nabızlarının atışını izliyorum. Ilsevel Aurae'nin elini tutuyor ve umutsuzca koşuyorlar. Benim

Etraflarındaki hava ölüm çığlıkları ve ete saplanan bıçakların kalın sesiyle patlarken kalpleri onlarınkiyle çılgınca atıyor.

Durduklarını görüyorum. Önlerinde bir gölge var.

Kocaman. Yüzsüz. Ilsevel kendini Aurae'nin önüne atıyor, canlı bir kalkan.

Gölge üzerlerine doğru geliyor, şeytani boynuzları yanan binaların ışığında parlıyor. Çentikli bir kılıç yükseliyor, savrulurken bile alevler içinde patlıyor.

Hıçkırıklara boğuluyorum. Ama görüntü durmuyor. Ve bittiğinde, tekrar oynuyor. Ve tekrar. Ve tekrar. Bunun bir rüya mı yoksa gerçeğin bir anlık görüntüsü mü ya da ikisinin tuhaf bir kombinasyonu mu olduğunu bilmiyorum. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Görüntü, kaçamadığım kendi kişisel cehennemim haline geldi. Ya da belki de kaçmak istemiyorum. Bu dehşet benim sığınağım, zalim ve boş bir dünyayla yüzleşmeden yaşayabileceğim karanlık evim haline geldi.

Araba durmak için yalpalıyor. Gözlerimi açıyorum, titriyorum, tenim terden kayganlaşıyor. Ve anlıyorum ki tanrılar canımı almayı uygun görmemişler. Henüz değil. Sadece kendilerinin bildiği nedenlerden dolayı beni bu soğuk varoluşta bıraktılar.

"Haydi, Faraine." Theodore'nin sesi kafamdaki bulutları dağıtarak halsiz bakışlarımı ona doğru çekiyor. Çoktan arabadan inmiş ve bana doğru bakıyor. Yüzündeki gülümseme beklenmedik derecede sıcak. "Artık buradayız. Evimizdeyiz." Elini uzatıyor.

Tereddüt ediyorum. Bir yanımdirenmek istiyor, bu karanlık iç mekanda kıvrılıp kalmak ve hayaletlerimden başka kimseyle arkadaşlık etmemek. Ilsevel'in yüzünü aklıma getirerek gözlerimi kapatıyorum. Onun cesur, sert, kararlı yüzünü. Temelleri yıkılmış bir harabe gibi kendi içime çökmemi ister miydi? Hayır. Beni güçlü olmaya teşvik ederdi.

"Olgun olan sensin, Fairie. Hatırladın mı?" derdi. "O yüzden başını dik tut ve prenses ol. Devam et!"

Titreyen bir nefes çekiyorum. Sonra, bedenimin içi boşalmış, uzuvlarım uyuşmuş ve işe yaramaz gibi hissetsem de Theodore'nin eldivenli elini tutuyorum. Beni arabadan indirirken şaşırtıcı derecede nazık davranıyor. Ayağım kutu basamağını kaçırdığında neredeyse düşüyordum ama dirseğimi tutuşu beni destekliyor ve kendimi dik tutmayı başarıyorum.

Beldroth'un yüksek ve soğuk duvarlarını seyrederek etrafıma bakıyorum. *Evim*, demişti Theodore. Sanki kız kardeşlerim gittiğine göre bu taş hapishane evim olabilirmiş gibi.

Biri konuşuyor. Theodore cevap veriyor ama kelimeleri ayırt edemeyecek kadar uyuşmuş durumdayım. Kardeşim beni giriş merdivenine doğru çeviriyor. Annem ve babam yukarıdaki kapı aralığında duruyorlar. Babamın tek gözü bana bakarken dar ve sert. Annemin yüzü bir maske. Kimse onun en küçük iki çocuğunu kaybettiğini bilemezdi. Tanrı vergisi elimi uzattığımda onu hiçbir yerde bulamıyorum. Kendi içine çok derin bir şekilde çekilmiş.

Theodore'nin dirseğine ısrarla bastırması üzerine sendeleyerek merdivenleri çıkmayı başarıyorum ve reverans yapıyorum. Yarım an için bir daha ayağa kalkamayacağımdan, bacaklarımın altımda kalacağından korkuyorum. Bir şekilde güç buluyorum ve kendimi bir kez daha yukarı çekiyorum.

Babamın gözleri yüzümden vücuduma kadar üzerimde geziniyor. Anneme dönüyor. "Tamamen kemik ve gölgelerden oluşuyor. Gerçek bir iskelet!"

Anne yatıştırıcı bir gülümseme sunuyor. "Bırakın Büyücü Klaern işini yapsın. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacaktır."

"Yapmasa iyi olur. Ve sen, karıcığım, onu bekleyen şeylere hazır olduğundan emin olsan iyi olur."

Başım dönüyor. Gölgeler kenarlardan yaklaşıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve göz kapaklarım tekrar yükseldiğinde babam çoktan gitmiş, tek kelime etmeden ortadan kaybolmuş oluyor. Annemin bulanık yüz hatları tekrar netleşiyor. Bana bakıyor

Gözleri keskin ve eleştirel. Sonunda bakışları yüzüme dönüyor ve hafif, uzun bir iç çekiyor. "Evet, Faraine. Sonunda sen olacaksın. Tanrıların yolları bazen ne kadar garip oluyor." Bununla birlikte dönüp içeri giriyor ve omzunun üzerinden kısa bir "Takip et!" işareti yapıyor.

İtaat etmekten başka seçeneğim yok. Kendimi annemin bekleyen kadınlarıyla çevrili bulduğumda başım zonkluyor ve midem bulantıyla çalkalanıyor. Sayılarının çokluğu sisi delip geçmeye ve beni endişeden hançerlemeye yetiyor. Eteğimin kıvrımlarını iki elimle sıkıca kavrayarak çenemi tutuyorum ve kraliçenin peşinden hızla aralarından geçiyorum. Annem beni özel giyinme odasına götürüyor. Uzun bir ayna mekâna hükmediyor, camı o kadar kusursuz bir berraklıkta ki, herhangi bir sayıda büyüyle bağlanmış olmalı.

Büyücü Klaern aynanın önünde duruyor, başı kolunun üzerinde duran açık bir büyü kitabına eğilmiş. Babamın hizmetindeki genç Miphate'lerden biri olmasına rağmen saçlarının şakaklarına şimdiden epeyce ak düşmüş. Yüzünün alt yarısını keskin açılarla şekillendiren sık kesilmiş sakalıyla ciddi ve sert biri. Gözleri küçük ve derin, ama rengi şaşırtıcı derecede parlak bir mavi, neredeyse hipnotik bir yoğunlukla insanın dikkatini çekiyor.

Odaya sokulurken o gözler benimkilere kilitlendi. Ruhu öyle bir güçle çarpıyor ki, dönüp çılgılık atarak kaçmak istiyorum.

"İşte geldi," diyor annem, kenara çekilip bana doğru bakmadan başını sallayarak. Ağzında acımasız bir çizgi var. "Korkarım durum tahmin ettiğimizden de kötü."

Büyücü Klaern yaklaşıyor, yavaşça etrafımda dönüyor. Geri çekilmemek için savaşıyorum. Bu adam midemi düğümleyen hastalıklı bir aura yayıyor. Sonunda incelemesini bitiriyor ve doğrudan bana bakıyor. Dudakları kıvrılıyor. "Yeteneklerime layık bir büyü başarısı olacak."

Omurgamdan aşığı bir ürperti akıyor. "Neler oluyor?" Kraliçeye dönüyorum, tırnaklarına bakıyor ve onları boş boş kolunda parlatıyor. "Anne, lütfen. Bana neler olduğunu anlat."

Gözleri ağır ağır kapanıyor ve inatla donuklaşıyor. "Gölge Kral'ın gelini olarak kız kardeşinin yerini alacaksın."

Kelimeler kulaklarıma demir bir kapıya çarpan taşlar gibi çarpıyor, kenardan bakarken çınıyor, nüfuz edemiyor. Birkaç dakika boyunca bu çınlamadan başka bir şey duyamıyorum, kemiklerimdeki o donuk titreşimden başka bir şey hissedemiyorum. Sonra bir anda anlıyorum.

"Ciddi olamazsın."

"Gerçekten de yapabilirim." Annem odanın diğer ucuna geçip aynanın yanındaki döşemeli sandalyeye oturdu. "Kız kardeşlerinin ikisi de öldü. İlsevel gelin olarak rolünü yerine getiremez ve Aurae de onun yerine geçemez. Geriye sadece sen kalıyorsun, Cyhorn Hanesi'nin son kan prensesi olarak bu görevi yerine getirmeye uygunsun."

"Kız kardeşini çene çevresinde tercih ediyor." Büyücü Klaern sanki söylenenleri dinlememiş, kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibi aniden konuşuyor. "Oradan başlayacağım ve ilerledikçe benzerlikleri ortaya çıkaracağım."

Bakışlarım ondan anneme ve tekrar anneme dönüyor. Nefes alma yetimi kaybetmiş gibiyim. Sonra büyük bir solukla bir adım geriye sıçırıyorum. "Anne, hayır!"

Başını bir tarafa doğru eğiyor. "Şimdi, şimdi, Faraine. Sorun çıkarmak istemezsin, değil mi?"

Dönüp kapıya doğru hamle yapıyorum. Annemin hanımları benim için çok hızlıydı. İkisi beni kollarımdan yakalayıp geri sürüklerken, üçüncüsü kapıyı çekip kapatıyor ve önünde duruyor. Kollarımı kurtararak odanın karşı tarafına sıçırıyorum, av köpekleri tarafından kısıtılmış bir geyik gibi titriyorum ama direnmeye kararlıyım. "Bana yanıldığımı söyle." Annemle yüzleştirdim, yumruklarım

düğümler. "Lütfen bana babamın Gölge Kral'ı kandırmayı planlamadığını söyle. Beni Ilsevel olarak yutturmak için."

"Hayır, aslında." Anne katlanmış ellerine bakıyor. "Gavaria ve Mythanar arasındaki evlilik anlaşması, Ilsevel Cyhorn'un Kral Vor ile evleneceğini ve böylece ittifakın mühürleneceğini belirtiyor. İkame için herhangi bir uyarı yok."

İfadesi sakın, ama bir an için ondan gelen gerçek bir duygu parıltısı hissediyorum. Ete batan bir iğne gibi keskin ve hızlı: *utanç*. Bir sonraki an kayboluyor, geride donuk bir zonklamadan başka bir şey bırakmıyor.

Ona boş boş bakıyorum. "O zaman ... o zaman ...?" Sözümü bitirecek kelimeleri bulamıyorum. Bakışlarım yine büyü kitabını inceleyen Büyücü Klaern'e kayıyor. Bir sayfa çeviriyor, kaşları çatılmış. Başımı yavaşça sallıyorum. "Ilsevel *öldü*. Vor'la evlenemez."

"Orijinal Ilsevel değil, hayır. Ancak Temyizi İntifa Yasası, ölü çocuğun adını yaşayan çocuğun başına geçirmemize izin veriyor. Böylece, yaşayan çocuk, yasa gereği, aslında ölü çocuk *haline gelir*."

O kadar yumuşak söylüyor ki. Sanki en basit, en doğal şeymiş gibi.

"Bu delilik." Başımı sallıyorum. "Kral Vor'a Ilsevel'in ... neler olduğunu açıkça bildirmek elbette daha iyi olur."

"Ve tüm ittifakın bozulmasına izin verme riskini mi alayım?" Kraliçe kaşlarını kaldırdı. Başka bir şey söylemeden, bana doğru bir adım atan Klaern'e işaret ediyor.

"Hayır, bekle!" Kelimeler kalınlaşmış boğazımda acı içinde sürünüyor. Onları birbiri ardına zorla çıkarıyorum. "Ilsevel'in yerini almaya hazırım. Ama bir taklitçi olarak değil. Bırakın kendim olarak gideyim. Vor anlayacaktır."

Anne sabırlı bir iç çekiş yapar. "Bunun için artık çok geç, çocuğum. İttifak imzalandı ve her şey kız kardeşinizin adı üzerine kuruldu. Fae'ler okuma yazma bilmeyebilir, ama onlar

yazılı kelime. Bu onlar için bir büyü gibi. Eğer bunu bozarsak, yerine başka bir şey teklif edilse bile, sonuçları felaket olur. Hayır, hayır. Temyiz Yasası yürürlüğe girmeli. İttifakı harfiyen yerine getirmeliyiz. Yani kız kardeşinin yerini almalısın, yeni bir gelin olarak değil, gelin olarak. Onun adını alacaksın ve Büyücü Klaern'in yardımıyla onun yüzünü de alacaksın."

Umutsuzluk etrafımı sarıyor, uzuvlarımı, ruhumu, irademi bağlıyor. "Bunu yapmayacağım. Vor'a kim olduğumu söyleyeceğim. Bana ne büyüler yaptığın umurunda değil. Gerçeği görmesini sağlayacağım."

Annemin gözleri parlıyor. "Bunu yaparsan *her şeyi* riske atarsın." Ayağa kalkıp bana yaklaşıyor, adımları yavaş ve ölçülü ama ifadesi vahşi. "Küçük beyinli, küçülen yaratık. Burada neyin tehlikede olduğu hakkında hiçbir fikrin yok! Babanın Gavaria'yı kurtarmak için ne kadar çaresiz olduğunu bilmiyorsun. O üç kez lanetlenmiş fae'ler kız kardeşlerini katlettiklerinde mümkün olduğunu düşündüğümüzden çok daha derinlere nüfuz ettiler. Ve engel tanımadan katletmeye devam edecekler. Durdurulmazlarsa bu diyarı, tüm dünyayı yerle bir edecekler. Buraya. Şimdi. Ama Larongar'ın onları tek başına durduracak gücü yok. Gölge Kral olmadan olmaz. Onun takviyesi olmadan olmaz."

Yüzümü siper gibi kavırıyor ve beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Bu kaybı yaşayan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Acı çeken tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Gerçekte kim olduğunu asla bilemeyecek yabancılar uğruna her şeyini, *her şeyini* vermesi istenen tek kişi sen misin sanıyorsun? Tekrar düşün, kızım."

Onun kontrolsüz öfkesinin dalgası üzerime çöküyor. Annemin duygularını hiç bu kadar net hissetmemiştim. O her zaman sakin ve kontrollüdür. Ama o anda, içindeki her şey bana bir savaş çekici gibi çarptı. Eğer bana bu kadar sıkı tutunmasaydı, ayaklarının dibinde titreyen bir kemik yığını halinde yuvarlanıp gidecektim.

Sonra göz kırpmıyor. Ve gitti. Ruhun tüm o güçlü kuvveti bir kez daha kontrol altına alınmış. Bırakır ve yavaşça ellerini siler. "Ne olduğunu hatırlayacaksın: tacın bir hizmetkârı. Ne yapılması gerektiğini bildikleri için üstlerine güveneceksin ve hizmet etmeye çağrıldığında, hizmet edeceksin. İsteyerek. Sevinçle. Yaptığınız her şeyi Gavaria'nın ve başarısız olursanız kız kardeşlerinle aynı kaderi paylaşacak olanların iyiliği için yaptığınızı bilerek."

Parmağını çenemin altına koyuyor ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırıyor. "Zor olduğunu biliyorum. Bizimkiler göreve adanmış hayatlar. Senin hayatın babanın hizmetine adanmış. O, Temyiz Yasası'nın yürürlüğe girmesini emretti. Yani kız kardeşinin adını alacaksın. Kız kardeşinin yüzünü alacaksın. Kız kardeşin olacaksın ve onunla evleneceksin. Kocan gerçeği öğrenmeden önce evliliğin mümkün olduğunca çabuk tamamlandığını göreceksin. Sonra ..." Uzun bir nefes alır ve yavaşça bırakır. "Sonra, tepkisi ne olursa olsun, başını eğecek ve kabul edeceksin. Eğer şanslıysanız, sizi anlayacaktır. Şanslı değilseniz, en azından her şeyi ülkenizin hizmetinde yaptığınızı bileceksiniz."

Onun dokunuşundan kaçıyorum. Başka seçeneğim olmadığını biliyorum. Hiçbir seçeneğim yok. Reddetmek felaket ve sürgün demek. Muhtemelen ölüm bile. Babam beni kraliyete ihanet eden biri olarak ilan ederse, kendimi savunmak için ne söyleyebilirim ki? Gözlerimi kapattığımda, dağlardaki o küçük yanmış köyü tekrar görüyorum. Alev alev yanan kılıçları ve kana susamış güzel yüzleriyle korkunç tek boynuzlu at binicilerini yeniden görüyorum. Birbirlerine sarılmış, çok korkmuş, çok çaresiz kız kardeşlerimin hayali görüntülerini görüyorum.

Gavaria, Prens Ruvaen ve onun amansız fethi karşısında daha fazla dayanamaz.

Hiçbir şey söylemedim, hiçbir karar vermedim. Ama gözlerimi tekrar açtığımda kendimi aynanın önünde küçük bir sandalyede otururken buluyorum. Büyücü Klaern ayakta duruyor.

Yanımda, camdaki yansımamı sanki hafif ilginç bir duvar halısı ya da işlenmiş bir deri parçasıymışım gibi inceliyor. Yanağımı çimdikliyor, bir tutam saçımı parmaklarının arasından geçiriyor ve homurdanıyor. "Bu biraz zaman alacak."

"İstediğin kadar zamanın var sevgili büyücü," diye yanıtlıyor Anne. "Ama acele et."

Homurdanıyor. Sonra büyü kitabını açıp eski, tuhaf bir dilde yüksek sesle okuyor. Kelimeler ağzından dökülüyor ve tenime yapışıyor gibi görünüyor, karanlık, ıslak ve iğrenç. Yavaşça etrafımda dönüyor ve arada bir parmağını mürekkep kabına daldırıp doğrudan yüzüme garip işaretler çizmek için duraklıyor.

Cama bakıyorum. Yavaşça, o kadar yavaş ki ne olduğunu göremiyorum, yüz hatlarım eriyip gidiyor, yerini başka bir yüz alıyor. Tanıdığım biri değil, en azından henüz değil. Ama kesinlikle tanıdık ve her geçen an daha da tanıdık hale gelen bir yüz.

Gözyaşlarım kabarıyor ve yanaklarıma dökülüyor. Ne yapıyorum ben? Ilsevel'e ihanet ediyorum. Vor'a ihanet ediyorum. Bu gerçek olamaz. Theodre'nin ifşasının yarattığı şokun getirdiği bir kabus olmalı. Uyanmalıyım, uyanmalıyım!

Ama uyanamıyorum. Çünkü bu kabus yaşıyor, gerçek.

İstesem de istemesem de Gölge Kral'ın gelini olmak zorundayım.

Şifacımız Madam Ar tuhaf bir kadın. Omuzlarımda taşıdığım mağara şeytanının bezle sarılmış bedeniyle revirine girdiğimde, küçük bir sevinç çılgılığı atıyor ve bana ulaşmak için neredeyse kendinden geçiyor.

"Şuraya bırak!" diye bağıyor, bir kolunu dikkatsizce sallayarak çalışma masalarından birini temizliyor. Yükümü ağır bir *gümbürtüyle* bıraktığımda "Dikkatli ol!" diye nitelendiriyor.

"Çoktan öldü, *uggrha*." Geri adım atıyorum ve omuzlarımı yuvarlıyorum. Mağara şeytanları ağır piçler. "Biraz kaba muameleye aldiracağını sanmıyorum."

Madam Ar beni duymuyor. Çoktan masanın etrafında dönmeye başlamış, iğrenç kafayı ortaya çıkarmak için örtüyü geri çekiyordu. "Yıllardır bunlardan birine sahip olmak istiyordum! Ah, gördün mü? *Hunag* kaplamasının çok güzel bir örneği, bu da bana bunun türün bir erkeği olduğunu söylüyor. *Gulg* çoktan katılaşmaya başladı. Onu bana bu kadar çabuk getirmen iyi oldu. Oh, Vor." Bezi biraz daha geriye sıyrarak derisini kaplayan çeşitli yaraları ortaya çıkarıyor. "Onu böyle dilim dilim kesmek zorunda mıydın?"

Ar, yakın ailem dışında bana ilk adımla hitap etmekte ısrar eden tek kişi. Benim için fark etmez. Doğum günümde zavallı acı çeken annemin beni doğurmasına yardım ettiğimde gördüğüm ilk yüz onun yüzüydü.

Doğum. O anı şahsen hatırlamıyor olsam da, belli bir aşinalık kazanmaya hakkı olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Beni canlı canlı yemeye çalışıyordu," diye teklif ediyorum. Bana attığı bakış, bunun birasıdır duyduğu en zayıf bahane olduğunu açıkça ortaya koyuyor. "Gerçekten Madam Ar, hiç böyle bir durumda bir mağara şeytanı görmemiştim. Korku ya da acı hissetmekten aciz görünüyordu. Bana nedenini söyleyebilir misiniz?"

"Biraz zaman ve biraz dağınıklıkla bazı teoriler üretebilirim," diye cevap veriyor ve sonra kapıya dönüyor. Hael daha şimdi Grir'in odaya girmesine yardım ediyor, Lur da arkalarından geliyor. Şifacımızın yüzü çöküyor. "Sanırım önce tüm bunları düzeltmemi istiyorsunuz?"

"Eğer çok nazik olursan, *uggrha*. Fırsatınız olduğunda ben de birkaç dikiş atabilirim."

Göğsümdeki kesikleri inceliyor ve derin bir iç çekiyor. Tüm Mythanar'daki açık ara en yetenekli şifacı olmasına rağmen, zamanını tuhaf deneylerine ayırmayı tercih ediyor. Çoğunlukla onu kendi haline bırakmak en iyisi. Yine de Grir ve Lur'a duvarın yanında oturmalarını işaret ediyor ve merhemlerini toplamak için işe koyuluyor.

Daha hafif yaralarım olduğu için Ar'ın çalışma alanından revirin arka tarafına, hasta yataklarının olduğu yere geçiyorum. Şu anda çoğu boş ama pencereye en yakın yatakta bir figür oturuyor. Boş boş bir topu fırlatıyor, tavandaki sarkıtların arasından yukarı gönderiyor ve düşerken tek eliyle yakalıyor.

"Pekala, Yok. Kolun daha iyi görünüyor."

Genç arkadaşım sesimi duyunca döndü. Yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Vor! Yani, Majesteleri! Çok daha iyiyim, gördünüz mü?" Oturup cübbesinin kolunu indiriyor. Kasın üzerinde düzgün bir dikiş sırası var. Etrafındaki deri hâlâ koyu renkte.

"Acı verici görünüyor," diyorum yatağının kenarına oturarak.

"O kadar da kötü değil. Madam Ar başlangıçta zehrin yayılmasını durdurmak için tüm kolu kesmek zorunda kalacağını düşündü ama sonunda hepsini temizlemeyi başardı. Artık her geçen gün daha da güçleniyorum. Gördün mü? Egzersiz yapıyorum." Topunu tekrar fırlatıyor, belli ki el becerisiyle gurur duyuyor, ancak bu yeterince basit bir manevra. Bana çevirdiği gülümseme bulaşıcı. Ben de sırtımdan kendimi alamıyorum.

"Bana iyi göründü. Göz açıp kapayınca kadar antrenman sahasına dönmüş olacaksın."

"Umarım sizinle gelebilecek kadar iyi olurum Majesteleri. Yani gelininizi almaya gittiğinizde."

Kelimeleri gelişigüzel söylüyor, içimdeki ani sıkışma hissinden habersiz. İlsevel'i düşünmeyeli birkaç gün oldu. Mythanar'a döndüğümde, krallığın ihtiyaçları beni ıslıl ıslıl gözlerimi açtığım andan, *loşlukta* tamamen bitkin bir halde yatağıma düşene kadar meşgul etti. Ve bu, yakınlardaki bir köyde kuduz bir mağara şeytanının olduğu haberi gelmeden önceydi.

Şimdi Yok'un masum yorumu aklıma her şeyi getirdi. İlsevel. Kalp orucu. Günlerin geçişi ve onun gelişi için geri sayım. İnsanların dünyasında zaman, Yeraltı Âlemi'nde olduğu gibi aynı hızda akıyor. Bildiğim kadarıyla, Kızlık Yolculuğu çoktan tamamlandı ve şimdi bana doğru yola çıkmış bile olabilir.

Yok'a "Zamanı geldiğinde göreceğiz," diyorum ve omzunu hızlıca sıkıyorum. "Bu arada sen de iyileşmene odaklan, anlaştık mı?"

Yalvarışları ve vaatleri hâlâ dudaklarından dökülen çocuğu bırakıp revirin önüne dönüyorum. Orada Madam Ar, Grir ve Lur'a pansuman yaparken sıramı bekliyorum. İkisi de önce krala bakılması gerektiğini söyleyerek itiraz etmeye çalıştılar ama ben bu saçmalığa hemen bir son verdim. Sanki ben onların açtığı yaralara kıyasla küçük bir sıyrıkla başa çıkamazmışım gibi! Sıra bana geldiğinde

Sonunda Madam Ar etleri birbirine bağlamak için kalın, yapışkan bir madde sürüyor ve en az üç gün boyunca yıkanmaması konusunda sert uyarılarda bulunuyor. Kabul ediyorum ve sertleştikten sonra başıma bir gömlek geçirip kendi odama doğru yola çıkıyorum. Sıcak bir yemeğe, yumuşak bir yastığa ve krallığının kaygılarıyla bir kez daha yüzleşmeden önce en azından birkaç kutsanmış unutulma saatine hazırım.

Revirden belki on adım atmıştım ki arkamdaki koridorda küçük bir ses yankılandı. "Majesteleri!"

Bir iç çekişi bastırarak dönüyorum. Üvey annemin özel personelinin mor ipeklerini giymiş bir çocuk aceleyle bana doğru geliyor ve eğilerek selam veriyor. "Majesteleri Kraliçe, en kısa zamanda kendisini beklemenizi rica etti."

Tanrılar. Şu anda üvey annemle uğraşmaktansa başka bir mağara şeytanıyla yüzleşmeyi tercih ederim. Ama onu görmezden gelemem. "Evet, çok iyi," diyorum ağır ağır. "Devam et."

Çocuk geldiği yoldan geri dönüyor ve ben de onun peşinden gidiyorum. Kraliçe Roh, sarayın batı kanadında bir dizi oda tutuyor. Babamın öldüğü gün resmi Kraliçe Dairesi'nden taşındı ama ben bir eş almadığım sürece kraliçe rolünü sürdürdü. Eninde sonunda Ilsevel'in onun sorumluluklarını devralması beklenecek ve umarım Roh, gelinim halkımızın yöntemlerini öğrenirken ona yardımcı olur. Buna güvenmiyorum.

Üvey annemi en sevdiği oturma odasında, bir su duvarının yanında buluyorum. Dikkatlice kanalize edilmiş damlacıklar akıntılar halinde duvardan aşağı süzülüyor, sonra odanın kenarı boyunca uzanan bir hendekte akıp gidiyor. Alçalan su, canlı siyah taş a yavaşça ayrıntılı ama doğal desenler oyuyor. Bazen, bir görüntünün şekillendiğini görebildiğimi düşünüyorum - vücudu karmaşık ve içinden çıkılmaz düğümlerle sarılmış, gözleri geniş ve dolu, sarmal büyük bir ejderha

öfkeli bir intikam. Ancak çoğu zaman, parıldayan gölgeler ve oluklardan oluşan bir soyutlamadan ibarettir.

Roh, hepsi de *hugagug* ipeğini ince, ısıltılı bir ipliğe dönüştürmek için harıl harıl çalışan bir grup sessiz kadının arasında oturuyor. Kraliçe hiçbir zaman boş durmayı sevmemiştir ama arkadaşları arasında örnek alınmasını beklediği istikrarlı üretkenlik alışkanlıklarını sürdürmektedir.

Çalışkan kadınların tam tersine, odanın en karanlık köşesinde iri yarı bir şekil oturuyor. Kim olduğunu hemen anlıyorum: Targ, Derin Karanlık'ın kendine özgü Rahibi. Üvey annemin en sevdiği kişilerden biri olan Targ, çoğunlukla çıplak ve örtünmek için hiçbir çaba sarf etmeyen yumrulu bir kaya gibi oturuyor. Son derece rahatsız edici.

Odaya girerken, "Selamlar üvey anne," diyorum.

Sertçe yukarı bakıyor. "Sus!" diye tıslıyor ve başını sallayarak Targ'ı işaret ediyor. Sonra işaret ederek öpülmesi için yanağını kaldırıyor. Bu yapmacık sevgi talebini hep merak etmişimdir ama yine de isteksizce selam veriyorum.

"Yaşlı Targ iyi mi?" Daha alçak bir sesle soruyorum.

"Elbette hayatım," diye yanıtlıyor Roh, hanımlarından birini koltuğundan kaldırıp yerine benim geçmemi işaret ederek. "Şu anda derin *bir* uykuda."

"Neden? *Grak-va* geçti ve biz de kutsal döngünün en yüksek noktasına doğru ilerliyoruz. Taşın yakınında bu kadar çok zaman geçirmesine gerek yok."

"*İhtiyaç mı?* İnançlı bir adam için ihtiyaç nedir ki?" Roh, *hugagug* liflerini taş iğine sarmaya devam ederken masumca göz kırpmıyor. "Derin Karanlık'ın gerçek bir adamı tüm zamanını *va*'da geçirmeyi tercih eder. Daha *dindar* olsaydınız anlardınız."

Daha fazla *trolde* demek istiyor. Roh, derin *va* durumuna girmemi engelleyen insan kanım için beni asla affetmeyecek. Ya da

Troldefolk'un gerçek bir kralı olamayacađını dűşünüyordu.

"Şey," diyorum, koltuđumda arkama yaslanarak, "sűrekli bir yumru gibi otursaydım bir krallıđı yűnetmek zor olurdu. Yine de yalan sűylemeyeceđim, bazen uzun ve gűzel bir uykuya dalmayı tercih ederim."

"*Va* durumu dinlendirici değildir," diye tersliyor Roh. "Yoğun bir zihin, beden ve ruh konsantrasyonu gerektirir. Yine, senin anlayabileceğin bir şey değil."

Bir i ekişı bastırıyorum. En iyisi bu kűçük dinleyiciyi bir an önce sonlandırmaktı, ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. "Anladığım kadarıyla beni gűrmek istemişsiniz."

Roh ipliđini eđiriyor, ađır iđin dűnűşűnű izliyor. "Sen yokken bir haberci geldi." Bana tekrar bakıyor, sűzlerinin etkisini izliyor. "Leydi Xag'dan."

Midem bulanıyor. Leydi Xag, Aradaki Kapi'ya en yakın kasaba olan Dugorim'in hanımefendisidir. Dűnyamıza gelen ve dűnyamızdan giden tűm mesajları iletmek onun sorumluluđundadır. Bana hangi mesajı ilettiđini sormadan biliyorum. Ama yine de kelimeleri duymam gerekiyor. "Devam et," diyorum.

"Gőrűnűşe gűre Prenses Ilsevel Cyhorn -ne isim ama!- Kızlık Yolculuđu'nu tamamlamış, her ne ise artık. Şu anda bile buraya dođru geliyor ve ű gűn sonra alacakaranlıkta Aradaki Kapi'ya ulaşıacak. Sanırım ű *insan* gűnű. Kral Larongar aranızda imzalanan anlaşıma uyarınca onu karşılamanızı rica ediyor."

Kan kulaklarıma hűcum ediyor, kafamın içinde yuvarlanıyor. *Ilsevel*. Açıkçası bir parçam bunun gerçekleşeceđini hiç dűşűnmemişti. Gerçekten dűşűnmemişti. Ama şimdi gerçekleşiyor. Gelinim yolda. Açık gűkyűzű dűnyasından benim gűlgeli diyarıma girmek için gűnderildi. Mythanar'ın karanlıđında, gűneş ışıđına hasret kalmış zayıf Yukarı Dűnya çiçeklerinden biri gibi solacak mı?

Kız kardeşine verdiđim sűzű tutabilecek miyim?

Lanet olsun. Bu dűşűnceyi dűşűnmemek için çok uđraşıyorum. Zaman geçtikçe ve dűđűn saatim yaklaştıkça, ona odaklanmalıyım.

benim gelinim olacak. Ilsevel. Sadece Ilsevel.

Ama tüm çabalarımın rağmen, Faraine'in görüntüsü tekrar aklıma geliyor. İtiraf etmekten nefret etsem de, onun yüzünün ayrıntılarını kız kardeşininkilerden çok daha net hatırlayabiliyorum. Gerçekten unutabilecek miyim?

"Haberciyi kabul odanıza yerleştirdim," diyor Roh, dikkatimi tekrar ona çekerek, "ve içecek servisi yapılmasını emrettim."

"Teşekkür ederim, üvey anne." Kalkmaya başladım. "Bunu söylemek için neden beni buraya getirme ihtiyacı duyduğunu anlamıyorum. Ben gidiyorum."

Gözleri parlıyor, iki *virmaer* bıçağı kadar hızlı. "Aptal olma. Seni buraya son bir kez mantıklı düşünmeni sağlamak için getirdim. Senin gibi katı yürekli biriyle çok az şey yapabileceğimi biliyorum. Babanın karısı olduğum için bana hep içerledin, bir anne ve bir büyük olarak sana sunabileceğim her şeyi kabul etmeyi reddettin. Ama bunu engellemek için elimden gelen her şeyi yaptığımı bilmeden gerçekleşmek üzere olanlara vicdanım el vermiyor."

"Neyi engellemek?"

"Şu yakışsız evliliğiniz tabii ki."

Koltuğumda öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım, parmaklarımı birbirine geçirdim. "Seni orada durdurmamaya izin ver. Konsey çoktan oy verdi. Aylar önce. Çoğunluk kararıyla bu hareket tarzına karar verdiler. Benim için ve Mythanar için. Tüm Yeraltı Diyarı için."

Roh iğ'ini aniden durdurur ve güçlü bir eliyle sıkıca kavrar. "Kral mısın, değil misin?"

Bu kadının beni kışkırtmasına izin veremem. "Endişen için teşekkür ederim üvey anne," diye cevap veriyorum, sesim düz, ifadem sakın. "Ama buna gerek yok. Benim yolum belli. Şimdi sizden ayrılıyorum."

Ayağa kalkıyorum ve o da başını geriye atıp gözlerini bana diyor. "Yolumuza kendimiz karar vermeyiz, üvey oğlum. Adımlarımızı yönlendirenler tanrılardır. Sen hangi tanrının rehberliğini arayacaksın?"

"Sanırım bunu tanrıların kendi aralarında çözmesine izin vereceğim."
Soğukça gülümsüyorum. "Bu arada ben de elimden gelenin en iyisini yapmaya devam edeceğim."

OceanofPDF.com

"Gözler için hiçbir şey yapamam. Büyüye meydan okuyorlar."

Büyücü Klaern'in sesi, camda yaptığı işi incelerken neredeyse huysuzlaşıyor. Kendi gözlerimin içine bakıyorum, uzun bir süre bakışlarını tutuyorum. Biri mavi. Biri altın. İkisinin de mavi olduğu bir zamanı hâlâ hayal meyal hatırlıyorum. Tanrı vergisi yeteneğim ortaya çıkmadan önce. Acı gelmeden önce.

En azından onlar benim. Bardaktaki yüzün geri kalanının aksine. Tam olarak Ilsevel'e ait olmayan bir yüz. Klaern birkaç saattir harıl harıl çalışıyor, orada burada durup kitabına yeni büyüler yazıyor, sonra da onları seslendiriyor. Çenesi neredeyse mükemmel; bu sert ve kararlı çizgiyi her yerde tanıyabilirim. Ağız şekli de neredeyse birebir, geniş, dolgun ve yay şeklinde. Ancak kulakları Ilsevel'inkinden biraz daha fazla dışarı çıkmış. Elmacık kemikleri de çok geniş, burun köprüsü çok uzun. Yine de sadece Ilsevel'i çok iyi tanıyan biri aradaki farkı anlayabilir.

Gözler ise... işte bu noktada illüzyon dağılıyor.

Annem arkamda duruyor, yansımada Klaern'in çalışmasını inceliyor. Kaşları gergin; ağzının etrafındaki çizgiler derin. "Sanırım yapacak bir şey yok." Bakışları benimkilerle buluşmak için hareket ediyor. "Peçeni çıkarmamaya dikkat etmelisin, Faraine. Zifaf için bile. Vor aldatmacayı fark ettiği anda, tüm cazibe eriyip gidecektir. Görmelisin

Evlilik o zamandan önce mühürlendi." Başını öne eğiyor, elleri omuzlarımı kavrayıp acıyla sıkarken ifadesi sertleşiyor. "Anlıyor musun?"

Titreyerek başımı salladım.

"*Anlıyor musun* dedim, Faraine."

"Anlıyorum."

"Eğer başaramazsan," diye acımasızca devam ediyor, "Vor seni pekâlâ öldürtebilir. Yaptığımız şey Gavarya yasalarına göre tamamen yasal olsa da troller aynı şekilde düşünmeyebilir. Birleşme tamamlanana kadar güvende değilsiniz."

Midem düğümleniyor. Camdaki yabancıнын yüzüne bakıyorum, sonra ellerime bakıyorum. Annemin sesi devam ediyor, Benefaction töreninin ardından Aradaki Kapı'ya yolculuğuma başlayacağımı bildiriyor. Ekibimde Büyücü Klaern, Theodore ve Babamın sarayından iki önemli kişi daha olacak.

"Ve tabii ki kız kardeşiniz de size eşlik edecek."

"Kız kardeşim mi?" Şaşırarak başımı kaldırdım.

Annenin yüzü serttir. Ağzını açıyor ama cevap veremediğinden arkasından başka bir ses konuşuyor: "Sanırım beni kastediyor."

Lyria kapı aralığına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, başını eğmiş, ağzı gülümsemeyle kıvrılmış. Ilsevel ya da Aurae kadar güzel değil ama hem büyüleyen hem de tedirgin eden tehlikeli bir kedigil niteliği var. Bana dar gözlerle bakıyor.

"Bu bir gelenek," diyor annem ve dikkatimi tekrar ona çekiyor. Sanki çürük bir koku alıyormuş gibi dudağı kıvrılıyor. "Bir gelin kendi kanından genç bir kadını, törene ve sonrasına tanıklık etmesi için damadın evine götürmelidir."

Tekrar Lyria'ya bakıyorum. Bir kez bile ondan açıkça kız kardeşim ya da herhangi bir akrabam olarak bahsedildiğini duymadım. Sadece gerçekten zor durumda olan annem bunu yapmaya ikna olabildi.

Lyria kapı direğini itip odaya giriyor. Kollarını kavuşturmuş, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, başını sallıyor ve düşünceli bir şekilde gıdıklıyor. Sonra büyücüye dönüyor. "Senin küçük büyün zayıf. Faraine'e iki kereden fazla bakan herkes onu hemen tanıyacaktır."

"Gölge Kral'ın prensesle kayda değer bir zaman geçirmedikğine şükrederim," diye tersliyor Klaern.

Lyria'nın ağzı çarpılır. "Bundan emin misin?" Anneme hitap ediyor. "Kralın elinde daha yetenekli bir sihirbaz yok mu? Yaşlı Wistari nerede?"

"Küstahlık!" Klaern kızgın bir terrier gibi kıllanıyor. İyi kesilmiş sakalları bile diken diken olmuş gibi. "Büyücü Wistari benim göz kamaştırma yeteneğime sahip değil. Ben bunu eşi benzeri olmayan bir sanat haline getirdim ve buna izin vermeyeceğim-"

Lyria uzun parmağını uzatıyor ve ustalıkla yanağıma bir şekil çiziyor. Isıran kıvılcımla nefesim kesiliyor ve sertçe geri çekiliyorum. Ama sonra aynaya dönüyorum. Yüzümün sağ tarafı değişmişti. "Oh," diye nefes alıyorum ve bir elimi kaldırarak sol tarafı kapatıyorum. Görünürde kalan şey bir an önce olduğundan çok daha fazla Ilsevel'e benziyor. Acı verici bir şekilde. Kalbim sıkışıyor.

"Ne?" Lyria arkamda durup camdaki bakışlarımla buluştu. "Ailede tek tanrı vergisi yeteneğin siz dördünüzde olduğunu mu sanıyordunuz?"

Klaern tıslıyor, dudakları hırıltıyla geriye çekiliyor ve anneme dönüyor. "Cadı büyüsü! Ekselansları, *Quinsatra'nın* armağanlarının benim huzurumda bu şekilde kötüye kullanılmasına izin vermeyeceksiniz, değil mi?"

Ancak anne, değişmiş yansımayı yakından inceler. İcini bir kızgınlık kaplar. Rakibinin kızının herhangi bir değerini kabul etmek istemiyor. Ama kaynakları boşa harcamaktan daha iyisini biliyor. "Gerisini sen halledebilir misin?" diye sorar.

"Ekselansları!" Klaern sıçııyor.

Lyria'nın gülümsemesi tereyağı kadar yumuşak. "Elbette. Hizmet etmek için her şeyi yaparım." "Yap o zaman."

Miphato'nun itirazlarına aldırmayan Lyria işe koyuldu. Etrafımda daireler çiziyor, derimde kısa süreliğine yanan küçük izler bırakıyor, sonra da kemiklerime kadar işliyor. Klaern'in sadece algıyı etkileyen büyüünün aksine, bu büyü gerçeklıği değiştiriyor. Garip, rahatsız edici ama tam olarak acı verici değil. Kıpırdamadan duruyorum, irkilmemeye çalışıyorum. Lyria'nın da bir armağan almış olabileceği ihtimalini hiç düşünmemiş olmam ne tuhaf. Babamızın adını taşımıyor olsa da, yine de bir kral kızı. Tanrılar meşruiyet gibi şeylere ne kadar önem verir ki zaten?

"şimdi," diyor Lyria, önümde durarak. "Son kısım her zaman en zor olanıdır. Gözlerini kapat."

İtaat ediyorum. Lyria bir elini başımın arkasına koyuyor. İki parmağını kapalı göz kapaklarıma sertçe bastırdağıında acı içinde haykırıyorum. Büyü iki uzun iğne gibi gözbebeklerimin tam ortasına, derinlere saplanıyor. Eğer başımı tutmasaydı, sarsılarak uzaklaşacaktım.

Acı kısa sürüyor ama garip his Lyria geri çekildikten sonra bile devam ediyor. "Bir baksana," diyor.

Gözyaşlarına ve acemiliğe karşı gözlerimi kırpıştırarak aynaya bakıyorum. Bir çift çikolata-kahverengi göz, Ilsevel'inkine o kadar benzeyen bir yüzden bana bakıyor ki kalbim duracak gibi oluyor. Daha fazla gözyaşı akıyor, bu sefer acıdan değil. Yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyorlar, onları uzaklaştırmak için harcadığım tüm çabalarla alay ediyorlar.

"Fena değil." Lyria'nın çalışmasını incelemek için eğildiğinde annemin sesi soğuk bir şekilde onaylıyor. Yanağımı, burnumu dürtüyor ve sonra iki parmağıyla göz kapaklarımı açıyor. "Daha iyisini bilmeseydim ..." Sözünü bitirmiyor ama sertçe yukarı bakıyor. "Tutacak mı?"

"yle olmalı." Lyria omuz silkiyor. "Ancak yüzünü yıkamamalı. Su, gözlerdeki rnleri hemen temizler ve geri kalanı bir ya da iki saatten fazla dayanmaz. Daha kalıcı bir şey yapılmasını istiyorsanız deneyebilirim. Sonunda taştan kr olma ihtimali yüksek ama-"

"Hayır!" Aceleyle söyledim.

Annem beni rahatlatırcasına, "Kesinlikle olmaz. Kr bir kızı Gölge Kral'a gnderemeyiz. Faraine her şey yoluna girene kadar sudan uzak durmalı. Çok zor olmasa gerek." Bununla birlikte geri adım atıyor ve çenesini yukarı kaldırıyor. "ok iyi. Anneni şimdi içeri gnderebilirsin."

Lyria hızlı bir reverans yaparak odadan çıkıyor ve giderken Büyücü Klaern'e son bir kez kendini beğenmiş bir bakış fırlatıyor. şaşkınlıkla göz kırıpıyorum ve annemin bakışlarını yakalamaya çalışıyorum. Bana doğrudan bakmıyor. Muhtemelen l kızının yüzünü görmek istemediği için.

"Anne," diye soruyorum usulca, "Fyndra'yı neden çağırdın?"

Annemin boğazı sanki kötü bir şey yutmaya çalışıyormuş gibi geriliyor. Ancak konuştuğunda sesi sakindi. "Bu babanın özel isteğiydi. O kadının sana baştan çıkarma sanatını öğretmesini istiyor. Düğün gecen için."

enem düştü. "Ne?"

Annem bana acı bir bakış fırlattı. "şu haline bak kızım! Kız kardeşinin güzel yüzüne rağmen, seni bekleyen şey için çok hazırlıksızsın. Ama hata yapma, bu evliliği garantiye *almalı*sın. Krallıklar yatak odasında yükselir ve düşer. Eğer kocanı memnun etmeyi başaramazsan, bu ittifakın bir an bile ayakta kalabileceğini düşünüyor musun?"

Haklı. Başımı eğiyorum, omuzlarım çöküyor. Olacaklara karşı hazırlıksızım, hem de çok hazırlıksızım. Erkeklerle neredeyse hiç deneyimim yok. Hayatım boyunca yaşadığım en şehvetli an, Vor'un son ayrılığımızda elimi tutup dudaklarını parmak eklemlerime bastırıldığı andı. O en ufak dokunuşta öyle bir his şoku yaşamıştım ki, doğrudan kalbimin en hızlı noktasına ulaşmış ve beni arzuyla titretmişti.

Bunun ötesinde mi? Ben tam bir acemiyim. Ama bir şekilde düğün gecesini ihanet etmeden ya da kendimi rezil etmeden atlatmalıyım.

"Anlıyorum anne," diyorum usulca.

Annem bir kez başını sallar. Sonra ağır eteklerinin hışırtısıyla kapıya yönelir. Yeterince hızlı değildir; Fyndra kapıda belirir. Güzelce gülümser ve kraliçesinin önünde derin bir saygıyla reverans yapar. İkisi arasında alev alev yanan düşmanlığı hissetmek için herhangi bir tanrı armağanına ihtiyacım yok. Annem bir bakış bile atmadan onun yanından geçip gidiyor.

Fyndra usulca kıkırdayarak bana döndü ve küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı. "Tanrı aşkına, neredeyse bir hayalet gördüğümü sandım!" Bir elini göğsüne götürüyor. "Kız kardeşine çok benziyorsun. Siz gerçekten Prenses Faraine misiniz?" Cevap beklemeden, hâlâ odanın köşesinde pusuya yatmış olan Büyücü Klaern'i el sallayarak uzaklaştırıyor. "Burada olmanıza gerek yok! Bir hanımefendinin en mahrem sırlarını dostlarıyla paylaşmanı istemem."

Klaern kibirli bir şekilde ayağa kalkıyor ve kaçışını gerçekleştiriyor, giderken bana nahoş bir bakış fırlatıyor. Gerçi bu bakışın bana değil de Lyria'nın rune-work'üne olduğundan şüpheleniyorum.

Oda temizlendikten sonra Fyndra yanıma bir sandalye çekip oturuyor ve eteklerini görkemli bir şekilde etrafına topluyor. "Şimdi, canım, baban

bana kutsal bir görev verdi. Seni ilk binişine hazırlamalıyım."

Fyndra'nın kahkahası çınlarken yüzüm ısınıyor. Hayatım boyunca bu kadınla neredeyse iki kelimeden fazla konuşmadım. Sarayda oynadığı rolü anlayacak yaşa geldiğimde, anneme ne kadar zarar verdiğini de anlayacak yaşa gelmiştim. Bir kız çocuğunun doğal sadakati, annemle babamın arasına girdiğini düşündüğüm bu kadına içlerimeme neden oldu. Daha sonra, Fyndra'nın bana ve kız kardeşlerime karşı olan hislerini kolayca anladım. Tatlı gülümsemeler ve iyi kalplilik gösterileri yapıyor ama ruhunu renklendiren kini görmek için tanrı vergisi bir yeteneğe ihtiyacım yok. Zehirli.

"Peki, nereden başlayalım?" Fyndra dolgun dudağına tatlı tatlı dokunarak şöyle diyor. "Başlangıç olarak, o güzel küçük kafana bunun hoş olmayacağını sokmalısın. Senin için değil. Yani, içinde barındırdığın tüm romantizm ve zevk fikirleri-ffffbt!" Parmaklarını şıklattı. "Defol! Şimdi söyle bana, temel şeylerin farkında mısın? Her şeyin mekaniğini yani?"

Sessizce başımı sallıyorum.

"En azından bu da bir şeydir. Ama size birkaç küçük sır vermeme izin verin."

Fyndra gelecek gecenin daha önce hiç duymadığım, her zamanki gibi korunaklı bazı yönlerini anlatmaya devam ediyor. Sözleri kulaklarımı tırmaladıkça yüzüm bir ısınıyor bir soğuyor, midem bulanıyor.

"Sonuçta her şey çok basit. Kocanız tatmin olmalı. Önemli olan tek şey bu. Onun için. Ve senin için. Ama -şimdi dinle çocuğum, bu çok önemli- kocan seni tatmin ettiğine inanırsa daha çok tatmin olacaktır. Erkek egosunun kırgınlığı böyledir. Bu yüzden size ne yaparsa yapsın, ne kadar acıtırsa acıtsın, eğleniyormuş gibi davranmalısınız. Anlıyor musunuz? Tamamlanana kadar

Onu her şeyin olduğuna inandırmak senin görevin, onun mutluluğu senin tek arzun. Ve bunu *doymak bilmez bir şekilde arzuluyorsun.*"

Harika bir gülümsemeyle tüm dişlerini gösteriyor, sonra yavaşça dudaklarını yalıyor. Bir elimi karnıma bastırarak arkamı döndüğümde Fyndra homurdanıyor. "Bu senin için çok mu fazla, narin yaratık? Hiçbirimiz narinliğimizi uzun süre koruyamayız. Sen kendininkinin tadını benimkinden çok daha uzun süre çıkardın. Ama ben hayatta kaldım ve sonunda geliştim. İyi dinlersen sen de başarabilirsin."

Oradan, yararlı bulabileceğim teknikleri canlı bir şekilde anlatıyor. Kalçalarımı nasıl iteceğimi, sırtımı nasıl kamburlaştıracağımı, acı iniltilerini nasıl zevk iniltilerine dönüştüreceğimi. Küçük bir kutu veriyor, kapağını açıyor ve bana yardımcı olabilecek bazı merhemleri gösteriyor.

"Çok fazla endişelenmemeliyim elbette," diye bitiriyor sözlerini. "Kralınız Vor'a iyice baktım. Böylesine muhteşem bir numunenin zamanında pek çok aşık edinmiş olduğuna şüphe yok. Deneyimlerini yatak odasına da taşıyacaktır. Bu da senin genç kızlık zihnini rahatlatacaktır!"

Belki de olmalı. Ama öyle değil. Dürüst olmak gerekirse, odadaki tek acemi olmadığımı bilmek beni daha mutlu ederdi, benden önce gelenlerle nasıl kıyaslandığımı merak ederek yaşamaktansa partnerimle *birlikte* bu tür yakınlıkları öğrenmeyi tercih ederdim. Ben de daha önce sevgili edinmiş olsaydım sorun olmazdı. Bu haliyle kendimi dezavantajlı hissetmekten nefret ediyorum.

Yüce Tanrılar, ben ne yapacağım? Fyndra'nın talimatı içimi güvenden çok korkuyla doldurdu. Benden beklenen her şeyi nasıl yerine getirebilirim? Hem de bir zamanlar yapabileceğimi düşündüğüm adamı kandırırken... hala yapabilmeyi dilerken...

"Fyndra'nın sesi düşüncelerimi yarıp geçerek beni şimdiki zamana geri çekiyor. "İnsanlar müzik aletleri gibidir. Müzik aynı olabilir ama onlara şarkı söyletme yöntemi benzersizdir. Kocanız utangaç ve çekingen bir gelini tercih ediyor olabilir. Hatta

korkmuş biri. Bu durumda geceniz çok daha kolay geçecek." Sonra gülüyor, gür saçlarını savuruyor. "Yüzündeki ifadeye bak! Kadınlarımızın işi çok zor. Sahip olduğumuz her şey için savaşmalıyız. Ve yatak odasındaki kavga hepsinden daha acıdır, çünkü bizi nasıl yaraladıklarını bilmelerine izin veremeyiz. Ama akıllı olursak, yetenekli olursak, çabuk öğrenirsek, hepimiz kendi başımıza kraliçe olabiliriz."

Acımasızlığı mide bulandırıcı. Fyndra'ya hiç bu kadar yakın olmamıştım ki onun hakkında bu kadar güçlü bir fikir edinebileyim. Her zaman kendinden çok emin görünürdü. Ancak şimdi, şu anda, bu güven kaplamasının ne kadar ince olduğunu ve altındaki kadının ne kadar savunmasız ve üzgün olduğunu anlıyorum.

Yüzümün kızarmasına ve yumruklarımı sıkmana yetecek birkaç tavsiye daha veriyor. Orada oturup bunları kabul etmekten, içime sindirmeye çalışmaktan başka bir şey yapamıyorum. Yakında onun tarif ettiği bu anlarla yüzleşeceğim. Neyle karşılaşacağımı bilmek en iyisi.

Sonunda Fyndra ayağa kalkıyor ve küçük bir reverans yapıyor. "Senin için Nornala'ya dua edeceğim. Ne de olsa krallığın kaderi senin ..." Bakışları kucağıma iniyor, sonra yavaşça tekrar yüzüme doğru yükseliyor. "... omuzlarına."

Bir sonraki an, o gitmişti. Odada yalnızım, aynada kız kardeşimin yüzüne bakıyorum.

Ilsevel.

Yapmak üzere olduğum şey için beni affeder miydi? Bunu yaptığım için bana teşekkür eder mi?

Oh, Ilsevel.

Kendi yanağımı okşuyorum. Aynada, elim kız kardeşimi okşuyor. Ama avucumun içinde dalgalanan Ilsevel'in duyguları değil. Sadece ben varım. Tek başıma. Kaybolmuş. Birdenbire umuttan yoksun bir dünyada sürükleniyorum.

Biri kapıyı çaldı. Elimi bırakıyorum, şaşırıyorum. O kadar çok gelip gidiyorlardı ki, hem erkekler hem de kadınlar, alçakgönüllülüğümü ya da

Yorgunluk. Neden şimdi biri kapıyı alma zahmetine girsin ki? "Girin," diyorum usulca.

Lyria içeri bakıyor. "Vakit geldi," diyor ve bakışlarını yakalamadan önce beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Larongar töreni gerçekleştirmek istiyor. Hazır mısın?"

Başımı yavaşça sallıyorum. "Bu Ap- Appela Yasası'nı hiç duymadım. -"

"İtiraz Edilebilir Menfaat?" Lyria tedarik ediyor. "Oh, bu eski bir şey- kesinlikle eskimiş! Kralların varislerinin kendi isimlerini taşımasını zorunlu tuttuğı bir ağı dayanıyor. En büyük oğulun, babasının yaşam gücünü ismi aracılığıyla taşımasıyla ilgili bir şey ya da buna benzer bir saçmalık. Bu nedenle, büyük oğul tahta *geçmeden* nce savaşta ya da hastalıkta kaybedilirse, daha genç bir erkek akrabaya kanunen onun adı verilebilir ve esasen o oğul olabilirdi."

"Ama bu burada hiç geçerli değıl! Ben ne bir oğlum ne de bir varisim."

Omuz silkiyor. "Sanırım böyle bir durum için yasal terim 'yeterince yakın'. Hadi o zaman. şu işi bitirelim."

Beni odadan çıkarıp dolambaçlı merdivenlerden aşağı indiriyor ve avluya çıkartıyor. Orada, Babam arkasında konseyi ve dirseğinde Büyücü Wistari ile duruyor. Bana bakıyor ve beni şaşırtacak şekilde yüzü ani bir acıyla buruşuyor. "Yaşadığım ve nefes aldığım gibi," diyor kalın bir sesle, "sen benim Ilsie'min ta kendisisin."

Başımı eğdim. Bir an için bu duygu sarsıntısının benim için olduğunu düşünecek kadar aptaldım. Ama hayır. Babam en sevdiği kızını kaybetmenin yasını tutuyor. Hepsi bu.

Hayırseverlik töreni yapılır. Her şey bulanık: bir rahip, bir leğen su, bir bıçak. Dokuz damla kan, üçü benim elimden, üçü de ailemin her birinden. Benim için derin bir monotonlukla söylenen bir yemini tekrar etmem isteniyor. Kan alnıma sürölüyor, sonra saf beyaz bir bezle siliniyor.

Her şey bittiğinde babam geri çekildi, gözlerimin içine sertçe baktı ve şöyle dedi: "Ilsevel Cyhorn, senden ne istendiğini anlıyor musun? Kraliyete ve ÷lkene karşı görevini yerine getirecek misin?"

"Yapacağım, kralım." Başımı eğerek reverans yapıyorum. Ancak ayağı kalkarken son bir kez daha denemekten kendimi alamıyorum. "Baba, lütfen. Ilsevel'in adını almam gerektiğini anlıyorum. Ama sana yalvarıyorum, beni bu yüzle gönderme. İzin verin Gölge Kral'a neler olduğunu açıklayayım. İzin ver-

"Sessizlik." Babam bana bir çeşit solucanmışım gibi bakıyor, sonra benden yanında duran Büyücü Klaern'e dönüyor. "Uyanık ol. Bu ittifakı tehlikeye atacak bir şey yapmamasına dikkat et."

Klaern başını sallıyor. Elimi tutup beni arabaya götüren o oluyor. Lyria zaten orada, beni bekliyor. Uzun eteklerimi arkamda toplamama yardım ediyor, sonra kendisi biniyor ve karşı sıraya oturuyor. Bir tarafa eğilip pencereden dışarı bakıyorum. Theodre ata binmiş, altın rengi giysileri ve uzun siyah çizmeleriyle göz kamaştırıyor. Büyücü Klaern sürücünün yanına binmek için tırmanıyor.

Gözlerimi merdivenin başında hareketsiz duran anne ve babama kaldırıyorum. Annem bakışlarımı ciddiyetle karşılıyor. Elimi ona doğru kaldırdığımda kısa bir baş selamı veriyor.

"Unutma," diye sesleniyor babam, "her şey sana bağlı kızım. Halkını kurtar. Bu ittifakı güvenli hale getir."

Sözleri henüz avlunun taşlarında çınlarken, sürücü atlarını harekete geçiriyor. Bir yalpalama ve gümbürtü ile araba harekete geçiyor ve Beldroth'u geride bırakarak kapının kemerinin altından geçiyoruz.

Mavnacımız gemiyi iskeleye doğru yönlendiriyor ve neredeyse hiç boşluk kalmayacak şekilde düzgünce yerleştiriyor. Hafifçe sallanan mavnadan daha sağlam bir zemine adım atıyoruz, dengemizi ayarlarken biraz sallanıyoruz.

Önümüzde Mythanar nehrinin beş fersah aşağısında yer alan Dugorim kasabası uzanıyor. Parıltının zirve ışıltısı altında parlıyor, dolambaçlı sokakları hayat ve ticaretle dolu. Dugorim halkı öncelikle madencilerdir, Eledria'nın fae lordları ve leydileri arasında çok değerli olan nadir *virmaer* cevherinin peşindeki avcılardır. Bu kasabanın hanımı Leydi Xag, fae açgözlülüğü sayesinde oldukça zenginleşmiştir.

Hanımfendinin kendisi iskelenin sonunda duruyor. Mükemmel yontulmuş yüz hatları, dolgun dudakları ve en zengin *hugagug* ipeğiyle neredeyse dikkatsizce giydirilmiş görkemli kıvrımlarıyla görülmeye değer bir manzara. Etraftaki herkesin üzerinde yükselen bu kadın, hayata getirilmiş şehvetli bir savaşçı melek gibi. Bembeyaz saçları, başının tepesinde sarmal bir taç şeklinde şekillendirilmiş ve ona daha da fazla yükseklik katıyor. Hael onun yanında oldukça minyon görünüyor.

Sul mavnadan iner ve sendeler. "Tanrılar beni cezalandırsın!" diye tıslıyor. "Ona geleceğimizi söylemedin, değil mi?"

Ona doğru bakıyorum, ağzım alaycı bir sırıtışla eğilmiş. "Seni dövmesinden mi yoksa öpmesinden mi daha çok korkuyorsun kardeşim?"

"Oh, ikincisi. Sonsuza kadar." Sul mavnaya geri tırmanacakmış gibi dönüyor ve kendini kaptanımla yüz yüze buluyor. "Ah! Hael, sevgilim. Bize bir iyilik yap ve o kadın bana elini sürmeden önce beni bu ıstıraptan kurtar, olur mu?"

Hael omuzlarıyla onu geçip iskeleye çıkıyor. Yok, biraz beceriksizce ve hâlâ yaralı kolunu tutarak peşinden koşuyor. "Leydi Xag'ın nesi var?" diye soruyor masumca.

"Hiçbir şey," diyorum. "Sadece Sul'a aşık olduğumu."

"Ama hepsi öyle değil mi?" Sul uzun uzun iç geçirir. "Korkarım böyle bir güzelliğin bedeli bu. Hanımlar kendilerine yardım edemezler."

"Yeter, Sul."

Onları rıhtımdan kıyıya doğru hızla götürürken Hael'e göz ucuyla bile bakmamaya özen gösteriyorum. Leydi Xag kaslı kollarını uzatıyor ve bana gülümsüyor. Bir sonraki an onun kucağına düşüyorum. Boyu benden bir kafa kadar uzun ve beni devasa göğsüne bastırıp ayaklarımı yerden kesiyor.

"Majesteleri!" diye haykırıyor, sesi ta yukarıdaki yüce kristallere kadar yükseliyor. "Mütevazı evime tekrar hoş geldiniz. Gelişiniz için hazırlanıyordum ve size kapıya kadar bizzat eşlik edeceğim."

"Oh, buna hiç gerek yok, Leydi Xag." Kendimi onun elinden kurtarmayı başarıyorum ve dengemi yeniden sağlamak için geri çekiliyorum. "Yolu biliyorum ve sizi günlük görevlerinizden alıkoymak istemem."

"Saçma! At sürmek için her zaman bir bahaneye sevinirim. Bir kralın dünyayı dolaşıp yeni bir kraliçe getirmesi her gün olan bir şey değil, haksız mıyım?" Bu sözlerle benden Hael ve Yok'a dönüyor ve arkamdan yaklaşıyor. Ağzı buruşuyor ve parmak uçlarında yükselerek başlarının üzerinden bakıyor. "Ah! Sul!" diye bağırıyor, nehir işçilerinden kimin onu duyabileceği konusunda en ufak bir endişe duymuyor. "Seni fark ettiğime göre kaçmaya çalışmanın faydası yok. Ben de mi

Yakında kardeşinin düğününde çalınan davulların aklına fikirler getireceğini mi *umuyorsun*? Artık durulmanın vakti geldi!"

Sul, Xag'ın kavrayan kolundan kaçarak Hael'in yanına doğru uçarcasına bir sıçrayış yapıyor. "Sakla beni!" diye bağıyor.

Hael onunla alay eder ama Leydi Xag güler. "Bunu duydum!" der ve Sul'un omzuna bir yumruk atar. "Sözümü unutma küçük prens, bir gün seni *marhg*'da kovalayacağım. Sonunda seni kollarıma aldığımda, bunun hakkında ne düşündüğünü göreceğiz!"

"Kan sporuyla romantizm." Sul titriyor. "Ne kadar hoş."

Xag hâlâ gülerek morleth'imizin mavnadan çıkarılmasını istiyor. Gölge şeklinde yolculuk ettiler ama toynakları kıyıya vurur vurmaz katı bir maddeye büründüler. Kendi morleth'ini de nehre indirtti ve çok geçmeden dördümüz de bindik. "Tüm grubunuz bu kadar mı?" diye soruyor.

Küçük grubuma baktım -Sul, Hael ve Yok. Sadece kardeşimi ve kaptanı getirmek istemiştım ama Yok gitmeye çok hevesliydi ve Madam Ar kolunun yeni gibi olduğunu söyleyerek onu göreve hazırladı. Ona hayır diyecek cesareti kendimde bulamadım. Ne de olsa Aradaki Kapı'ya olan bu yolculuk ne uzun ne de zorlu ve yol boyunca sorun çıkmasını beklemek için bir neden yok.

"Bu kadar yeter," diye cevap veriyorum.

Xag tısladı ve morleth'ini harekete geçirerek nehirden yukarıya ve şehrin sokaklarına doğru ilerledi. "Biraz gösteriş yapmak istersiniz diye düşünmüştüm. İnsan prenses için bir geçit töreni falan düzenlersiniz."

"Mythanar'a vardığımızda kutlama yapmak için bolca vaktimiz olacak," diye cevap veriyorum omuz silkerek. Gerçek şu ki, zavallı Ilsevel'i gereğinden fazla korkutmak istemiyorum. Aradaki Kapı'dan geçişin zaten yeterince zor olacağını biliyorum. Bizim bu güzel dünyamız, bir kabusa dönüşecek.

insani duyuları. Her hareketini ve ifadesini analiz eden yüzlerce göz olmadan ona alışma şansı vermeyi umuyorum.

Xag beni daha fazla sıkıştırmadan önce, "Yarınki törende bize katılacak mısın?" diye sordum.

"Duruma göre değişir. Dans, ziyafet ve cümbüşlü eğlenceler olacak mı?"
Gülümsüyorum. "Bundan şüphen mi var?"

Bana yan gözle bakıyor. "Söylemesi zor. Sen her zaman çok ciddi bir adam oldun. Şimdi o güzel kardeşin olsaydı, bu farklı bir hikaye olurdu!" Xag eyerinde dönüyor ve Sul'a göz kamaştırıcı bir sırıtış fırlatıyor. "O ve ben Avımızı gerçekleştirip *yunkathu* sularında yüzdükten sonra, kristalleri başımıza yıkacak kadar şenlikli olacağından emin olabilirsiniz!"

Sul eyerinde kamburlaşır ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldanır: "Tanrılar beni güçlü kadınların aşkından korusun."

Xag güzel başını geriye atarak tekrar güldüğünde bile Hael soğukkanlı ifadesini koruyor. Amacına o kadar güveniyor ki, sonunda kardeşimi tuzağa düşürmeyi başarırsa bir yanım hiç şaşırmayacak. Hael'in iyiliği için, umarım bu konuda yanılıyorumdur ama cesur kaptanımın imkânsız aşkından vazgeçmesi daha iyi olabilir. Sul onu berbat bir koca yapar.

Dugorim sokaklarını geride bırakıp kasabanın yukarısındaki ormana doğru ilerliyoruz. Xag önden gidiyor, uzun ve pürüzsüz gövdelerin arasında, zar zor seçebildiğim bir izi takip ederek bize rehberlik ediyor. Hava, yolumuzdan *ürkekçe* uzaklaşan ve arkalarında ışıltılı toz izleri bırakan *olkların* uğultusuyla canlı.

"Buranın ne kadar güzel olduğunu hep unutuyorum," diyorum, mis gibi kokan havayı derin derin içime çekerek.

"Evet, bana sorarsanız burası Yeraltı Diyarı'ndaki en güzel yer."

Xag'ın sesinde gurur var ama başka bir şey de var. Yanımda at sürerken dönüp onu incelememe neden olan bir şey. "Seni rahatsız eden ne?"

Bir kaşını kaldırıyor ve bana yan gözle bakıyor. "Şu anda bundan bahsetmeli miyim bilmiyorum. Gelini almaya gidiyorsun ve tüm bunlar. Bu neşeli olaya gölge düşürmek istemem."

"Böyle bir ipucu verip de peşine düşmememi bekleyemezsiniz. Gelin leydim. Anlat bakalım. Bana da söyleyebilirsiniz." "Bu sizin egemen emriniz mi?" "Nasıl istersen."

"Pekâlâ." Uzun bir nefes alıyor, sonra sesini alçaltabilmek için eyerine yaslanıyor, ancak arkamızdaki üç kişinin onu net bir şekilde duyduğundan şüpheleniyorum. "Son zamanlarda Mythanar'da kıpırdanmalar kötü müydü?"

Acımasızca başımı sallıyorum. "Yoğunlukları artıyor, evet. Ama *kötü* diyebileceğim bir şey değil. En azından henüz değil. Neden?"

"Son karanlığın kıpırdadığını hissettin mi?" "Evet." Ağzım kurudu. "Hissettik."

Yatağında uyandığımda tüm odanın sallandığını hissettim. Sadece birkaç saniye sürmüştü ve hasar çok azdı. Saray aşçısı birkaç parça çanak çömleğin kırıldığını iddia etti ve inşaat ustası Vret Usta temellerde birkaç yeni kılcal çatlak olduğunu bildirdi. Başka bir şey yok.

"Şey," diyor Xag, "burada o kadar büyüktü ki güney duvarının bir kısmı çöktü ve beş evi gömdü. Şu anda bile insanları kurtarmak için harıl harıl çalışan adamlarım var. Kasaba merkezinde de dün olmayan yeni bir çatlak var. Halk buradan yükselen zehir *kokusu* aldıklarını söylüyor."

Kalbim buz kesiyor. Bu gerçekten de ciddi bir haber. "Peki siz hiç *Raog* zehri belirtisi gördünüz mü?"

"Hayır. Ama son zamanlarda garip rüyalar görüyorum." "Nasıl yani?"

Alt dudağını ısıyor. "Söylemekten hoşlanmıyorum. Onlar ... kötü. Ve uyandığımda uyurken bir şeyler yaptığımı fark ediyorum. Pişman olduğum şeyler." Bakışlarını eyerinin kulpuna indiriyor, parmakları kaba morleth saç telleriyle oynuyor. "Küçük, sevimli bir *geyik* evcil hayvanım vardı, bilirsin. Tatlı bir şeydi, omzuma tünerdi. Parlaklıktan karanlığa doğru mırıldanmayı severdi. Beni deli ederdi ama çok hoş bir yaratıktı."

Uzun bir süre sessiz kalıyor ve bunların ne anlama geldiğini merak ediyorum. Tam onu daha fazla sorgulamak üzereydim ki aceleyle tekrar konuştu: "Bu sabah uyandığımda kanatlarının paramparça olduğunu gördüm. Küçük parçalar halinde yere yayılmıştı. Onu odanın köşesinde kendi üzerine kıvrılmış halde buldum. Ölmüştü."

Kaşlarımı çattım. "Böyle bir şeyi ne yapmış olabilir?"

"İşte bu! Odada benden başka kimse yoktu. Sadece ben ve küçük *olk*. Ona Bip diyordum. Ama hepsi paramparça olmuştu, zavallı şey, zavallı şey . . ."

Yolumuza devam ediyoruz, sözleri aramızdaki sessizlikte usulca yankılanıyor. Midemde bir taş var. Xag harika bir ruh, hayat dolu, canlı ve kahkaha dolu. Onu hiç kötü bir ruh halinde görmedim. Şimdi omuzlarına çöken bu ağırlık yanlış geliyor.

Yolda bir tepeye ulaştık. Eyerimde dönüp altımızdaki köye bakıyorum. Tüm o hayat, tüm o hareketli enerji. Ama ah! Orada, güneyde, çıgın meydana geldiği mağara duvarındaki yarayı görüyorum. Bu hareketli enerjinin çoğu işleriyle uğraşan madenciler değil, arkadaşlarını ve ailelerini çıkarmaya çalışan kurtarıcılar. Onlara yardım etmeliyim. Şu anda aşağıya inmeli, kayaları taşımalı, toprağı kazımalıyım.

Ama hayır. Ağaçların arasından ileriye doğru bakıyorum, çenemi sertçe ayarlıyorum. Hayır, o insanlar için yapmam gerekeni yapıyorum. Tam burada. Şu anda.

Aradaki Kapı aniden ortaya çıkıyor, ormanın ortasındaki bir açıklıkta duruyor. Üç Lady Xag'ın en yüksek noktasının altında birbirlerinin omuzlarında dengede durabileceği kadar uzun, büyük, yuvarlak bir kemerdir. Düz başlı mantarlar eski taşlara bolca tutunmuş, canlı ışıkla hafifçe titreşiyor.

"Ho there, Kol!" Xag sesleniyor. "Uyan, seni yaşlı kaya parçası. Kralın çok yakında!"

Kapının dibindeki mantar kaplı taşlardan biri kıpırdıyor, geriliyor ve eğik omuzlu bir trol şeklinde ayağa kalkıyor. Bize değerli taştan dişlerini göstererek sırtıyor ve bana çift yumruklu bir selam veriyor. Başımı sallayarak cevap veriyorum. "Nasılsın Kol?"

"Şikâyet edemem Majesteleri," diye gürlüyor yaşlı kapı bekçisi. Arkasındaki duvara yapıştırılmış büyük taş kadrana doğru ilerliyor. "Bugün yine insan dünyasına seyahat edecek misiniz?" Sanki genel bir kural olarak dünyayı dolaşıyormuşum gibi soruyor. Doğrusu, Yeraltı Âleminin ötesine sadece birkaç kez geçtim, o da genellikle diğer Eledrian Mahkemelerine. Mirasıma rağmen insan dünyası bana hiçbir zaman çok çekici gelmedi.

"Evet, Kol. Teşekkür ederim," diyorum.

Kol kadranı çevirmeye başlar. Arkın altındaki hava uyanan sihirle parıldıyor. Bu garip bir his, çünkü arkın uzak tarafındaki ormanı görebiliyor olsam da, farklı bir havanın estiğini hissediyorum. Genişleyen dünyaların ani büyüklüğü önümde açılıyor, katman katman gerçeklikler, ardına kadar açılan kapılar gibi.

Young Yok arkamdan küfrediyor. Bu onun dünyalar arası ikinci seyahati. Birçok yönden ikincisi daha kötü, çünkü biliyorsun

ama henüz bir tolerans geliştiremedim. Ona cesaret verici bir gülümseme attım. "Devam et o zaman, Yok! Yolu göster."

Çocuk yüzünü buruşturuyor ama omuzlarını cesurca dikleştiriyor ve morleth'ini ileri doğru mahmuzluyor. Canavar insan dünyasına geri dönmek zorunda bırakıldığı için sinirlenerek başını sallar ama Yok onu kontrol altına alır. Açıklıktan geçerler ve gözden kaybolurlar.

Sırada Hael var, kılıcını çekmiş. Ne de olsa insan Kapı'nın diğer tarafında neyle karşılaşacağını asla tam olarak bilemez. Sul onu takip ediyor ve gitmeden önce bana son bir kez bakıyor. "Geliyor musun Vor? Yoksa korkmaya mı başladın?"

"Orada olacağım," diyorum. Sul omuz silkiyor ve büyüünün dalgalanan perdesi içinde kaybolup gidiyor. Yanımdaki kadına dönüyorum. "Söz veriyorum, bu olaylarla ilgileneceğim Leydi Xag. Ve umarım yakında gerçek bir yardım sunabilecek imkânlara sahip olurum."

"Derin Karanlık'a haklı olman için dua ediyorum," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor.

Canavarımı harekete geçirip geçit yayına yaklaşıyorum. Canlı büyüünün sıcaklığı tenimi ısıtıyor ve morleth'imın burun deliklerini açıp vahşi köpek dişlerini göstermesini sağlıyor. "Sakin ol Knar," diyorum çirkin boynunu okşayarak. "Sakin ol."

Sonra arkın altından geçiyoruz ve gerçekliğimizden kopup dünyalara savruluyoruz.

Aradaki Kapılar'ın bir gün ortaya çıktığını söylerler. Bu beş yüz yıl önceydi. Dünyamız o zamandan beri hiç eskisi gibi olmadı. Kimse nereden geldiklerini ya da onları kimin inşa ettiğini bilmiyor. Elbette çok sayıda efsane var - hepsi de ayrıntılı, karmaşık ve çelişkili, muhtemelen her biri gerçeğin küçük bir parçasını içeriyor ama asla tamamını değil.

Vagonun penceresinden manzaraya hakim olan devasa kemere bakarken, bunun bir fae yapımı olması gerektiğini düşünmeden edemiyorum. Bu inşaatta kullanılan mühendislik daha önce gördüğüm her şeyin çok ötesinde. Ama yine de, fae'lerin kendi başlarına bir şeyler yapmaktan aciz oldukları bilinmiyor mu? O zaman belki de Fae değildir.

Belki de trol mühendisliğidir.

Kapı, uyumsuz ve ürkütücü, geniş ve boş bir düzlükte duruyor. Beyaz bir duvar her iki tarafta da göz alabildiğine uzanıyor. Gerçekten o kadar uçsuz bucaksız mı yoksa öyle görünmesi için sadece büyülenmiş mi? Duvarın etrafından dolaşmanın mümkün olup olmadığını ve bunu deneyen biri olup olmadığını merak ediyorum. Üzerinden geçmek imkânsız görünüyor; çok uzun ve dik. Birinin uçması gerekir. Tepemden geçen bir sığırcık sürüsünü izliyorum ve duvarı geçtikten sonra yok olup olmadıklarını görmek için bakıyorum. Ama kaybolmuyorlar. Kırmızıya boyanmış gökyüzünde uçup gidiyorlar.

Partimiz kapı kemerinin hemen önünde durdu. Gölge Kral ve halkı henüz gelmedi ama bu sürpriz değil. Hiç şüphe yok ki

gün batımından sonra ortaya çıkacaklar.

İnsanlar toplantıya hazırlanmak için hemen çalışmaya başlar. Bir pavyon kuruldu. Sonunda inleyerek ve ağrıyan sırtımı gererek arabadan indiğimde beni içeri sokuyorlar. Lyria bana katılıyor ve seyahat elbisemden sıyrılıp vardiyama kadar soyunmama yardım ediyor. Sonra çenemi parmaklarının arasına alıp yüzümü bir o yana bir bu yana çeviriyor. "Büyüler işe yarıyor gibi görünüyor. Sudan uzak durdun mu?"

"Evet." Issız yollarda geçen üç günlük zorlu yolculuğun ardından kendimi kesinlikle daha kötü hissediyorum. "Yıkanmamış bir domuz gibi kokarsam düğün gecesini nasıl geçirebilirim?"

Lyria gıdaklıyor ve hacimli kolunun derinliklerinden bir şey çıkarıyor. Bir koku şişesine benziyor ama tıpasını açtığında burun deliklerim güçlü bir büyü kokusunun saldırısına uğruyor. "Bu yardımcı olacaktır" diyor ve beni tepeden tırnağa ısılatıyor. Geride koku değil, daha çok ani bir *yokluk* bırakıyor - sanki vücuduma yapışan en üstteki tüm aroma katmanları soyulmuş ve altta basit, göze çarpmayan bir temizlik bırakmış *gibi*.

"Böylesi daha iyi," diyor Lyria, sonra kuru bir bezle çıplak uzuvlarımı ovmaya koyuluyor. Zor bir iş ve kendimi kötü kullanılmış hissediyorum. Ama benimle işi bittiğinde tenim yumuşacık ve fener ışığında parlıyor.

Lyria, narin boncuk işlemeleriyle kaplı allık pembe bir elbise giymeme yardım ediyor. Dalgalanan kollar üç gümüş bantla toplanıyor, biri kolumun üst kısmında, biri dirseğimde, diğeri de bileğime yakın. Bu etki kanatlara benziyor ve yumuşak kumaş en ufak bir hareketle dalgalanıyor.

"Neden zahmet ettin?" Lyria son gümüş bandı da sol bileğime takarken soruyorum. "Trolde geleneklerine göre tüm dünyevi eşyalarımın sıyrılmalı ve kocamın dünyasına sadece onun bana verdiği hediyelerle girmeliyim, değil mi? Eğer durum buysa, beni böyle giydirmenin ne anlamı var?"

Lyria homurdanıyor. "Sen bir prensessin. Larongar seni yeni efendine kirli, eski bir seyahat elbisesiyle teslim edemez, değil mi?" Saçıma boncuklu bir duvak takıyor, sonra geri çekilip bana bakıyor. "Bu kadar yeter. Şimdi burada bekle. Troller geldiğinde, kadınlarından birini seni soyması, vücudunu incelemesi ve senin için getirdikleri giysiyi giymene yardım etmesi için gönderecekler. Hiçbir şeyin yanlış gitmediğinden emin olmak için tüm prosedür boyunca yanınızda olacağım. Merak etmeyin, büyüü hissetmeyecek. Yüzüne yerleştirdiğim o rünlerden bazıları aynı zamanda o kokuşmuş Miphates büyülerinin de kılık değiştirmiş haliydi."

Bu ana kadar tüm bu oyunun burada ve şimdi bozulabileceği ihtimalini hiç düşünmemiştim. Lyria'nın güvencelerine rağmen midem düğümleniyor.

Oturmam için bir sandalye verdiler. Ve beklemeye başladım. Lyria bir ara yanımdan ayrılıyor ve Klaern bu fırsatı değerlendirerek içeri giriyor, sanki bir insana değil de bir heykele aitmiş gibi yüzümü dürtüyor. Lyria'nın cadı büyüü üzerine acımasızca mırıldanıyor, ancak Lyria onu yakaladığında azarlanmış bir köpek gibi siniyor. Kapının kanadını açık tutuyor ve bir kraliçe asaletiyle ona dışarı çıkmasını emrediyor. Adam ona pis bir bakış fırlatıyor, o da bunu yapmacık bir gülümsemeyle yanıtlıyor. Sonra kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve büyücünün arkasından çıkıp beni yine yalnız bırakıyor.

Zaman akıp gidiyor, bir an kayıtsızca diğerini takip ediyor. Keşke Lyria dönse. Ya da Theodre, hatta Büyücü Klaern. Her şey kendi düşüncelerimle baş başa kalmaktan daha iyi olurdu. En azından bu perdelerin arkasından, dışarıda kaynayan havanın sadece belli belirsiz izlenimlerini algılayabiliyorum. Tüm bu kaynayan endişe, ara sıra gerçek korkunun sivri uçlarıyla karışıyor. Beldroth yolculuğu hepimizi gerdi. Son üç gün boyunca, ülkenin bu kısmının Prens Ruvaen'in güçleri tarafından ne kadar kötü vurulduğunu gördüm. Bu bölge onun kalesine güvenli olamayacak kadar yakın.

Ama tüm Gavaria'daki tek Kapı Arası bu. Başka seçeneğimiz yok gibi.

Zihnimi sakinleştirmeye, dua etmeye çalışıyorum. Ama sürekli "*Ya gelmezse?*" diye düşünüyorum.

Ya da daha kötüsü, *ya yaparsa?*

Damadım.

Ilsevel'in damadı.

Yüce Tanrılar, bunu nasıl yapacağım?

Atmosferdeki ani bir değişiklik farkındalığımı kesiyor. İlk başta bunu tarif edemiyorum, gerçek olduğundan bile emin olamıyorum. Sonra ayaklarımın altındaki zemin gürlemeye başlıyor. Dışarıdaki sesler birbirine karışıyor ve daha önce hissettiğim endişe üç katına çıkıyor. Sandalyemden fırlıyorum, elbisemin kıvrımlarını öyle sıkı kavıyorum ki, narin boncuk işlemeleri etimi ısıyor. Pavyonun kapısına koşup dışarı bakmak istiyorum ama içeride kalmam konusunda kesin talimat aldım.

Gürültü kesildi. Trolde geldi mi? Uzun bir nefes alıp üçe kadar sayıyorum. Sonra kapı kanadına doğru sürünüyorum, başımı eğip dışarıdaki boğuk sesleri dinliyorum. Önce Theodore'nin sesi, yüksek ve gergin. Sonra derin, hırıltılı bir trol sesi cevap veriyor. Vor olabilir mi? Kelimeleri ayırt edemiyorum.

Yakınlarda bir ayak sesi duyuyorum. Küçük bir solukla pavyonun ortasına doğru sıçırıyorum ve sakin bir duruş sergilediğimi umarak yerime oturuyorum. Son anda yüzümdeki boncuklu örtüyü indirmeyi hatırlıyorum.

Kapı kanadı açılır. Trolde bir kadın beliriyor. Onu tanıyorum; Vor Beldroth'u ziyaret ettiğinde maiyetinde bulunan kadınla aynı kişi. Adını hatırlamıyorum ama taş gibi derisini kesinlikle hatırlıyorum.

boynuna ve çenesinin sağ alt tarafına doğru ilerliyor. Bu deformasyona rağmen, soluk trol modasına göre heybetli ve güzeldir.

İçeri giriyor ve bana zarif bir selam veriyor. Doğrulduğunda göğsünü yumrukluyor, bir yumruk diğerine, bir trol selamı. Nasıl karşılık vermem gerekiyor? Ilsevel'in bu an için hazırlık yaptığına şüphe yok ama ben tamamen kaybolmuş durumdayım. Trolde kadının ne kadar titrediğini görmemesini umarak sadece başımı eğiyorum.

Lyria bir kolunun altında küçük bir kutu taşıyarak içeri giriyor ve kapının kanadını arkasından kapatıyor. Trolde kadın ona baktığında başını sallıyor ve eliyle bana yaklaşabileceğini işaret ediyor.

"Benim adım Hael," diyor kadın yaklaşarak. "Kralın muhafızlarından Yüzbaşı Hael. Kendisi özel olarak leydiniz olarak hizmet etmemi istedi."

Hanımım mı? Göz kırıyorum. Bu terimi sadece bekleyen bir leydiden bahsederken duymuştum. Hael'in savaşçı yönü, zırhı, kılıcı düşünüldüğünde bu pek mümkün görünmüyor. Belki de koruma demek istiyordur?

Hael, ona kutuyu uzatan Lyria'ya döner. Trolde kadın kapağı açıyor ve yumuşak, parıldayan, lavanta rengi kumaştan katlar çıkarıyor. Onu havaya kaldırır. Bu bir elbise... ama şimdiye kadar giydiğim hiçbir elbiseye benzemiyor. Bu bir trolde elbisesi, uzun bir etekle dalgalanan tek kat yapışkan bir kumaş. Kombinezon ya da iç çamaşırı gerektirmiyor. Böyle bir giysiyi giyme düşüncesi yanaklarımı ısıtıyor.

"İzin verirseniz, Prenses Ilsevel?" Hael elbiseyi kutuya geri bırakarak şöyle dedi. "Size yardımcı olacağım."

Dudağımı ısıtıyorum. Sonra kısa bir baş sallamayla ayağa kalkıp kollarımı uzatıyorum. Hael, Lyria'nın daha yeni bağladığı gümüş bantları çözmeye başlıyor. Sonra korsajın bağcıklarını çözüyor, ardından kolları kollarımdan çıkarıyor ve tüm elbiseyi ayaklarımın dibine bırakıyor. Pembe, boncuklu tümseğin içinden titreyerek çıkıyorum ve Hael incelemesine başlıyor. Kollarımı kaldırıyor, ellerini

Etimi dürtüyor, dürtüyor, dürtüyor. Her şey çok soğuk ve klinik. Ensemde diken diken oluyor. Her an büyüyü fark edebilir. Bundan eminim.

Ama yapmıyor.

Sonunda trolde kadın duvağıma uzandı. Kalbim yerinden fırladı. "Oh, bekle -" diye başladım.

Ben daha fazla bir şey söyleyemeden Lyria öne çıkıp Hael'in koluna dokunuyor. Trolde kadın sertçe dönüyor ve eli kemerindeki bıçağına gidiyor. Ama Lyria yatıştırıcı bir şekilde gülümsüyor. "Bu bizim geleneğimizdir," der, "zifaf tamamlanana kadar gelinin yüzü kocasından başkası tarafından görülmez. O zaman gelin olarak yeniden yaratılır ve hem kocasına hem de herkese gösterilebilir."

Hael gözlerini kısıyor. "Bu bir insan geleneğı mi?"

"Evet."

"O bir trol gelini."

Lyria omuz silkiyor. "Ama o hâlâ bir insan. Eğer trol kralınız bir insanı eş olarak alacaksa, onun trollüğünü kabul etmesi gerektiğı gibi, onun insanlığını da kabul etmelidir. Öyle değil mi?"

Hael bakışlarını Lyria'dan bana ve tekrar bana çevirerek düşünüyor. "Köşkün dışında duvak takabilir. Ama önce bunun gerçekten de kralımın gerçek gelini olduğundan emin olmalıyım."

Zamanı geldi. Bir sonraki anda, yalan ve onunla birlikte ittifak da bozulabilir. Ve Hael'in büyüleri anlamasını umup ummadığıma bile karar veremiyorum.

Trolde kadın peçemi kaldırıyor, bakışları yüzümde geziniyor. Onun irade gücünü hissediyorum. Kralına hizmet etmeye, onu mümkün olan her şekilde korumaya kararlı. Vor, hizmetinde böyle bir kadın olduğu için çok şanslı.

Peki ya ben? Kalbim atmayı bırakmış gibi görünüyor.

Sonunda Hael homurdanıyor. Duvağın düşmesine izin verir ve bir adım geri çekilir. "Bu gelinin üzerinde hiçbir leke ya da iz yok."

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes bıraktım. Bir tane daha çekmeden, trolde kadın kralına rapor vermek üzere köşkten ayrıldı. Gelin değişimi devam edecek.

Dizlerimin bağı çözüldü. Lyria hızla araya girip kolumu kavrayarak sessiz bir destek sunuyor. Elinin çıplak bedenime dokunuşu duyularıma saplanıyor. O korkuyor. Sandığımdan çok daha fazla korkuyor. Ama dönüp gözlerini yakaladığımda, başka bir şey de bana ulaşıyor: beklenmedik bir koruyuculuk. Sadece bir anlığına. Gözlerini kırptığında kayboluyor, yerini her zamanki kızgınlığı alıyor.

"Neredeyse geldik," diye fısıldıyor Lyria. Gerçi ikimiz de bunun gerçekten çok uzak olduğunu biliyoruz.

Hael, trolde elbisesini giymeme yardım etmek için geri döndü. Kendi elbisemin katmanları ve dantelleriyle kıyaslandığında basit bir işlem ama yine de çok tuhaf buluyorum. Gövde bir korseye benziyor ama tam tenime oturuyor ve altında önlük yok. Omuzlarım çıplak bırakılmış ama şeffaf kollar kollarımın üst kısmından pırıltılı kumaş şeritleri halinde sarkarak bileklerimde toplanıyor. Etek dolgun ve düz kıvrımlar halinde sarkıyor, vücudunu belli edecek bir etek altı yok. O kadar hafif ki yakında donarak öleceğimden korkuyorum.

Hael titrediğimi fark etmiş gibi görünüyor. "Endişelenmeyin prenses," diyor, dilimin kelimelerini seslendirirken aksanı güçlü. "Yeraltı Diyarı'nda hava buradan çok daha sıcak."

"O zaman işimize bakalım, olur mu?" Lyria tersler.

Hael başını sallıyor ve belime bir kemer bağlıyor. Işığın parıltısıyla yeşile dönüşen menekşe rengi değerli taşlarla süslenmiş. Parmaklarımı üzerlerinde gezdirip hayran hayran bakmaktan kendimi alamıyorum. Böyle bir

Gavaria'da bir kralın fidyesi değerinde olurdu. Acaba babam kızına böyle bir hediye verildiğini bilseydi ne düşünürdü?

Ilsevel için tasarlanmış bir hediye. Asla unutma.

Son olarak Hael duvağı tekrar yüzüme yerleştiriyor. Böyle bir cppeye uygun bir tarz değil ama omuzlarımı biraz olsun örttüğü için minnettarım.

"Buyurun Prenses," diyor Lyria, aniden ne çıkarak. Elini uzatıyor ve kristal kolyemin gümüş zinciriyle birlikte avucunun içinde durduğunu görünce şaşırıyorum. Hael elbisemi çıkarmama yardım ederken düşmüş olmalıydı. Minnetle ona uzanıyorum.

Hael araya giriyor. "Düğün yolculuğunda yanınıza hiçbir eşya almayacaksınız. Bunlar daha sonra gönderilmeli."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Kolyem mi? Her nasılsa onu geride bırakmak zorunda kalacağım aklıma gelmemişti. Onsuz nasıl başa çıkacağım? Tanrı vergisi yeteneğimin karanlık tarafını ynetmeme yardımcı olması için yıllardır onun iç titreşimlerine güveniyorum. Ağzım açılıyor, protestolarım dudaklarımda söylenmeden ölüyor. Kavga etmeye cesaret edemiyorum, dikkatleri üzerime çekmeye cesaret edemiyorum. Burada olmaz. şimdi olmaz. Ama eğer yapmazsam ...

"Geleneklerinize göre bir gelin kocasına ait olmayan hiçbir şeyi yanında getiremez, öyle değil mi?" Lyria aniden konuşur.

Hael ona temkinli bir bakış atıyor ve başını sallıyor.

"Pekala, bu her şeyi çözer. Bu kolye Mythanar'dan. Yani gerçekten, Prenses Ilsevel onu evine götürüyor."

"Mythanar'dan mı? Gerçekten mi?" Lyria taşı incelemesi için kaldırırken Hael'in kaşları atılıyor. Bir süre sonra başını sallar. "Fark etmemiştim. Bu bir *urzul* taşı." Dudaklarını büzerek bana temkinli bir bakış attı. "Peki bunu nasıl buldunuz prenses?"

"Aslında hatırlamıyorum-"

"Diğer düğün hediyeleriyle birlikteydi elbette," diye cevap veriyor Lyria yumuşak bir sesle. "Kralınız Vor o kadar çok hediye gönderdi ki, ama bu parça kuzenimin dikkatini çekti. Anlıyor musunuz? Artık onda kalmaması için bir sebep yok."

Hael onaylar gibi homurdandı. Beni son derece rahatlatan bir şekilde, başka bir itirazda bulunmuyor. Lyria kolyenin yerine takılmasına yardım ediyor. Avucumu kolyeye bastırıyorum, hafif titreşim mırıldanırken gözlerimi kapatıyorum. Sonra hızla Lyria'ya bakıyorum ve ona sessiz teşekkürlerimi iletiyorum. Taşın benim için ne anlama geldiğinin farkında mı? İfadesi hoş bir gülümsemeyle maskelenmiş, ama gözümü yakaladığında ağzının köşesi hafifçe seğiriyor. Kesinlikle arkadaşım değil ama müttefikim.

Hael son kontrolünü yaparken, etrafımda dönerken, elbisenin ayarını, bağcıklarını, kemerin sarkma şeklini ayarlarken dik duruyorum. Bir savaşçı için şaşırtıcı derecede titiz. Sonunda geri çekilip başını sallıyor.

"Hazırsın prenses. Gel bakalım. Damadın seni bekliyor." Bununla birlikte kapının kanadını açtı, kenara çekti ve içeri girmemi işaret etti.

Biraz destek, biraz teselli bulmak için tekrar Lyria'ya bakıyorum. Ama üvey kardeşim tırnaklarını incelemekle meşgul. Bundan sonra ne olursa olsun, tek başıma yüzleşmeliyim.

Derin bir nefes alarak başımı eğiyorum ve pavyondan çıkıp geceye adım atıyorum.

Larongar otuz atlı gönderdi. Hepsi zırh giymiş ve birçoğu büyülü silahlar taşıyor. Ayrıca bir tarafta, kolunun altına sıkıştırılmış bir büyü kitabıyla asık suratlı ve sessiz bir Miphato duruyor.

"Ve hâlâ sadece üçümüzü getirmenin akıllıca bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Hael'in iki sıra silahlı adamın arasından geçip pavyona doğru ilerleyişini izlerken Sul mırıldanıyor.

"Güç gösterisine ihtiyacımız yok," diye cevap veriyorum. "Larongar kızını korumalı. Onları ülke boyunca uzun bir yolculuktu. Bu adamlar ona olan sevgisinin bir kanıtı."

"Daha çok Prens Ruvaen'den korktuğunun bir kanıtı gibi." Sul hızlı bakışımı yakaladı. "Ne? Bu kötü bir şey değil, değil mi? Larongar'ın çaresiz olduğu anlamına geliyor. Başka bir adamın çaresizliği güçlü bir araçtır. İlk defa, senin bu çılgın evlilik planında biraz bilgelik olabileceğini düşünüyorum."

Homurdanıyorum. Hael, uzun pelerinli bir kadının onu karşıladığı pavyonun girişine ulaştı. Hael'in elinde Ilsevel'e düğün hediyelerimden ilkinin içeren bir kutu var; Mythanarlı terziler tarafından trol modasına göre ama onun daha minyon insan ölçülerine uyacak şekilde dikilmiş bir elbise ve mücevherli bir kemer. Kadın kapağı açtı, içindekileri inceledi ve başını salladı. Hael'in içeri girmesi için elini sallıyor, sonra da hâlâ kutuyu taşıyarak peşinden gidiyor.

İnsan adamlar sırtlarını pavyona dönmüş, yüzleri geceye dönük bir şekilde duruyorlar. İlk başta bunun sadece bir savunma duruşu olduğunu düşünüyorum. Sonra çadırın içinde bir fener parlıyor, içeriği aydınlatıyor ve perdeli duvarlara siluet gölgeler düşürüyor. Hael'in uzun boylu figürünü ve elinde kutu olan kadınınkini tanıyorum. Çadırın ortasındaki bir sandalyede üçüncü bir figür oturuyor. İlsevel.

Bakışlarım o gölgeye kilitleniyor. Kendimi ondan bir şeyler çıkarmaya, o özelliksiz izlenimden bir duygu çıkarmaya çabalarken buluyorum. Bu durum benim için ne kadar zorsa, onun için on kat daha kötü olduğunu biliyorum. Arkadaşlarını ve ailesini, tanıdığı herkesi ve her şeyi geride bırakıp, yüzünü, tarihini, hatta dilini paylaşmayan insanlarla çevrili yeni ve tuhaf bir dünyaya gitmek zorunda olan o. Ve bunların hiçbirisi kendi seçimi değil. Bunun çok acı bir şekilde farkındayım.

Onun için doğru olanı yapacağım. Tıpkı kız kardeşine söz verdiğim gibi. Ona iyi davranacağım.

Onu mutlu edeceğim.

Oturan gölge ayağa kalkıyor, kollarını uzatıyor. Hael öne doğru adım atıyor ve bir an için ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Sonra elbise kızın bedeninden sıyrılıyor ve karşımda çıplak bir kadın silueti beliriyor.

Isı vücuduma hücum ediyor. Kısa bir nefes alarak sırtımı dönüyorum, bir elimi morleth'imın omzuna koyuyorum. Dikkatli gözlerin üzerimde olduğunu hissederek Sul'un bakışlarını yakalıyorum. Sırıttıyor ve kaşlarını sallıyor. Onun ötesinde, Yok hâlâ köşke bakıyor. Boğazımı temizliyorum. Çocuk gözle görülür bir şekilde irkiliyor, sonra topuklarının üzerinde o kadar hızlı dönüyor ki morleth hırlıyor ve başını çekerek neredeyse dizginlerini kurtarıyor.

Sul bir kahkaha atıyor. "Kraliçene bakarken son kez yakalansan iyi olur, küçük pipi."

"Ben değildim!" Yok bana bakıyor, burun delikleri açılıyor. "Yemin ederim, Majesteleri, yapmazdım-"

"Barış, Yok. Onurundan şüphe etmiyorum. Sadece gözlerinin nereye düştüğünün biraz daha farkında olmaya çalış, tamam mı?" Kardeşime ters bir bakış fırlattım. "Çocuğu rahat bırak. Ve arkanı dön, neden dönmüyorsun?"

Sul homurdanıyor. Ama sırtını pavyona dönerek durgun bir şekilde iç geçiriyor. "Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim: Vor, kardeşim, o küçük sürçme kadını bir *jiru* meyvesi gibi ezeceksin. *Pop!*"

"Sul?"

"Evet?"

"Eğer bir kelime daha konuşursan, burnunu bizzat kafanın arkasına sokarım."

Ağzını açıyor, daha iyisini düşünüyor ve omuz silkiyor. Bunun yerine dikkatini bir elinin tırnak etlerine verir ve bu sırada geleneksel bir düğün şarkısını mırıldanır.

Uzun bir iç çekiyorum ve yüzümü Aradaki Kapı'ya dönüyorum. Üstümde gökyüzü yavaşça dönüyor, uzaktaki yıldızlar göksel danslarını sürdürürken küçük *lor* kristalleri gibi parıldıyor. O devasa boşluğun farkındalığıyla midem zonkluyor. Gözlerimi kapatıyorum ve Ilsevel'in yüzünün görüntüsünü aklıma getirmeye çalışıyorum. Birbirimizi o kadar kısa bir süredir tanıyorduk ki, pek çok ayrıntıyı hatırlayamıyorum. Güzeldi, bunu hatırlıyorum. Gözleri karanlık ve şüpheliydi ama güldüğünde parlıyordu. Ayakları hafif, elleri zarifti. Ve şarkı söylemesi. Şimdi, bunu yeterince iyi hatırlıyorum. Şarkı söylemesi başka hiçbir şeye benzemiyordu.

Böyle bir sesi sevebilirim. Kesinlikle.

"Majesteleri."

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Hael silahlı adamların arasından hızla geçerek bana yaklaştı ve keskin bir selam verdi. "Teklif edilenleri inceledim.

Gelin, Majesteleri. O kesinlikle Ilsevel Cyhorn. Zarar görmemiş, lekesiz, bedeni ve zihni sağlam görünüyor."

Başımı salladım. "Çok iyi, Hael. Lütfen devam edin." Hael tereddüt ediyor. "Sadece bir şey var."

"Evet?"

"İnsan gelenek dikte edero gerekirgiymek a Peçe üzerinde onu yüz."

Görünüşe göre, evlilik sonuçlanana kadar kimse onu görmemeli."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. Bu bana daha önce bildirilmemişti. "Ve peçenin altındaki kızın Ilsevel olduğundan emin misin?"

"Öyleyim, efendim. Yüzünü net bir şekilde gördüm."

"Pekala. O zaman peçe taksın. Onu kendi halkımıza yönlendirirken bile onun halkının geleneklerini benimsemeliyiz."

Hael başını sallıyor ve köşküne dönüyor. Fenerle aydınlatılmış duvarlara hızlıca bir göz atıyorum ve kollarını kendine sarmış bir şekilde duran ince formu görüyorum. Alçakgönüllülükten mi yoksa soğuktan mı, tahmin edemiyorum. Bir kez daha yüzümü çeviriyorum. Morleth'im yeri eşeliyor ve homurdanarak buharlar çıkarıyor.

"Yeterince uzun sürdü," diye homurdanıyor Sul, az önceki uyarımı unutarak. Ona alaycı bir bakış attım. "Gergin misin kardeşim?"

"Hayır, sadece çok soğuk."

Yok sinsi bir sırıtişla parlıyor. "Leydi Xag'ın sıcak kucağına dönmeye heveslisin, ha? Ow!" diye bağırır ve Sul'un onu kestiği kulağını ovuşturarak geriye sıçrar.

"Bu size bir ders olsun," diyor Sul yumuşak bir sesle. "Çocuklar görülmeli ama duyulmamalı."

Yok karanlık bir şekilde mırıldanıyor ama şansını zorlamıyor. Arkamızda bir hareket olmadan önce birkaç dakika sessizlik içinde duruyoruz. Hael'in pavyondan çıktığını görmek için tam zamanında döndüm. Prens Theodre ile konuşuyor. Prensi izliyorum

duyulabilir bir rahatlama nefesi. Ki bu garip. Neyin yanlış gideceğinden korkmuştu?

Bu soruyu daha yakından düşünmeye fırsat bulamadan gelinim ortaya çıktı. Kendisi için sipariş ettiğim elbiseyi giymişti; lavanta *rengi hugagug* ipeği, canlı mücevherlerle süslenmiş, belden kuşaklı. Korse vücudunu sarıyor, göğüslerini yukarı kaldırıyor ve yuvarlak, yumuşak omuzlarını sergiliyor. Etek kalçalarına, uyluklarına yapışıyor ve dizlerinden aşağıya doğru süzülerek her adımda arkasından hafif dalgalar halinde süzülüyor. Yüzünü örten o tuhaf boncuklu duvakla bile bu etki çok trolce.

Çok güzel bir kız. Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Ve yakında benim olacak.

Theodre ona kolunu uzatır. Kız, parmaklarını hafifçe bileğine geçirmeden önce tereddüt eder gibi olur. Kollarını keskin bir selamla havaya kaldıran muhafızların arasından ilerlerler. Hael ve diğer kadın arkalarından geliyor.

Yaklaşmalarını izlerken yüzümün hiçbir şey göstermemesini umuyorum. Kafam, tutarlı bir biçimde düzenleyemediğim bir duygu fırtınası. Şimdi o burada olduğuna göre, içimde kükreyen, kabul etmeme nadiren izin verdiğim bir açlık hissediyorum. Bu açlıkla birlikte utanç da geliyor. Çünkü onu almalıyım, onu almak için sabırsızlanıyorum. Onu karım olarak tanımaya, evli çiftlere vaat edilen tensel zevkleri keşfetmeye hevesliyim. Ama onu sevmiyorum.

Lanet olsun o peçesine! Buna izin vermemeliydim, çünkü yüzünü gizliyor, kendi duygularından herhangi bir iz görmemi engelliyor. Beni gördüğüne sevindi mi? Kızgın mı, kırgın mı, umutlu mu, korkulu mu? Sadece boyun mu eğmiş? Bilemiyorum, tahmin bile edemiyorum. Ve gelin odasında buluşana kadar özel bir konuşma için vaktimiz olmayacak. O noktada konuşmamız beklenmiyor.

Theodre kız kardeşini bana doğru götürürken derin bir nefes alıyorum ve yüzümü soğukkanlı çizgiler haline getiriyorum. Elini bir adak gibi uzatır. "Kral Vor,

"İzin verirseniz size gelininiz Illsevel Cyhorn'u takdim edeyim."

Özenle işlenmiş boncukların arasından gözlerinin şeklini neredeyse ayırt edebiliyorum. Bana bakıyor gibi görünüyor. Hava aniden donmuş bir hareketsizlik anına yakalandı. Sanki şu anda bile bir karar veriliyor. Hayatımın geri kalanını belirleyecek bir karar.

Yavaşça reverans yapıyor.

"Hayır, hayır," diyorum. Korkmuş bir şekilde başını kaldırıyor. Gülümsüyorum, ona elimi uzatırken yüz ifademi nazikleştirmeye çalışıyorum. "Bana hürmet etmene gerek yok. Sen benim gelinimsin. Seni onurlandırması gereken benim."

Tereddüt ediyor. Yavaşça Theodore'yi bırakıyor ve elini benimkine koyarak kalkmasına yardım etmeme izin veriyor. Derince eğiliyor ve parmak eklemlerini öpüyorum. Bir anlığına, gözlerim kapanırken, Beldroth'un soğuk kış bahçesine geri dönüyorum. Ve tuttuğum Faraine'in eli, Faraine'in parmakları dudaklarıma bastırıyor. Başımı kaldırdığımda Faraine'in şaşkın bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Ama artık Faraine yok. Sadece o boncuklu peçe ve arkasından beni dikkatle inceleyen bir yüz izlenimi var.

Ayağa kalkıyorum, hâlâ kararlı bir şekilde gülümsüyorum. Başını eğiyor, eli avuçlarımda titriyor. "Seni Nornala adına selamlıyorum, Kral Vor," diyor alçak bir sesle, boncuk işlerinin arkasından biraz boğuk bir şekilde. "Eşiniz olmak benim için onur ve mutluluktur."

Sesinde hiç neşe yok. Kelimeler ezberlenmiş, ağır. Orada durup birbirimize bakıyoruz, ikimiz de bir sonraki hamleyi yapmaya cesaret edemiyoruz.

Theodore yüksek sesle boğazını temizler. "Peki, devam et o zaman. Al onu, neden yapmıyorsun?"

İnsan prene dönüyorum, dikkatimin başka yöne çekilmesinden memnunum. "Düğün töreni Mythanar'a varışımızın hemen ardından gerçekleşecek. Görgü tanığınızın iki gün içinde dönmesini bekleyebilirsiniz." Illsevel'e bakıyorum. "Vedalaştınız mı?"

"Söylemek istediğim her şeyi söyledim," diye yanıtlıyor soğukkanlılıkla, Theodore'ye göz ucuyla bile bakmadan.

Prese son bir kez başımı sallayarak Ilsevel'i bineğime götürüyorum. Hiç tereddüt etmedi, bu beni çok şaşırttı. Çoğu kişi bir morleth kadar korkunç ve vahşi bir canavarla ilk karşılaştığında ürkerdi. Ama Ilsevel cesur bir yaratık. Ya da bana öyle söylendi.

"Bir dakika bekle. Tanrı aşkına bir dakika bekle. O şeyin üzerine nasıl çıkacağım?"

Keskin ses dikkatimi Hael'in yakınında duran morleth'e çekiyor. Hael ve gelinimle birlikte pavyonda bulunan diğer kadın, kollarını kavuşturmuş, yüzünde huysuz ve biraz da korkmuş bir ifadeyle orada duruyordu. Ilsevel'e o kadar konsantre olmuştum ki, arkadaşına hiç dikkat etmemiştim. Onun ürkek küçük Prenses Aurae değil de bir yabancı olduğunu ancak şimdi fark ettim.

Kaşlarımı çatarak Theodore'ye döndüm. "Anladığım kadarıyla gelinimin kız kardeşi Gavaria'nın tanığı olarak partimize katılacak. Öyle değil mi?"

Ilsevel kısa bir nefes alıyor. Ona doğru baktığımda başını eğiyor. Onu bir şekilde kırdım mı?

"Ah, evet." Theodore sol orta parmağındaki yüzüğü çeviriyor. "Prenses Aurae rahatsızlandı. Kuzenimiz onun yerini alması için seçildi. Leydi Lyria'yı takdim etmeme izin verin."

Diğer kadına bir kez daha bakıyorum. Bazen insan yüzlerini ayırt etmekte biraz zorlanıyorum ama onda bana Cyhorn kızlarını hatırlatan bir şeyler olduğu kesin. Belki kaşında ya da çene çizgisinde bir şey. Yavaşça başımı sallıyorum. "Pekâlâ. Partimize hoş geldiniz Leydi Lyria. Sizi temin ederim ki Kaptan Hael ile güvenle yolculuk edeceksiniz."

"Peki oraya nasıl çıkmamı bekliyorsun?" Lyria talep ediyor. "Atlayacak mıyım?"

"Kalkmana yardım edeyim," diyor Sul yumuşak bir sesle ve morleth'in arkasından ona bakmak için yanaşıyor. "Ellerimi oldukça iyi kullanırım, seni temin ederim."

"Geri çekil, Sul," diye homurdanıyor Hael. Başını saygıyla eğerek leydiye hitap eder. "Eyere binmenize yardım edebilirim leydim. Hiç sorun değil." Çömeliyor ve ayaklarını kaldırması için ellerini uzatıyor. Leydi Lyria itiraz edecek gibi görünüyor ama kardeşimin şehvetle sırttığını fark edince yelesinden bir tutam yakalıyor, ayağını Hael'in avuçlarına koyuyor ve kendini eyere çekiyor. Neredeyse diğer tarafa geçecekti ama Sul onu yakalayıp sabitledi. "İşte, gördün mü? Sana söylemiştim: Ellerimi iyi kullanırım."

Lyria ona tatlı bir gülümseme atıyor. "Ve eğer ikisini de kollarına takılı tutmak istiyorsan, onları hemen üzerimden çıkaracaksın."

"Geri çekil, Sul," diye bağıryorum. Emrimin yerine getirilip getirilmediğini görmek için beklemeden dikkatimi Ilsevel'e veriyorum. Kıpırtısız ve sessiz duruyor, anlaşılması imkânsız. Morleth'im ağır başını çevirip keskin dişlerini ona gösteriyor ve başını öyle sert sallıyor ki dizginindeki her gümüş toka takırdıyor. Ilsevel bir adım geri çekildi. Bir elimi uzatıp sırtının küçük kısmına dokunuyorum. Hemen doğruldu ve benden uzaklaştı.

Bağırsaklarım rahatsız edici bir şekilde geriliyor. Bu beklediğimden çok daha zor. "Korkma," diyorum usulca. "Knar'a bakmak ürkütücü ama gerçekten bir kuzu kadar nazik, yemin ederim. Zamanla sana kendi morleth'ine binmeyi öğreteceğim. Bu seni memnun eder mi?"

Başını çeviriyor, peçesinin boncukları fener ışığında göz kırpmıyor. Yavaşça başını sallıyor. Sadece bir kez. "Teşekkür ederim, kralım." Çok sert, çok resmi.

"İzninizle," diye devam ediyorum, "sizi eyere bindirebilir miyim? Sen benim önümde gideceksin. Çok güvenli, söz veriyorum."

Başını sallıyor ve bana dönüyor. Ben belini tutarken elleri omuzlarımda duruyor. Onu kaldırmak zor değil, çok hafif. Kendini alçak kulpa yerleştiriyor, denge için koyu renkli yelesinden bir avuç tutuyor.

İlk kez morleth sırtına binen biri için beklediğimden çok daha rahat görünüyor. Arkasındaki eyere doğru sallanıyorum, dizginleri tutarken bir kolumu ortasına doluyorum. Bana yaslandı ve ... Tanrılar beni kahretsin, neden tekrar kız kardeşini bu kadar keskin bir şekilde hatırlatmak zorundayım? Daha iyisini bilmesem, kollarımdakinin Ilsevel değil de yine Faraine olduğunu düşünürdüm.

Ama bu yanlış. Böyle düşünceleri kafamdan atmalıyım. Şimdi. Sonsuza kadar. Bir an için gözlerimi kapatıp dua ediyorum. Sonra önümdeki kıza bakıyorum. Görüş alanım oldukça geniş, dekolte elbisesinin önünden aşağıya doğru. İçim bir kez daha ısınıyor ve gözlerimi hızla kaçırıyorum.

Prens Theodre tüylü şapkasını başından sıyrır. "Yedi Tanrı birliğinizin üzerine ışık saçsın!" der ve derin bir selam verir.

Bir kez başımı sallıyorum. Sonra morleth'imın başını Aradaki Kapı'ya doğru çeviriyorum. Bu dünyadan gitme zamanı. Bu kızla birlikte yeni hayatıma başlama zamanı. Bu yabancıyla.

"Sıkı tutunmanız gerekecek prenses." Vor'un sözleri peçemin narin kumaşından nefes alarak kulağımı gıdıklıyor. "Aradaki Kapılar'dan ilk kez geçmek tatsız olabilir. Korkma; seni bırakmayacağım, söz veriyorum."

Başımı sallıyorum ve parmaklarımı bir avuç morleth yelesine doluyorum. Başka bir şey yapamıyorum. Konuşmaya bile cesaret edemiyorum. Ağzımı her açtığımda gerçek kimliğimi ifşa etme riskiyle karşı karşıya kalıyorum. Sesimi alçaltabilirim, peçenin sözlerimi boğmasını umabilirim. Ama dilimden dökülen cümlelerin doğal temposuna ve ritmine karşı koyamıyorum. Her şeyi mahvetmek için yanlış seçilmiş tek bir kelimedenden fazlası gerekmez.

Bu yüzden Vor morleth'ini harekete geçirirken dilimi sıktığım dişlerimin arkasında tutuyorum. Canavar ileri doğru atılırken kasları altımda şişip kabarıyor ve ben de arkamdaki güçlü, geniş göğse yaslanmaktan kendimi alamıyorum. Vor'un belimi kavrayışı sıkılaşıyor. İçimi bir sıcaklık kaplıyor. Yukarıdaki yedi tanrı, bu kucaklaşmayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim!

Kendine gel, Faraine. Onun kucaklaması senin için değil.

Sanki omurgama demir bir çubuk saplanmış gibi doğruluyorum. Bacaklarımdaki ve göbeğimdeki tüm kasları kullanarak, morleth'in yuvarlanan yürüyüşüne rağmen kendimi sabit tutuyorum, bir daha gevşememeye kararlıyım. Bir duygu iğnesi batıyor

Hayal kırıklığı ya da cesaretsizlik. Muhtemelen ikisi de. Vor gelininin buz gibi tavrını nasıl yorumlayacağını bilmiyor. Elden bir şey gelmez. İkimiz de elimizden geldiğince bu yolculuğa katlanmak zorundayız.

Kapı arkının altındaki hava, sıcak bir gündeki buharlar gibi garip bir şekilde dalgalanıyor. Bir ışık parıltısı var, tanımlayamadığım bir renk, şeritler halinde dans ediyor, neredeyse görünmez ama tam değil. Büyü. *Quinsatra*'dan çekilen ve kapı taşlarına yerleştirilen büyülerle ateşlenen canlı büyü. Bu güçlü bir iş, kadim ve eskimeyen. Açıkta kalan tenimde bir soğuk patlaması hissediyorum. Esneyen derinliklerin ani farkındalığıyla midem bulanıyor. Panik damarlarımda dolaşıyor, bazı ilkel içgüdüler böyle bir güce yaklaşmamamız, geri dönmemiz, saklanmamız gerektiğini haykırıyor.

Morleth ayağa kalkıyor, hızlı ve akıcı bir tempoya giriyor, boynunu uzatıyor, burun delikleri hevesle açılıyor. Tam son anda, ürkütücü renkli ışık parlarken, başımı çevirip yüzümü Vor'un omzuna gömüyorum.

"Bekle" dedi. Sanki başka bir şey yapabilirmişim gibi.

Bir sonraki an - ya da belki bir sonraki saat - belki bir sonraki gün, yıl ya da yüzyıl - zaman aniden hiçbir şey ifade etmemeye başladı. Tek bildiğim acı. Daha doğrusu, acı değil. Daha çok, çok soğuk bir şeyi ısırdığınızda dişinizde oluşan tiz bir sızı gibi. Sadece bu his tüm vücuduma, kemiklerimin derinliklerine kadar yayılıyor. İlk başta, her şeyi kuşatıyor. Sonra kemiklerim parçalanıyor gibi görünüyor, yumuşakça, nazikçe, madde ve varoluş parçacıkları birbirinden uzaklaşıyor, zaman ve uzayın hassas iplikleriyle bir arada tutuluyor. Sanki düşüyormuşum ve midemi geride bırakmışım gibi mide bulandırıcı bir telaş var. Gözlerimi açmaya dayanamıyorum, kendi gerçekliğime umutsuzca sarılmaktan başka bir şey yapamıyorum, hala olduğumu, *olduğumu ve olmaya devam edeceğimi* hatırlamak için kendimi zorluyorum.

Blibt gibi bir ses var.

Sonra nefes nefese kalıyorum. Ve ne büyük bir mucize: Hâlâ nefes alabileceğim ciğerlerim var! Hâlâ havayı içen, aceleyle dışarı veren, sonra da hastalık spazmıyla iki büklüm olan bir bedenim var. Bu bile bir mucize, hasta hissedebildiğim gerçeği. Kasılacak ve kramp girecek bir midem, bulantıyla dönecek bir başım, öksürecek ve tükürecek bir ağzım olduğu gerçeği. Bir gerçekliğim var. Varlığım var.

"İşte, her şey yolunda." Vor'un sesi sıcak ve rahatlatıcı. Sırtıma nazik bir el koyuyor. Bir tarafa doğru eğildim, başka bir damat adayının üzerine kusmamaya kararlıyım. Bunu en son yaptığımda sonu iyi bitmemişti. Duvağı yolumdan çekip tekrar tekrar kaldırıyorum. Bir şeyler çıkarmak beni rahatlatacaktı ama hiçbir şey gelmiyor. Günlerdir zar zor yemek yiyorum. Tek yapabildiğim kuru kusmak, kasılmak. Vor'un kolu beni sarmasaydı eyerden tamamen düşecektim.

"İşte, işte," diyor sanki mırıldanmaya ihtiyacı olan zavallı bir yaratıkmışım gibi. "İhtiyacın varsa çıkar içini."

Son bir kez tükürüyorum ve elimin tersiyle dudaklarımı siliyorum. Başımı sallayarak örtüyü tekrar yüzüme yerleştiriyorum ve arkama yaslanıyorum. Elimde değil. Sert duruşumu koruyamıyorum. İçimi çekerek eyere yığılıyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Üzülme," diye cevap verdi hemen. "İyi iş çıkardın. Şuradaki genç Yok ilk geçişinden sonra saatlerce bir *güve kedisi* gibi saldırdı."

Çocuk atlı, kralının sözünü vurgulamak istercesine arkamızdaki kapıdan beliriyor ve kasvetli bir inilti çıkarıyor. Morleth'inin üzerine eğiliyor, dikenli boynunu tutuyor ve trol dilinde mırıldanıyor. Kelimeleri tam olarak anlamıyor olabilirim ama anlamı gayet açık. Kendini toparlayamadan kralın kardeşi ortaya çıkıyor ve morleth'i çocuğun atının arkasına çarpıyor. Gelen morleth hırlıyor ve sivri dişlerini ilkinin kalçalarına batırıyor, o da öfkeyle sığıyor ve neredeyse binicisini yerinden ediyor. Yok bir çığlık atar ve hızla tutunur, sonra eyerinde döner ve çingirak çalarak uzaklaşır

öfkeli bir küfür akışı. Kralın kardeşi sadece omuz silkiyor ve Hael'in geçmesi için tam zamanında atını mahmuzlayarak yoldan çekiliyor.

Lyria orada, trolde kaptanının arkasındaki bir yükün üzerine tünemiş. Yüzü yemyeşil görünüyor ve işlerini bitirdikleri anda bir tarafa doğru eğilip ağzını açıyor ve midesindekilerin dışarı dökülmesine izin veriyor. Hael trol dilinde bir şeyler havlıyor ve Lyria'yı elbisesinin arkasından yakalayarak yere yuvarlanmasını engelliyor.

"O iyi mi?" Bir an için sesimi gizlemeyi unutarak soruyorum. Tanrılara şükür, Vor fark etmemiş gibi görünüyor.

"Ah, evet," diye kolayca yanıtlıyor. "Fiziksel formlarımız bu kadar çok gerçeklikten bu kadar çabuk geçmek için tasarlanmamıştı. Ama bir kez geçtik mi, hastalık kısa sürede geçer. Bu sadece Hinter'de sıkışıp kalanlar için bir sorun. Bu kalıcı zarara neden olabilir. Tabii eğer kişi bir daha bulunursa."

Bunu düşünmek istemiyorum. Gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum. Sakinlik etrafımı sarıyor, bir kış sabahı battaniye gibi hoş geliyor. Tuhaf, tekrar böyle hissetmeyi beklemiyordum. Özellikle de kız kardeşimin yüzünü takarken. Her nasılsa, yalanımın Vor'un varlığında daha önce hissettiğim aynı hoş rahatlığı yaşamamı engelleyeceğine bilinçsizce inanmıştım. Ama hâlâ orada. Ve bu hissin içine eğildiğimde, içimdeki hastalığı hızla dışarı atıyor, beni titreyen ve biraz zayıf ama bütün bir halde bırakıyor.

Midem bulanıyor, bu sefer hastalıktan değil. Keskin, acı verici, karnıma saplanan bir bıçak gibi. Tekrar doğrulup göğsünden uzaklaşıyorum. Hava sırtıma soğuk geliyor ama umurumda değil. Böyle bir rahatlığa ne hakkım var? Ölmüş kız kardeşimin yerine oturup, nişanlısının sıcak varlığından zevk almaya ne hakkım var?

Oh, Ilsevel. Çok özür dilerim.

Ani bir trolldish akışı dikkatimi çekiyor. Yok, hastalık nöbetinden kurtulmuş, eyerinde dönüyor, bir oraya bir buraya bakıyor. Alnı şaşkınlıkla kırışıyor. Vor'a sesleniyor, o da dönüyor. Bir elini ağzına götürüyor ve derin bir gürültüyle sesleniyor: "*Kol? Crorsvar tah, Kol?*"

"Neyin var?" Yumuşakça soruyorum.

Vor homurdanıyor. "Bu kapı bekçisi, Kol. Genelde kapıya göz kulak olur. Bizim için açık bırakmış ama ..." Düşünceli görünüyor. Bir süre sonra, atından inip duvara yerleştirilmiş devasa bir taş kadrana yaklaşan genç biniciye bir dizi trolce daha söylüyor. Homurdanıyor ve inliyor ama çevirmeyi başarıyor. Kapının açık havasında dalgalanan büyü önce parlıyor, sonra susuyor.

"Sul?" Vor kardeşine dönerek şöyle diyor. "*Ortolar?*" Sul cevap veriyor.

"Önden gitmeni istiyorum. Leydi Xag'a geldiğimizi haber ver.

Döndüğümüzde prenses için içecek ikram etmeyi teklif etti."

"*Morar-juk!*" Sul suratını asar ve kulağa kızgın gelen bir dizi trolceyi sıralar.

Vor sakince, "Korkak olma kardeşim," diye cevap verdi. "Kendini mağara şeytanlarının üzerine daha büyük bir şevkle attığını gördüm!"

Sul anlamadığım bir şeyler daha homurdanıyor ama bineğinin başını çevirip onu harekete geçiriyor ve ağaçların arasında kayboluyor.

Sadece . . . Göz kırıyorum. Ama ağaç falan değil. "Tamamen iyileştiniz mi prenses?" Vor soruyor.

Başımı sallıyorum. Onu zar zor duyuyorum. Hael ve Yok'a sesleniyor, trolldish ve Gavarian karışımı bir dilde konuşuyor ama ona kulak asmıyorum. Dikkatim tamamen kendimi içinde bulduğum ormanda. Kesinlikle devasa, ağaç büyüklüğünde mantarlardan oluşan bir orman. İlk başta mantar sandığım şey

Gövdeler gerçekte mantar saplarıydı; pürüzsüz, kösele gibi ve narin fırfırlarla çevriliydi. Üstten açılan kapaklar çatılar kadar geniş ve narin solungaçlar sıcak bir parıltıyla titreşiyor. En tuhaf, en uhrevi ışık kaynağı, ama inkar edilemeyecek kadar güzel.

Çenem açık bir şekilde etrafıma bakıyorum. Birden Vor'un yeraltında hiç ışık olup olmadığını sorduğumda nasıl cevap verdiğini hatırlıyorum. *"Hayal edebileceğinden çok daha fazla ışık var. Daha fazla ışık, daha fazla renk, daha fazla hayat. Her şeyden daha fazla."*

Belki de abartmıyordu.

Birden Vor'un dikkatle incelediğinin farkına vararak başımı kaldırıyorum ve gülümsemesini yakalıyorum. "Ne düşünüyorsun prenses?" diye soruyor. Ondan yayılan heves, endişeden güzel bir değişiklik. Beni memnun etmeyi çok istiyor. Ilsevel'i memnun etmeyi yani.

Başımı eğiyorum, keşke bu kadar açık tepki vermeseydim diyorum. "Bu çok güzel."

"Burası Horba Gat, Yeraltı Diyarı'ndaki en eski ve en büyük ormanlardan biri." Morleth'ini harekete geçiriyor ve devasa gövdelerin arasından ilerliyoruz. Canavar titriyor ve başını sallıyor, titreşen ışığın altında çok katı ve çirkin. "Knar burayı sevmiyor," diyor Vor, sormayı düşünmediğim bir soruya cevap verir gibi. "Morleth'ler parıldama sırasında *horba* ışıklarını pek sevmezler ama loş ışıktaki aralarında dolaşan vahşi morleth'lere sıkça rastlayabilirsin."

Bir süre sessiz kaldım, bu bilgiyi kavradım. "Nedir bu *lusterling*?" Uzun uzun sordum. "Ve *loşluk*?"

"Ah! Öğrenmen gereken ne kadar çok şey olduğunu unutmuşum." Vor'un sesi nazik ve bu heves ruhundan biraz daha parlak bir şekilde yayılıyor. "*Lusterling* bizim *günümüze* verdiğimiz isimdir. *En* parlak kristallerin canlanıp ışıldadığı ve tepemizde parlayan ışığı oluşturduğu dönemdir. *Loşluk* bizim *gecemizdir*, çünkü kristaller yavaş yavaş solar ve daha yaşlı olanlar tamamen sönerek dünyamızı karanlığa gömer. İşte, görüyor musun?" İki büyük kristal arasındaki bir açıklığı işaret ediyor.

Mantar kapakları. Yukarı bakıyorum ve kristallerle süslenmiş mağara tavanının uzak bir kemerini görüyorum. Neredeyse doğrudan bakılamayacak kadar parlak, çok sayıda renkte parıldıyorlar.

Ancak şimdi tavanı gördüğümde, üzerime ani bir farkındalık seli geliyor. Tepemdeki taşın devasa, ezici ağırlığının farkındalığı. Tonlarca kaya ve toprak. Ciğerlerim sıkışıyor. Panik damarlarımda yanıyor, beni boğmakla tehdit ediyor. Aceleyle aşağıya bakıyorum, parmaklarımın arasına dolanmış mor saç tellerine bakıyorum, onları saymaya çalışıyorum, o korkunç, korkunç ağırlıktan başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum.

"Alışmak biraz zaman alacak." Vor'un sesi kulağıma yakın, çenesi neredeyse omzuma dayanıyor. Gözlerimi kapatıyorum, bedenim geriliyor. Ama en azından dikkatimi dağıtıyor. Bir an için başka hiçbir şeyi umursamayacak kadar *onun* farkındayım. "Bu dünyanın sana yabancı olduğunu biliyorum ama umarım zamanla Yeraltı Âlemi'ni sevmeye başlarsın."

Başımı sallıyorum. Bir şey söylemeliyim, biliyorum. Kibarca hiçbir şey söylememeliyim.

Ama yapamam.

Sessizce yolumuza devam ediyoruz. Mantar sapları arasında uçuşan küçük yaratıklar gözüme çarpıyor. Kanatları o kadar hızlı hareket ediyor ki, tatlı bir uğultu çıkararak bulanıklaşıyorlar. Ağaçların derinliklerine doğru ilerledikçe yaratıkların sayısı artıyor ve uğultu da yükseliyor.

Kolyemdeki kolye tepki olarak ısınıyor. İlk başta fark etmedim. Sonra yavaş yavaş göğsümdeki ısının ve daha önce olmayan bir titreşimin farkına varıyorum. Elimini üzerine koyuyorum, avucumun altında ne kadar çok çıplak et hissettiğimi görünce şok oluyorum. Bu yeni dünyanın mucizesine kapıldığım için giydiğim dekolte elbiseyi neredeyse unutmuştum.

Küçük yaratıklardan biri uçarak yaklaşıyor ve elimini üzerine konuyor. Nefesimi tutuyorum ve parmaklarımı yavaşça yüzümün önüne kaldırıyorum. Yaratık uçup gitmek yerine altı küçük pençeli ayağıyla tutunur. Bu ayaklar

Altı tüylü şişman bacağa bağlı, bunlar da her biri tek bir tüye benzeyen altı narin kanada karşılık geliyor. Önce tavşana benzeyen uzun kulaklar sandığım ama sarkık anten olduğu anlaşılan kocaman kara gözler altından bana bakıyor. Minik bir gagayı açıp kapatıyor, siyah dilinden narin bir şerit açıyor. Çok güzel, çok tuhaf.

"Buna *olk* deniyor," diyor Vor aniden. "Burada Horba Gat'ta onlardan çok var ve Yeraltı Diyarı'nda da yüzlerce çeşidi var. Sanırım sizin ötücü kuşlarınıza pek benzemiyorlar."

"Biraz daha güveye benziyorlar," diyorum, elimi eğip yaratığın avucumun içinde yuvalanmak için sürünmesini izliyorum. Sonra aniden altı kanadını açıyor ve göğsüme doğru kanat çırpıyor. Bir nefes alıyorum.

"Kolyeni sevdi." Vor'un sesinde bir gülümseme var, sıcak ve nazik. "*Olk, urzul* kristallerinin şarkısıyla yankılanır."

"*Urzul* kristalleri mi?"

"Evet. Giydiğin şey bu. Bilmiyor muydun?"

Geyiğin hâlâ tutunduğu kolyeyi kaldırıyorum. Kristal mırıldanıyor, *olk'un* basit şarkısına derin, melodik bir ahenk katıyor. "Bunun Mythanar'dan geldiğini fark etmemiştim."

"Bekle." Vor'un sesinde bir dakika önce olmayan bir keskinlik var. Vücudu arkamda kaskatı kesiliyor. "Bunu nereden buldun prenses?"

"Neyi? Kolyemi mi?"

"Tanıdım. Bu Faraine'indi."

Midem bulanıyor. Damarlarım buz kesiyor. Ne kadar aptalım! Bu kadar basit bir şeyi hatırlayabileceğini hiç düşünmemiştim. "Ah!" Kelimeyi zorla çıkarıyorum, ince, küçük bir nefes sesi. Çabucak başımı sallıyorum. Şimdi dağılmanın sırası değil. "Oh, evet. Bu. Bunu bana o verdi. Faraine, yani. Düğün hediyesi olarak."

"Ne zaman?"

"Um. Kızlık Yolculuğuma çıkmadan hemen önce. Bir veda hediyesiydi."

Vor sessiz. *Geyik*, sanki tatsız bir anlaşmazlık sezmiş gibi, ardında ısıltılı tozlar bırakarak mantarların arasına doğru uçup gidiyor. Morleth ağır adımlarla ilerliyor.

Sonra: "Onu bunu giyerken gördüm. Sen gittikten bir gün sonra."

Ağzım kurudu. "Evet. Ne kadar aptalım, unutmuşum. Sonra oldu."

"Yolculuğunuzdan sonra Faraine'i mi gördünüz? Son tapınaktan doğrudan Aradaki Kapı'ya gittiğinizi sanıyordum."

"Ettrian Dağları'ndan geçerken Nornala Manastırı'nda durduk. Onu orada gördüm." Yalan dudaklarımdan çok kolay dökülüyor. Ve düşerken, benden bir şeyin kayıp gittiğini hissediyorum. Asla geri kazanamayacağım bir şey. Biraz erdem, biraz iyilik. Bir değer.

Öğrenecek.

Tabii ki öyle. Er ya da geç.

Er ya da geç. Daha sonra değil.

Ve bunu yaptığında ne olacak? Tüm bu yalanları birbiri ardına sıralayacak. Ve bana baktığında ne görecektir? Kesinlikle bahçede elini öptüğü kızı değil. Onu değil. Çünkü o artık yok. Bana ölen kız kardeşimin adını vermelerine izin verdiğim anda ortadan kayboldu.

Bu çok fazla. Buna dayanamıyorum.

"Vor," diyorum aniden, açıkça. Ilsevel'in sesini taklit ediyormuş gibi yapmayı bırakarak.

Arkamdan geliyor, kasları geriliyor. "Evet?"

Ağzımı açtım. Daha fazlasını söylemeye, ona her şeyi anlatmaya hazırdım, *Her şeyi*. İtirafım dilimin ucunda.

Tek kelime edemeden ormandan bir ses yükseldi: "*Ortolar!*
Hirak-lash!"

"Sul?" Vor eyerde daha dik oturuyor ve başımın üzerinden bana bakıyor.
"Sul, sen misin?"

"Juk, ortolar, mazoga!"

"Sorun nedir?" Arkamdaki adamda artan huzursuzluğu hissederek soruyorum. Cevap vermiyor ama morleth'ini daha hızlı mahmuzluyor. Mantar saplarının arasından hızlı ve akıcı bir şekilde ileriye doğru sıçırıyor. İleride ormanda bir mola olduğunu ve Sul'un hâlâ at üstünde, dik bir inişe bakan kayalık bir çıkıntının üzerinde durduğunu görüyorum. Vor'un geldiğini görüyor ve işaret ediyor. *"Hirark!"* diyor tekrar.

Vor bineğini Sul'unkinin yanına çağırıyor. Karnım zonkluyor. Bir manzaraya geldik ve altımda garip bir manzara beliriyor, evimdeki dünyama hiç benzemeyen bir manzara, hepsi büyük bir mağaranın içinde. Dolambaçlı bir nehir, uzaktaki *lor* kristallerinin ışığı altında parıldıyor, devasa kayaları ve kayalıkları kesiyor. Kristal ışık tam gün ışığı kadar parlak değil ama nehir kıyısında sıralanan köyü görmeme yetecek kadar parlak

-Doğanın eliyle şekillendirilmiş konik dikitlerden oluşan bir köy. Ancak ikinci ve üçüncü bakışta bu dikitlerin içine oyulmuş kapı ve pencereleri ve bunların arasında uzanan karmaşık bir sokak ağını fark etmeye başlıyorum.

Her şey hayalet gibi sessiz.

Sul trol dilinde bir şeyler söylüyor. Vor sertçe karşılık verir. Ruhunda kaynayan gerilim artıyor ve gerçek bir korkuya dönüşüyor. "Sorun nedir?" Yumuşakça soruyorum.

Vor sanki aniden varlığımı hatırlamış gibi bana bakıyor. "Özür dilerim prenses. Burada var. Biz değiliz. Aşağıda sorun olabilir."

"Ne tür bir sorun?"

Sul sabırsız bir hareket yaparak sert bir şekilde konuşuyor. Bana bakmıyor bile. Vor trol dilinde cevap veriyor, sesi daha az sert ama acil. Bir ses

toynak sesleri dikkatimi çekiyor. Vor'un geniş omzuna bakınca Hael ve Yok'un geldiğini görüyorum. Hael bir kez bağılıyor ve Yok gevezelik etmeye başlıyor ama Hael sert bir hareketle onu susturuyor. Manzaraya yaklaşıyorlar ve hareketsiz kalıyorlar.

Lyria Hael'in omzunun etrafından bakıyor, denge için morleth eyerinin dirseğini kavıyor. "Bu da ne?" diye soruyor ve işaret ediyor.

Gösterdiği yere bakıyorum. Trolde kasabasının bir bölümünü boydan boya geçen büyük bir yarık, sanki devasa bir pençe kayayı yırtmış gibi görünüyor. İlk bakışta bunun manzaranın doğal bir parçası olduğunu düşünmüştüm ama şimdi oraya en yakın evlerin nasıl tehlikeli bir şekilde kenarda sallandığını fark ediyorum. Ben izlerken bile içlerinden biri parçalanıyor ve karanlığa gömülüyor.

Vor ve adamları hızla trol dilinde konuşmaya başlıyor. Lyria ile bakışıyoruz. Gözleri çok geniş.

"Bağışlayın prenses," diyor Vor, aniden benim dilime geçmesi sarsıcı. "Sizi telaşlandırmak istemem ama aşağıdaki işlerle ilgilenmeliyim." Başka bir açıklama yapmadan eyerden indi, sonra uzanıp ellerini belime doladı. Beni yere doğru çekmeden önce kollarının üst kısmını kavramak için sadece zamanım var. Çok ani davrandı ve sendeledim. Beni yakalıyor, düzeltiyor ve sonra arkasını dönüyor. Yokluğunun ani soğukluğunu buz gibi bir tokat gibi hissediyorum.

"Ah! Dikkatli ol!" Lyria homurdanıyor. Hael'in onun kolunu tuttuğunu ve çok da nazık olmayan bir şekilde neredeyse onu kendi morleth'inden aşağı ittiğini görmek için tam zamanında dönüyorum. Lyria tökezleyip sırt üstü yere düşüyor ve kendisini görmezden gelen trolde kadına öfkeyle bakıyor. Vor çoktan atına binmiş ve Yok'la konuşmaya başlamıştır. Çocuk itiraz eden bir meleme çıkarıyor. Vor tekrarlıyor, ses tonu kesin. Yok başını eğiyor.

Kendini yerden kaldıran Lyria'nın yanına gidiyorum. Birbirimize yakın duruyoruz. Endişesi hançer gibi saplanıyor. Normalde

incinmemek için geri çekiliyor. Ama benim desteğime ihtiyacı var. Ve aslında benim de o anda ona ihtiyacım var.

Vor sonunda ikimize döndü. "Prenses," diyor sesi titrek bir şekilde, "sizi Yok'un gözetimine veriyorum. Sizin güvenliğinizden o sorumlu. O cesur bir savaşçıdır ve sizi her türlü zarardan koruyacaktır."

Lyria homurdanıyor. "Bu çocuğun bizi neyden koruyacağından emin değilim."

Yok ona pis bir bakış fırlatıyor. Görünüşe göre insan dilinden anlıyor.

Vor'un morleth'i homurdanarak tepiniyor ve başını savuruyor. Vor onu kontrol altında tutuyor, üst kollarındaki kaslar çabayla şişiyor. "Yok'a hayatım pahasına güvenirim. Güvende olacaksın. Size Leydi Xag'ın evine kadar eşlik edecek. O bir dost. Ben seni almaya gelene kadar senin rahatınla ilgilenecek."

"Nereye gidiyorsun?" Ben soruyorum.

Bana tam olarak bakmıyor. "Yapmam gereken bir şey var." Tereddüt ediyor. Çenesi sanki daha fazla bir şey söylemek istiyormuş gibi çalışıyor. Ama sadece başını sallıyor ve trol dilinde konuşarak tekrar Yok'a hitap ediyor. Sonra bana doğru son bir kez hızlıca bakıp morleth'ini ormana doğru mahmuzluyor. Sul ve Hael onun peşinden hızla ilerliyor ve ben de onların mantar ağaçlarının arasında kayboluşunu izliyorum.

Birden, mağaranın tepesindeki devasa ağırlık öncekinden daha kötü görünüyor.

Lyria kollarını kavuşturarak, "Bu ne güzel bir yulaf ezmesi kazanı," diye mırıldanıyor. "Kapıdan zar zor geçtik ve şimdiden terk edildik! Tam olarak beklediğim gibi bir düğün kutlaması değil."

Elini tutuyorum. Bu düşüncesizce bir hareketti ve avucuma acı saplanınca hemen pişman oldum. Gözlerimi kapatıyorum ve diğer elimle kolyemi kavrayıp içindeki nabzı hissediyorum. Daha güçlü

Her zamanki gibi. Hayal mi görüyorum, yoksa ayaklarımın altındaki toprakta cevap veren bir nabız mı var? Hafif bir gümbürtü, eski bir şarkı gibi bir ritim.

Trolde oğlan hâlâ tepede duruyor ve köye bakıyor. Yüzü asık. Sonunda derin bir nefes alıyor ve bize dönüyor. Bir süre düşündükten sonra atından iniyor. "Lütfen," diyor, yapmacık ama anlaşılır bir Gavarca ile, "eğer bineğime binerseniz, size dinlenebileceğiniz bir yere kadar eşlik etmekten onur duyarım."

Lyria homurdanıyor. "Beni asla o yaratıklardan birinin üzerine çıkaramayacaksın. Hayatım buna bağlı olsa bile. Yürüyeceğim, teşekkürler."

Çocuğun alnı buruşuyor. "Leydi Xag'ın evine en az üç mil var."

"Güzel. Zaten bacaklarımı esnetmem gerekiyor." Lyria eteklerini topluyor ve mantarların arasında yürümeye başlıyor, ilerlerken küçük bir *olk* sürüsünü dağıtıyor. "Gel bakalım Ilsevel!" diye omzunun üzerinden geri atıyor.

Yok bana döndü. "Prenses?"

"Sorun değil," diyorum, peçenin ardından göremese de gülümseyerek. "Günlerdir sıkışık bir arabada yolculuk ediyorum. Hareket etmek için bir şansım olursa memnun olurum."

İtiraz edecekmiş gibi görünüyor. Beni rahatlatmak için sadece başını sallıyor. "Bu taraftan o zaman."

Morleth'imizin toynakları Dugorim sokaklarının kaldırım taşlarında taş bilenmiş bıçaklar gibi çınlıyor ve boş binaların duvarlarında ürkütücü bir şekilde yankılanıyor. Hael'in önden gidip her şeyin güvenli olduğundan emin olması için ona izin vermem gerektiği yönündeki itirazlarına rağmen yolu ben gösteriyorum. Güvenli olmadığını zaten biliyorum.

Bir elimle dizginleri tutarken, diğer elimi kemerimdeki bıçak kabzasına dayıyorum. Yanıma kılıç almadım, böyle bir yolculuk için değil, gelinimi karşılamak ve ona eşlik etmek için değil. Ne Sul ne de ben silahlı seyahat ediyoruz, gerçi Hael'in kılıcı ve eyerinin kantarına bağlanmış büyük bir trolde sopası var. Köyün ana caddesine doğru ilerliyoruz. Her binanın kapısı ardına kadar açık duruyor. Yolda ilerlerken karanlık geçitlere ve ön odalara bakıyorum, bir yaşam belirtisi arıyorum.

Hiçbir şey. Bir fısıltı bile yok. Titrek bir hareket gölgesi bile yok.

Şehrin kalbinde bir toplanma ve tören yeri olan Yukarı Tur'a ulaşıyoruz. Buradan görüşüm meclis binasından mütevazı köy tapınağına ve nehir rıhtımına kadar uzanıyor. Ana kazılardan yukarı çıkan madenci yolunu da görüyorum. Birkaç saat önce buradan geçtiğimde bu yol, sırtlarında ya da el arabalarında taş ve çamur taşıyan işçilerin gidip gelmesiyle meşguldü. O arabalar şimdi terk edilmiş durumda. Bazıları yan yatmış, içindekiler dökülmüş.

Bir rüzgâr ensemde esiyor, etimi karıncalandırıyor. Titriyorum. "Attan in," diyorum Knar'dan aşağı sallanarak. "Binaları kontrol edin. Burada birileri olmalı, herkesin nereye gittiğini sorabileceğimiz birileri. Belki de bir düşmandan kaçmışlardır ve yardımımıza ihtiyaçları vardır."

Hael, "Majesteleri, birlikte hareket etmemizi önermeme izin verin," diyor. "Neden?" Kollarımı açtım. "Burada kimse yok."

"Öyle düşünüyorsun," diye cevap veriyor acımasızca. "Ta ki karşına biri *çıkana* kadar öyle düşünüyorsun. Karşılaşmaya hazır olmadığın biri." Başını sallıyor. "Ayrılmamalıyız."

"Tanrılar bizi korusun, Hael, beni ikna ettin!" Sul ilan ediyor. "Kesinlikle tır tır titriyorum. Elimi tutar mısınız?" Kız ona bir bakış atar. "Ne?" Omuz silkiyor ve masumca göz kırpmıyor. "Hortlaklara karşı hassasım!"

"Yeter," diye homurdandım. "Sul, git rıhtımı kontrol et. Mavnamızın hâlâ orada olduğundan emin ol ve mavnacımızı ara. Hael, sen de konsey evini araştı. Leydi Xag'ınki hariç etraftaki en büyük bina orası; belki de halk içeride saklanıyordur. Ben tapınağa gidiyorum."

Hael itiraz edecekmiş gibi görünüyor. Onun yerine, "Kılıcımı alacak mısınız, Majesteleri?" diyor.

"Hayır, sende kalsın." Bıçağımı çektim. "Bana bir şey olmaz. Çabuk ol!"

Dugorim tapınağı ne büyük ne de etkileyici, bir mağaradan biraz daha fazlası. İçinde tam olarak ayakta duramıyorum ama neredeyse iki kat eğilmek zorunda kalıyorum, yolumu dikkatle hissediyorum. *Lor* kristallerinin ışığı açıklığın ötesine geçemiyor ve içeride hiç fener yok. Ama bu alışılmadık bir durum değil; Derin Karanlık'ın rahibeleri yoğun gölgede yaşamayı tercih ederler.

Duvarlarda ve tavanda gezinen parmaklarım, taşların arasına gizlenmiş, yolu işaretleyen gizli ve kutsal oymaları seçiyor. Kimseyle karşılaşmadım.

Normalde, tapınağın ağzının hemen içinde heykel gibi oturan bir düzine ya *da* daha fazla rahibe olurdu. Şimdiye kadar en az birinin ayak parmağına basmış olmalıydım. Ama yol açık.

Kutsal mekâna kadar ilerledim. Nefesim o boş alanda yankılanıyor. Seslenmek niyetiyle ağzımı açıyorum ama kendimi buna zorlayamıyorum. Bu mağara, *va-vulug*'larının, Karanlık'ın kutsal şarkılarının peşinden giden kutsal kadınların *uğultusuyla* canlı olmalıydı. Bu sessizlik yanlış geliyor. Günahkârca.

Omurgamda aşağı yukarı dolaşan ürpertiği görmezden gelmeye çalışarak tekrar geri çekiliyorum. Daha geniş bir mağaraya doğru sendeleyerek ilerlerken *lor* ışıltısı çok parlak. Göğsüm sıkışıyor ve daha derin bir nefes almak için kendimi zorladığımda, dilimin arkasında acı bir şey tadıyorum.

İki farklı sokaktan yaklaşan Hael ve Sul'un silüetleri belirlediğinde görüşüm yeni yeni netleşiyor. Bana ilk ulaşan, rıhtımdan dönen Sul oluyor. "Bizimki de dahil olmak üzere tüm mavnalar orada," diyor. "Mavnacılardan iz yok. Canavar da yok, çırpınan bir su geyiği bile yok."

Hael, "Şehir merkezinde de durum aynı," diyor. Yüzü çizgili ve gergin. "İç odada bir yemeğin izlerini gördüm. Yiyecek ve içecekler hâlâ tazeydi ama bozulmuştu. Sandalyeler devrilmiş, tabaklar yere düşmüştü. Sanırım bir duvarda kan vardı."

Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım çok kuru. Nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum. Ama gitmek istemiyorum. Uzun bir nefes alarak hançerimi daha sıkı kavıyorum. "Haydi," diyorum ve tek topuğumun üzerinde dönerek Yukarı Tur'dan çıkıp kasabanın kenarına doğru ilerliyorum. Adımlarım hızlı ve kendinden emin, kalbim titriyor o l s a bile.

Çığın birkaç evi gömdüğü, şimdi yarısı kazılmış olan yerden geçiyoruz. Kazı ekipmanları etrafa saçılmış durumda. Sarılmış dört çul demeti düzgün bir sıra halinde uzanıyor. Ne olduklarını biliyorum - ölümler

enkazdan çıkarıldı. Bir tanesi küçük, acı verecek kadar küçük. Diğerleri canlı bulundu mu? Eğer öyleyse, şimdi neredeler?

İki arkadaşına dönüp bakıyorum. Bakışlarımı karşılıyorlar, sessiz ve ciddiler. Başımı hızlıca sallayarak devam ediyorum, küçük felaketin yanından geçip daha büyük olana doğru yol alıyorum. Yerin parçalandığı yere, evlerin ve sokakların ortasından geçen sivri bir yarığa. En geniş noktasında on beş metre genişliğinde ve yarım mil boyunca uzanıyor, Dugorim Mağarası'nın bu bölümünü yeniden şekillendiriyor. Ama beni yolumda durduran, kalbimin aniden çarpmasına neden olan şey yarığın büyüklüğü değil.

Kıyafetler yüzünden.

Bütün o giysi parçaları, madencilerin başlıkları, önlükleri, iç çamaşırları, yelekleri. Tunikler, pelerinler, kemerler, mücevherler, yüzükler. Ve ayakkabılar. Çok fazla ayakkabı. Hatta ayak başparmağıma zor sığan bir çift küçük mantar derisi patik bile ayaklarıma yakın duruyordu. Hepsi uçurumun uzunluğu boyunca rastgele yığınlar halinde dağılmıştı. Hepsi o kenara doğru uzanıyordu.

Kanım dondu.

"Morar-juk."

Sul'un sesi kulağıma yakın nefes alıyor. Bir tarafa bakıyorum. Yüzünün rengi solmuş, neredeyse bembeyaz. Hael onun diğer tarafında duruyor, yüz ifadesi bir maske gibi. Çenesini kaldırıyor ve aniden burnunu çekiyor. "Bu koku da ne?"

Nefes alıyorum ve bir küfürle boğuluyorum. *"Raog,"* diyorum. "Çabuk, yüzünüzü kapatın.

Derin nefes almamaya çalışın."

Hael hemen tepki veriyor ve kolundan bir parça bez koparıp burnuna sarıyor. Sul ise sadece homurdanıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Eğer havada zehir varsa, yüzümüze biraz ipek sarmak hiçbir şeyi değiştirmmez."

Konuyu zorlamıyorum, yine de kendi tünığimin eteğinden bir kumaş şeridi koparıp yüzümün alt yarısına bağılıyorum. Muhtemelen haklı; eğer zehir yeterince dağılmışsa, bize bir şey olmaz. Değılse, henüz bilmesek de çoktan ölmüşüz demektir. Yine de, işe yaramaz da olsa bir önlem almak daha iyi hissettiriyor.

Yarı maskemi takıp, atılmış giysi yığınının arasından geçerken ayağımı hiçbirinin üzerine indirmemeye çalışıyorum. Bir etek, bir korse, bir tunik. Küçük, beyaz bir bebek bezi. Hiçbirine çok yakından bakmıyorum, ama yarığın kenarına kadar sürünüyorum ve üzerinden bakıyorum.

Midem kasılıyor.

Düşüş derin. Sonsuz. Karanlık. Ama duvarlar pürüzsüz değıl. Pürüzlü kayalar ve çıkıntılar vahşi dişler gibi çıkıntı yapıyor. Ve tam altımda, elli metre aşağıda bir ceset var. Solgun ve kırık. Ölümle çarpılmış. Çırılçıplak.

Dönüp yarık duvarı boyunca hem bu tarafı hem de diğet tarafı arıyorum. Daha fazla ceset var. Çok değıl ama birkaç tane. Bir yerde, birkaçı üst üste yığılmış, hepsi iğrenç bir şekilde açılı uzuvlar ve cansız etler. *En güçlü* ışık ancak onları aydınlatacak kadar derine ulaşılıyor. Bir metre daha aşağıya inince hepsi gölgede kayboluyor. Yırtıcı bir gölge.

Geri çekiliyorum. Çaba sarf ederek yutkunuyorum, dilimin arkasında acı *raog* zehrinin tadını alıyorum. Yüce Tanrılar! Şimdiden buraya kadar nüfuz etmiş. Ne kadar çabuk yayılacak? Bu akıntıyı geri çevirmek için hala zaman var mı? Hala var mı

-

"Vor! Yardım et bana, kardeşim!"

Tam zamanında döndüğümde Sul'un sağ tarafımdaki yarığın kenarından tırmandığını görüyorum. "Bekle!" diye bağırdım ve koşmaya başladım. Yüzü açıkta. Çoktan çok fazla zehir mi solumuş? O da mı yenik düşüyor? "Sul, yapma!"

Kafası kayboldu. Kayarak duruyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve kırık taşın kenarından bakıyorum. Bir çıkıntı var. Yaklaşık yirmi metre aşağıda, keskin ve engebeli, sarp duvardan çıkıntı yapıyor. Orada bir figür yatıyor, çıplak vücudu garip bir şekilde bükülmüş. Başı geriye atılmış, örülmüş saçlarına mavi kan bulaşmış. İfadesi korkunç, neredeyse şeytani bir şeye dönüşmüş.

Leydi Xag.

Sul, sıçrayan bir böcek kadar hızlı bir şekilde uçamın kenarından aşağı iniyor. Taş ve toprak ayaklarından birinin altında parçalanıyor. Kalbim sıkışıyor. Ama kardeşim tutuşunu düzeltiyor ve devam ediyor. Çıkıntıya ulaşıyor, dengesini buluyor ve kadının üzerine çömeliyor. Eşi görülmemiş bir nezaketle onu kollarının arasına alıyor, başını ağzına yaklaştırıyor.

"Nefes alıyor!" diye seslendi bana. "Yaşıyor!"

"Aşağı iniyorum," diye cevap veriyorum hemen ve bacaklarımı kenarda sallamaya başlıyorum.

Bir el omzuma düşüyor ve sertçe kavırıyor. Hael'in yüzüne bakıyorum, gözleri koruyucu kumaşın kıvrımlarının üzerinde sert. "Yapma," diyor. "Sen bizim kralımızsın. Sana tek parça halinde ihtiyacımız var."

Başımı sallıyorum. Kardeşim aşağıda. "Ben gidiyorum, Hael. Leydi Xag'ı yukarı çekmek için kullanabileceğimiz bir şey bulmanı istiyorum." Gözleri kısıldı. İtiraz edeceğinden korkuyorum. "Derhal, Kaptan. Bu bir emirdir."

Omzumu bırakıyor. Boğazındaki kaslar kasıldı. Sonra başını salladı, döndü ve hayaletli köye geri döndü, maden işlerine doğru ilerledi.

"Acele et, Vor!" Sul aşağıdan sesleniyor.

Dönüyorum ve kendimi kenardan aşağı bırakıyorum, ellerim ve ayaklarım tutunma yerleri buluyor. Ben bir trolüm, kaya tırmanışı kanımda var. Öyle bile olsa, o esneyen karanlık beni titretmeye yetiyor. Bu yüzden zihnimi kapattım.

bunu düşünmek. *Raog* zehirinin kokusu burada daha güçlü. Ne kadar eski? Ne kadar güçlü? Şu anda bile ciğerlerime ne kadarını çekiyorum? Kollarım titriyor ama gözlerimi kapatıyorum. Nefes alıyorum. Nefes veriyorum. Sonra devam ediyorum, aşağı, aşağı, dikkatli bir tutamaktan diğerine.

Sul ve Xag'dan birkaç metre ötedeki çıkıntıya ulaşıyorum. Sırtı bana dönük ve kadının yüzünü göremiyorum ama iniltisini duyuyorum. Bir taraftaki düşüşün acıyla farkında olarak onlara doğru adım atıyorum. Yine inliyor. Yanılıyor muyum yoksa bu bir kelime oyunu mu?

Kardeşıme ulaşıyorum, bir elimi sırtına koyuyorum ve omzunun üzerinden bakıyorum. Kadın başını onun koluna atmış yatıyor. Göz kapakları çırpınıyor, açık. Solgun gözleri dışarı bakıyor, dönüyor ve odaklanamıyor.

"Xag?" Sul onun üzerine eğilerek söylüyor. "Xag, benim. Buradayım. Buradayım, seni iri yarı dehşet saçan kadın. İyi olacaksın, beni duyuyor musun?"

Başı hafifçe dönüyor, gözleri odaklanmakta zorlanıyor. Yavaşça gözlerini kırpıştırarak Sul'a bakıyor. Renksiz dudaklarından ince, anlaşılmaz bir ses çıkıyor.

"İşte, zahmet etme," diyor Sul. Kızın eli titreyerek havaya doğru uzanıyor. Sul onun parmaklarını tutuyor ve göğsüne bastırıyor. "Vor da burada. Asil kurtarıcı kralımız. Seni bu durumdan kurtaracak ve hatta beni de biraz yardım etmeye ikna edebilir."

Yüzünü buruşturuyor, gözlerini kapatıyor. "Sssssssuuul."

"Evet! Evet, doğru. Bu Sul. Hadi, Xag! Kendini topla. Eğer bu siperden çıkarsan, beni öpmene izin vereceğim. Bunu duydun mu? Asla daha iyi bir teklif alamayacaksın."

Az önce indiğim duvarın üst tarafına bakıyorum. Baş döndürücü derecede dik. Yüzümü buruşturarak kardeşıme sesleniyorum. "Güvenli bir şekilde hareket ettirilebilir mi? Omurgası ne olacak?"

Sul başını sallar. "Ben-"

Eli adamın elinden kurtulur ve boğazına yapışır. Sul boğuluyor, gözleri kamaşıyor. Kız dimdik otururken bile onun koluyla boğuşuyor. Gözleri parlayarak açılıyor. Ama bunlar benim bildiğim Leydi Xag'ın gümüşü gözleri değil. Onlar yeşil. Parlıyor.

Bir çığlık atarak koluna atıldım ve onu kurtarmak için mücadele ettim. Boğazıma bir dirsek atıyor ve ben de nefes nefese duvara yaslanıyorum. Taş ayağımın altında kırılıyor, karanlığa doğru ufalanıyor. Duvara tutunmayı başarıyorum, sağlam bir zemin buluyorum.

Sul öğürüyor, yüzü morarıyor. Xag onu yere yatırdı.

Tekrar hamle yapıyorum. Bu sefer yumruğumu kolunun en zayıf yerine sertçe indiriyorum. Kemikler kırılıyor. Xag çığlık atıyor ve aniden bırakıyor, Sul neredeyse düşüyor. Onu yakalayıp yanımdaki çıkıntıya geri çekecek kadar hızlıyım.

Sonra Xag'ın kolları boynuma dolanıyor ve beni ayaklarımdan çekip alıyor. Dönüp dirseğimi karnına saplıyorum ve yüzünü ona dönmek için dönmeyi başarıyorum. Omuzlarımı kavriyor, dönüyor ve beni taş duvara çarpıyor. Görüşümde kıvılcımlar patlıyor. Ağzının kenarlarından yeşil köpükler damlayan Leydi Xag'ın bana bakmasından başka bir şey göremiyorum. Kolunu kaldırıyor, yumruğunda siyah bir taş tutuyor. Hayatta kalma içgüdüsü kabarıyor ve tam beynimi dağıtacakken, darbeyi savuşturmak için kendi kolumu kaldırıyorum. Sonra diğer elimin topuğuyla burnuna vuruyorum. Çıtırdadığını hissettim. Geri adım attı. Ona tekrar vurdum. Üst dudağından mavi kan akıyor, tükürük ve köpük karışıyor.

Tekrar geri adım atıyor, bir eli hâlâ gömleğimin önünü tutuyor. Sallanıyor. Uçurumun kenarına gidiyor. Ve beni de kendisiyle birlikte sürükleyecek. Nefesimi tutuyorum, ayaklarım taşta kayıyor.

Sonra Sul ikimize doğru savrularak ayaklarımızı yerden kesti. Düşerken, kayarken, kayarken Xag'ın beni tutuşu kopuyor. Çıkıntıda kendimi yakalamaya çalışmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş durumdayım ama Sul iki kolunu da uzatarak dalgalanıyor. Ağlıyor

Dışarı. Başımı sallayarak, vücudunun yarısı aşağıya uzanmış olan ağabeyimi görmek için kendimi yukarı çekiyorum. Xag'ı bir kolundan tutuyor.

"Seni yakaladım!" diye bağıyor. "Dayan! Dayan, Xag! Seni ayağa kaldıracağım!"

Başı sallanıyor, vücudu gevşek, cansız. Çok ağır. Sul onu tutmaya çalışırken neredeyse ikiye bölünüyor.

Çırpınıyorum, kardeşimi belinden yakalıyorum, onu geri çekmek için mücadele ediyorum. "Bırak onu, Sul!"

"Hayır! Onu yakalayabilirim! Bana yardım edin!"

"Onu kurtaramazsın." Tutuşumu ayarlayıp omuzlarına yapışıyorum. Yerçekiminin kaçınılmaz çekimi boğazımdan bir ıııııı sürüklüyor. Daha fazla dayanamayacağız. "Sul!" Kükrüyorum.

Kardeşimin boğazından bir hıçkırık kopuyor. Düşüş bizi almaya hazırlanırken o korkunç sesi hissediyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

O zaman rahatla.

Korkunç ağırlık gitti.

Gözlerimi açıyorum. Sul uçuşumun kenarından sarkmış, boşluğa bakıyor. Boş ellerini hala uzatmış.

"Tanrılar bizi korusun!" Nefes alıyorum ve kardeşimi kendime doğru çekiyorum. O kadar çok titriyor ki, kemiklerinin takırdadığını duyduğuma yemin edebilirim. "Sul! Sul, iyi misin?"

Başını yavaşça sallar. "Onu kurtarabilirdim." Yere çökerek alnını avucuna dayar. "Onu kurtarabilirdim, Vor."

"Hayır, Sul. Yapamazdın. O çoktan gitmişti."

"Bunu bilemezsiniz. Geri dönmüş olabilir."

Yavaşça nefes veriyorum. Ne diyebilirim ki? Zihnimin gözünde, yüzümü parçalamaya çalışırken köpük püskürten vahşi bir *woggha*'nın görüntüsü yanıp sönüyor. Az önce Xag'ın dudaklarından uçarken gördüğümle aynı yeşil köpük. Birinin böyle bir delilikten geri dönmesi mümkün mü?

Başımı ağır bir şekilde eğiyorum. Xag. Zavallı Xag. Onu tüm hayatım boyunca tanıdım. Bir zamanlar babam aramızdaki nişandan bile söz etmişti ve çocukluğumda bu yaşlı ve güzel kadına karşı gençlik aşkı beslemiştim. Bu duygular uzun zaman önce kayboldu ama ona her zaman büyük saygı duydum.

Sul'a baktım. Kardeşimin yüzü gevşemişti. "Buradan çıkmamız gerek," diyorum. "Zehrin kalıcı olup olmadığını bilmiyoruz."

"Evet." Sul bir elini alnında gezdiriyor. "Ve sen de bu itiş kakışta küçük fularını kaybettin, yani muhtemelen sen de benim kadar mahkumsun artık."

Homurdanıyorum ve onu ayağa kaldırıyorum. Sul boynunu büküp tekrar çıkıntının üzerinden bakıyor. "Hepsinin yaptığını mı düşünüyorsun?" diyor. "Bütün köy mü?"

Başımı sallıyorum. Kendimi hasta ve çaresiz hissediyorum. Bu Mythanar'a ulaşan söylentilerin hepsinden çok daha kötü. Hayal etmeye cesaret ettiğimden çok daha kötü.

"Anlamıyorum." Sul bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Atladılar mı? Buraya mı sürüldüler? Bütün çocuklar ve hayvanlar da mı?"

Başımı salladım. "Cevapları burada alamayacağız. Mythanar'a geri dönmeliyiz. Bu yarığı mühürlemek için büyü gerekecek."

Trolde büyüü yeterli olmayacak. Bunu zaten çok iyi biliyorum. Fae büyüü de işe yaramayacak, bir fae büyücüsünü Yeraltı Âlemine kadar getirtebilsem bile. Böyle bir büyü, *Raog*'un pis havasına değdiği anda büzüşüp parçalanacaktır.

Miphates'e ihtiyacımız var. Yazılı büyüye ihtiyacımız var.

"Gel, Sul." Duvarın dik yüzüne acımasızca bakıyorum. Homurdanarak taşa tutunuyorum ve kendimi yukarı çekmeye başlıyorum.

Daha bir adım bile atamadan Hael tepemde beliriyor, yüzü hâlâ yarı yarıya örtülü. "Majesteleri?" diye sesleniyor aşağıya. Yine de bakışlarının Sul'a sabitlendiğinden oldukça eminim.

"Merak etme Hael, tatlım," diye sesleniyor Sul ona. "Güzel yüzümü çoğunlukla sağlam tutmayı başardım. Şimdi bize yardım eder misin?"

Hael ortadan kaybolur, sonra tekrar ortaya çıkar ve maden işlerinden alındığına şüphe olmayan, *hugagug* ipinden örülmüş bir koşum takımını indirir. "Önce kralı yukarı gönderin," diyor.

Bunu görmezden gelerek Sul'u koşum takımına bindirdim. Hem kaptanım hem de kardeşim itiraz etmeye çalıştılar ama aslında onların hükümdarı olduğumu sert bir şekilde hatırlattıktan sonra çenelerini kapattılar. Hael'in güçlü kolları Sul'u yukarı çekerken geriliyor, kavramasına yardımcı olması için ipin uzunluğundaki düğümleri kullanıyor. Sul alışılmadık bir şekilde sessiz. Zirveye ulaşana ve Hael onu sabit bir zemine çekene kadar izliyorum. Sonra dönüp bir kez daha uçuşumdan aşağı bakıyorum.

Aşağıda hissedebiliyorum. Derinlerde, çok derinlerde, o aşılmaz karanlığın altında. Karanlığın yerini sıcaklığa bıraktığı ve dünyanın ateşli kalbindeki basıncın cehennem gibi yandığı yere kadar. Bir şeyin kendi üzerine sarıldığı yere kadar. Uçsuz bucaksız. Sonsuz. Sonsuz.

Bekliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, zihnimi ve duyularımı sakinleştiriyorum. O sıcaklığı hisset, o basıncı hisset. Hisset . . .

. . . *nefes almak* . . .

Taşlarda yankılanan bir çığlık duyuluyor. Uzak ama net.

Gözlerim parlayarak açıldı. Damarlarımdaki kan ani bir korkuyla dalgalanıyor. Bu çığlığın kime ait olduğunu biliyorum. "Ilsevel!" Nefes nefese kaldım.

Bu ev hiç de beklediğim gibi değil. Doğrudan mağara duvarına oyulmuş, sadece en ince taş işçiliği belirgin bir dış cephe görüntüsü sağlıyor. Aslında, genç rehberimiz olmasaydı, evi hiç görmeden yanından geçip giderdim.

Ancak arabacı çocuk duruyor ve bir ön kapı olduğu anlaşılan şeyin karşısında duruyor. Şimdi daha yakından baktığımda, lentoyu süsleyen narin parşömen işçiliğini görebiliyorum. Bu beni mağara duvarının daha yukarısını taramaya yönlendiriyor ve kaba kayalıklar arasında zarif şekilli pencereleri seçebiliyorum. Doğallık ve zanaatın eşsiz bir birleşimi. Kendi tarzında oldukça güzel.

Çocuğun yüzü bir ders niteliğinde. Beyaz kaşları düğümleniyor ve ruhunda kaynayan huzursuzluk yoğunlaşıyor.

Lyria ve ben bakışıyoruz. Lyria omuz silkiyor. "Eee?" diyor kollarını kavuşturarak. "Zil sesi var mı? Yoksa içeri girmek için ilahiciler gibi şarkı mı söyleyeceğiz?"

Çocuk kuru dudaklarını yalıyor.

"Kapı." "Evet? Ne olmuş ona?"

"Açık."

"Anlıyorum." Lyria bir kaşını kaldırıyor. "Buralarda misafirperver insanlar var, değil mi?" İçeri girecekmiş gibi üç hafif adım atıyor, ama çocuk onun dirseğini tutuyor. "Ne?" diye soruyor.

"Leydi Xag'ın evine öylece davetsiz giremezsiniz."

"Neden olmasın?"

"Bu ..." Sanki uygun kelimeyi arıyormuş gibi bir an bocalıyor. "Bizim dilimizde *ush* deriz. "

"Kaba mı?"

"Belki mi?"

Lyria homurdanıyor. "*Bizim* dilimizde, müstakbel kraliçeni ayakta tutup parmaklarını oynatmanın çok daha kaba bir davranış olduğunu söyleriz."

Lyria'dan bana ve tekrar kapıya bakarken çocuğun çenesi çalışıyor. Onu neyin rahatsız ettiğini bilmiyorum. Ürkütücü bir sessizlik var, ama tek bildiğim, bu trol kasabalarının böyle olduğu.

"Gerçekten," diyorum bakışlarını tekrar kendime çekerek, "burada beklemenin sakıncası yok. Eğer kabul etmeye hazır değilse Leydi Xag'a rahatsızlık vermek istemem-"

"Saçmalık!" Lyria tersliyor. "Uzun bir yolculuk yaptık, sonra dünyalar ve gerçeklikler arasında hızlıca bir tur attık, sonra yine uzun bir yolculuk ve uzun bir yürüyüş. Bir mola ve bir ısırığı hak ettik. Peki ne olacak, Yok?" Gözlerini kısarak çocuğa tekrar hitap ediyor. "Sen mi önden gideceksin yoksa ben mi önden gidip ev halkına varışımızı yüksek sesle duyurayım?"

Sanki onu başparmaklarından bağlayıp sallanmaya bırakmayı çok istiyormuş gibi bir bakış atıyor. Ama ses tonu saygılı ama biraz da kızgın, "Pekâlâ. Ama önce ben gidip her şeyin güvende olduğundan emin olacağım. Sen burada bekle."

"Burada beklemek mi?" Lyria başını eğiyor. "Yalnız, açıkta ve savunmasız mı? Sence Kral Vor'un bizi senin şefkatli kollarına bırakırken aklında bu mu vardı?"

"İyi," diye homurdanıyor Yok. Kılıcını çeker ve kapıya döner. "Benimle gelebilirsin. Yakınımda kal."

"Çok yaklaşma!" Lyria elimi tutuyor ve çocuğun arkasına geçerken kolunun altına sıkıştırıyor. "Savurmaya başlarsan o kılıcınla vurulmak istemiyorum."

Çocuğu yarı gizli açıklıktan geçip giriş holüne doğru takip ederken bana sıkıca tutunuyor ve beni yanından ayırmıyor. Cesur ön yüzünün arkasından yayılan gerilimi algılamadan edemiyorum. Elimi bir can simidi gibi kavırıyor ve avuç içime keskin acı darbeleri gönderiyor. Hızla bir baş ağrısı oluşuyor ama kristalimi kavrayıp sakinleştirici nabzına yaslanıyorum.

Mağara konutunun içi dışından daha da beklenmediktir. Zeminler pürüzsüz bir şekilde döşenmiş ve cilalanmış, tavanlar ise sarkıt oluşumlarıyla sivrilmiş. Duvarlar kavislidir ve pürüzsüz ve pürüzlü doğal taş arasında değişir. Küçük *lor* kristalleri narin avize düzenlerinde asılı durarak karanlığı aydınlatıyor.

Yok bizi geçitten aşağıya doğru yönlendiriyor ve geldiğimiz ilk birkaç odayı inceliyor. Hepsi boş. Sadece bir kez sesleniyor, titretek bir sesle, "*Grakuldura?*" Sesinde sorgulayıcı bir tını var.

Lyria burnunu çekiyor. "Bu faremsi fısıldaşmanın ne anlamı var?" Ellerini ağzının etrafında birleştiriyor ve "*Orada kimse var mı?*" diye bağırıyor. Sesi koridorda yankılanıyor, içi boş ve kayıp.

"*Juk!*" Yok homurdanıyor ve bunun bir küfür olduğuna eminim. Lyria'nın etrafında dönüyor, ağzı sanki aynı anda birkaç şey söylemeye çalışıyormuş da hangisini söyleyeceğine karar veremiyormuş gibi çalışıyor. Sonunda, "Keşke bunu yapmasaydın!" demeyi başarıyor.

"Belki." Lyria tatlı tatlı gülümsüyor. "Ama sanırım cevabını aldın. Burada kimse yok. Leydi Xag'ınız dışarıda telefon falan ediyor olmalı.

senin trolde bayanlar eğlence için yapmak. Şimdi bir aşk ol, tatlı Yok, ve prensese oturacak bir yer bul. Ayakları zonkluyor, sana söylüyorum!"

Tavırları yıpratıcı olsa da, Lyria kesinlikle nasıl sonuç alacağını biliyor. Yok uğursuzca mırıldanıyor ama dönüp bizi yakındaki odalardan birine götürüyor. Burası bir oturma odası gibi görünüyor, birkaç pencereden köy ve nehir manzarası görünüyor. Pencereleden o kadar parlak ve altın sarısı bir ışık süzülüyor ki, bunun kendi dünyamın öğleden sonra güneşi olduğuna inanmak için kendimi neredeyse kandırabilirim. Hava da sıcak, yeraltında olacağını düşündüğümünden çok daha sıcak. Bu trol tarzı elbisenin içinde ne kadar açıkta olduğumu düşünürsek, bu bir merhamet.

Yok odada dolaşıyor, mobilyaların arkasını kontrol ediyor ve pencereleri çerçeveleyen uzun perdeleri dürtüyor. Trolde tarzına göre zarif bir şekilde döşenmiş bir alan. Sandalyelerin hepsi insanlar için büyük boy ve oturana kucaklayacakmış gibi derin kıvrımlarla şekillendirilmiş. Üstü düz, kırmızı taştan büyük, yuvarlak bir kaya parçası masa görevi görüyor ve ortasında kolyemle aynı soluk mavi renkte kristallerden oluşan bir küme duruyor. Vor onlara *Urzul* kristalleri diyor. Eve döndüğümüzde çiçekleri topladığımız gibi özenle toplanmış ve sergilenmiş gibi görünüyorlar. Yakınlardaki başka bir masanın üzerinde, içinde hareketle titreyen büyük, berrak bir kristal var. Yaklaştığımda, içinin oyulmuş ve suyla doldurulmuş olduğunu görüyorum. Soluk gözsüz balıklar minik dünyalarının etrafında boş boş yüzüyor, arkalarında yelpaze gibi kuyruklar bırakıyorlar.

En yakın pencereye gidiyorum. İkinci kattayız, aşağıdaki trolde köyüne bakıyoruz, *loş* ışıktaki ürkütücü bir sessizlik var. Nehir buradan çok uzakta akmıyor ve uzun rıhtımlara bağlanmış mavnalar görüyorum. Hâlâ insan yok. Telaş yok. Ses yok.

"Peki, yiyecek bir şeyler bulma konusunda ne kadar hızlısın, Yok dostum?" Lyria büyük, kavisli sandalyelerden birine doğru ilerliyor ve mindere gömülüyor. "Kesinlikle açlıktan ölüyorum!"

"Bilmiyorum." Trolde çocuk kapının girişinde duruyor, tedirgin görünüyor.
"Buraya daha önce hiç gelmedim."

"Peki, neden gidip bir şeyler bulmuyorsun?"

"Leydi Xag'ın kilerini eşeleyemem!"

"Neden olmasın? Sence Leydi Xag müstakbel kraliçesinin kendisini çağırdığını ve açlıktan öldüğünü bilse daha mı mutlu olurdu?"

Yok endişeli bakışlarını bana çeviriyor. Peçemin arkasından bir gülümseme sunuyorum. "Gerçekten, sorun değil. Aç değilim." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz midemden yüksek sesli bir homurtu yükseliyor. Tanrım, en son ne zaman yemek yemiştım? Theodre manastıra geldiğinden beri bir lokmayı bile zor mideye indirebildim.

Lyria açık açık güler. "Bu, dostum Yok, çok kibar bir yalandı." Bir el sallıyor. "Devam et! Kral Vor'un döndüğünde gelinini yerde bayılmış bulmasına izin verme. Eğer dönerse, ona suçu tam olarak nereye atması gerektiğini söyleyeceğim."

"Peki," diyor Yok kısaca. "Ama lütfen ikiniz de burada kalın. Kaybolmanızı istemiyorum."

"Sizi temin ederim, yerimden kıpırdamaya hiç niyetim yok." Lyria ayaklarını altına çekerek sandalyeye daha da gömölüyor.

Yok bana son bir kez aceleyle baktıktan sonra geçitte gözden kayboluyor. Kör balık kâsesinden dönüp Lyria'ya bakıyorum. "Gerçekten, zavallı çocuğa zorbalık yapmamalısın-"

"Şşşt!" Bir elini havaya kaldırıyor, başı eğik, Yok'un geri çekilen ayak seslerini dinliyor. Sonra sandalyeden kalkıyor, hafif adımlarla kapıya yaklaşıyor ve dışarı bakıyor. "Pekâlâ, gitmiş." Bana dönüyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Nasılsın, Faraine?"

"Oh." Kendi adımın sesinin bu kadar sert çıkmasını beklemezdim. Ama öyle oldu. Birden kendimi güçsüz hissettim. O tehditkâr baş ağrısı kafatasımın tabanında ani bir zonklama yaratıyor. En yakın sandalyeye doğru ilerledim.

ve kenarına tünüyorum. Bir süre sonra yüzümün önündeki örtüyü kaldırıyorum ve bakışlarımı Lyria'nın kilerle buluşturuyorum. "Ben iyiyim."

Bir kaşını kaldırıyor. "Söylemeliyim ki, bence oldukça muhteşem gidiyorsun. Senden bunu hiç beklemezdim. Beldroth'a döndüğümünden beri senin küçük, korkak bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ama beklediğimden çok daha aldatıcı birisin! Kimse bir şeyden şüphelenmiyor gibi görünüyor."

Dudaklarım alaycı bir şekilde eğiliyor. "Bu bir iltifat mı?"

"Nasıl istersen." Bana yaklaşıyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve başımı bir o yana bir bu yana çeviriyor. "Hmmm. Büyülerim tutuyor gibi görünüyor. Neredeyse tamamen peçesiz bile kalabilirsin." Düşünceli bir şekilde yüz hatlarımı inceliyor. Sonra bakışları kayıyor ve benim kilerle buluşuyor. Kaşlarını çatıyor. "Bu kadar kederli bakma. Geleceğinin böyle olacağını hep biliyordun, değil mi? Hiçbirimiz aşk için evlenmeyi bekleyerek büyümedik."

Kirpiklerimi indiriyorum. Sevgisiz bir evlilik mi? Keşke sorunlarımın en kötüsü bu olsaydı.

"Ben krallık için evlenirim," diye yumuşakça cevap veriyorum. "Taç için evlenirim. Çünkü ben krallığın ve tacın bir uzantısından başka bir şey değilim."

"İşte böyle." Lyria başımın üstüne akıllıca vuruyor. Sonra yanağımı okşadı. "Neşelen biraz. Kral Vor gerçekten iyi bir insana benziyor. Hayatta kalma şansımız çok yüksek."

"Tam olarak neyin hayatta kalması?"

"Düğün tabii ki." Lyria bir omzunu silkiyor ve rahat koltuğuna geri dönüp iç çekerek oturuyor. "Olduğundan daha az iyi olsaydı, hayatlarımız için endişelenirdim. Şimdi gözlerini kocaman açıp şok olmuş gibi bakma bana!" diye ekliyor biraz sertçe. "Ne kadar tehlikeli bir oyun oynadığımızı gayet iyi biliyorsun. İster inanın ister inanmayın, rahatlatıcı olmaya çalışıyorum. Sana söylüyorum, sanırım yaşayacağız. Böyle bir adamın bizi bu ikiyezlülükten dolayı idam ettirmesi pek olası değil. Hatta sizi affedebilir bile. Eninde sonunda."

Başımı eğerek peçemin tekrar yerine düşmesine izin veriyorum. Vor'un erdemlerinin böylesine ciddiyetsizlik ve hesapçılıkla bir arada tartışıldığını duymak beni rahatsız ediyor. O bunu hak etmiyor. Hiçbirini hak etmiyor.

"Neden, Faraine!" Lyria aniden doğruldu. "O uzun uzun iç çekişin düşündüğüm anlama mı geliyor?" Sanki peçemin altından bakmaya çalışıyormuş gibi başını eğdi. "Hayır, ben haklıyım. Bu Gölge Kral'a karşı bir zaafın var, değil mi?" Ben dönüp pencereden dışarı bakarken kahkahası kulağımda çınlıyor. "Ha! İşte bu mükemmel! Sonsuza dek mutlu olacaksın. Söylemeliyim ki, bu olaydaki rolüm hakkında şimdi çok daha iyi hissediyorum. Bunu bu hayattaki birkaç *iyi* işimden biri olarak bile gösterebilirim."

"Bu konuda iyi bir şey yok." Kelimeler kırbaç darbeleri gibi dilimden döküldü. "Dürüst bir adamı kandırmanın iyi bir tarafı yok."

"Saçmalık. Eğer küçük bir aldatma sonunda mutluluğunuzun kapısını açıyorsa, neden şikayet edesiniz ki?"

"Çünkü kız kardeşim öldü."

Lyria'nın gülümsemesi kaybolur. "Doğru," diyor ve koltuğuna geri gömülüyor. "Sanırım bu da var."

Sessizliğe gömülüyoruz. Odadaki tek ses kristal kâselerindeki balıkların çıkardığı belli belirsiz baloncuklar. Sonunda Lyria, "Nerede bu küçük trol çocuk?" diye söylenerek ayağa kalkıyor ve kapıya yöneliyor.

Tam açık kapıya ulaştığında, ani, kan donduran bir çığlık patlar ve ardından bir çarpışma olur. Bir gümbürtü duvarlardan ve zeminden aşağı yankılanır.

Ayağa fırladım, kalbim küt küt atıyordu. "O da neydi?"

Lyria kapı aralığından bir adım geri atar, yüzü bembeyazdır. Sakin bir nefes alır, tekrar ileri doğru adım atar ve geçide bakar. Boğazından boğuk bir çığlık kopuyor, odaya geri dönüyor, kapıyı tutuyor ve çarpıyor. Tam kapanırken, diğer taraftan sert bir şey çarparak kapının birkaç santim açılmasına neden olur. Bir çığlıkla, Lyria

vücudunun tüm gücünü kapının üzerine savuruyor ve kapıyı kapatmayı başarıyor. Ama o arada geçen sürede bir şey görüyorum. Tarif etmekte zorlandığım bir şey. Sarkık çene ve hançer dişleri, çıkıntı yapan kemiklerden sarkan renksiz et. Vahşi bir hırıltı, sanki son bir boğulma sesi gibi, kulaklarımı dolduruyor.

Yaratık kendini tekrar kapıya doğru fırlatıyor ve Lyria'nın ayakları birkaç santim geriye kayıyor. Kapı daha da açılıyor ve o korkunç, dudaksız, sinsî ağız açıklıktan içeri giriyor. Çoktan harekete geçtim, odanın diğer ucuna savruluyorum. Kendi omzumu kapıya doğru savuruyorum ve ortak ağırlığımızla kapıyı tekrar kapatmayı başarıyoruz. "Mandal nerede?" Lyria nefes nefese, eli pürüzsüz panellerde geziniyor.

Ama mandal yok. Tokmak yok, kol yok, hiçbir şey yok. Kapı hiçbir şekilde sabitlenemiyor. Canavar kapıya tekrar vuruyor ve kemiklerimi sarsıyor. Ayaklarım yere tutunmak için çırpınıyor. Elbisemin eteklerine basıp kendimi dizlerimin üzerine çekiyorum. Bir pençe kapının kenarından kıvrılıyor, burnumdan sadece birkaç santim ötede. Çığlık atıyorum ve sahip olduğumu bilmediğim gücü toplayarak tüm ağırlığımı kapıya verip o korkunç eli eziyorum.

Diğer taraftaki canavar, hiçbir kelime bulamadığım bir ses çıkarıyor. Ama geri çekiliyor. Bir an için.

"Kapıyı tut, Fairie!" Lyria ağlıyor. Sırtını kapıya dayamış, bir bacağını en yakındaki kaya şeklindeki masaya dayamış. Bir eliyle eteklerini yukarı kaldırıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Kalçasına bağlı bir kılıfın içinde sakladığı bıçağı çıkarıyor. Gülümsemesi hızlı ve tehlikeli.

Yaratık kapıya tekrar çarpıyor. Bu sefer, tam yarım ayak genişliğinde itiyor. Cilalı zemin boyunca geri kayıyorum, umutsuzca

topuklarımla kazıyorum. Ama Lyria dönüyor, çırpınan bacaklarımın etrafından dolanıyor ve bıçağını yaratığın kafasının tepesine saplıyor.

Bıçak paramparça oldu.

"Lanet olsun!" Kapı ardına kadar açılırken Lyria çığlık atıyor. Yaratık açıklıktan içeri sığıyor, başı aşağıda, korkunç dirsekleri tuhaf bir şekilde kıvrılmış omurgasının üzerinde açılı. Uzun, sivri dişlerinin arasından yeşil köpükler sığıyor. Görmeyen başını ileri geri sallar, ağzını açar ve uzun, siyah bir dille havayı kirletir. Güçlü arka ayaklarını toplayarak doğruca Lyria'nın üzerine atılıyor.

Bir çığlık atarak bir tarafa doğru eğilir, yere düşer ve yuvarlanır. Uzun, taş bir kanepenin altına kaçarken bile pençeleri eteğini yırtarak arkasından saldırıyor. Olabildiğince geriye kaçıyor ama yaratık çömelip kolunu boşluğa uzatıyor. Eteğini pençesine geçirip onu dışarı sürüklemeye başlıyor.

Burada öylece duramam.

Ayağa fırlıyorum ve elimdeki en yakın nesneyi -kör sakinleriyle birlikte kristal kâseyi- yakalıyorum. "Özür dilerim!" Fısıldıyorum ve ileri atılıyorum, kristali canavarın omurgasına tüm gücümle çarparken önümden aşağı su akıyor. Ayakları iki yana doğru fırladı. Karnı üstü yere yığıldı. Etrafında solgun balıklar çırpınıp soluyor, ölüm sancıları çekiyorlar.

Ayaklarını sürüyen yaratık kendini yukarı çekiyor. Korkunç kafası dönüyor, sallanan dili havanın tadına bakıyor. Yeşil köpük dişlerinin arasından uzun akıntılar halinde dökülüyor. Aradığını hissediyorum, aradığını.

Sonra bana sabitleniyor. Ve bir duygu dalgası kafama bir darbe gibi çarpıyor.

Duvara doğru sendeledim. Dümdüz oldum, parçalandım. Bir an için beynimin paramparça kafatasımdan dışarı sızacağına ikna oldum.

Canavar çömeliyor. Çalkalanan görüşüm onu görebilecek kadar odaklanmayı başarıyor. Başının nasıl alçaldığını, o korkunç dirseklerinin nasıl kalkıp eğildiğini izlemek için. Ağzını o kadar geniş açıyor ki, dili yere dökülüyor. Fırlayacak. Göğsüme vuracak ve o dişler boğazımı parçalayacak ve ben öleceğim. Aniden. Korkunç bir şekilde. Anlamsızca.

Hayır! Hayır!

Hayatta kalmak için son ve umutsuz bir çabayla duvar boyunca yuvarlanıyorum ve elimin kavrayabileceği tek şeye uzanıyorum. Bu da soluk mavi kristallerin sergilendiği yer oluyor. En ortadaki kristali koparıyorum ve bir hançer gibi önümde tutarak olduğum yerde dönüyorum.

Bir dalgalanma atmosferi dalgalandırıyor. Bir şok dalgası uğultusu, müzik gibi, doğrudan kemiklere şarkı söylüyor.

Dalgalanma yaratığa tam da sıçramaya başladığı anda çarpıyor. Vücudundaki tüm güç tükenmiş gibi görünüyor. Yere düşüyor, dirsekleri yukarıda, vücudu aşağıda. Boynu sanki beni arıyormuş gibi kamburlaşıyor, acayip bir şekilde bükülüyor. Ama ben bunların hiçbirini göremiyorum.

Onun yerine, *hissediyorum*.

Canavardan yayılan duyguların titreşimini hissediyorum. *Umutsuzluk*. Vahşi. Vahşi. Ruhu titreten. Çarpan dalgalar yaratığın üzerinden geçiyor, benim üzerimden geçiyor, savunmalarına çarpıyor. Ama bir şekilde o uğultu - kristalden titreşen o tek nota - dalgayı yakalıyor. Onu tutuyor. Benimle yaratık arasındaki boşlukta narin bir iplik gibi asılı kalıyor.

Canavar başını bir tarafa eğiyor. Çenesi açılıp kapanıyor. İşkence görmüş boğazından garip bir uğultu yükseliyor.

Kollarım titremeye başladı. Canavarın duyguları o ipe doğru ilerliyor ve içime akıyor. Acı artıyor. Dişlerimi sıkıyorum, küçük bir çığlık boğazımı tırmalıyor. Elimdeki kristal titremeye başlıyor.

Birden kafamın içinde kör edici beyaz bir ışık patlaması oldu. Nefesim kesildi, kristali düşürdüm ve dizlerimin üzerine çöktüm. Gözlerimi kırıştırarak etrafımdaki karanlık ve dönen dünyayı anlamaya çalışıyorum. Yaratık yerde kırık dökük yatıyor. Uzun bir kristalin ucu kafatasının dibindeki yumuşak yerden dışarı çıkıyor.

Tüm o acı. Tüm o öfke. Tüm o dehşet. Sonsuza dek söndü.

Gözleri kamaşmış beynim neler olduğunu tam olarak anlayamıyor. Bir çift ayak leşin üzerine basıyor. Bana uzatılan bir el. Lyria'nın sesi: "Faraine! Faraine, beni duyabiliyor musun?"

İrademi zorlayarak elimi kaldırıp onunkine koymayı başardım. Beni sıkıca kavrayıp ayağa kaldırıyor. Mavi gözleri gözümün önünde yüzüyor, ciddiyle gözlerimin içine bakıyor. "Ne yaptın sen?" diye soruyor. "Neydi o?"

Başımı sallıyorum. "Ben-"

Vahşi bir hırlama sesi dışarıdaki geçitte yankılanıyor.

"Tanrılar bizi korusun!" Lyria ağlayarak en yakın pencereye atlıyor ve beni de peşinden sürüklüyor. "Korkarım bunun için bir şey yok. Pencereden dışarı!"

"Ne?"

Lyria beni pervaza doğru itiyor. Aşağıya, çok aşağıdaki kayalara bakıyorum. "Acele et!" diyor ve açıklıktan dışarı, sarp dış duvara doğru sallanıyor. Etekleri etrafında uçuşuyor ama ayakları hızlı ve emin. "Tırman!"

İki elimle eteklerimi topluyorum. Geçitten gelen korkunç hırıltılar yaklaşıyor. Her an kapıdan başka bir korkunç kâbus girebilir. Bir dua okuyorum, pencereye tırmanıyorum, pervazı kavırıyorum ve kendimi aşağıya bırakıyorum. Bir ayağım tutunacak bir yer buldu. Kendimi daha da aşağı indiriyorum.

Yukarıdaki odada anlaşılmaz bir uğultu patlıyor. Bir çılgınlıkla boğuluyorum ve neredeyse kendimi kaybediyorum. Konsantre olmalıyım. Tırmanmalıyım. Düşüp iki bacağımı da kırmamalıyım. Bir el, sonra diğeri, bir ayak, sonra diğeri.

Pervazın üzerinde korkunç bir kafa belirir. Yarık burnu kokluyor, uzun dili havayı tadıyor. Olduğum yerde donup kalıyorum, nefes almaya bile cesaret edemeden canavara bakıyorum. Başını eğiyor. Çenesi sarkıyor. Salyası uzun, yeşil bir dere halinde akıyor. Bir çığlıkla boğuluyorum ve yüzümü örtmek için bir kolumu kaldırıyorum. Hareketim çok keskin. Ayağımı kaybettim. Bir çığlık atarak kayıyor, birkaç parmağımla tutunarak aşağıya sarkıyorum.

"Dayanın!" Lyria'nın bağırdığını duyuyorum ama nerede olduğunu unutmuşum. Diğer elimle bir tutamak bulmaya çabalarken bacaklarım boş havayı tekmeliyor.

Canavar pencere kenarından sürünerek çıkıyor. Duvardan aşağı doğru tırmanmaya başlıyor, tıslıyor, salyalarını akıtıyor. Pençeleri taşa saplanırken vücudu garip dalgalanmalarla kıvrılıyor. Ciğerlerimden saf dehşet dolu bir çığlık kopuyor. Uzaklardan bir yerde bir sesin bağırdığını duyuyorum, "*Bırak! Bırak, Ilsevel!*" Ama anlayamıyorum, kelimeleri beynimde anlamlandıramıyorum.

Canavar yaklaşıyor. Bir kolunu kaldırıyor, pençeleri *lorstta* parlıyor Işık. Saldırıyor.

Son bir umutsuz çığlıkla, bıraktım ... düşürdüm ...

Düşüş o kadar hızlı ki, anlıkmiş gibi geliyor. Bir an yerçekimine karşı mücadele ediyorum, kayalar parmaklarımı parçalıyor, tutuşum zayıflıyor. Bir sonraki

-

"Yakaladım seni!"

Göz kırpyorum, yukarı bakıyorum. *Vor!* Beni kollarında sımsıkı tutuyor, göğsüne yaslıyor. Bir anlığına - kutsanmış, güzel, görkemli bir an - onun varlığının verdiği sükûnetle kendimden geçiyorum. Sanki hiçbir canavar olamazmış gibi, ne bu yerde, ne de sadece ikimizden oluşan bu dünyada.

Sonra fark ettim ki duvağımı takmamışım.

Aceleyle bakışlarımı indiriyorum, tuniğinin önünü kavırıyorum ve boğazının çukuruna bakıyorum. Sesi kulağımda derin bir gümbürtüye dönüşüyor. "Ilsevel, iyi misin?"

"Evet!" Nefes nefese kaldım. Başka bir kelime daha söyleyemedim, belirsiz bir şekilde başka bir çift kolun arasına atıldım. İlk başta ne olduğunu anlayamayacak kadar şaşırılmış durumdayım. Vor'un sesi kulağımda donuk bir yankı gibi. "Mavnayı al. Onu Mythanar'a götür. Elimden geldiğince çabuk takip edeceğim."

"Kralım-"

"Bu bir emirdir, kaptan!"

Bu yeni güçlü kavrayışta bükülüyorum. "Vor!" diye bağıyorum. Hızlı bir güç patlamasıyla duvara tırmanırken dönen görüşüm onu bir anlığına yakalıyor. Lyria'nın bir pencere pervazından sarktığını, korkunç canavarın duvar boyunca sürünerek ona doğru geldiğini görüyorum. "*Hayır!*" diye bağıyorum.

Sonra bir omuza asılıp bir un çuvalı gibi götürülüyorum, daha fazla protesto için tüm nefesim vücudumdan çekiliyor.

Faraine.

İki renkli bir çift göze bakarken adı ka fa m da bir şimşek gibi çakıyor.

Sonra kirpikleri düşer.

Ilsevel'in yüzü omzuma gömülmüş, Ilsevel'in eli gömleğimin önünü kavramış.

Ilsevel. Sadece Ilsevel.

Başımı sallıyorum. *Woggha*'nın çığlıkları duyularımda patlıyor. Leydi Xag'ın evinin ön cephesinde, Ilsevel'in kuzeni güvenli bir şekilde atlayamayacağı kadar yüksek bir pencere çıkıntısında tehlikeli bir şekilde dengede duruyor. Bir mağara şeytanı sağdan ona doğru ilerliyor ve ... yedi tanrı bizi kurtarsın, bir diğeri yakındaki bir pencereden sürünerek çıkıyor.

Dağılmanın zamanı değil.

Hael kılıcını çekmiş halde bana katıldığında olduğum yerde dönüyorum. "İşte!" Gelinimi kararsızca kollarına bırakıyorum. "Mavnayı al. Onu Mythanar'a götür. Elimden geldiğince çabuk size katılacağım."

Hael'in gözleri parlıyor.

"Kralım-" "Bu bir emirdir, kaptan!"

O daha fazla itiraz edemeden dönüp kendimi duvara doğru fırlatıyorum. Kayalık çıkıntılara tutunarak tırmanıyorum, vücudumu yukarı çekerek

Bir örümcek gibi hızla Leydi Lyria'ya doğru ilerliyor. Bana bakmıyor ama iki *woggha*'dan daha yakın olanına bakıyor. O çok uzakta ve canavar çok hızlı. Ona asla zamanında ulaşamayacağım, ulaşısam bile-

"*Chathanglas!*" diye bağıyor garip, içi boş bir tonda. Aynı anda yumruğunu sertçe yanındaki duvara indiriyor. Temas noktasından bir kırmızı ışık patlaması dalgalanarak taşın içinde ilerliyor. En yakınındaki *woggha*'ya çarpıyor, *woggha* feryat ediyor ve sanki yanmış gibi duvardan fırlıyor. Aşağıdaki zemine düşüyor, bir kez seğiriyor ve hareketsiz kalıyor.

Dalgalanma, merkezinden uzaklaştıkça kayboluyor. Bana ulaştığında, elimin altında bir büyü vızıltısından biraz daha fazlasını hissediyorum. Büyücülük. İnsan büyücülüğü. Gelinimin arkadaşının bir cadı olduğunu fark etmemiştim.

Ancak bu vahiy üzerinde duracak zaman yoktur. Çabalarından bitkin düşen kadın pencere kenarına yığılmış, nefes nefese kalmıştır. Elinden ve açıkta kalan her derisinden küçük kırmızı kıvılcımlar saçılıyor. Büyü enerjisini tüketmiş. Duvardan aşağı kendisine doğru tırmanan ikinci mağara şeytanının farkında değil gibi görünüyor.

"Dikkat et!" Ağlıyorum.

Sesimden irkilerek önce bana bakıyor. Bir elimle duvarı işaret ediyorum, faydasızca. Başını çevirdiğinde canavarın ona doğru geldiğini gördü. Korkunç çenesi muzaffer bir sırtıyla açılıyor, dişleri parlıyor, tükürüğü damlıyor. Bir ön ayağını kaldırır. Kadın çığlık atıyor.

"*Morar tor Grakana!*"

Savaş çıığı kulaklarımda çınıyor. Duvarın kenarından aşağı kayan bir figür görmek için yukarı bakıyorum. Doğruca *woggha*'ya nişan alıyor ve kılıcını doğrudan kafasının arkasındaki açıkta kalan yere saplıyor. Canavar bir yığın halinde yere düşerken son bir ölüm takırtısı çıkarıyor. Katil, kılıcını elinden kaptığı gibi Lyria'nın ayaklarının dibindeki çıkıntıya tutunuyor.

"Yok!" Ağlıyorum. Çocuk üzerimde sallanıyor. Göğsünde bir yara var ve yüzü vahşi bir yüz ifadesiyle sabitlenmiş. "İnin oradan, ikiniz de!"

Ben konuşurken bile, üçüncü bir mağara şeytanı bulunduğum yerden çok da uzak olmayan bir alt pencereden çıkıyor. Ayaklarımla iterek kendimi duvardan yukarı fırlatıyorum. Canavarı ortasından yakalayıp duvardan kurtarıyorum. Kristalleşmiş bir an boyunca boş havada asılı kalıyoruz.

Sonra düşeriz.

Rüzgâr kulaklarımın dibinden hızla geçiyor ve sadece "*Bu bir hataydı*" diye düşünecek zamanım oluyor.

Yere çarptık. Sert bir şekilde. Her nasılsa, içgüdülerim beni havada yuvarlanmaya zorladı ve mağara şeytanı önce yere düşerek darbeyi zırlı vücuduna aldı. Korkunç bir çığırtdı duydum. Yuvarlanmadan önce nefes alacak zamanım bile olmuyor, canavar saldırırken ondan uzaklaşıyorum, uzuvlarını toparlamaya, peşimden saldırmaya, etimi parçalamaya çaballıyorum. Savunmaya geçip çömelıyorum, bakışlarım tamamen o gözsüz, iğrenç yüz tarafından tüketiliyor. Ağzını sonuna kadar açıyor ve bana çığlık atan boğazındaki dişlerden oluşan bir kafesin içinden net bir görüş sunuyor.

Ağzının çatısında bir bıçak belirir.

Mağara şeytanı titreyip bir tarafa düşerken sallanan siyah dili titriyor. Sul elinde bir kılıçla onun üzerinde duruyor. Hael'in kılıcı, eğer tahminimde yanılmıyorsam, gerçi kılıcı ondan ne zaman ve nasıl aldığını tahmin edemiyorum. Kardeşim saçlarını alnından geriye doğru düzeltiyor ve etrafına bakıyor, yüz ifadesi yumuşak. "Bu eğlenceliydi. Başka oyun arkadaşı var mı? Yok mu?"

Bir elimle destek alarak kendimi kaldırıyorum. Uzuvlarım titriyor, nefesim daralıyor ama hiçbir yerim kırılmamış gibi görünüyor. Sağlam trolde kemiklerim bu sefer beni iyi durumda tuttu. Sul'a kısa bir baş selamı verdikten sonra insan kadın ve Yok'un duvardan aşağıya doğru ilerledikleri yere bakıyorum.

"Öldüğünü sanmıştım!" diyor kadın. "Küçük oturmamızı mahvetmek için acele etmeden önce seni öldürmüş olması gerektiğini düşündüm."

"Ben de *senin* öldüğünü sanıyordum," diye cevap veriyor Yok, sesi titriyor ama bunu saklamaya çalışıyor. Yere doğru son birkaç metre sıçırıyor, ağır bir şekilde sendeliyor ama kendini toparlıyor. Kadına bir el kaldırıyor. "Nasıl hayatta kaldınız?"

"Çoğunlukla aptal şansı," diye yanıtlıyor, yardımını kabul ederek. Dişleri takırdıyor ve tüm vücudu titriyor. Kollarını kendi etrafında sıkıca sarıyor. "O şey de neydi öyle? Bir çeşit trol ev kedisini mi?"

"Bir *woggha*," diye cevap veriyorum acımasızca, ikisine doğru ilerleyerek. "Bir mağara şeytanı. Sizin insan kurtlarınıza evcilleştirilmiş herhangi bir hayvandan daha yakınlar."

Titriyor. "Yeraltı iblis kurtları. Ne kadar güzel."

Genç askerime bakıyorum, omzunu tutuyorum ve göğsündeki yarayı inceliyorum. Acı verici olsa da sığ bir kesik. "Ne oldu?" Trol dilinde konuşarak soruyorum.

"Özür dilerim kralım," diye yanıtlıyor Yok. "Onları ön oturma odasında bıraktım. Ev terk edilmiş olduğu için yeterince güvenli görünüyordu. Prenses de acıkmıştı. Leydisi beni yiyecek bulmam için gönderdi."

"Senin görevin onları korumaktı, beslemek değil."

Utanarak başını öne eğer. "Biliyorum. Mutfığa ulaştığımda *woggha* oradaydı ve bulabildikleri her şeyi yiyorlardı. Onları içeri kapatıp sürgülemeye çalıştım ama beni alt ettiler. Sonunda kilerde kısıtıldım." Gözleri açılıyor ve aniden kadına dönerek onun diline geçiyor. "Dördüncü bir tane daha vardı! *Bir woggha daha!*"

"Biliyorum," diye cevap veriyor, neşesiz bir şekilde gülümseyerek. "Prenses ve ben bunu aramızda hallettik."

"Prenses mi?" Şak diye söyledim. "O da mı işin içindeydi?"

Kadın bana soğuk bir bakış fırlattı. "Endişelenmeyin. O daha çok yem rolünde yer aldı. Ama bu rolü takdire şayan bir şekilde yerine getirdi, hakkını vermeliyim!"

Kadına bakıyorum. Gelinimin bu kuzeni görüldüğünden daha fazlası. O küçük büyücülük gösterisi bunu kanıtladı. Belki de bu yolculuk için hem koruma hem de tanık olarak seçilmiştir.

"Kralım," diyor Yok trol dilinde ve dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Bilmeniz gereken bir şey var. Nasıl açıklayacağımı tam olarak bilmiyorum ama ... kilerde kapana kısıldığımda, kapıdan içeri gireceklerini sandım. Üç kişiydiler ve salyalarını akıtarak kendilerini kapıya doğru atıyorlardı ve onları daha fazla tutamayacağımı biliyordum. Öldüğümünden emindim ve Derin Karanlık'a dua etmeye başlamıştım ki Bilmiyorum. Bir ses duydum. Müzik gibi. İlk başta kulaklarımda bir çınlama olduğunu düşündüm. Ama *Woggha* da tepki gösterdi. Kapıda salya sümük ağlamaktan mutlak sessizliğe geçtiler." Başını eğdi ve iki derin nefes aldı. Sonra tekrar bana bakıyor. "Sonunda kapıyı açmaya cesaret ettiğimde gitmişlerdi. Sanki bir şey onları bir şekilde *çağır*mış gibiydi."

Kaşlarım çatıldı. Mağara şeytanlarının bu şekilde davrandığını hiç duymamıştım. Ve bir ses, müzik gibi? Ne olabilir ki? Belki de Yok dehşet içinde hayal etmiştir. Ne de olsa daha çok genç.

İç çekiyorum. Her iki durumda da, şu anda gizemler üzerinde duracak vaktimiz yok. Çocuğun omzuna vurarak ona kaşlarımı çatıyorum. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Yok. Prensesin yanından bir an bile ayrılmamalıydın. Ama önemli değil! Yaşıyoruz, öğreniyoruz ve bir dahaki sefere daha iyi davranıyoruz. Ayrıca," diye ekliyorum yarım bir gülümsemeyle, "pencereden kahramanca atlayarak kendini biraz olsun affettirdin. Böyle bir manevra için kız kardeşin bile seninle gurur duyardı."

Yok kızardı ve başını tekrar eğdi. Omzuna son bir kez vurduktan sonra Sul'a doğru yürüyorum. Kardeşim öldürdüğü *woggha*'nın başında durmuş, leşe bakıyor. Yüzü uzun zamandır gördüğümünden daha dalgın.

Onun arkasında duruyorum. Birkaç nefes boyunca sessiz kaldık. Sonra alçak sesle konuşuyorum, "Ee, Sul? Şimdi planım hakkında ne düşünüyorsun?"

Başını sallıyor. "Bizi kurtarmaları için insanlara güvenmeyi sevmiyorum." Hayatında ilk kez, sesi açık ve sert. Ve dürüst. "Çok basitler. Çok kabalar. Ve aldıkları her nefeste yalan söylüyorlar. Kendimizi böyle yaratıklara karşı savunmasız bırakmaktan nefret ediyorum."

Kardeşimin sözleri kalbime bir utanç oku gönderiyor - kendi insan mirasından utanıyorum. Ama daha aşağı bir ırktan olmamın, kanımın seyreltilmiş ya da hatta lekelenmiş olmasının bir önemi yok. Her ne sebeple olursa olsun, tanrılar beni Mythanar'ın Kralı, tüm Yeraltı Âleminin Lord Koruyucusu yapmayı uygun gördüler. Bu yüzden doğru olduğuna inandığım şeyi yapmalıyım. Ve sonuçlarına katlanmalıyım.

Rıhtıma doğru bakıyorum. Mavnamız artık yerinde bağlı değil ve nehrin akışını takip ettiğimde onu göremiyorum. Bu da demek oluyor ki Hael gelinimi alıp kaçmış olmalı.

Gelinim.

Kaşlarımı çatıyorum. Hafızamdan bir kez daha o tuhaf görüntü geçiyor - o beklenmedik kargaşa ve dehşet anında bana bakan iki renkli gözlerin görüntüsü. Ama hayır. Hayır, bu olamazdı. Çünkü gördüğüm yüz kesinlikle Ilsevel'e aitti, Faraine'e değil.

Kimse duymasın diye dişlerimin arasından "*Juk*," diye mırıldanıyorum. Onu aklımdan çıkarmalıyım. İlk ve son kez. Kendi iyiliğim için. Ilsevel'in iyiliği için. Tüm Yeraltı Âlemi için.

Bakışlarımın sessiz, perişan köyü taramasına izin veriyorum. Bu ölümlerin ağırlığı ruhumu ezmekle tehdit ediyor. Bu ölümler ve henüz gerçekleşmemiş ölümler

Gel. Tabii bunu engelleyemezsem.

"Gel Sul," diyorum kardeşimin omzunu sıkarak. "Evlenmem gerek. Hızlıca."

"Evet, tabii ki." Kardeşim kıkırdıyor. "Ve umalım ki gerçek aşkın gücü hepimizi kurtarmaya yeter."

OceanofPDF.com

Suyun şırıltısı çevredeki taş duvarlarda yankılanıyor. Uzun zamandır *lor* kristallerinin altındaki devasa açık mağarayı geride bıraktık ve mavnanın geçebileceği genişlikte olmayan bir tünelde dar bir su yoluna girdik. Hael, anlamadığım bir dümen mekanizması kullanarak gemiyi pruvadaki yerinden ustalıkla yönlendiriyor. Narin bir gümüş çerçeve içinde asılı duran parlayan bir kristal, nehir akıntısıyla savaşılan trolde kadının parıldayan kaslarını aydınlatıyor.

"Dayan prenses," diye omzunun üzerinden geri atıyor. "Burası sertleşiyor."

Geminin ortasında, tahtalara cıvatalanmış gibi görünen bir sandalyede uyuşuk bir şekilde oturuyorum. Yastıklarla kaplı ve ipeklerle zengin bir şekilde örtülmüş, benden oldukça büyük bir hükümdar için tasarlanmış uygun bir taht. Hael'in emriyle kollarını kavriyorum. Ve tam zamanında! Akıntı agresifleşince mavna aniden sarsılıyor. Hael'in kararlı dümen tutuşuna rağmen bir kayadan sekip karşı duvara çarpıyoruz. Bir çığlıkla boğuldum. Neredeyse hiçbir şey göremiyorum, bu da her şeyi çok daha vahşi ve tehlikeli gösteriyor.

Sonra mide bulandırıcı bir dalışla tünelden çıkıp başka bir mağaraya giriyoruz. Nehir sakinleşiyor, yumuşak ve durgun bir hal alıyor, taş kıyıya vuruyor. Burada daha fazla *lor* kristali parlıyor. Köyün üstündekiler kadar çok ya da parlak değiller ama artık kör olmamama yetecek kadar çoklar. Etrafıma bakıyorum

ve nefesimi tutuyorum. Mağaranın çatısı tonozlu bir şapelin tavanı gibi, yüksek, kemerli ve pürüzlü. Her iki yanımızdaki duvarlar tuhaf, nehir tarafından alacalı renklerle katmanlanmış belirsiz tabakalar halinde oyulmuş.

Hâlâ sandalyeyi kavrarken, çalkantılı beyaz sularla akan tünel çıkışına bakmak için gövdemi kaldırıyorum. Nasıl oluyor da mavnalar köye ulaşmak için bu yoldan geri dönebiliyor? Belki de ters yönde akan başka bir su yolu vardır? Bu tehlikeli oluk ve yarıklarda gezinmeyi öğrenmeyi hayal bile edemiyorum.

Üşümesem de vücudum kontrolsüzce titriyor. Keşke sandalyenin üzerindeki ipek perdeleri yukarı çekip çıplak omuzlarıma dolayabilseydim. Ancak şimdi, gergin parmaklarımı sandalyenin kollarından kurtaramıyorum. Diğerlerine ne oldu? O canavarlarla tek başıma yüzleşmek için onları geride bıraktığıma inanamıyorum. Pek yardımcı olabileceğimden değil. Lyria gibi değil. Yüce tanrıça, üvey kardeşimin böyle dövüşebileceğini kim bilebilirdi? Beldroth'tan sürüldüğünden beri tam olarak ne yapıyordu?

"İyi misiniz Prenses Ilsevel?" Hael pruvadan sorar. Trolde kadın rahat duruyor ama yüzü hâlâ gerginlikle kaplı.

Başımı salladım, sonra "Zarar görmedim" diye mırıldanmayı başardım. Titreyerek ciğerlerimi tam bir nefes almaya zorluyorum. "O şeyler de neydi?"

"Mağara şeytanları." Sesi acımasız.

Onu daha fazla sorgulamak istiyorum. Burada yanlış olan bir şey var, saldırıdan daha fazlası. Hael'in ruhundan tedirgin edici, ekşi bir his yayılıyor. Sadece korkudan daha güçlü. Daha çok *çaresizlik* gibi.

Boğazımda safra yükseliyor. Onu geri yutuyorum. Bu tuhaf, karanlık âlemde daha kaç tane böyle korkunç varlık yaşıyor? Bunun gibi saldırılar her gün oluyor mu? Bu canavarların Trolde köyünün neden bu kadar sessiz ve boş olduğuyla bir ilgisi var mı?

Gözlerimi kapatıyorum. Ve birden Vor'un kollarına geri dönüyorum, onun güvenli kucağına sarılıyorum. Keşke orada kalabilseydim, onunla kalabilseydim. Damadım düğüne kadar hayatta kalamazsa ne olacak?

Hayır. Böyle düşünmeyeceğim. Başımı eğip Vor için, Lyria için, genç Trolde askeri için dua ediyorum. Bu dualar bittiğinde, kendim için dua etmeye çalışırım.

Şaşırtıcı bir dizi mağara ve tünelden geçerek birkaç mil boyunca suda seyahat ediyoruz. Bazen, kristal parıltısının altında hareketlilik içinde olan köyleri görüyorum. Solgun yürüyüşçüler işlerine ara verip geçişimizi izliyorlar. Bana hayranlık ve endişe karışımı bir duyguyla bakıyorlar. Siyasi faaliyet merkezlerinden uzakta yaşayan bu insanların benim kim olduğum hakkında bir fikirleri var mı? Yanında sadece uzun boylu Hael'le kraliyet mavnasında seyahat ettiğim için onlara çok tuhaf görünüyor olmalıyım.

Son bir tünelden geçiyoruz, bu tünel mantar ve çiçek karışımına benzeyen parlayan yeşil bir büyümeyle aydınlatılmış, hangisinin olduğundan emin olmak için asla yeterince yakın olamıyorum. Karar vermeden, tünel şimdiye kadarki en büyük alana açılıyor.

"Prenses," diyor Hael, bir kez daha bana dönerek. "Neredeyse v a r d ı k . Bak!"

Bakıyorum. İstesem de bakmayı bırakamam.

Mythanar şehri önümde yükseliyor, uçsuz bucaksız, bembeyaz ve milyonlarca *lorst* kristalinin ışıltısı altında parlıyor. İlk bakışta, tamamen doğal unsurlardan oyulmuş, tek ve büyük bir dikit gibi görünüyor. İkinci bakışta, tüm güzel kemerlerin ve payandaların farkına varıyorum, parlak zihinlerin ve yetenekli ellerin nesillerce oyulmuş el işi. Katmanlı sokakları ışık dolduruyor - soluk taşı bir rüya gibi parlatan binlerce renkten oluşan parlak ışıltılar.

Görünüşe göre, bu su yolu şehre yaklaşan pek çok yoldan yalnızca biri. Köprüler, mağara duvarlarından uzanarak çeşitli seviyelerde şehirle buluşmak için yükselen otoyollar gibi yükseliyor. Ve şehrin zirvesinde kralın kendi sarayı olması gereken bir yapı duruyor; merkezi kulesi o kadar yüksek ki, neredeyse yukarıdaki mağara tavanının sarkıtlarıyla buluşuyor.

Hiç böyle bir şey görmemiştim. En çılgın rüyalarımda bile. Beldroth'u çevreleyen kasaba, böyle bir şehirde on kat daha fazla yutulurdu. Gerçekten de burası Gavaria'daki tüm insanları rahatlıkla barındırabilir. Ve burası Gölge Kral'ın egemenliği altındaki şehirlerden yalnızca biriydi. O gerçekten de hayal ettiğimin çok ötesinde bir güç.

Ve ben böyle bir şehrin kraliçesi mi olacağım?

Daha fazlasını algılayamadığım için bakışlarımı indiriyorum. Bunun yerine, daha yakın çevreme odaklanıyorum. Bir çeşit baraja yaklaşıyoruz. İşçiler üst geçit boyunca yürüyor ve su akışını kontrol ediyor gibi görünen, anlamadığım çarklar ve mekanizmalar görüyorum. Hael mavnayı bir iskeleye yönlendiriyor ve liman işçileri halatları tutup sabitlemek için acele ediyor. Hepsi çok uzun boylu, çok solgun ve uhrevi güzelliكتeler. İçlerinden biri bana her bakış attığında ürperiyorum.

"Kral nerede?" diye sorar biri.

"Geliyorum," diye cevap veriyor Hael o kadar kendinden emin bir şekilde ki, bu neredeyse moralimi yükseltmeye yetiyor. Bana bir el uzatıyor. "İzin verin prenses," diyor.

Mavnadan bindiğimden daha vakur bir şekilde çıkıyorum, trolde kadının omuzlarına asılı olmak yerine onunla el ele yürüyorum. Dengemi yeniden kurmaya çalışırken bacaklarım titriyor ama Hael tutuşunu sıkılaştırıyor ve düşmeme izin vermiyor. Beni rıhtımdan aşağıya, sert zemine doğru yönlendiriyor, sonra da "Ben morleth'i çağırırken bekle," diyor.

Büyük bir şaşkınlıkla parmaklarını ağzına götürüyor ve keskin bir düdük çalıyor. Bir sonraki an, karanlık arkasında bir hışırtı halinde toplanıyor ve bir morleth'in çirkin, dişlek başı ortaya çıkıyor. Onu dizginlerinden tutup dışarı çekiyor, toynakları keskin bir vuruşla yere çarpıyor.

Birkaç adım geriye sıçradım. "Nereden geldi bu?"

"Gölgeden tabii ki," diyor Hael yumuşak bir sesle ve beni yanına çağırıyor. "Gelin prenses. Şehre yürümek uzun sürer. Ata binmek daha iyi."

Vor yanımda olmadan o hayvana binmek için kendimi çok daha az istekli buluyorum. Ama Hael sağlam ve güçlü biri ve bindikten sonra beni kolayca çekip eyerin arkasındaki yükünün üzerine oturtuyor. Yerleştikten sonra morleth'in başını döndürerek en yakın köprüye doğru ilerliyor.

Beyaz taştan kemerli bir kapı köprü'nün başlangıcını işaret ediyor. Otoyol boyunca seyahat eden Troldefolk sıkı bir düğüm halinde toplanmış, kapı muhafızlarının geçmelerine izin vermesini bekliyor. İnsanlar Hael'in morleth'ine yol açmak için hızla ayrılıyor. Bazıları itiraz edip ona küfürler savurduğunda, kolundaki nişanı gösterip "*Aruk hrukta*" diyor. Görünüşe göre bu, homurdananların başlarını öne eğip bir adım daha geri çekilmeleri için yeterli oluyor. Kapı görevlileri ona şöyle bir bakıp el sallayarak geçmesini sağlıyorlar, beni süzerken bile zekice selam veriyorlar.

Kemerin altından geçip köprüye çıkıyoruz. Tüm nefesim aceleyle vücudumu terk ediyor.

Nedense nehrin şehri çevreleyen bir göle döküldüğünü düşünmüştüm. Ama bu bir göl değil. Bu bir uçurum. Uzak mağara duvarına dayandığı yer hariç, şehri çevreleyen geniş bir uçurum. Çok karanlık, çok esneyen, çok büyük. Sanki beni ele geçirip derinliklerine çekecekmiş gibi uzanan içi boş sonsuzluğunu hissediyorum.

Hael, morleth'ini hızlı bir tırıs kıldırırken bile, "Aşğı bakmamak en iyisi," diyor.

Onu dinlemeliyim. Ama tabii ki dinlemiyorum. Kolunun üzerinden, köprünün kenarından bakma dürtüsüne karşı koyamıyorum. Aman Tanrım! Düşündüğümde de kötüymüş. Çünkü o damlanın dibinde bekleyen şey karanlık değil. Derinlerde başka bir nehir akıyor, bu seferki ateş kırmızısı.

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı ellerimin eyerin kantarını kavradığı yere eğiyorum ve morleth'in hızını artırması için dua ediyorum. Hael tekrar konuşana kadar bir asır geçmiş gibi geliyor: "Sizi selamlamak için buradalar prenses. Size dik oturmanızı tavsiye ederim. Onlara cesaretinizi gösterin."

Bir iniltiyi yutarak başımı yukarı kaldırıyorum. Şu anda şehrin alt katını çevreleyen duvardan dışarı doğru çıkıntı yapan uzak kapının yakınındayız. Halk kapının hemen dışında toplanmış; çoğu uzun boylu, beyaz ve sert, soluk benizli troldefolk. Ancak bir figür diğerlerinden daha uzun boylu. Kocaman omuzlarına doğru ince, dağınık tutamlar halinde sarkan beyaz saçlarıyla taş gibi bir varlık. Diğerlerinin aksine, neredeyse çıplak, sadece ince bir peştamal giymiş, kaslı, kaya gibi sert vücudu tümüyle sergileniyor. Bir zamanlar trollerin nasıl olacağını hayal ettiğim gibi bir şeye benziyor, sadece bir şekilde, hala ürkütücü trol güzelliğinin bir kısmını koruyor.

Yanında, beyaz saçları siyaha çalan muhteşem uzunlukta bir kadın duruyor. Sarkan kırmızı mücevherlerle süslenmiş uzun bir yıldız patlaması gibi parlayan gümüş bir başlık takıyor. Elbisesi benim giydiğimden pek farklı değil; çıplak omuzlu, kollarının üst kısmından sarkan kolları ve kıvrımlarına yapışan sütun eteği var. Siyah kumaş, beklenmedik parıltılar saçan kırmızı ipliklerle ışıltıyor ve bu da aşağıdaki karanlıktaki ateşli nehri akla getiriyor.

Ancak benim en çok dikkatimi çeken şey yüzü. Çok güzel bir yüz, ama sert. Yanında duran taş adam kadar sert. O da

mermerden oyulmuş gibi. Ona karşı hiçbir zaman bir sıcaklık hissettiğimi ya da hissedebileceğimi sanmıyorum.

"Kim bunlar?" Yumuşakça soruyorum.

Hael alçak bir sesle, "Öndeki hanımefendi Kraliçe Roh," diye cevap veriyor. "Merhum Kral Gaur'un karısı ve şimdiki kralın üvey annesi. Yanındaki de Targ." Sesinin tonu biraz daha koyulaşılıyor. "Kendisine *Umog tor Grakanak*, Derin Karanlık Rahibi diyor. Kraliçenin en sevdiği kişidir. Mythanar'da nüfuzu var."

Hiçbir fikir belirtmese de huzursuzluğu hissediliyor. Tekrar kocaman kaya derisi adama bakıyorum. Parlayan gözleri bana dikilmiş. İfadelerini okuyamıyorum ama birden Hael'e yaslanmayı, pelerinini üzerime sarmayı ve saklanmayı çok istiyorum.

Bunun yerine kendimi biraz daha dikleştirip çenemi düzeltiyorum. "Peki ya diğerleri?"

"Kralın konsey üyeleri," diyor Hael, kulağa sert gelen bir dizi trolde ismini sıralayarak. "Onlarla ilgilenmenize gerek yok. Onlar sadece aval aval bakmaya geldiler ve hiçbir işe yaramıyorlar."

"Yapmam gereken bir şey var mı?"

"Hayır. Olabildiğince dik durun, size hitap edildiğinde başınızı sallayın ve hiçbir şey söylemeyin. Kimse sizden trolce konuşmanızı beklemiyor ama insan gibi de konuşmayacaklar."

Bu kabalık karşısında kaşlarım çatıldı. Ama Vor ve halkı Beldroth'u ziyaret ettiğinde benim halkım Trolde dilini konuşmak için hiç çaba sarf etmemişti. Yabancı olma sırası bende. Ancak Vor'un aksine, arkamda dostlarımın desteği yok.

Hael morleth'ini köprünün son birkaç metresine kadar sürüyor ve toplanan figürlerin önünde durduruyor. "*Grakol-dura*," diyor selamlamak için elini kaldırarak.

Kraliçe Roh'un bakışları bir örümcek gibi üzerimde geziniyor, ifadesi kesinlikle okunamıyor. Hael'i görmezden gelerek incelemesini aceleye getirmiyor. Ondan yayılan hoşnutsuzluk dalgalarını hissediyorum, ama garip bir şekilde sessiz. Bu troldefolkların duygularını okumak benim için kendi türümden daha zor. Başımı dik tutup kraliçenin bakışlarına karşılık veriyorum ve yüzümdeki boş ifadeyi koruyorum.

Sonunda bana dönüyor ve sadece bir tanesini tanıdığım bir dizi trolce kelime söylüyor: *Vor*. Hael cevap veriyor ve ileri geri konuşuyorlar. Sonra Targ, taş adam, ağır bir adım atıyor ve konuşmaya katılıyor. Sesi büyük bir değirmen taşının öğütülmesi gibi. Sanki beni sadece kelimelerle ezebilirmiş gibi hissediyorum.

Ama burada bir tuhaflık var: Ondan hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey. En ufak bir fısıltı bile. Sanki derisini kaplayan kaya bir şekilde tüm duyguları engelliyor. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Bu kadar rahatsız edici olmasaydı neredeyse rahatlayacaktım. Çok soğuk. Ölüm gibi.

Hael rahibe cevap veriyor, sesi öncekinden daha keskin. Vor'un adını duyuyorum. Nerede olduğunu sorduklarından şüpheleniyorum. Hael'in sesi yeterince sakin geliyor ama toplanan halk tedirgin bakışlar atıyor ve endişeli bakışlarını bana yöneltiyor. Keşke Hael'e neler olduğunu sormaya cesaret edebilseydim. Yine de onun dediğini yapmak ve dilimi tutmak daha iyi.

Sonunda Targ bir adım geri çekildi. O geri çekilince diğerleri de onu takip ediyor ve geçitten geçebilmemiz için yol açıyorlar. Hael morleth'ini harekete geçirdi. Konsey üyeleri, kraliçe ve rahibin arasından geçiyoruz ve Mythanar'a ilk kez giriyorum.

Şehir hakkında ilk izlenimlerimi bile oluşturma şansım yok. Kapıdan geçer geçmez yabancılar yaklaşıyor, hepsi bana doğru uzanıyor. Hael havlayarak onları geri püskürtüyor, sonra eyerinden inip

beni kendisi indirdi. "Bu taraftan prenses," diyor ve beni perdeli bir çöp kutusuna götürüyor. Perdeleri geri çekip beni içeri çağırıyor. Alan minderli ve ihtiyacım olandan çok daha geniş, bir trolde kadın için tasarlanmış.

"Merak etme," diyor Hael. "Hemen yanında olacağım."

Sonra perdeyi çekip kapattı ve gitti. Kafesteki bir kuş gibi o kadar yoğun bir kumaşın arkasına sıkışmışım ki, parlayan ışıklar ve titreyen gölgelerden başka bir şey göremiyorum. Tüm yapı, muhtemelen trollerin omuzlarına kaldırılırken aniden yalpalıyor. İyi ki oturuyorum, yoksa tutunacak bir şey olmadığı için hemen devrilebilirdim. Ancak öp taşıyıcıları sabit bir ritme giriyor ve ilk yalpalama azalıyor. Aklımı başıma toplamak için mücadele ediyorum. Neden yabancı bir sunağa taşınan bir kurbanmışım gibi hissediyorum? Morleth'i ve Hael'i özlüyorum. Çok daha fazlası, Vor'u özlüyorum. Onun kollarında kendimi güvende hissederdim. Eğer benimle birlikte olsaydı, beni eyerinde tutacağına, halkının gözü önünde sokaklarda at koşturacağına inanmak istiyorum. Bu tercih edilebilirdi. En azından, eğer Ben gerçekten onun geliniydim.

Bu haliyle minnettar olmalıyım. Vor'u düğünden önce ne kadar az görürsem o kadar iyi.

öpün içinde sonsuza kadar sallanacakmışım gibi hissettikten sonra nihayet perdeyi tutup bir parça aralıyorum ve dışarı bakıyorum. Hemen altımda bir çöp taşıyıcısının kafası var - büyük, güçlü bir trolde adam. Sözüne sadık Hael yanımda, morleth'ini sürüyor. Onun ötesinde başka bir tahtırevan var, bu seferkinin perdeleri arkaya çekilmiş ve içindeki kişi sergileniyor. Kraliçe Roh, uzanmış ve ihtişamlı.

İncelememin farkındaymış gibi başını çevirip doğrudan bana bakıyor.

Nefes nefese kaldım ve perdeyi tekrar kapattım. "Tanrılar kahretsин!" Fısıldıyorum. Bunu yapmamalıydım. Bakışlarıyla buluşmalı ve onu tutmalıydım. Şimdi ne kadar korktuğumu biliyor.

Sonunda hedefimize ulaştık. Çöpüm saray merdivenlerinden yukarı taşınıyor, kapılardan geçiyor ve sonunda yere bırakılıyor. Hael tekrar beliriyor, perdeyi geri süpürüyor ve elini uzatıyor. Yardım için minnettarım, olabildiğince zarif bir şekilde dışarı çıkıyorum ve devasa bir salona giriyorum. Ölçek o kadar şaşırtıcı ki, zorlukla kabul edebiliyorum. Beldroth kıyaslandığında kesinlikle minicik kalıyor. Vor ziyareti sırasında bizim hakkımızda ne düşünmüş olmalı? Kendisi böylesine görkemli bir alanın efendisiyken, bizim tüm bu gösteriş ve gururumuz!

Hael dul kraliçe ve rahibiyle konuşuyor. Söylemesi zor ama bana bir tartışma gibi geldi. Sonunda Hael bana dönüp bağılıyor, "Gel prenses. Hazırlanma vaktin geldi."

"Ama ..." Diğerlerine bakıyorum, sonra tekrar Hael'e dönüyorum. Onun sessizce beni dilimi tutmaya teşvik ettiğini hissediyorum. Bu yüzden sadece başımı eğiyorum.

Hael beni o salondan çıkarıp bir yan geçide götürüyor; az önce geride bıraktığımız salonun devasa büyüklüğü olmasaydı bu geçit çok geniş görünebilirdi. Bir labirent gibi koridorlardan geçip merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Sonunda Hael bir kapı açıyor ve beni buharla dolu bir odaya sokuyor. Bir banyo odası ama öyle bir banyo odası ki! Odanın ortasındaki bir havuz buharlı, kokulu suyla dolu ve aşağıda parlayan mor kristaller tarafından aydınlatılıyor.

Kanım dondu.

Hael parmaklarını şıklatır. Buharın içinden iki trolde kadın beliriyor, kollarına havlu sarmışlar. Hael onlarla hızlı bir trol diliyle konuşuyor, sonra bana dönüyor. "Size bir banyo önerebilir miyim prenses? Tören için zinde olmak isteyeceksiniz."

Lyria'nın uyarısı kulağında çınlıyor: *"Su, gözlerdeki rünleri hemen temizleyecek ve geri kalanı bir ya da iki saatten fazla dayanmayacak."*

"Hayır!" Sesim bir anda patladı. Hael bana tuhaf bir bakış atıyor, ben de ses tonumu aceleyle yumuşatıyorum. "I . . . Basit bir bez ve bir leğen suyu tercih ederim. Ve mahremiyet."

Hael itiraz edecekmiş gibi görünüyor. Ancak beni rahatlatmak için görevlilere dönüyor ve bir dizi troidish daha sıralıyor. Bana tedirgin bakışlar atıyorlar ama isteğimi hemen yerine getirip leğen, su, bez ve bunları koymak için küçük bir sehpa getiriyorlar. Sonra eğilerek ve tırnaklarıyla kazıyarak odadan geri geri çıkıyorlar.

"Hepsi bu mu prenses?" Hael sorar.

"Evet, teşekkür ederim," diye kararlılıkla cevap veriyorum. Sonra da ekliyorum: "Mahremiyet de. Lütfen."

Salam verir ve odadan çıkan görevlileri takip eder. Kapı arkasından sıkıca kapanır.

Uzun bir iç çekiyorum, başımı arkaya atıyorum ve tavandan sarkan kristallere bakıyorum. Günlerdir ilk kez yalnız kalıyorum. Yine de kapının hemen diğer tarafında duran figürlerin farkındayım. Gardımı bir an bile gevşetmeye cesaret edemiyorum.

Kendimi yıkamak zor bir iş. Kuru bezle yüzümdeki, kollarımdaki ve omuzlarımdaki kir ve kalıntıları siliyorum, ardından hafifçe nemlendirerek büyüünün etkisinin geçmesi halinde vücudumun belli olmayacak kısımlarını temizliyorum. Bu büyüler daha ne kadar dayanacak? Günler mi? Haftalar mı? Saatler mi? Ve daha da önemlisi: Ne kadar uzun süre dayanmalarını istiyorum? Çünkü karar vermem gereken an hızla yaklaşıyor. Düğün gecesini planladığım gibi mi geçireceğim? Yoksa Vor'a gerçeği açıklayıp kendimi ve krallığımı onun merhametine mi bırakacağım?

Yine de Vor'un merhametinden şüphe duymuyorum. Gözlerimi kapatıyorum, ağır bir şekilde lavaboya yaslanıyorum. Bir kez daha Kraliçe Roh'un soğuk bakışlarını görüyorum. Bir kez daha rahibinin açıklanamaz *hiçliğini* ve konsey üyelerinin birçok yüzünün bir düşmanlık ve şüphe karmaşasına karıştığını hissediyorum. Troldefolk benim dostum değil. Gavaria'ya ne olacağı umurlarında değil. Prens Ruvaen'in halkımı hayvanlar gibi katletmesi umurlarında değil. Biz onlar için hayvandan biraz daha fazlasıyız. Sadece işe yaradığımız sürece değerliyiz.

Bu da demek oluyor ki işe yarar olmalıyım.

Birdenbire büyük bir gümbürtü taş duvarlar ve zemin boyunca yankılanır. Göbekli bir kükreme gibi, yankılanıyor ve tekrar yankılanıyor. Doğrulup lavabodan uzaklaşıyorum. Bir tür sinyal borusuna benziyor. Olabilir mi? Anlamı ne?

Kapıya vuruldu ve ardından Hael'in sesi duyuldu: "Kral döndü prenses. O ve diğerleri sağ salim döndüler. Şimdi acele etmelisin. Sizi giydirmemiz gerek. Tören başlamak üzere."

Umog Zu ve bakanlarımdan biri olan Lord Gol, morleth'imizle şehirden geçip saray avlusuna girerken saray merdivenlerinin başında duruyorlar. Knar'ı durduruyorum, attan iniyorum ve dizginleri bekleyen seyise atıyorum, ardından basamakları üçer üçer çıkarak hızla tırmanıyorum.

"O burada mı?" Talep ediyorum. "Prenses Ilsevel, güvende mi?"

"Evet, evet, kız tek parça halinde geldi," diyor Lord Gol bir elini küçümseyici bir şekilde sallayarak. Konseyimin baş üyesi olmasına rağmen bu evliliğe şiddetle karşı çıktı. Ilsevel yolculuk sırasında bir yerlerde kaybolmuş olsaydı o da aynı derecede mutlu olurdu. "Peki ya siz kralım?" diye devam etti, onaylamayan ifadesi yerini ciddi bir endişeye bırakarak. "Kaptan Hael bize neler olduğunu anlattı. Orada kaç tane mağara şeytanı vardı?"

"Çok fazla," diye kısaca cevap veriyorum. "Ama şimdi bunu tartışmayacağım." Sessiz ve vakur bir şekilde ayakta duran rahibeye dönüyorum, gözleri kapalı, parmakları göğüs kafesinin önünde kutsal elmas işaretini oluşturuyor. "Umog, her şey hazır mı?"

"*Yunkathu* suları kutsandı," diye yanıtlıyor gözlerini açmadan. "Tanıklar toplandı ve Derin Karanlığın Şarkısı söylenmeye hazır. Git kendini çabuk hazırla oğlum, çünkü herkes seni bekliyor."

"Doğru." Dönüp Yok'un şu anda Ilsevel'in kuzenine morleth'inden inmesine yardım ettiği yere bakıyorum. "Leydi Lyria!" Sesleniyorum.

Elbisesinin eteklerini topluyor ve merdivenleri oflaya puflaya bana doğru tırmanıyor, çünkü basamaklar ondan çok daha uzun boylu varlıklar için yapılmış. En tepeye ulaştığında elini tutup Gol'e uzatıyorum. "Bu gelinimin kuzeni, Leydi Lyria. Törene tanıklık edecek ve böylece törenin tamamlandığını halkına duyurabilecek."

Gol kadına titizlikle boş bir bakış atıyor. Kadın kaşlarını kaldırıyor ve ondan bana dönüyor. "Neler oluyor?" diye soruyor kendi dilinde.

"Lord Gol size *yunkathu* salonuna kadar eşlik edecek," dedim, "tören birazdan orada gerçekleşecek."

"Kuzenimi görmeden olmaz." Sözleri keskin, gözleri çakmaktaşı gibi sert.

"Ah." Tabii ki. Ne kadar aşağılık biriyim. Elbette Ilsevel için endişeleniyor olmalı. "Onu törenden hemen önce göreceksin," diye söz veriyorum. Bakanıma dönüyorum. "Hanımefendinin iç odaya getirilmesini sağla ki sulara girmeden önce akrabasıyla tanışabilsin."

Gol uzun sürecek bir protestoya başlamak için ağzını açıyor. Bunu duymak için beklemiyorum. Dönerek onu ve Umog Zu'yu atlatıyor, kapıdan içeri dalıyor ve hızla hamamlara doğru ilerliyorum. İsteyeceğim son şey, mağara şeytanlarıyla savaşırken biriktirdiğim kir ve kanla kaplıyken düğün sularına girmek. Bir hizmetçi giysilerimi çıkarmama yardım ediyor ve *yunkathu*'m için hazırlanan giysiyi giymeme yardım etmeden önce aceleyle kollarımı ve gövdeyi kesiyor; önü açık kolsuz gümüş bir giysi ve dört örgülü bir kemerle tutturulmuş dar bir pantolon. Basit bir kıyafet ama düğün etkinliklerinin bu kısmı için daha fazlasına ihtiyacım yok. Şölen için uygun kıyafetlerimi ... sonra ... sonra giyeceğim.

Tanrım, bunu düşünemem. Henüz değil.

Hizmetçi kemerimi bağlamayı bitirdiğinde Sul beni buluyor. Kapının girişinde duruyor, saçları banyodan damlıyor, kolları işlemeli uzun bir cübbe giymiş. Leydi Xag'ın kanından ve *woggha* tükürüğünden temizlenmiş çıplak göğsü cilalı bir taş gibi solgun ve pürüzsüz parlıyor. Bana baktı.

"Eee?" Talep ediyorum. "Eminim yapacağın zekice bir espri vardır. En iyisi şimdi bitirmek. Beklemeyeceğim."

Sul başını sallar. Sonra iç geçirir. "Düğün günün, kardeşim."

Düğün günüm. Dışlerimi sıktım ve başımı salladım.

"Söyleyin bana," diye devam ediyor Sul, "tatmin oldunuz mu? Sen . . .? Ne sorduğumu pek bilmiyorum. Mutlu musun?"

Ondan beklediğim bu değildi. Bu özel anda değil. Sul'un herhangi bir hassas duygu ya da sempati ifade etmesi kesinlikle hoş değil. O gün yaşananlar onu düşündüğümünden daha fazla etkilemiş olmalı.

Sorusu hala orada, havada asılı duruyor. Cevaplanmayı bekliyor. "Ben kralım," diyorum başımı hafifçe eğerek.

Bir an bakışlarımı tuttu. Gözlerinin derinliklerinde unutulmaz bir keder gizleniyor. Bir an için onunla birlikte Dugorim'e geri dönüyorum - o ölüm düşüşünün üzerindeki çıkıntıya geri dönüyorum, Leydi Xag'ın düşüşünü dehşet içinde izliyorum. Bugün tanık olduklarımız hayatımızın geri kalanında ikimizin de aklında kalacak.

Uzak olmayan bir yerde düğün davulları çalmaya başlar.

"Hazır mısın?" Sul diyor ki.

"Evet." Başımı salladım ve omuzlarımı geriye çektim. "Xag için."

Sul'un yüzünden bir spazm geçer. Çenesini sertleştirir ve yumuşak bir sesle "Xag için" diye yankılanır.

Kathu Grotto, çağlar boyunca tören ve geleneklerle kutsanmış, efsanelerle sarmalanmış kutsal bir mekândır. Yun Şelalesi'nin arkasına gizlenmiş bir mağaradır ve sadece duvarlardan ve tavandan doğal olarak büyüyen küçük mavi *lor* kristalleri tarafından aydınlatılmakta, bu da sahneye karamsar bir ışık saçmaktadır.

Mekânın tam ortasından bir havuz geçiyor ve onu temiz bir şekilde ikiye bölüyor. Sul ve ben bir tarafta duruyoruz. Diğer tarafta ise Yok'un eşlik ettiği Lyria duruyor. Suyun kenarı boyunca adımlıyor, yüzü sert çizgilerden oluşan bir maske. Ben görüldüğümde bana hızlı ve temkinli bir bakış fırlatıyor. Garip ama şu ana kadar Ilsevel'in kuzeninin bu maçı desteklediğine inanmıştım. Belki de akrabasının bir trolle evlenmesine o kadar da hevesli değildir.

Beklentiyle gergin bir şekilde durup bekliyorum. Yun Şelalesi'nin ötesinde, dış salonda toplanan yüzlerce sesin mırıltısını ayırt edebiliyorum. Düğün konukları. Sarayım, halkım. Hayatımın performansını izleyenler.

Kızgınlık kalbime batıyor. Başka bir adam olsaydım, kendi nedenleriyle kendi seçimlerini yapan bir adam olsaydım, şimdi burada duruyor olmazdım. İlsevel'in bu havuzun diğer tarafında belirmesini beklemezdim. Hayır, kalbimin istediği gibi seçim yapmakta özgür olsaydım, şimdi aradığım başka bir yüz olurdu-

Hayır.

*Onu düşünme. Bir
daha asla.*

Ilsevel.

Ilsevel.

Ilsevel.

Sanki onun adını düşünmem bir şekilde onu çağırması gibi, gelinim ortaya çıktı. Hael'in rehberliğinde mağaranın uzak tarafındaki açıklıktan geçerek ışığa doğru adım atıyor. Beni görmüş gibi görünmüyor ama bunun yerine küçük bir çığlık atıyor ve hemen Lyria'ya koşup kollarını ona doluyor. Sonra geri çekiliyor ve şelaleden duyamadığım kısık seslerle konuşmaya başlıyorlar.

Onun görüntüsünü içime çekiyorum. Artık peçe takmıyor; mağara şeytanıyla yaşanan arbedede peçesi başından yırtılmış. Bunun halkının geleneğinin bir parçası olduğunu bildiğim için üzgünüm. Ama aynı zamanda memnunum. Bu bana onun yüzünü inceleme, son birkaç haftadır hafızamdan silinmiş olan özelliklerini hatırlama şansı veriyor. Onu şimdi gördüğümde anılarım canlanıyor; gür kestane rengi saçları, kararlı çenesi ve geniş ağzı, gülümsemesi hızlı, kaşlarını çatması daha hızlı. O kara gözler ve dans ettiğimizde meydan okuyan bir kahkahayla parlayışları. Koyu renk gözler. Durgorim'de kargaşanın ortasında gördüğümü sandığım iki renkli bakışlar değil. Bu görüntüyü kesinlikle hayal etmiştim. Ne aptalım.

Ama artık aptal olmayacağım.

Bakışlarım yavaşça onun yüzünden aşağıya doğru iniyor. Tören için geleneksel bir troidish *wokh* giyiyor: ayak bileklerine kadar uzanan bol bir elbise. Oldukça biçimsiz, ama malzemesi o kadar ince ki, *en* parlak ışık tam içinden parlıyor ve ince, zarif figürünün çoğunu ortaya çıkarıyor. Damarlarıma bir sıcaklık hücumu doluyor. Yakında, çok yakında, bu figürü çok daha yakından keşfetmem beklenecek. Boğazım düğümleniyor.

Arkamı dönüyorum. Sul beni izliyor ama onunla göz göze gelmiyorum. Umog Zu'nun sesi şelalenin ötesinden aniden yankılanana kadar bekliyorum: "*Vultog drag kathu. Tog Morar tor Grakanak.*"

İkisi bir suya girsin. Derin Karanlıklar Tanrısı adına.

Toplanan topluluk donuk bir kükremeyeyle yankılanır: "*Morar tor Grakanak.*"
"Tanrılar seninle olsun kardeşim," diye fısıldar Sul.

Yavaş bir nefes alıyorum. Sonra havuzun kenarına gidiyorum. İçine giremeyeceğim kadar derin, o yüzden oturup kendimi rahatlatıyorum. Tanrım, buz gibi soğuk! Bu amaç için bir kaplıca bulamazlar mıydı?

Çılgınca bir fısıldaşma sesi kulağıma çalınıyor. Kafamı kaldırdığımda Lyria ve Ilsevel'in gergin bir şekilde konuştuklarını görüyorum. Hael yaklaşıyor, onlarla sertçe konuşuyor ama birbirlerinin ellerini tutuyorlar ve ona bakmıyorlar. Ilsevel'in alttan *lor* kristalleri tarafından aydınlatılan yüz ifadesi korkmuş. Kalbim sıkışıyor. Son anda benimle birlikte bu dalışı yapmayı reddedecek mi?

Ilsevel sanki bir tartışmaya girmiş gibi aniden başını sallıyor ve Lyria'dan uzaklaşıyor. Yavaş adımları onu havuzun kenarına taşıırken kendini dikleştiriyor. Ayaklarına bakmadan önce gözleri bir anlığına benimkilerle buluşuyor. Titrek bir nefes daha almasını, sonra oturup ayaklarını suya sokmasını izliyorum. Dişlerinin arasından tıslıyor, soğuktan şoka girmiş. Yavaşça havuza giriyor, yüzünü buruşturuyor, burun delikleri açılıyor. Su göğsüne kadar geliyor. Gözleri kocaman *açılmış* ve elbisesi vücudunun etrafında yüzerek onu bir tür sulu hayalet gibi göstermiş.

Umog Zu'nun sesi şelalede yankılanıyor: "*İkisi el ele versin. Karanlığın Derinlikleri Tanrısı adına.*"

"*Morar tor Grakanak,*" topluluk koro halinde *söylüyor*.

Elimi uzattım. Ilsevel bana tekrar baktı. Sadece bir anlığına, o karanlık gözlerinin *en parlak* ışıktaki korkuyla parıldadığını görmeme yetecek kadar uzun bir süre. Sonra bakışlarını parmaklarıma odakladı. Titreyerek bana doğru ilerliyor ve elimi tutuyor.

"Her şey yolunda Ilsevel," diyorum. "Ben buradayım. Seni bırakmayacağım."

Hala bana bakmadan başını sallıyor. Yavaşça şelaleye doğru dönüyoruz. Tören hakkında bilgilendirilmişti, değil mi? Güvende olmak için biraz daha yaklaşıyorum ve suyun üstünden beni duyabilmesi için kulağına konuşuyorum: "Seni peşimden sürüklemek için elimden geleni yapacağım. Ayaklarını tekmele ve havuzun uzak kenarına dokunana kadar başını aşağıda tut. Biraz uzak ama seni oraya ulaştıracağım. Söz veriyorum."

Başını sallıyor. Nefesi kısa ve hızlı bir şekilde geliyor.

"Bırakın ikisi de kendilerini Karanlık'a teslim etsin," diye sesleniyor Umog Zu. "Bırakın unutuluşun sularına gömülsünler, Birlik adına Benliklerini kaybetsinler. Derin Karanlık tarafından kutsanmış olsunlar."

"Morar tor Grakanak."

"Hazır mısın?"

Fısıldıyorum. Başını sallıyor.

Sonra suyun altına daldık. Ne kadar parlak olacağını, batık *lor* kristallerinin ne kadar canlı bir şekilde parlayarak yolu aydınlatacağını fark etmemiştim. Ayaklarımla itiyorum, Ilsevel'i de arkamdan sürüklüyorum. Şimdiden zorlanıyor. Muhtemelen hayatında hiç yüzmemiştir; çoğu insan genelde yüzmez. Onu dengelemek için daha sert tekmeliyorum.

Şelaleye ulaştık. Tepemizden aşağı inen suyun basıncını hissediyorum. Ilsevel'i bir şok dalgası sarıyor ama elimi tutuşu daha da sıkılaşıyor. Kolumu çekerek onu peşimden sürüklüyorum. Bu onun için ne kadar korkutucu olmalı. Ama itiraz etmedi. Bir kez bile. Gelinim çok cesur.

Belki onu sevmeyi öğrenebilirim. Onu gerçekten sevmeyi. Tüm bunlara en ufak bir itirazda bulunmadan katlanabilen her kadın değerli bir kraliçe olmalı.

Şimdi şelaleden geçtik, havuzun uzak tarafındayız. Yukarıdaki galeri koltuklarındaki tanıkların tam görüş alanında. O koltuklarda kaç kez oturdum

aynı koltuklarda, bu yüzme gösterisini izlerken? O havuza kendim girmenin, Yun Şelalesi'nin altında yüzmenin, eski benliğime ölmenin ve yeni bir benlikle yeniden ortaya çıkmanın nasıl bir şey olacağını ne kadar sık hayal etmiştim?

Etrafımdaki suyu titreşimli bir uğultu dolduruyor - bahçelerinden koparılmış ve tören için buraya taze olarak ekilmiş *urzul* kristallerinin şarkısı. Şarkıları gelinimin ve benim etrafımı saran bir ışık ve ses kozası yaratıyor. Ve bunu hissediyorum - açıklanamaz bir şey gerçekleşiyor. Mistik bir şey. Uğultu bedenime giriyor, kemiklerime işliyor, elimden onun eline geçiyor. Kısa süre sonra ikimizin de bedeni aynı frekansta titreşiyor, bu şarkıya katılıyor. Bu andan önce kim olduğumuzun artık bir önemi yok. O benliklerimiz için öldük. Ortaya çıktığımızda, bir olarak yeniden doğacağız. *Yun*, Troidish'te dediğimiz gibi. *Birleştik*.

Bu titreşimin benden Ilsevel'e geçtiğini ve tekrar geri döndüğünü hissettiğimde garip bir farkındalık geliyor üzerime. Daha önce mümkün olduğuna inanmadığım şeyi şimdi biliyorum: Bir daha asla başka bir kadın düşünmeyeceğim. Şu andan itibaren, benim için ondan başka kimse olmayacak. Bu kız. Bu kadın. Kemiklerimin şarkısını paylaşan *yun*'um. Ilsevel.

"Ilsevel." Dudaklarım suyun altında onun ismini oluşturuyor, son havam olan baloncukları üflüyorum.

Sonra parmak uçlarım havuzun uzak duvarına çarpıyor. Umog Zu'nun suyun üstünden gelen sesini duyuyorum ve kelimeleri ayırt edemesem de ezbere biliyorum: *"Uvulg tor ugdt. Hirark! Yuntog lorst."*

Şimdi İki öldü. Bak! Tek yükseliyor.

"Morar tor Garkanak!" diye gürliyor meclis, ben Ilsevel'i yanıma çekerken. Duvarı buluyor, kenarına tutunuyor ve ikimiz de bir su ve köpük dalgası ve soluk soluğa nefesler içinde dışarı çıkıyoruz. Kalbim, bedenimde çalan şarkının yeniliği ile yükseliyor. O da bunu hissediyor mu? Benim yaşadıklarımı o da yaşadı mı?

Onunla göz göze gelmeye çalışıyorum. Ilsevel yüzündeki saçları siliyor, su akıyor. Başını sallayarak daha uzağa dönüyor. Bakışlarımdan bilerek mi kaçtığını anlayamıyorum.

Umog Zu, havuzun başına yerleştirilmiş iki büyük *lorst* kristalinin ışıltısına adım atarak karanlıktan ortaya çıkıyor gibi görünüyor. "Karanlık sahiplendi," diye ilan ediyor. "Karanlık teslim etti. Karanlık yeniyi yarattı." Her tarafı pırıl pırıl *olk* tozuyla boyanmış yaşlı ellerini kaldırır, böylece tüm gözleri üzerlerine çekerler. "Derin Karanlık adına sudan yeni hayat yükseliyor."

"Morar tor Grakanak!"

Havuzdan çıkıyorum, sonra Ilsevel'e yardım etmek için dönüyorum. Boyu o kadar kısa ki onu kollarının altından tutup dışarı çekmek zorunda kalıyorum ve yanımda ayağa kaldırıyorum. Ufak tefek ve titriyor, bir adım geri atıyor. Islak elbisesi vücuduna yapışıyor, kalçalarının kıvrımlarını, göğüslerinin kabarıklığını ortaya çıkarıyor. Telaşla kollarını kavuşturuyor ve benden tamamen uzaklaşıyor.

Lyria sanki şelalenin etrafından koşarak geçmiş gibi soluk soluğa öne atılıyor ve bizi uzak tarafta karşılıyor. Boncuklu dantel duvağı aceleyle Ilsevel'in başına örtüyor. Demek o kadar da kaybolmamıştı. *Prencesin* elbisesinin durumu düşünüldüğünde komik bir tevazu.

Ancak Hael bir adım öne çıkıyor ve gelinimin omuzlarına kalın bir battaniye sarıyor. Sul yarım saat sonra benim için bir battaniyeyle orada oluyor. Kardeşimin bakışlarından kaçınıyorum ve Ilsevel'le birlikte baş rahibeyle son bir kez yüzleşmek için dönüyorum.

Umog Zu elinde bir kase *olk* tozu tutuyor. Solgun gözleri ciddiyetle benden Ilsevel'e bakıyor. *"Tog Morar tor Grakanak,"* diye son bir kez mırıldanıyor.

"Karanlığın Derinliklerindeki Tanrı adına," diye yankılanıyor topluluk.

Rahibe başparmağını kâseye sokuyor, sonra içindekileri alnıma ve kalbime sürüyor. Aynı hareketi Ilsevel'e de yapıyor, sonra ellerimizi tutup birleştiriyor. "Yun," diyor, "halkını selamla."

Dönüp taş galerideki koltuklarda toplanmış olan topluluğa bakıyorum. *En parlak* ışık yüzlerine ulaşmıyor ama yüzlerce gölgeli formu görebiliyorum ve bakışlarının ağırlığını hissedebiliyorum. Gelinimin elini havaya kaldırarak birlik olduğumuzu herkese gösteriyorum.

Salon alkışlarla inliyor. Ses taşın üzerinde yankılanır ve tekrarlanır, ta ki bana öyle geliyor ki tüm Yeraltı Âlemini doldurana dek. Her kaya, her mağara, her karanlık ve sürünen şey, bu dünyanın kalbindeki ateş, Mythanar'lı Vor'un bir eş aldığını bilsin. Ve halkını kurtaracak.

Zafer kazanmış, coşkulu bir şekilde gelinime gülümsemek için dönüyorum. Ama başı duvağının altında eğik ve bakışlarımla buluşmuyor.

Hael beni gölgeli galerileri ve görünmeyen seyircileriyle tonozlu taş salondan çıkarıyor. Tüm o izleyen gözlerden kaçmak rahatlatıyor. Görünmez bir yükten kurtulmak gibi.

Tüm vücudum titriyor. Dürüst olmak gerekirse, bunun soğukla pek ilgisi yok - o buzlu dalıştan sonra dümdüz donmuş olsam da, uzuvlarımdaki uyuşukluğu pek fark etmiyorum. Zihnim daha sonra ol a c a k l a r a odaklanmış durumda.

Gelin odası.

Lyria arkamızdan geliyor, Hael'in hızlı temposuna ayak uydurmaya çalışırken nefesinin altında mırıldanıyor. Bu özel yürüyüşte bize başka kimse katılmıyor gibi görünüyor. Sırılsıklam olmuş, titreyen bir gelinin en azından biraz saygınlık kazanmasına izin veriliyor. Bir elimle Hael'in bana verdiği kalın battaniyeye tutunuyorum, diğer elimle de kolyemi kavırıyorum. Vor'un onu gördüğünde nasıl tepki verdiğini hatırladığım için havuzda takmamıştım. Onun yerine suya girmeden hemen önce Lyria'nın eline tutuşturmuştum.

Bu da Vor'un kabaran duygularının tüm gücünü almaya açık olduğum anlamına geliyordu. Endişe ve gerginlikten başka bir şey olarak başlamayan, ancak yüzmenin bir bölümünde, o çürük şelalenin altından geçerken aniden beklenmedik bir şeye dönüşen duygular. Ruhundan gelen, umut ve amaç dolu, coşkulu bir sevinç.

Bu şarkı beni o kadar etkiledi ki, katıksız neşesi karşısında neredeyse nefesim kesiliyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Cevap vermek istedim.

Kendi kalbimin onun şarkısını neşeli bir uyum içinde ona geri yankılamasını istedim. Bedenim, varlığım ışıkla, sıcaklıkla ve hevesle doldu ve-

Ve sonra hatırladım. Şarkısı benim için değildi.

Hael aniden durdu. Çıktığımız geçitlerin ve merdivenlerin izini kaybettim ve önümdeki yüksek taş kapıya göz kırpiyorum. Görünürde bir mandal yok ama Hael kapıyı iterek açıyor ve içeride görkemli bir oda ortaya çıkıyor. Bu manzaranın neden bu kadar tuhaf görüldüğünü anlamam bir anımı alıyor. Sonra aklıma geliyor: mobilyaların hepsi insana ait. Güzel sandalyeler ve koltuklar, ocağın önünde uzun boyalı bir paravan, küçük masalar ve süs eşyaları, hepsi lüks bir zevke sahip. Asılı *lor* kristalleriyle aydınlatılmış, böylesine belirgin bir şekilde taştan yapılmış bir odada hiç beklenmedik bir şey.

Hael içeri girmem için elini sallayarak, "Burası Kraliçe'nin Dairesi," diyor. "Kral Vor burayı sizin için özel olarak hazırlattı. Kendinizi evinizde hissetmenizi istedi."

İçeri giriyorum, etrafa bakarken çenem düşüyor. Pencerelerdeki perdeler Valaayun dantelleriyle süslenmiş, o kadar karmaşık, o kadar pahalı ki, bir kralın fidyesi değerinde olmalı. Ayaklarımın altındaki halı Urivarian'dan ithal edilmiş, yedi tanrının karmaşık kutsal sembolleriyle dokunmuş. Yerin yarısından fazlasını kaplayacak kadar büyük. Nereye baksam, hepsi insan işçiliğinin eseri olan başka güzel eşyalar görüyorum. Kendimi evimde hissettiğimi söyleyemem, çünkü her şey bildiğim her şeyden çok daha güzel. Babam Beldroth'ta böyle bir zenginliği ancak hayal edebilirdi!

"Çok güzel," diyorum, yavaşça yerimde dönerek.

Hael başını sallıyor ve sağ tarafındaki bir kapıyı gösteriyor. "Kral Dairesi'ne giden bitişik bir geçit var. Bu iki oda arasındaki tüm görüşmeler elbette tamamen özeldir. Ama bu gece, ana kapıdan, refakatçileri ve diğer tanıklar eşliğinde gelecek."

Başımı sallıyorum. Elbette şahitler olmalı. Ve sonrasında hem Lyria hem de *uggrha* adı verilen dişi bir trolde her şeyin olması gerektiği gibi gerçekleştiğinden emin olmak için bedenimi inceleyecek. Zifafın kendisi için izleyicilere sahip olmaktansa memnuniyetle katlanacağım bir aşağılama.

Hael odayı adımıyor ve sol tarafındaki kapıyı açıyor. "Gel," dedi. İtaat ediyorum. Bu kapı yatak odasına açılıyor elbette. Midem sıkışıyor. En azından gerginliğim soğuk kanımı ısıttı, yine de dizlerimin titremesine engel olamıyorum.

Lyria aceleyle yanıma gelip Hael'e bakıyor. "Prensesin kocası için hazırlanmasına yardım edeceğim."

Hael gözlerini kısar. "Kral benden prensesin *murzolü* olmamı istedi. Onu hazırlamak benim görevim."

"Evet ve ben onun en yakın akrabasıyım. Bu benim hakkım ve ayrıcalığım."

İkisi de birbirlerine bakıyor, sanki her biri tek başına irade gücünün diğerinin kendiliğinden yanmasını sağlayabileceğine inanıyor. Aralarında kaldım. Troldefolk'un uygulamalarıyla savaşıyormuşum gibi görünmeden Hael'i itaat etmeye zorlayamam. Ama Lyria'ya geri çekilmesini söylemeye de cesaret edemiyorum. Eğer kılık değiştirme büyülerini düğün havuzuna dalmamdan etkilendiyse, keşfedilme riskini göze alamam. Şimdi olmaz, bu kadar yaklaşmışken olmaz.

"Pekâlâ." Hael'in sesi yatak odasından geri adım atarken aniden yükseldi. "Akrabanız sizi hazırlayabilir. Ama Kral Vor gelmeden önce odayı ve sizi incelememe izin verilmeli."

"Doğru." Lyria fazlasıyla büyük bir gülümsemeyle parlıyor. "Seninle geliyorum o zaman."

Hael kaşlarını çatarak çenesini kaldırdı. "Dedim ya, kralın ziyaretinden önce gelini ve odayı incelemem gerekecek."

"Seni ilk seferinde duydum." Lyria elini sallıyor. İçim rahatlıyor, Hael bana sadece bir bakış atarak oradan ayrılıyor. Dış odayı geçip öteki geçide adım atıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Lyria beni aceleyle yatak odasına çekiyor ve bizi içeri kapatıyor. Pencereden gelen ışık trolde karanlığına doğru hızla kaybolursa da *lorst* kristalleri tarafından oldukça iyi aydınlatılmış. Lyria peçemi geri çekiyor ve yüzünü buruşturuyor. "Artık her şey çok kötü kayıyor. İyi ki o salak Klaern'in büyülerine bel bağlamamışsın!"

Yatağın karşısındaki duvara bir ayna hakim; gümüş bir çerçevenin içine yerleştirilmiş devasa, tamamen berrak bir cam ve ikinci bakışta kıvrılan büyük bir ejderha gibi görünüyor. Yansımama bakıyorum, kendi gözlerimin bana baktığını görünce bir an için şok oluyorum. Gerisi hâlâ Ilsevel'e benziyor ama kenarları biraz bulanıklaşmış. "Ne yapabiliriz?" Bir yanağımı dürterek soruyorum.

"Dürtme onu!" Lyria elimi itiyor ve kaşlarını çatarak bardağa bakıyor. "Pekâlâ, ışıkların kısılmasını isteyebilirsiniz. Buna uyacağının garantisi yok ama yeni kocanız bana uysal biri gibi geldi."

Yeni kocam. Bir ürperti ensemde dolaşıyor. Ama bu doğru. Onunla evlendim. Hayatımı ona bağladım. Hepsi kız kardeşimin adına. Artık her türlü yasal anlamda benim olan bir isim.

Başımı iki yana sallayıp aynadan uzaklaşıyorum. Ocağın yanında küçük bir masa ve sandalye duruyor, ben de koltuğa gömülüyorum. "Bunu yapamam. Ona bu şekilde yalan söyleyemem." Lyria'ya bakıyorum. "Ona önce gerçeği söylemeliyim-"

"Bu cümleyi bitirirsen diline bir ay boyunca konuşamayacağın bir büyü yaparım!" Lyria'nın yüzü sert çizgilerle kaplanıyor. "Buraya seninle birlikte gönderildiğimde bana tek bir görev verildi."

İttifak güvence altına alınmadan önce her şey." Yüz ifadesi hafifçe yumuşuyor. Uzanıp elimi okşuyor. "Farkında değil misin? Artık çok ileri gittin. Eğer Larongar'ın kendisine oyun oynadığını anlarsa, kesinlikle her şeyi bozacaktır."

"Peki ya sonrası? Öğrenecek." Başımı öne eğerek ürperiyorum. "Benim hakkımda ne düşünecek?"

"Senin hakkında ne düşündüğü önemli değil." Lyria'nın parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor. "Önemli olan Gavaria'nın ihtiyacı olan yardımı alacak olması."

Bununla birlikte, odayı incelemeye başlamak için benden ayrılıyor. Etrafıma şöyle bir bakmaktan fazlasını yapamıyorum. İnsan tarzında ama trolde boyutlarında devasa bir sayvanlı yatak mekâna hâkim. Onun ötesinde Lyria'nın açıp içini karıştırdığı bir gardırop duruyor. "Görünüşe göre senin için bir sürü elbise yaptırmışlar. Bir ya da iki tanesini eve götürüp sarayı bu müstehcen trol modasıyla şoke etmek istiyorum! Ah. Sanırım aradığımız şey bu."

Arkasını dönüyor ve ipeksi beyaz bir elbise tutuyor. Tabii bu kadar küçük ve seyrek bir giysiye *elbise* denebilirse. Lyria ona attığım bakışa kıkırdıyor. "Gel. İçine girmene yardım edeyim. İçinde olduğun sıırıslıklam şeyden daha iyi olmalı."

En azından bu yeterince doğru. Lyria'nın beni yapış yapış ıslak tören cübbesinden sıyrıp çıkarmasına çok minnettarım. Havlularımı çıkarıp beyaz elbiseyi giymeme yardım ediyor. Çok fazla yardıma gerek yok, çünkü ne düğme, ne kanca, ne de bağ var. Kolayca çıkabilecek şekilde tasarlanmış.

Boğazım kurudu ve sıkıştı. "Ne yapmalıyım, Lyria?" Üvey kardeşim hâlâ ıslak olan saçlarımı tararken usulca fısıldıyorum.

"Ne olacağından mı bahsediyorsun?" Yüzünü buruşturdu. "Korkarım bu konuda size yardımcı olamam. Benim tanrılar tarafından aydınlatılmış

Annen sana söyledi. Ve en iyisini um. Vor iyi bir adama benziyor. Belki de o kadar kötü olmaz."

Gözlerinde gördüğüm merhamet mi? Muhtemelen değil. Yine de keşke ikimiz birbirimizi daha önce biraz daha iyi tanısaydık diyorum. "Sana ne olacak?" diye soruyorum. "İş bittikten sonra mı?"

Omuz silkiyor. "Sanırım bu burada neler olup bittiğine bağlı. Eğer hemen öğrenmezse, tamamlanan törenin ve güvence altına alınan ittifakın haberini geri götüreceğim. Eğer öğrenirse ... kim bilir? Beni de öldürebilir. Larongar'a bir uyarı olarak kafamı bir kutu içinde geri gönderin." Acımasızca gülümsüyor. "Bu senin için politika."

Bir adım geri çekilip bana bakıyor, bakışları eleştirel. Elbise küçük mücevherli askılarla omuzlarımdan sarkıyor, tüllü kumaş göğsümün üzerinden aşağıya doğru dökülüyor. Kıvrımların arasında daha fazla mücevher, ince sisin içindeki çiğ damlaları gibi parıldıyor. Tenime karşı hafif ve hoş duruyor ve daha önce giydiğim tüm giysilerden çok daha açık.

Lyria aniden yüzünü buruşturuyor ve mırıldanarak önce yanağıma, sonra çeneme, sonra da burnuma dokunuyor. Büyüsünü güçlendirmeye çalışırken bir büyü titreşimi tenimi gıdıklıyor. İşe yaramadığını söyleyebilirim. Lyria başını sallıyor ve bir iç çekiyor. "İşe yaramak zorunda. Unutma, gözlerini mümkün olduğunca kapalı tut. Bunu yapabilirsen, geri kalanı en azından birkaç saat dayanır."

Sessizce başımı sallıyorum. Üvey kardeşim daha fazla bir şey söylemek ister gibi bakıyor. Ancak sonunda geri adım atıyor. "Sanırım o iri yarı savaşçının burayı kurcalayıp durmasına izin vermemin zamanı geldi."

Kabul ediyorum ve Lyria Hael'i getiriyor. Trolde kadın önce bana yaklaşıyor, beni olduğum yerde döndürürken bir özür mırıldanıyor. Vücudumu yokluyor, silah, zehir ya da ne olduğunu bile bilmediğim bir şey olup olmadığını kontrol ediyor.

Sıkılı yumruğumu işaret ediyor. "Nedir o?"

Parmaklarımı açıyorum ve avucumda derin çentikler bırakmış olan kristal kolyeyi ortaya çıkarıyorum. Hael'in kaşları hafifçe çatılıyor. "Bunu takmayı düşünüyor musun?"

"Ben ... karar vermedim."

Hael homurdanıyor ve yoluna devam ediyor. Beni rahatlatmak için, takas çadırında yaptığı gibi peçemi kaldırıp yüzümü inceleme zahmetine girmiyor. Hızlı bir verimlilikle odanın geri kalanını inceliyor. Gardırobu açıp elbiseleri karıştırırken Lyria homurdanıyor ve "Orada bir suikastçi bulamazsın. Onu ileride kullanmak üzere cebime sakladım."

Hael ona tehlikeli bir bakış fırlatıyor. "Lyria, lütfen!" Tıslıyorum. Lyria gözlerini deviriyor ve pek de nazik olmayan bir özür mırıldanıyor. Ama Hael'in dikkatli incelemesinin geri kalanında ağzını kapalı tutuyor.

Sonunda tatmin olan trolde kadın bana yaklaştı. Beni şaşırtarak diz çöküyor, ellerimi ellerinin arasına alıyor ve alnına bastırıyor. "Kraliçem," dedi.

Hem dokunuşu hem de sesi içimde bir şok etkisi yaratıyor. Henüz kraliçe olarak hitap edilmedim. Zifafı takip eden şölene kadar taç giymeyeceğim. Bu Hael'den gelen bir güven işareti. Hak etmediğim bir güven.

Başını eğerek ayağa kalkıyor. "Kocanız birazdan sizinle ilgilenecek," diyor. "Tüm Mythanar bu *karanlıkta* senin için Birlik Tanrıçası'na dua edecek."

Bununla birlikte, Lyria'ya işaret ederek üvey kardeşimi kapıya doğru yönlendiriyor. Lyria duraklıyor, bana son bir kez bakıyor. Gözlerindeki emri görüyorum: *Bunu mahvetme. Hayatlarımız senin ellerinde.*

Sonra gittiler.

Kapı arkalarından kapanır.

Boğazımda küçük bir hıçkırık yükseliyor. Boğuluyorum ve yatağın kenarına çöküyorum. Ne yaptığımı fark edince hemen ayağa fırlıyorum. Oturuyorum

elbisemin eteğinin iki bacağımın tamamını ortaya çıkaracak şekilde ayrılmasına neden oluyor. Kristalimi kavıyorum ve odanın ortasına doğru geri çekiliyorum. Daha ne kadar beklemem gerekecek?

Derin bir nefes alarak pencereye doğru ilerliyorum ve aşağıdaki şehre bakıyorum. Fevkalade şekilli taşlardan oluşan o tuhaf beyaz çatılar, o büyük uçurumun kenarındaki devasa duvara kadar uzanıyor. Aniden garip bir havada süzülme hissine kapılıyorum. Sanki ben ve Mythanar'ın tüm sakinleri sonsuz, ebedi bir düşüşün üzerinde asılı kalmışız gibi. Ve benim tarafımdan yapılacak yanlış bir hareket hepimizi dibe çekecek.

Arkamdan ani bir ses patlaması duyuldu. Trol sesleri. Odamın dışından gelen şamatalı kahkahalar ve bağırışlar. Kalbim hızla çarparak olduğum yerde dönüyorum. Bir kapı kapanma sesi duydum. Ardından sessizlik.

Soluk elbisemin önünü beceriksizce düzeltirken ellerim terliyor. Kristalimi hâlâ tutuyorum. Takmalı mıyım? Hayır, takmamalıyım. Vor'un onu görmesini, onu nasıl bulduğum konusunda beni tekrar sorgulamasını istemiyorum. Bir yere saklamaya çalışmalı mıyım? Hayır, zaman yok. Avucumun içinde sıkıyorum.

Dış odadaki ayak sesleri. Yaklaşıyor.

Titreyen bir nefesi ciğerlerime çekiyorum, sonra çenemi yukarı kaldırıyorum. Peçemin arkasından bakarak kapıya yöneliyorum. Kapı usulca açılıyor.

Kral Vor açılıшта çerçevenmiş olarak duruyor.

Törenden sonra havlumu almam için bana sessiz bir oda verildi. Evlilik havuzunun ne kadar soğuk olduğunu hiç fark etmemiştim! Tekrarlamak isteyeceğim bir deneyim değil. Tanrı'nın izniyle, asla tekrarlamayacağım.

Bir an duraksıyorum, başım öne eğik, kapının hemen dışındaki insanların mırıltısını dinliyorum. Tüm seyirciler tören havuzunun üstündeki galerilerden aşağıya inmişler. Ilsevel ve ben ortaya çıkana kadar eğlenecekleri şölen salonuna doğru yol alıyorlar. Gelenekler, ne kadar uzun sürerse sürsün, eğlenceye katılanların gelin görünene kadar kalmasını gerektirir... Ne kadar uzun sürerse, kutlama için o kadar büyük bir neden olacağı anlayışıyla.

Havluyu başımdan kucağıma çekerken ellerimi sıkıyorum. Sıkı yumruklarıma bakıyorum, sonra gözlerimi kapatıyorum. Gelinimin havuzdan çıkarkenki görüntüsü kafamda beliriyor. Kumaşın kıvrımlarına yapışması, hayal gücüne hiçbir şey bırakmaması. İnce, ıslak kumaşın arasından çıkıntı yapan meme uçlarının sert düğümleri. Tanrım! Bu tahrik dalgası için kendimden nefret etmeliydim. Zavallı şey çok soğuktu, çok küçüktü, çok titriyordu. Tüm o dikkatli gözlerin önünde öyle açıktaydı ki. Hayır, onu korumama ihtiyacı olan birinden başka bir şey olarak düşünmeye başlamak için bile bir canavarım.

Peki ya birkaç dakika sonra? Odasını ziyaret ettiğimde? Hala benim korumamı hak ediyor.

"Ona zarar vermeyeceğim." Kelimeler dişlerimin arasından kayıyor, herhangi bir yemin kadar ciddi. "Ve onu korkutmayacağım."

Ama bu ittifakın ne kadar geçici olduğunu çok iyi biliyorum. Leydi Lyria'yı yarın *ışıl ışıl* halkına geri göndermeliyim. Ve bunu yaptığımda, bu birleşmenin gerçekleştiğine tanıklık etmeli.

Başımı sallıyorum ve yüzümü bir anlığına havluma gömüyorum. Bir insan neden kral olmak ister ki? *İyi* bir insan olmak isteyen biri için umutsuzca imkânsız bir rol.

Kapı çalındı. Ben cevap veremedim kapı açılıyor ve Sul kafasını içeri uzatıyor. "Kardeşim benim, saklanıyor musun?" Sırıttıyor. "O cılız gelinin seni tir tir titretiyor mu? Ya da belki de farenin onunla yalnız kaldığın anda vahşi bir kediye dönüşmesinden korkuyorsun. Hiç korkmayın! Söyleyin, ilk yardım çılgılığınızda içeri dalıp sizi kurtarmaya hazır bir şekilde kapınızın önünde bizzat bekleyeceğim! Yine de dikkatli olun, *herhangi bir* çılgılıkta içeri dalabilirim ve bu-"

Yüzüne çarpan havlu yüzünden sesi boğuk çıkıyor. Ayağa kalkıp kardeşimin önünde duruyorum, havluyu çekip bana sırtırken gözlerinin içine bakıyorum. Yüz ifademi görüyor ve sırtışı donuyor.

"Beni dinle kardeşim, hem de iyi dinle," diyorum. "Bu gece başka ne olursa olsun, *karıma* utanç ya da mahcubiyet getirecek hiçbir şey yapmayacaksın."

Sul'un kaşları vurgu karşısında geriliyor. Sonra yavaşça gülümsüyor. "Ne karısı, kardeşim? Henüz bir karın yok. Kızın babasıyla yaptığın anlaşmaya göre yok. Bu ittifakı güvence altına almak istiyorsan, işe koyulsan iyi edersin. Oturup üzölmek Mythanar'ı kurtarmayacak. Yoksa başka bir kıpırdanmanın mağara şeytanlarını şehre süründürmesini mi beklemek istiyorsun?"

Benim için hazırlanmış taze giysiyi, altın yakalı ve manşetli, belden kuşaklı ipek bir gömleği elime alıyorum. Tenimi sıkı ve sıcak hissediyorum.

itiraf etmekten hoşlanmasam da, diğer yanlarım gelecek saatlerin beklentisiyle tepki veriyor.

Sul'un yüzüme bir kez bakıp fiziksel durumumla ilgili gerçeği okumayacağını umarak ona dönüyorum. "Pekâlâ. O zaman devam edelim."

Sul kapıyı açıyor ve dışarıda bekleyen savaşçılara bağırıyor. Tüm halkım - Rrag, Toz, Grir, Lur ve hatta genç Yok- ziyafet kıyafetlerini giymiş, içkileri çoktan ellerine almış, huysuz kardeşim tarafından müstehcen tezahüratlara teşvik ediliyor. Aralarından sıyrılıp sırtarak beni alkışlıyor ve iyi dileklerini iletiyorlar. Sul'un bir işaretiyle, kükreyen itirazlarıma rağmen beni omuzlarına alıp saray koridorlarında taşıyorlar, sesleri taşlarda yankılanıyor. Elbette hepsi iyi eğlenceler. Ben de bu çemberin üyeleriyle kendi düğün yüzmelerinin ardından benzer maskaralıklara katılmışım.

Aradaki fark, bunların hepsinin aşk maçları olmasıydı. Her biri.

Sonunda beni Kraliçe'nin dairesinin kapısının önüne bıraktılar. Hael çoktan orada, bizi bekliyordu. Belirsizce sendeliyorum, neredeyse ona düşüyordum ama kendimi toparlıyorum. Hepsine sırtıyorum, anı mümkün olduğunca hafif tutmaya kararlıyım.

"Gelininiz sizin için hazır, kralım," diyor Hael. Sesi, en azından, orada bulunanlar arasında ayıktı. Leydi Lyria da onun dirseğinin dibinde duruyor ve bana hançer gibi bakıyor. Kuzenini mi yoksa neyi koruduğunu anlayamıyorum. Bakışlarından kaçıyorum.

"Kralımız için üç kez şeref!" Sul bir yumruk kaldırarak bağırır.

Diğerleri cevap veriyor, sesleri çınlıyor: "*Rhozah! Rhozah! Rhozah!*"

"Devam et, Kral Vor!" Wrag bağırıyor. "Bakalım onun yarısı kadar bağırmasını sağlayabilecek misin!"

Onunla konuşmak için dönüyorum ama Sul omzuma vuruyor ve beni zorla kapıya doğru döndürüyor. "Diğer tarafta seni bekliyor olacağız," diyor kulağıma yakın bir şekilde, "yeni kraliçemizi karşılamaya hazırız."

Bununla ve kürek kemiklerimin arasından küçük bir itmeyle kapıdan geçiyorum. Sırtıma doğru sertçe kapanıyor.

Her şey aniden durgunlaştı. Sustu.

Yerimde durup odaya bakıyorum. İnsan eşim için hazırlamak için çok uğraştığım odaya. İnsan eşim şimdi bile beni bekliyor. Yatak odasının kapısına bakıyorum. Sadece bir aralık açık, içeriye dair hiçbir şey göstermiyor.

Uzun bir nefes alarak, bir ibrik ve kadehlerin durduğu masaya doğru ilerliyorum. İki porsiyon soluk, köpüklü sıvı döküyorum. Geleneksel olarak bir trolde çifti birlikte *krilge* içerdi ama bu biranın gelinimin dilini haşlayacağını biliyorum. Evliliğimizin ilk karşılaşmasına kesinlikle böyle başlamak istemezdim. Bu yüzden onun yerine ithal bir Lunulyrian birası hazırlattım. Bir insan için sert olacak ama başa çıkılamaz değil.

Kadehleri yatak odasının kapısına kadar taşıyorum. Sonra omuzlarımı dikleştirerek bir dirseğimle kapıyı itip açıyorum ve içeri bakıyorum.

Bakışlarım önce yatağa gidiyor. Bomboş.

Hareket gözümü pencereye çekiyor.

Orada duruyor, loş ışıktaki silueti *beliriyor*. Kalbim boğazımda düğümleniyor. O bir hayal. Göklerden bu karanlık toprak ve taş dünyasına inmiş narin bir melek gibi olağanüstü güzel. Buraya ait değil, ama ah! Kalbim onu tutmak ve kalmasını sağlamak için nasıl da can atıyor! Elbisesinin kumaşı dayanıksız ve hafif, teninin pembeliğini görebileceğim kadar şeffaf ama iç gıcıklayıcı bir tevazu sağlayacak şekilde katlanmış.

Duruşu savunmaya yönelik. Ellerinden biri yumruk şeklinde sıkılmış ve hızla inip kalkan göğsüne bastırılmış. Ve ben onu süzüyorum. Kapı aralığında durmuş, aç bir canavar gibi ona bakıyorum.

Aceleyle boğazımı temizliyorum ve gözlerinin peçesinin arkasında olması gerektiğini düşündüğüm yere bakıyorum. "İlsevel. Umarım vardığınızda size biraz içecek verilmiştir? Yorgun olduğunuzu biliyorum."

Cevap vermeden önce biraz nefes alıyor, "Ben Evet. Yemek yedim. Ve içtim." Bir duraklama. "Bana iyi bakıldı."

"Güzel." Tereddüt ediyorum, sonra kadehlerden birini kaldırıyorum. "Girebilir miyim?"

Başını salladı. Odaya giriyorum. En azından bir bariyer yıkıldı. Şimdi ne olacak? İçkiyi ona uzattım. "Al bakalım. Bunu sevebileceğini düşündüm."

"Ne oldu?" Sesi alçak perdeden geliyor.

"*Qeiese*. Genellikle insanlar için lezzetli olduğu düşünülen bir Lunulyrian içkisi. Mythanar'da bir karı kocanın ... ilerideki loş saatlere kadeh kaldırması gelenekseldir."

Sessizce bana yaklaşıyor. Yürürken eteği ayrılıyor, bacağına uzunluğu kalçasına kadar ortaya çıkıyor. Bakmamaya çalışıyorum, yüzüne konsantre olmaya çalışıyorum, ne kadarını ayırt edebiliyorum. Titriyor. Onu yakalayacağımdan mı korkuyor? Ona zarar vereceğimden mi? Geri sıçramaya, kendini açık pencereden dışarı atmaya mı hazırlanıyor?

Sonunda karşıma çıktı. Kolunu uzatıp bardağı alıyor. Ben de benimkini kaldırıp nazikçe onunkine dokunduruyorum. "Evlerimizin, halklarımızın, dünyalarımızın birliğine," diyorum. "Nornala bu gece ve her zaman yüzümüze gülsün."

"Birlik Tanrıçası kutlu olsun," diye fısıldıyor gelinim. Bir yudum almak için kadehi duvağının altından tutuyor. Sonra sert bir şekilde öksürüyor ve arkasını dönüyor.

Şaşırmış bir şekilde göz kırpıyorum. "Çok özür dilerim! Beldroth'ta *qeiese* içtiğini gördüm. Tadının iyi olduğunu düşünmüştüm. Belki de bu alıştığından daha serttir." Elinin tersiyle ağzını sildi ve kadehi bana geri uzattı, hâlâ kekeliyordu. Sonra başını sallıyor ve şaşkınlıkla o örtünün altından yumuşak bir kahkaha yükseldiğini duyuyorum. "Pekala! Bu bir hayırlı bir başlangıç, değil mi?"

Omuzlarımdaki gerginlik bu kahkaha sesiyle hafifliyor. Yine de, Beldroth'ta dans ettiğim kıza çok az benzediğini söylemeliyim. Eğer daha iyisini bilmeseydim, onun sesinin-

Ama hayır. Yeminimi ettim. Bir daha asla başka bir kadını düşünmeyeceğim.

Sadece o. Benden önceki bu kadın. Benim karım. Benim Ilsevel'im.

İki kadehi alıp yatağın yanındaki masanın üzerine koyuyorum. *Yatak*. Aniden oldukça büyük ve uğursuz görünüyor. Ve ona doğrudan bakmasam bile, Ilsevel'in elbisesinin altındaki kıvrak şeklinin acı verici bir şekilde farkındayım. İçimdeki ateşe karşı savaşıyor gözlerimi kapatıyorum. Ne de olsa ben bir erkeğim. Bedenimin dürtülerine engel olamıyorum.

Ama bu dürtülerle ne yapacağıma kesinlikle ben karar verebilirim. Beni kontrol etmelerine izin vermeyeceğim.

Yavaşça nefes alarak gelinimle bir kez daha yüzleşiyorum. Onu bıraktığım yerde duruyor, bir yumruğunu yine kalbine bastırmış. Açıkta kalan tenini örtmeye mi çalışıyor?

Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Bilmeni isterim ki Ilsevel, seni incitmek gibi bir niyetim yok. Bu gece değil. Asla."

Bana sessizce bakıyor. Belki de anlamıyor.

"Demek istediğim şu ki, şu anda yapmaya hazır olmadığınız hiçbir şeyi yapmamıza gerek yok."

"Bu bizim düğün gecemiz." Sesi çok yumuşaktı.

"Biliyorum."

"İttifak ..." Bitmemiş düşüncesini iki arada bir derede bırakır

Bi

Z. "İttifak benim için önemli," diye kabul ediyorum. "Ama sen de öylesin. I Burada, Mythanar'da mutlu olmanı istiyorum."

Bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Kuzenim dönmeden önce evliliğin tamamlandığını doğrulamalı." Duraklıyor ve sonra ekliyor, "Babam onu bekliyor olacak."

"Onun yerine gecikmeyi açıklayan bir haberci gönderilebilir." İtiraz etmeye başladı ama ben bir elimi kaldırdım. "Keyfi bir son tarihin özel eylemlerimizi belirlemesi gerektiğini adil bulmuyorum."

Aramızda uzun, sessiz bir an geçiyor. Sadece aşağıdaki ziyafet salonundan, davulların zonklayan ritmiyle vurgulanan müziğin uzaktan gelen uğultusu yükseliyor.

"Ama," diyor sonunda, "bu son tarih keyfi değil."

Öyle değil. İttifakın korkunç baskısını üzerimde hissediyorum. Halkımın, krallığımın, dünyamın ihtiyaçları. Dugorim köyünü kesen uçurum, aşağıdaki taşların üzerinde parçalanmış cesetler. *Raog* zehrinin kokusu yükseliyor, burun deliklerimizi dolduruyor. Bu durdurulmalı. Durdurmak için mümkün olan her yolu kullanmalıyım.

Ve yine de . . .

Gözlerinin içine bakıyorum. Peçenin ardından yüzünü net olarak göremesem de bakışlarını tutuyorum. "Ilsevel, sen halkımın kraliçesi olacaksın. Ama aynı zamanda *benim* de kraliçemsin. Sen ve sadece sen arzularını bana yönlendirecek ve dikte edeceksin. Buna göre hareket etmek benim için onurdur."

Başka bir sessizlik. Söylenmemiş şeylerle dolu. Korkular. Özlemler. Ve aradaki her şey. Orada, yatağın yanında duruyorum, kendimi kalben ve ruhen bağladığım bu kadına, bu yabancıya bakıyorum. Ve bekliyorum.

Bir adım atıyor.

Kalbim göğsümde sıkışıyor.

Bir adım daha atıyor. Ve bir adım daha. Yumruklarımı sıkıyorum, kollarım yanlarımda, savaşa hazırlanan bir asker gibi. Gözlerim onun vücudunu, eteğinin düzgün bacaklarını ortaya çıkaran parçalarını yutmak için can atıyor. Aşağı bakmayı reddetsem bile, onun yoğun farkındalığının duyularıma hücum etmesine engel olamıyorum.

Önümde duruyor, peçesinin altından bana bakıyor. "Acaba .. . Işıkları indirsek senin için iyi olur mu?"

"Tabii ki!" Biraz fazla hızlı cevap veriyorum. Kristalleri karartan, odayı mor ve mavinin derin tonlarına bürüyen bir komut sözcüğü söylüyorum. Ama onu hâlâ görebiliyorum. Gölgelemin içinde önümde duran solgun şekli. Törenimizden *kalan olk* tozu alnında ve göğsünde parıldıyor.

Yavaşça başındaki örtüyü sıyrıp ayaklarının dibine bırakıyor. Çenesini kaldırıyor. Göz kapaklarını indirdi, sanki bana doğrudan bakmaya dayanamıyormuş gibi. Onun yerine bakışlarını göğsümde sabitliyor. Bir elini kaldırarak avucunu kalbime dayıyor ve parıldayan *olk* tozu izini kapatıyor. Bir nefes aldıktan sonra, diğer elini göğsünden çekerek, dekoltesini ve ortaya çıkardığı zevkleri gözler önüne seriyor.

Benden ne yapmamı beklediğini biliyorum. Tereddüt ediyorum. Sonra onu ürkütmemek için temkinli hareket ederek avucumu onun parlayan mührüne dayıyorum. Kalbi dörtlüğe atıyor, benimkine ayak uyduruyor.

Dudakları nazik bir fısıltıyla hareket ediyor: "Beni öpecek misiniz, kralım?"

Sözlerim aramızdaki havada gümüşü çanlar gibi asılı kalıyor.

Vücudumdaki her duyu, kalbime bastırıldığı elinin büyüklüğüne sabitlenmiş durumda. Çok büyük, çok güçlü. Ve kendisi, çok büyük ve güçlü. Beni korkutması gerekirdi. Yine de damarlarımda dolaşan sıcaklığı inkar edemiyorum, elinin hareket etmesini, sıcaklığını diken diken olan tenime çekmesini arzuluyorum.

Nefeslerimi sayıyorum. Bekliyorum.

Sonunda eli hareket ediyor. Yavaşça avucunu göğsümden kaldırıyor ve bir parmağını çenemin altına yerleştirerek başımı yukarı kaldırıyor. Göz kapaklarımı hızla indiriyorum, üzerimdeki diğer büyüler ne olursa olsun, gözlerimin beni anında ele vereceğini çok iyi biliyorum. Böylece, orada dururken onu göremiyorum, bedenim gerginlikle, endişeyle, hevesle titriyor, ne yapacağını merak ediyorum.

Yaklaşıyor. Nefesinin sıcaklığı yüzümü gıdıklıyor. Keskin, tatlı, dumanlı, içkinin kendisinden bile daha sarhoş edici bir kokusu var. Onu derin derin içime çekiyorum.

Birden dudakları dudaklarıma yapıştı. Ve içimde beklenmedik bir şey oluyor. Bu son öpüldüğüm zamanki gibi değil. Sonra, ben ve müstakbel sevgilim arasındaki temas noktası bir

İçime bir tekme gibi inen, günlerce midemi bulandıran ve beni hasta eden ezici bir duygu.

Bu daha farklı olamazdı. Dudaklarımız birbirine değdiğinde, kafasının ve kalbinin içindeki her şey benimle buluşmak için acele ederken ruhun kapılarının açıldığını hissediyorum. Ama acı yok. Bunun yerine, bir kıvılcım ateşten bir çiçeğe dönüştüğü çekirdeğime doğru yanıyor gibi görünüyor. Bedenimi daha önce hiç bilmediğim hislere uyandıran saf parlaklık karşısında şok oluyorum.

Yarım santim geri çekiliyor. Benimkinin hemen üzerinde gezinen dolgun dudaklarının şeklini hâlâ hissediyorum. Biraz sonra ne olacağından emin olamadan nefes alıyorum. Korkuyorum, korkmuyorum desem yalan olur. Ama o kıvılcımı tekrar hissetmek, ne kadar parlak yanabileceğini bilmek istiyorum.

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımız arasındaki boşluğu kapatıyorum. O da benimle buluşuyor, beni öperken ağzı şaşkın bir gülümsemeyle hafifçe kıvrılıyor. Ruhlarımızın bağlantısı bir kez daha açılıyor. İstekli, aç ama aynı zamanda garip bir şekilde ölçülü. Benim için endişeleniyor. Bunu hissedebiliyorum. Korktuğumu biliyor ve beni daha fazla korkutmak istemiyor.

Böyle bir anda benim ihtiyaçlarımın, benim rahatımın onun zihninde en üst sırada yer alacağını kim düşünebilirdi ki? Bir süreliğine bu boşlukta durmak hoş olurdu. Tutkularını dikkatle kontrol altında tutarak beni şımartmasına izin vermek.

Ama yapamam. Kısıtlama bana ihtiyacım olanı getirmeyecek.

Dudaklarımı ayırıyorum. Sadece ne yapacağını görmek için en ufak bir davet. Hemen cevap veriyor. Parmağını çenemden kaldırıp iki eliyle yanaklarımı kavırıyor, şefkatle yüzümü çerçeveliyor. Dudakları çevik ve sıcak. Yine de hala ölçülü. İçindeki açlığı hissediyorum, ruhunda pırıl pırıl yanıyor ve kendini bana iletiyor. Ama hâlâ kendini tutuyor.

Dilimin üst dudağında hafifçe gezinmesine, dişlerinin kenarı boyunca ilerlemesine izin veriyorum. Etkisi anlıktır. Elleri

Parmaklarını saçlarımda dolaştırmak için yanaklarımı okşuyor, beklenmedik bir sertlikle beni kendisine çekiyor. Sonra dili benimkiyle birlikte hareket ediyor. İçimde bir his şoku şimşek gibi çıkıyor, vücudumun her yerine dallanıp budaklanıyor. Birdenbire ondan öyle güçlü duygular alıyorum ki, açlığı ve arzusuyla beni boğıması gerekiyor.

Ani bir acı başlangıcından korkarak geri çekiliyorum. Ellerini saçlarımdan çekiyor ve zarar vermek istemediğini göstermek istercesine iki yana, benden uzağı uzatıyor. Yine de düzensiz nefes alışını gizleyemiyor, aramızdaki küçük hava şerisinde kaynayan arzuyu da gizleyemiyor. Devam etmek istiyor. Onu fiziksel aciliyet noktasına kadar zorladım. Ve yine de, benden gelen en ufak bir dirençte, kendini kontrol altında tutuyor.

Yüce Tanrılar, beni lider yapmaya kararlı! Ama nasıl yapabilirim? Çok deneyimsizim, her hareketim belirsiz. Avucumdaki taşın zonklaması, vücudumda hızla akan ısının zonklamasını yankılıyor, merkezimde birikiyor ve artan basınçla yükseliyor. Bunu kullanabilirim. Bu yeni ve baştan çıkarıcı titreşimlerden faydalanabilir, onları yönlendirebilirim.

Göz kapaklarımı aşağıda tutmaya dikkat ederek ona doğıru bir adım atıyorum. Ben boğızının çukurunu incelerken nefesi alnıma çarpıyor. "Bana dokunacak mısınız, kralım?" diye soruyorum. Bu sözleri söyleyebilmek için tüm cesaretimi topluyorum.

Yavaşça tekrar yüzüme uzanıyor, yanaklarımı avuçlarının içine alıyor. "İstediğin bu mu?"

"Evet."

Ağızını indiriyor, beni tekrar öpüyor. O acı veren şefkatli öpücüklerden bir tane daha. "Peki ya bu? İstediğin bu mu?"

"Evet," diye nefes alıyorum.

Bir dizi kısa, tatlı öpücükle dudaklarının benimkilerle oynamasına izin veriyor. Derin değıl, ama alaycı, kışkırtıcı. Parmak uçları yanağımda, boynumda geziniyor.

omurgamdan aşağı hafifçe. Dokunduğu her kemik sanki bir enstrüman çalıyormuş gibi tepki veriyor. Sırtım eğiliyor, bedenim doğal olarak onunkine doğru bükölüyor.

"İsteddiğiniz bu mu kraliçem?" diye soruyor. Kelimeler kulağımı gıdıklıyor.

"Evet!" Kollarımı boynuna doluyorum. Sağ elim hâlâ taşın etrafında kenetlenmiş durumda ama sol elim yukarı kalkıyor, parmaklarım saçlarının arasında dolaşıyor. Ağzını tekrar kendime çekip çekmediğimi söyleyemem ama aniden oradaydı. Başka, daha uzun bir öpücüğün derinliklerine gömölüyorum. Oda loş ve gölgelerle dolu olsa da, kafam ışıkla patlıyor, şimdiye kadar hayal edilmemiş renklerle dönüyor.

Ellerinin belimde hareket ettiğini fark ediyorum. Biri kalçalarımın üzerinden aşağı kayıyor, kıvrımlarımı okşuyor. Diğeri karnıma doğru kayıyor. Başparmağı göğsümün altında geziniyor, belirsiz, bir soru gibi. "İstedığın bu mu?" diye soruyor.

İnliyorum. Bu sesi nasıl yorumlayacağından emin olamayarak geri çekilmeye başlıyor. "Evet, evet!" Aceleyle nefes alıyorum. Bu anın bitmesine izin veremem. Şimdi olmaz.

Ve gerçek şu ki, içimde bir şeyler değişti. Bu yavaş dansın her adımı ilerledikçe, yedek gelin olmayı bırakıp giderek daha fazla kendim oluyorum. Burada, bu gizli, özel anda bulunuyorum. İhtiyaçlarım yalnızca bana ait, arzularım bencilce görev ve krallık davasını gölgede bırakıyor. Şu ana kadar, bu karanlık odada, neredeyse bir yabancı olan bu adamla bu şekilde hissedebileceğimi bilmiyordum. Kocamla.

Vor'un dudakları ağzımdan çeneme, oradan da kulağıma doğru ilerliyor ve her dokunuşunda küçük yangınlar çıkarıyor. Eli kolumda gezinerek tüylerimi diken diken ediyor. Elbisemin askısıyla oynuyor. Sanki oradaki mücevherleri parmaklıyor, tek tek sayıyor. Çok sabırlı, çok yavaş, çok dikkatli. Çıldırııcı.

Omzumu döndürüyorum, kayışı düşene kadar manevra yapıyorum. Korsemin büzgülü kumaşı tehlikeli bir şekilde aşağı düşüyor. Hafifçe kıkırdıyor. "Zeki kraliçe." Oynamak için kayıştan mahrum kalan eli omzumun kıvrımını, boğazımı ısıtıyor. Başparmağı köprücük kemiğimde dans ediyor.

Birden kalçalarımın tutup beni yana çevirdi. Beni bir adım geriye iterken şaşkınlıkla inliyorum. Dizlerim yatağa çarpıyor ama o bastırmaya devam ediyor, böylece yumuşak şiltenin üzerine düşüyorum. Dirseklerime dayanıyorum, bir bacağımı yukarı çekiyorum. Eteğimin yırtmacı açılıyor ve bacağımın tamamı görünüyor.

Eli bükülmüş dizimi buluyor, dış uyluğuma doğru usulca kayıyor. Çok sıcak ve güçlü. Daha da yukarı, elbisenin altından kalça kemiğime doğru ilerliyor. Dokunuşu okşayıcı ama istekli. Gözlerimi kapatıyorum, başım geriye düşüyor. Bunu bir davet olarak algılıyor, açıkta kalan boğazımı öpmek için öne atılıyor, sonra çenemden tutup dudaklarımı aşağıya çekerek dudaklarına sahip oluyor. Ağzımı onun öpücüğüne açıyorum, dokunuşun, bağlantının beni doldurmasına izin veriyorum.

Sağ elimi açıyorum. Kristalim düşüyor, yuvarlanıyor. Hafif bir takırtıyla yere düşüyor.

İki elimle başının arkasını kavrayıp onu kendime yaklaşıtıyorum. Vor'un öpücükleri boynumdan köprücük kemiğime doğru bir ateş hattında ilerliyor. "İstedğin bu mu?" diye soruyor.

"Evet!"

Ani bir hırıltıyla beni döndürüyor ve dizlerimin üzerine çekiyor. Güçlü koluyla beni kaslı göğsüne bastırıyor. Saçlarımı yolundan çekip boynumun arkasını ve omzumu öpmeye başlıyor ve vücudumda yeni his şokları yaratıyor. Gözlerimi kapatıyorum. Dudaklarımdan ürpertici bir iç çekiş kaçıyor. Tenin bu şekilde şarkı söyleyebileceğini kim bilebilirdi? Diğer kayışı omzumdan kaydırıyor ve o tarafımı da öpmeye başlıyor. Eli etrafıma uzanıyor, boğazımı okşuyor, sonra aşağı iniyor.

Parmakları sadece göğüslerimin tepelerine yapışan çürük kumaş parçasının üzerinde iz bırakana kadar daha da alçalıyor.

Kulak mememi şakacı bir şekilde ısırırken bile "Çok sessizsin," diye mırıldanıyor. "Bana söyleyeceğin hiçbir şey yok mu?" Beni tekrar öpüyor, sadece kulağımın arkasındaki o küçük deri parçasını. İçimde bir ateş çiçeği daha açıyor. "Konuşabiliriz, biliyorsun." Bir öpücük daha, bir çiçek daha. "*Parlayana* kadar seninle sohbet etmekten mutluluk duyarım." Bir öpücük daha. Yumuşakça inliyorum ve gülümsemesini omzumda hissediyorum. "Mükemmel bir konuşmacı olduğumu göreceksin."

Başım dönüyor, sarhoşum. Arzuyla çıldırmış gibiyim. Ani bir dönüşle, dudaklarını neredeyse vahşi bir öpücükle yakalıyorum. Sonra kollarımı boynuna ve omuzlarına doluyorum ve onu üstüme çekiyorum, kalçalarımı aralarına sığabileceği şekilde açıyorum. Eğer daha önce tutkusundan şüphe duyduysam, bu şüphe şimdi ortadan kalktı. İhtiyacı çok açık, hem korkutucu hem de heyecan verici. Bacaklarımı onunkilerle birleştiriyorum, ancak onun hâlâ pantolon giydiğini, benim bacaklarımın ise çıplak olduğunu fark ediyorum. Bu bana büyük bir haksızlık gibi geliyor. Aşağı uzanıp kemerini çekiyorum.

Vor dudaklarıma doğru kıkırdıyor. "Sabırlı ol, gelinim. Bunun için yeterince zaman var."

"Ama seni istiyorum," diye cevap veriyorum, nefessiz, açgözlü. "Seni hissetmek istiyorum. Her şeyini."

"Peki, bu durumda ..." Bol gömleğini omuz silkerek çıkarıyor ve dikkatsizce bir tarafa fırlatıyor.

Bakıyorum. Elimde değil, gözlerimi saklamayı bile akıl edemiyorum. *Loş* ışık yontulmuş fiziğinde parıltıyor, omuzlarının genişliğini, gövdesinin yontulmuş hatlarını yakalıyor. Çok garip, harika ve güzel. Ve benim. Hepsi benim.

Dik oturuyorum, dudaklarım bir yudum almaya hevesliymiş gibi aralanıyor. Neredeyse kendi iradeleriyle ellerim göğsünden aşağıya, önünden aşağıya iniyor, her kaslı düzlüğü yavaşça keşfediyor. Yara izleri vücudunu kaplıyor, bazıları taze gibi, iyileşmiş yaralar buruşmuş ve düğümlenmiş. Her nasılsa, bunlar sadece onun ihtişamını artırıyor.

Eğilip o sıcak teni öpmekten kendimi alamıyorum, tam kalbinin üzerinde, törenimizin tozunun kutsal bir mühür gibi parıldadığı o parlak yeri. Bir öpücük, yumuşak, geçici ama aç. İnliyor. Başımı kaldırdığımda gözlerinin kapalı olduğunu ve yüzünde bir zevk ifadesi olduğunu görüyorum. Onu tekrar öpüyorum ve tekrar, aynı sesi daha fazla çıkarabilecek yerler arıyorum. Yine de utangacım. Kararsız ve tereddütlüyüm.

Aldırmıyor gibi görünüyor. Gülümserken dişleri bembeyaz parlıyor, ellerimden birini tutuyor, avucumu öpüyor. "Sana öğretmeme izin ver," diyor, sesi boğuk ve alçak. "Seni öğrenmeme izin ver."

Ona teslim olmak çok kolay. Beni bir kez daha yatırıyor, boynuma sokuluyor. Vücudu üzerimde ağırlaşıyor ve kokusu beni boğuyor, ta ki fiziksel hislerin nerede bittiğini ve ruhlarımızın titreşen gücünün nerede başladığını artık anlayamayana kadar. Her şey tek, görkemli ve yeni. Kollarımı boynuna ve omuzlarına doluyorum, tenine susamışım, avuçlarımla onun ihtişamını içiyorum.

Öpücükleri daha aşağılara iniyor, dudakları ve dili tüy gibi hafif ve alaycı. İnliyorum, dokunuşuna duyduğum özlem her geçen an daha da artıyor. Parmakları üstümde kalan azıcık parçayı da sıyırmaya başlıyor. Bu dayanıksız giysiden kurtulma özlemiyle patlamak istiyorum. Kocam beni alsın, tadıma baksın. Her santimime sahip çıkmak için.

"İstediğin bu mu?" diye sorar. "İlsevel?"

Ilsevel.

Bıçak gibi bir acı kalbime saplanıyor. Nefesimi kesecek kadar keskin.

Ilsevel.

Ben değil.

Bu benim düğün gecem değil.

Bu zevkler bana ait değil.

Her okşayış, her kelime, her mutluluk hissi . . . Çalıntı.

Yanlış.

Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor, beni boğmakla tehdit ediyor. Etrafımı saran ışığın parlaklığı sönüyor, ölüyor, gölgeye düşüyor. Tüm o ihtişam, tüm o güzellik bir anda yok oldu.

Ama hayır! Bu fırsatın kaybolmasına izin veremem. Bir amaç için buradayım. Yapmam gereken bir iş var. Bunu gözden kaçırmakla hata ettim, şu anda bu yatakta olmamın gerçek ve korkunç nedenini unutmakla hata ettim. Çok geç değil. Bunu kurtarabilirim. Hissettiğim her şeyi bastırabilir, kendimi ne bu acıyı ne de bu zevki bilen uyuşmuş ve küçük bir şeye dönüştürebilirim.

Tek bir görev. Kraliyet ve ülke için.

"Ilsevel?" Vor tekrar söylüyor, dudakları hâlâ tenimde sıcak.

Boğazım öyle bir düğümleniyor ki, bir an cevap veremeyeceğimden korkuyorum. "Evet!" Neredeyse boğulacak gibi oluyorum. "Evet!"

Ama hissediyorum. Kalbinden geçen o sarsıntıyı. Kasları sertleşiyor ve ruhindaki şarkılar ani bir yaygaraya dönüşüyor. Sonra durgunluk.

"Mutlu değilsin," diyor. Nefesini içine çekiyor, bir hışımla bırakıyor. Bir, iki, üç kez. Parmakları her iki yanımdaki battaniyelerde sıkılaşıyor, parmak eklemleri bembeyaz duruyor. Ağzı hâlâ göğsümün hemen üzerinde geziniyor. Bir an için başını eğip beni usulca öpüyor. Tatlı baştan çıkarıcılığın tadına bakıyor.

Dudakları yüzünü buruşturarak geri çekildi. "Ağlayan bir gelin almayacağım." Kelimeler dişlerinin arasından bir hırıltı gibi dökülüyor. Doğruldu, yataktan kalktı ve orada durup bana baktı. Önünde çıplak ve küçük bir şekilde uzanıyorum, ağzım açık, kelimeler oluşturmamıyorum. Yumruklarını sıkıp gevşetirken hırıltılı nefes alışları kulaklarımı dolduruyor. Sonra öfkeli bir "Tanrılar!" sesiyle yüzünü kapatıyor ve kapıya doğru ilerliyor.

Her şeyi mahvettim. Her şeyi mahvettim.

"Hayır! Bekle!" Telaşla doğruluyorum, yataktan fırlarken elbisemin askılarını omuzlarıma geri çekiyorum, acelemden neredeyse düşüyordum. Uzanıp kolunu yakaladım ve onu kendime çektim. "Lütfen Vor, öyle demek istemedim-"

Ona dokunduğum anda hatamı anladım. O korunmasız anda, sesimi gizlemeyi unuttum. Kendim gibi konuştum.

Vor üzerimde dönüyor. Yeterince hızlı değilim. Zamanında kafamı çeviremedim. Gözlerimle buluşuyor, bakışlarıma öyle bir kilitleniyor ki geri çekilemiyorum. Loş kristal ışığında yüz ifadesinin şoktan dehşete dönüşmesini izliyorum. Öfkeye.

"Kimsin sen?" diye hırlıyor.

Şu gözler.

Vücudumun her santimi ateşler içinde, hâlâ beni arzuma sahip çıkmaya ve ikimizi de mutluluk içinde yakmaya çağırıyor. Ama yapamıyorum. Çünkü o gözler ... gelinime ait değil. Yun Şelalesi'nin altında birlikte yüzdüğüm kadına ait değiller. Sulara girdiğimizde ruhu benimkiyle birlikte şarkı söyleyen ve yeniden doğmak için kendimizi kaybettiğimiz kadına ait değiller.

Onlar Ilsevel'in gözleri değil.

Orada duruyorum, sorum hala kulaklarımda çınlıyor, o kalkık yüze bakıyorum. Ben izlerken bile, derisinin altında küçük sihir parçaları canlanıyor, algının en dış katmanlarını eritiyor ve altındaki gerçeği ortaya çıkarıyor.

Boğazımdan gırtlaktan bir çığlık kopuyor. Elini sallayarak kurtardım ve bir adım geriye sıçradım. Vücudum titriyor, tüm uyarılmışlığım aniden bir şok seline kapılıyor. İçgüdülerim beni bir silaha uzanmaya itiyor. Odada hiçbir şey yok -Hael bundan emin olmuştu. Bu yüzden masaya doğru atılıyorum, kadehlerden birini kapıyorum, başımın üzerinde sallarken *qeiese* sallıyorum.

Çığlık atıyor, benden uzaklaşıyor. Ayağı eteğine takılıyor ve düşüp yayılıyor, böylece yarık uzun, soluk bacaklarının tamamını ortaya çıkarıyor.

Çırpınarak kendini yerden odanın köşesine doğru itiyor. Orada toplanıyor, korku dolu kocaman gözleriyle bana bakıyor.

O gözler . . .

Bu gözler ... ait. "Faraine?"

Kolum titriyor, kadeh avuçlarımda sallanıyor. Şiddet damarlarımda dolaşüyor, bana saldırmamı emrediyor, şu anda bile yerime çömelenin bir suikastçı olduğunda ısrar ediyor, güçlü büyülerin sonuncusu da yüz hatlarından eriyip gidiyor. Kendime hakim olmak için savaşıyorum, kolumu indirmeye zorluyorum. "Faraine, sen misin?"

Son bir enerji patlamasıyla son büyüler de yok oluyor. Hava bozuk büyü kokuyor, o kadar kötü ve yoğun ki, en başından beri orada olduğunu fark etmediğime inanamıyorum. Belki de bu bir rüyadır? Evet, bu mantıklı olurdu, değil mi? Karşımdaki bu yüzü düşünmemek, onun biri mavi, biri altın rengi, koyu kirpiklerle çerçevelenmiş gözlerini hatırlamamak için o kadar çok mücadele ediyorum ki. Belki de zihnim, kalbimin gizliden gizliye özlemini çektiği şeyin bir görüntüsünü sunuyor. Uyanabilirsem, gerçekliğe, şimdi bile beni bekleyen geline döneceğim. Ilsevel'e.

Ama gözümü kırıp başımı sallamama ve tekrar gözümü kırpmama rağmen görüntü kaybolmuyor. O orada. Faraine. Dizlerini göğsüne çekmiş, beyaz elbisesinin bir askısı kolundan aşağı kaymış, parmaklarımdan oynadığı saçları dağılmış ve karmakarışık. Faraine. Diğer kız kardeş.

Benim gelinim değil.

"Anlamıyorum." Avucumu alnıma bastırıyorum, sanki bir şekilde kendi beynime mantıklı bir şeyler sokabilirmişim gibi. "Anlamıyorum. Ilsevel . . ."

"Özür dilerim kralım." Sesi çok yumuşak. Çok tatlı. O ciddi, ağırbaşlı ve beklenmedik derinlikleri olan sesi beni öylesine etkilemişti ki

ilk duyduğum andan itibaren güçlüydü. Bu sesi başkasınıkiyle nasıl karıştırabilirdim ki?

Dudaklarım dişlerimden geriye doğru kıvrılıyor. "Ilsevel nerede?"

Faraine bana bakıyor. Sertçe yutkunuyor. Kirpikleri tek bir kırpışta kalkıp iniyor.

"Neler oluyor?" Sesim niyetlendiğimden daha sert çıkıyor. Sanki ona vurmuşum gibi yüzünü duvara doğru çevirerek irkiliyor. Tanrım, ona böyle bir korku yaşattığım için kendimden nasıl da nefret ediyorum! Ama o anda hiçbir teselli sunamıyorum. "Söyle bana!" Hırladım.

Bana bakıyor, gözleri kristal ışığında iri ve parlak, dökülmemiş gözyaşlarıyla yüzüyor. Dudakları sessizce kıpırdıyor ama sonunda kelimeler döküldüğünde yeterince netler. "Ilsevel öldü."

Geri çekiliyorum. "Öldü mü? Ama ... ama o ..."

O sadece burada, kollarımdaydı. Ağzı öpücüklerime karşılık veriyor ve beni daha fazlası için kendine çekiyordu; korkusu, dokunuşumdan duyduğu haz dolu titremeye eriyip gidiyordu. Onu görmüştüm, duymuştum, hissetmiştim, nefes almıştım, tadına bakmıştım. Ilsevel. Benim gelinim, benim seçilmiş gelinim.

Ama bunların hiçbiri doğru değildi. Farkına vardığım şey bir gök gürültüsü şiddetiyle üzerime çöktü. Ilsevel hiç burada olmamıştı. Kollarımda tuttuğum, önümde morleth'e binen kız. Birlikte kutsal sularda yüzdüğüm kız. Kutsal yeminlerimi ettiğim kız. O burada bile değildi.

"*Hira!*" Keskin bir emirle konuşuyorum. En güçlü ışıklar itaat ediyor ve odayı ışıltılarıyla dolduruyor. Faraine irkiliyor ve başını eğiyor. Bir an için, taktığı büyüler etrafında kıpırdanıp kıvranıyor, kendilerini yeniden göstermeye çalışıyor gibi görünüyor. Artık var olduklarını bildiğime göre, onları bir kenara itmek, bozulmuş büyüünün sisleri arasından alttaki gerçeğe bakmak çok kolay.

"Bana ne olduğunu anlat," diyorum.

Omuzları kulaklarına kadar yükseliyor. Yüzünde gördüğüm başka bir acı kasılması mı? Onunla bu kadar sert konuşmamalıyım. Ama ne yapabilirim ki? Özür mü dileyeyim? Henüz düşmanım olup olmadığından bile emin değilim.

Ben de soğuk bir sessizlikle yerimde duruyorum. Elini uzatıp yatağın kenarından tutuyor ve kendini yukarı çekiyor. Etekleri kabarıp açılıyor, sakladıklarından çok daha fazlasını ortaya çıkarıyor ve vücudumun bu görüntüye verdiği içgüdüsel tepkiye engel olamıyorum. Bakışlarımı kaçırıyorum, ona bakmak yerine odanın karşısındaki kristal aplike bakıyorum. Göz ucuyla onun yatağa doğru adım atışını ve ağır ağır oturuşunu, elleriyle yatağın kenarını kavrayışını izliyorum.

"Kızlık Yolculuğu'ndaydı." Sesi ince, gergin. "Parti Ashryn Tapınağı'nda dua etmek için durdu. Kimse Prens Ruvaen'in bu kadar kuzeye gideceğini düşünmemişti. Daha önce ülkenin o kısmında hiç görülmemişti." Sessizleşti. Üç uzun nefes alışı dinliyorum. Sonra: "Hayatta kalan olmadı."

Küçük masanın yanında bir sandalye bulup çekiyorum ve oturuyorum. Tenimin üzerinden bir ürperti geçiyor. Çıplak tenimden. Ilsevel'den sonra - Faraine'den sonra- bu yabancı onu çıkarmam için bana yalvardıktan sonra yere attığım bir su birikintisi içinde duran gömleğime boş boş bakıyorum. Hevesli elleri bedenimi keşfetmeye başlamadan hemen önce.

Ilsevel.

Öldü.

Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Onu çok az tanıyordum. Ama Beldroth'ta her gece onunla dans ettim. Onunla dans ettim, ona yeminler ettim. Ve az önce, onunla seviştiğime inandım. Ölü bir kadınla.

"Anlamıyorum." Her kelime uyuşmuş dudaklarımdan donuk ve kalın dökülüyor. "Eğer Ilsevel öldüyse ... o zaman ne ... o ne ...?" Duruyorum. Sertçe başımı kaldırıp Faraine'in bakışlarını yakaladım. "Kız kardeşinin yerine gönderildin."

Kirpikleri düşüyor, yanaklarını okşuyor. Kollarını ortasına sarıyor, o kadar titriyor ki yataktan kaymamak için ayaklarını desteklemek zorunda kalıyor.

Dişlerimi sıkıp ince bir hava akımı emiyorum. Sonra yavaşça, soğuk bir şekilde: "Neden bana söylenmedi?"

"İttifakın Ilsevel olmadan dağılacağından korkuluyordu." Sözlerini yere doğru yöneltiyor. "Babam senin yerine geçecek birini kabul edeceğine inanmıyordu. İsteyerek değil."

"Yani bana yalan söyledi. *Sen* bana yalan söyledin." Bir duraklama. Sonra, çok yumuşak bir şekilde: "Evet."

Göğsüm öfke, keder, tiksinti, dehşet ve adını koyamadığım daha birçok duygunun karışımıyla yanıyor. Sandalyemden aniden kalkarak açık pencereye doğru ilerliyorum. Tüm Mythanar altımda uzanıyor. Benim şehrim. Çok güzel. Çok sevdiğim. Tehlikeli bir şekilde yıkımın eşiğinde duruyor. Onu korumak için neredeyse her şeyimi verirdim. Ama bu mu?

Birden dönüp kıza bakıyorum. Hala yatakta oturuyor, omzunun üzerinden beni izleyebilmek için gövdesini çevirmiş. Kayış hâlâ kolundan aşağı düşmüş, daha birkaç dakika önce zevk aldığım pürüzsüz tenini ortaya çıkarıyor. Midem düğümleniyor.

"Larongar bunu nasıl yapabilir? Bir kontratımız vardı. Yazılı bir sözleşme, Ilsevel'in adıyla, senin değil. Ölüm durumunda hiçbir şart yoktu. Bu da kardeşinin rolünü yerine getiremeyeceğin anlamına geliyor."

"Hayır. Yapamam." Çenesini indiriyor. "Ama bir yaşamız var. Bir kan bağı olan kişinin başka bir kan bağı olan kişinin yerine geçmesi için yasal yollar var."

Ona bakıyorum. Sözcükler önce anlamsız geliyor, kulaklarımda gürültü gibi yankılanıyor. Sonunda, "Demek adını değiştirdiler?" diyorum.

"Kral Larongar'ın hükümdarlık emri ve tanrıların ona bahşettiği güçle, ben Ilsevel Cyhorn'um." Gözleri *en parlak* ışıktaki parlıyor.

"Böylece gerçekten de kız kardeşimin yerini alabilirim. Müstakbel kocamın bilgisi olsun ya da olmasın."

"Bana beşeri hukukunuzun damatlara karşı böyle bir hileye izin verdiğini mi söylüyorsunuz?"

"Evlilik tamamlandığı sürece, evet."

Sözleri sürüklenen *olk* tozu gibi yumuşak. Havada parıldıyor gibiler. Sadece zehir rengindeler.

"Fark etmeyeceğimi mi sandın? Umursamayacağımı mı?" Bekliyorum ama cevap vermiyor. "Bir kadına yemin edip başka bir kadınla hiç düşünmeden sevişebileceğimi mi sandın?"

Vücudu hareketsiz. Her kası gerildi. "Bana söylemeliydin."

Ağzını açıyor, tereddüt ediyor. "Özür dilerim," diye nefes alıyor sonunda.

"Pardon? *Morar-juk!*" Ona bakamıyorum. Bakışlarımın bir saniye bile o ısıltılı tende, uçuşan saçlarda, dişlerinin arasında endişelenen o dolgun pembe dudaklarda kalmasına izin veremem. Arkamı dönüp pencerenin çerçevesine yaslanıyorum ve şehrim bakıyorum. Bakışlarım odaklanmamış, kafamda fırtınalar kopuyor.

"*Yunkathu*'nun yeminleri kutsaldır. Birlikte yüzdüğümüz suların saflığına gölge düşürdünüz. Halkımın en eski ayinleriyle alay ettiniz. Bu sözleri ruhumun derinliklerinden söyledim. Beni hem trol hem de kral yapan şeyin özünden. Ve tüm bu süre boyunca, onları ölü bir kıza söyledim."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Yüce yedi tanrı! Hâlâ ellerimin altında onun sıcaklığını hissediyorum, kıvranan bedeni dokunuşuma karşılık veriyor, öpücüğümle heyecanlanıyor. Bunu yapabilirdim. Hepsini. Bu iki yüzlü baştan çıkarıcı kadın ve onun canavar babası tarafından kandırılmama izin verebilirdim. Şimdi bile bir parçam -tehlikeli, çarpık bir parçam-

Arkamı dönüp yatağa atılmak, onu kollarıma almak. İstedğim buydu, değil mi? Son birkaç haftadır savaştığım rüya buydu. Faraine'i kız kardeşinin yerinde bulma hayali. Gözlerimi açtığımda onun ciddi ve güzel yüzünün bana baktığını görmek.

Tanrım, midem bulanıyor.

Döndüm, kapıya doğru yürüdüm ve orada durdum. "Babanın bir avantaj gördüğünde bana ihanet edeceğini biliyordum." Omzumun üzerinden bakıyorum, tam olarak ona bakmıyorum. "Senin için daha iyisini düşünmüştüm. Şimdi ..." Boğazımdaki safrayı zorlayarak acı içinde yutkunuyorum. "Şimdi sadece tanrılara böyle sahte bir yaratığa bağlı olmadığım için şükredebilirim."

"Vor, bekle-"

Tek bir adımla kapıyı arkamdan çarparak kaçıyorum. Sıkılı dişlerimin arasından nefes alarak dış odanın ortasına doğru sendeliyorum. İçimde bir kükreme oluşuyor ve onu geri yutmak için gösterdiğim her çaba işe yaramıyor. Boğazımdan taşa çarparak yankılanıyor. Küçük bir *urzul* taşı kümesi yanıt olarak çığlık atıyor, sesimi yakalıyor ve tiz bir koro halinde bana geri yankılanıyor. Onları kaptığım gibi odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Kristaller duvara çarpıyor, duyularımı bıçak gibi parçalayan bir uyumsuzluk içinde paramparça oluyor.

Kapımın dışında sesler yükseliyor. Maiyetim. Hala bekliyorlar. Küçük gösterimi duyduklarına şüphe yok. Tüm Mythanar'ın duyduğuna şüphe yok! Eğer yakında ortaya çıkmazsam, Hael, Sul ve diğerleri odaya dalacaklar. Durum üzerinde hâlâ sahip olduğum kontrolü kaybedeceğim.

Faraine'e ne olmasını istediğimi bilmiyorum. Ama onu öylece Sul'a teslim edemem.

Kendimi dik tutarak ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Kahretsin, neden yatak odasından çıkmadan önce gömleğimi almadım? Artık çok geç. Kral ben olmalıyım. Sorumluluğu almalıyım. Bu işin dibine inmeli ve

nerede durduğumu, ittifakın nerede durduğunu anlamalıyım. Sonra da gelin odamızda saklanan titreyen kadına ne olacağına karar vermeliyim.

Dokunmamla kapı ardına kadar açılıyor. Bakışlarımı bir küme bakış karşılıyor: Sul, Hael, Yok ve diğerleri. Hepsi beni ve soyunmuş halimi süzüyor, çeneleri gevşek. "Vor?" Sul, saygısız tavrının yerini hayatında bir kez olsun gerçek bir endişeye bıraktığını söylüyor. "Sen iyi misin? Neyin var?"

"Kraliçe nerede?" Hael talep ediyor.

Bakışlarım ona yöneldi. Arkadaşıma. Aradaki Kapı'nın hemen dışındaki çadırdaki oturanın Ilsevel Cyhorn olduğunu doğrulayan arkadaşım.

"Biliyor muydun?" Hırladım.

Başını sallıyor, gerçekten şaşkın görünüyor. "Neyi biliyorsun?"

Onu ve Sul'u iterek kalabalığın arasından geçiyorum. Arkamda Hael bağırıyor, "Kralım? Ne oldu?" Sesi çaresiz geliyordu.

Onunla sonra ilgileneceğim.

Wrag ve Lur'un yanından geçerek toplantının arkasındaki boş alana çıkıyorum. Orada, tek bir kristalin ışığı altında duran Leydi Lyria. Yüzü asık, gözleri kocaman, ifadesi tamamen boş.

Parmağımla onu işaret ediyorum. "Bu kadını tutuklayın. Derhal."

Sessizlik. Sonra Hael aceleyle öne atılarak insanı tek kolundan kavırıyor. Lyria'nın ağzı çirkin bir küçümsemeye dönüşüyor. "Demek," diyor, "anladın."

"Neyi anladın?" Sul talep ediyor. Yanımda beliriyor ve omzumu kavırıyor. "Vor, burada neler oluyor? Ilsevel'e ne oldu?"

"Ilsevel öldü."

Toplulukta toplu bir soluk dalgalanıyor. "Kralım mı?" Hael söylüyor.

Dönüyorum ve geçitten aşağı doğru yürüyorum. Başım dönüyor ve tüm dünya kendi ekseninde dönüyor gibi görünüyor. Ama halkım bana bakarken, kendime krizler ve aptallıklarla ihanet etmeyeceğim.

"Gelinimi odasına kilitleyin," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.
"Ölüm acısıyla dışarı çıkmasına izin vermeyin. Penceresinin altına bir nöbetçi
dikin. Sul, benimle gel! Konuşacak çok şeyimiz var."

OceanofPDF.com

Yatağın kenarına oturuyorum, gözlerim hızla kapanıyor, bacaklarım kenetleniyor. Dalga dalga bana çarpıyor -öfkenin sıcaklığı, korkunun buzu, ihanetin acısı. Ve keder. Derin, zonklayan, bir çukur kadar karanlık. Vor'un kederi. Ruhuma çivili bir gürz gibi çarpıyor, aynı anda hem vuruyor hem de bıçaklıyor.

Buna dayanamıyorum. Bedenim titriyor, kabarıyor, sonra sıkı bir top gibi kıvrılıyor, dizlerimi göğsüme çekiyorum. Ellerimi şakaklarıma bastırıyorum, ağzım sessiz bir çığlıkla açılırken saçlarımı tutuyorum. Kafamın içindeki basınç her geçen nefesle daha da artıyor. Patlayacak, kafatasımı parçalayacak ve beyin parçalarını bu güzel odaya saçacak. Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok, yapabileceğim hiçbir şey-

Dış odada bir gürültü patlıyor. Uyumsuz sesler üzerime yağarken duyularım sarsılıyor. Beynimde bin bir küçük kesik varmış gibi hissediyorum. Haykırıyorum ve daha da sıkı kıvrılıyorum. Parçalanma bitiyor ama acı bitmiyor. Orada yatıp titremekten başka bir şey yapamıyorum.

Başka bir kapı açılır. Kapanır. Ortamı bir yalnızlık duygusu dolduruyor, acıyı merhem gibi hafifletiyor. Bunun tek bir anlamı olabilir: Vor gitti.

Ama bu daha kötü. Çok daha kötü. Ondan aniden boşanmaktansa öfkesinin ve üzüntüsünün acısıyla boğuşmayı tercih ederim. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, aramızdaki bağa dair anıları farkındalığımın ön saflarına geri çekmeye çalışıyorum. Vücudumun onun dokunuşuna tepki olarak nasıl mırıldandığını.

Kolye taşımın şarkısı. Ama bu şarkı çok daha derin, çok daha zengindi ve daha fazlasını vaat ediyordu. Baştan aşağı dalmak nasıl olurdu? Bu vaatlerin ne kadar derine akabileceğini görmek? Coşku ve ışıltının dalgalarına kapılana kadar kendimizi güçlü akıntılara bırakmak?

Ama artık yok. Her umut, her şans. Kendimi boşlukta hissediyorum. Sanki göğsümün içinden bir şey oyulmuş, içim kazınarak çığ bırakılmış gibi.

Saatler gibi gelen bir süreden sonra, kendimi ayağa kaldıracak gücü buluyorum, yataktan sürünüyorum ve yerde avlanıyorum. *En güçlü* kristallerin yakıcı ışığı sönmüş, odayı gölgelerle dolu bırakmıştı. Neredeyse kör bir şekilde etrafı yokluyorum ve sadece yatağın altına yuvarlanmış kolyeme parmağım ile dokunabiliyorum. Küçük bir çığlıkla onu kaptım. Donuk ve sessiz, daha önce hiç olmadığı kadar cansız. Sözsüzce mırıldanarak onu kalbime bastırıyorum, kenarlarıyla tenime girinti yapıyorum. Başımdaki zonklamaya kıyasla acı hafif ama odaklanabileceğim bir şey. Farkındalığım yavaş yavaş o küçük, iğne ucu keskinliğindeki noktaya doğru daralıyor. Daha da derine itiyorum, dikkatli bir hassasiyetle nefes alıp veriyorum.

Orada, taşın kalbinde bir titreşim. Yaşamın zayıf bir nabızı. Ama bu da bir şeydir.

Yavaşça, yavaşça, zihnimi bataklıktan yukarı çekiyorum. Düşünceler oluşmaya başlıyor, ilk başta çamurlu ama yavaş yavaş netleşiyor.

Ilsevel.

Oh, Ilsevel.

Beni onun adıyla çağırırdı. Bana böylesine samimi bir şefkatle dokunurken bile kız kardeşimi düşünüyordu. Benim güzel, benim sevgili, benim ölü kız kardeşimi.

Neden her şey birdenbire aptalca gelmeye başladı? Gavaria'nın baskıları. İttifakın önemi. Prens Ruvaen'in gücü, ülkeyi harabeye çevirmesi, halkımı kesmesi. Neden tüm bu ihtiyaçlar birdenbire bu kadar küçük görünüyor?

Sonunda kendimi yerden kaldırdım. Uzuvarım titriyor ama kristal görevini yerine getirmiş, acıyı dindirmiş ve böylece işlevimi yerine getirebiliyorum. Bir yanım acının geri gelmesini diliyor. En azından o zaman gerçekten *düşünemeyecek* kadar bunalmış oluyorum. Ne yaptığımı, başıma ne getirdiğimi düşünmek için.

Vor şimdi ne yapacak?

Pencereye doğru ilerleyip aşağıdaki şehre bakıyorum. Zihnimin donuk bir kısmı boş boş kaçma fikrini, mağara şeytanından kaçarken yaptığım gibi pencereden tırmanıp dış duvardan aşağı inmeyi düşünüyor. Ama bu aptalca. Bir şekilde bu odadan kaçsam, saray arazisinden fark edilmeden geçmeyi başarsam, o geniş şehir sokaklarında yolumu bulsam ve o korkunç köprülerden birini geçsem bile ... sonra ne olacak? Yeraltı Âlemi'nin karanlık tünellerinden geçip Aradaki Kapı'ya geri dönebileceğimi düşünecek kadar aptal değilim.

Hayır, bu dünyada kapana kısıldım. İyi ya da kötü.

Destek için sırtımı pencere çerçevesine yaslıyorum ve başımı eğip gözlerimi kapatıyorum. Bir an için sadece kristalimi tutuyorum, nabzıyla birlikte nefes alıyorum. Yavaşça, başka bir ses geliyor. Önce küçük, ince, tiz bir sızlanma. Sonra bir tane daha, daha da yüksek perdeden. Ve bir üçüncüsü, bir dördüncüsü, bir beşincisi, hepsi farklı perdeler, o kadar zayıf ki neredeyse onları hayal ettiğime inanabilirim. Ama taşımın nasıl tepki verdiğini hayal edemiyordum. Avucumun içinde aniden nasıl ısındığını, nasıl bir his yaydığını... Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Bir *çekim*.

Kaşlarımı çatarak taşıma bakıyorum. Görececek bir şey yok. Ama o *çekim* azalmaz. Aslında, yoğunlaşıyor. Bir adım atıyorum. Basınç azalıyor.

bir an için, sadece bir sonrakinde yeniden. Tekrar tekrar adım atıyorum ve çekiş beni yatak odasının kapısına götürüyor.

Duruyorum. Kapı hızla kapandı. Vor kapıyı çarptıktan sonra duvarda oluşan sarsıntıyı hâlâ hissedebiliyorum. Benim için açılacak mı? Yoksa içeride kilitli kaldığımı anladığım an bu mu? Ellerim titreyerek mandala dokunuyorum.

Kapı sessizce açılır.

Hemen daha güçlü bir çekim hissediyorum. O kadar güçlü ki, tökezleyerek dış odaya giriyorum ve mobilyaların arasından geçerek uzak duvara kadar onu takip ediyorum. Parıldayan kristal parçaları yere saçılmış. O kadar yüksek ve yumuşak bir uğultu yayıyorlar ki, yarı yarıya hayal ettiğime ikna oluyorum. Parçaların arasında diz çöküyorum. Kendi kristalim artık çekmeyi bıraktı ve elimde hareketsiz yatıyor. Parmaklarımı küçük parçaların üzerinde gezdirerek temkinli bir şekilde uzanıyorum. Burada bir şey var, bu boşlukta yakalanan ve tutulan bir şey. Bunu açıklayamıyorum. Ama kırık şarkı beni çevreliyor ve onun kırıklığında *acı* hissediyorum.

Hızlı bir dizi kepçeyle kırık parçaları toplayıp bir yığın haline getiriyorum. Acı şarkıları yoğunlaşıyor, ama elimi üzerlerine koyarak, tam olarak bir ses olmayan sesi susturmaya çalışıyorum. Daha çok avucumun altındaki bir mum alevinin sıcaklığına benziyor.

Vor gibi hissettiriyor.

Tanıdığım, varlığını hava gibi arzuladığım Vor değil. Hayır, bu az önce karşılaştığım Vor. Parçalanmış, öfkeli. İç kargaşayla zehirlenmiş.

Sertçe tıslıyorum ve kabarmış elimi göğsüme bastırarak geri çekiliyorum. Kristal parçaları titriyor. Gözlerim bana oyun oynuyor olmalı, çünkü hareket ettiklerini gördüğüme neredeyse yemin edebilirim. Sonra teker teker hareketsiz kalıyorlar.

Az önce ne yaptım ben? Yavaşça uzanıp tek parmağımla kristalleri tekrar dürtüyorum. Burada bir şey var, tam olarak anlayamadığım bir şey.

Zavallı, donuk beynimin şu anda anlayamadığı bir şey.

İç çekerek aşağı baktım. Hâlâ o daracık elbiseyi giyiyorum, bir kolu omzumdan sarkmış ve üst kolumdan aşağı sarkarak neredeyse göğsümü açıkta bırakıyor. Ne yaptığımın tam olarak farkına varmadan parmaklarımı omuzlarımda, boynumda gezdiriyor, Vor'un öpücüklerinin açtığı yolları takip ediyorum. Vücudumdaki elleri beni yeniden yaratıyor gibiydi, tutkusunun sıcaklığı rafine edici bir ateşti. Onun bir kez daha kollarımda olması için çok şey verirdim.

"Yukarıdaki Tanrılar beni bağışlasın," diye tıslıyorum.

Kırık kristalleri yanımda taşıyarak yatak odasına dönüyorum. Boş kadehlerden biri kırıntılarım için bir kap görevi görüyor. Onları bırakıp gardıroba doğru ilerliyorum. Bilinmeyen kaderimi beklerken, kendimi düzgünce giydirebilirim. İçerideki giysilerin hepsi trolde tarzı, çoğu Ilsevel'in tenine çok daha uygun renklerde. Uzun kollu ve gümüş süslemeli mor bir elbise buluyorum, üzerime tam oturuyor ve nispeten daha az zahmetle giyebiliyorum. Biraz daha kazınca saç tarakları ve bir file çıkıyor ve kısa süre sonra saçlarımı mütevazı ve sade bir şekilde topluyorum. Ilsevel'in giyeceği bir moda değil.

Giyindikten sonra yapacak başka bir şeyim kalmadı. Yatağa bakıyorum. Aniden iliklerime kadar yorgun düşmeme rağmen, üzerine uzanma fikrine dayanamıyorum. Hele ki o battaniyeler ateşli dansımızdan dolayı hâlâ karmakarışıkken. Yaratmaya başladığımız kaynayan şarkının izini yakalayabilirim ve bu çok acı verici olur.

Onun yerine masada oturuyorum, kırık kristal parçalarından oluşan bir kadeh tek yoldaşım. Dışarıda dünya gece yarısı kadar karanlık. Kendime izin verirsem, başımın üzerinde siyah bir gökyüzü varmış gibi davranabilirim. Gözlerimi kapatıyorum, kendimi buradan başka bir yerde hayal etmeye çalışıyorum. Nereye gidebilirim ki? Nornala Manastırı'ndaki yalnız odam, önümde uzanan günlerin kasvetli sonsuzluğu? Benim

Beldroth'ta, duvarlarında ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğumun fısıldandığı kendi odalarımnda mı? Ya da belki Ilsevel'in odasında, her iki kız kardeşim de kollarımın arasında, hala gülüyor, hala ağlıyor, hala didişiyor ve alay ediyor. Hâlâ yaşıyorum.

Gerçek şu ki, benim için bir yer yok. Artık yok. En başından beri bir yer olduğuna da inanmıyorum. Ait olmaya en çok yaklaştığım yer, az önce acımasızca ihanet ettiğim adamın kollarıydı, affedilme umudum yok.

Başım ağır bir şekilde önce ellerime, sonra da masanın üzerine düşüyor. Eğildim, kırıldım. Kendimi daha fazla bir arada tutamayacak kadar bitkinim. Alnımı serin mermere bastırarak gözyaşlarımın gözlerimin kenarlarından süzülüp yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin veriyorum.

Yarılan uçurumun önünde duruyorum.

Nefesim kesiliyor ve bir adım geriye sıçırıyorum. O düşüş altımda açılıyor, çok büyük, kavrayamayacağım kadar korkunç. Çaresizce bakışlarımı ayırıp yukarı bakıyorum. Şehre. Bir zamanlar mağara duvarından yükselen, şimdi kırılmış, yıkılmış köprülere. Şehrin kendisi artık *en* parlak ışık altında gördüğüm beyaz, parlayan yapı değil. Yüksek kuleler ve çok tepeli çatılar ufalanmış, çökmüş. Şehrin yarısı moloz yığınının başka bir şey değil. Artık sarayı göremiyorum. Toz ve enkaz içinde gizlenmiş.

Yavaş yavaş kulaklarımdaki çınlamanın farkına varıyorum. Uyumsuz bir şarkı, kırdığım kristallere benzemeyen. . . . Onları ne zaman görmüştüm? Ve nerede? Hatırlayamıyorum. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor ama yine de çok yeni. Zamanın kendisi etrafımda katlanıyor, kaos senfonisini söyleyen o şarkı tarafından eziliyor.

Beni çekiyor. Açıklayamadığım bir çekim. Bir adım. İki. Uçurumun kenarına yaklaşıyorum.

Aşağı bakıyorum.

Bulutlar aşağıda çalkalanıyor. Karanlık, dalgalanan. Garip yeşil ışıltılarla süslü. Yoğun bir patlamayla hızla yükseliyorlar. Isı yüzümü haşlıyor, giysilerimi yakıyor, çıplak kalana, su toplayana ama bir şekilde hala hayatta olana, hala o karanlığa bakana kadar. Uçurumdan püskürüyor, beni boğuyor, burun deliklerime akıyor, boğazımdan aşağı inip bağırsaklarımı yakıyor, beni içten dışa eritiyor. Çılgılık atardım ama çok fazla sıcaklık, çok fazla acı, çok fazla, çok fazla, çok fazla.

Görüşüm düzeliyor. Sadece bir anlığına. Aşağı bakıyorum. Ve onu görüyorum.

Bulutun altında. Taşın altında. Ateşli nehrin ötesinde.

Anlıyorum.

Bir solukla ayağa fırladım. Başım dönüyor, yönümü şaşıyorum. Soluk gözlerim odaklanmakta zorlanıyor, her kırışıta yeşil bulutların ve dayanılmaz sıcaklığın dünyasına girip çıkıyorum. Önlüğüm vücuduma yapışmış, terden sırlıklam olmuş, saç tellerim alnıma yapışmış.

Neydi o?

Başımı sallıyorum, gözlerimi zorla açıyorum. Gölge oda yavaşça tekrar odaklanıyor. Bir rüyaydı. Sadece bir rüyaydı. Bir kâbus. Uzun nefesler alarak kalp atışlarımı sakinleştirmeye ve az önce gördüğüm görüntüleri aklıma getirmeye çalışıyorum. Ama hayır. Gitmişlerdi. Unutulup gittiler.

İyi ki de öyle. Hayatım, bilinçaltımın yarattığı fanteziler hakkında endişelenmeye çalışmadan da yeterince karmaşık. İnleyerek başımı ellerimin arasına aldım, parmaklarım şakaklarımı ovuyordu. Yüce Tanrılar, çok uykusuzum, çok bitkinim! Belki de pes edip uzanmanın zamanı gelmiştir.

O yatakta düzgün bir şekilde. Yakın geleceğin ne getireceğini kim bilebilir? Her neyse, biraz kestirdikten sonra yüzleşmek daha kolay olacaktır.

Ayağa kalkıyorum ve yatağa doğru bir adım atıyorum. Daha bir saniye bile geçmeden, yeni bir ses farkındalığımı yokluyor. Bedenden çok zihinle duyulan kristal şarkıya hiç benzemiyor. Bu davulların ritmik hırıltısı. Ne kadar zamandır çalışıyorlar? Uzun zaman oldu mu? Beni huzursuz uykumdan aniden uyandıran ses bu muydu?

Bah-bah boom.

Bah-bah boom.

Bah-bah boom.

Ritim uzaklardan geliyor, havada yuvarlanıyor, taşları titretiyor ve midemin derinliklerinde zonkluyor. Tüm uyku düşüncelerini unutup pencereye doğru ilerliyorum ve şehre bakıyorum. Davul seslerinin nereden geldiğini anlayamıyorum. Ama şimdi bir dakika öncesine göre daha yüksek sesle çalışıyorlar. Bir tedirginlik dalgası altımdaki sokaklarda bir sis gibi dolaşıyor. Bu mesafeden bile hissedebiliyorum: bir dizi duygu değil, birçok duygu. Yüzlerce, hatta binlerce. Hepsi de farkındalıklarını keskinleştiren ve yoğunlaştıran davulun homurtusuna odaklanmış durumda. Bu bir tür alarm mı? Şehir tehlikede mi?

Birkaç adım geri atıyorum. Yanlış bir şeyler var. Çok, çok yanlış.

Aniden, dış dairenin kapısı patlayarak açılır. Ayak sesleri yeri dövüyor. Dönüyorum. Bir yanım ileri atılıp yatak odasının kapısını çarpmak, kendime barikat kurmak istiyor. Ancak uzuvlarımı hareket ettiremeden, iki garip trolde adam açıklığı dolduruyor.

Kendimi olabildiğince düz çiziyorum. "Kral Vor nerede?" Talep ediyorum.

"*Nurghed ghot, uskta!*" diye hırılıyor en öndeki, ikisi odaya girip bana yaklaşıırken. Kolumu tuttu. Buz gibi bir kıvılcım

Parmaklarının arasından, nefesimi kesecek kadar keskin, duygusuz bir ateş çıkıyor.

Elinden kurtulmak için iki büküm oluyorum. "Geleceğim," diyorum, sesimi olabildiğince sert çıkararak. "Ama tek başıma. Bir köpek gibi sürüklenmeyeceğim."

Göz kırpmayı reddederek trolde adamın bakışlarını tutuyorum. Yumruğunu kaldırmaya başladı ama ikinci adam kolunu yakaladı. Birlikte anlaşılmaz bir trol diliyle hızlıca konuşuyorlar. Sonunda birinci adam başını sallayıp onaylar gibi bir şeyler mırıldanıyor. İkinci adam bana dönüyor ve eliyle kapıyı işaret ediyor. "*Sürükle,*" diyor. Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Eteklerimi iki elimle kavrayıp sıkı bir nefes alıyorum. Sonra iki trol arasındaki odadan çıkıyorum.

Uzarlarda bir yerde davullar çalmaya devam ediyordu.

Hael konsey salonunun kapısında duruyor, omuzları geride, gözleri ileride. Yüzü granit gibi sert, ağzı acımasız ve sert bir çizgi halinde. Emrindeki ev muhafızlarının üyeleri odayı çevreliyor, ortadaki masayı aydınlatan alçak kehribar *rengi lor* ışığının hemen dışındaki gölgelerde duruyorlar. Masanın başında oturuyorum, ellerim taş kolların üzerinde, parmaklarım davul çalıyor. Birisi -kim olduğunu hatırlamıyorum- bana mavi ipek bir cüppe bulmuş, onu omuzlarıma çekiyorum ama ayaklarım soğuk zemine karşı hâlâ çıplak. Sul sol koltuğumda oturuyor, sandalyesine yayılmış, bir ayak bileği diğer dizine dayanmış. Duruşu durgun olsa da, yüzünde bir parıltı var. Gözlerinde ölümcül bir niyet vardı.

Masa geniş bir U şeklinde ve özel konsey üyelerim iki yanımda oturuyor. Kraliçenin oturacağı koltuk sağ tarafımda boş ama Kraliçe Roh birkaç sıra aşağıda bir sandalye çekmiş. Rahibinin olmaması dikkat çekici. Onun yerine Umog Zu ve Derin Karanlık'ın bir başka rahibesi masanın iki ucundaki en uzak koltuklarda oturuyor. *Yarı-va* durumuna geçmişlerdir ve ne tavsiye ne de görüş bildireceklerdir. Onların görevi Karanlık'tan bize doğru yolu göstermesini dilemek. Nazik dua şarkıları odayı dolduran gergin seslerin altında akan derin bir nehir gibi mırıldanıyor.

Etrafımdaki diğer partilere bakıyorum. Maliye, tarım, gelenek ve tabii ki savaş bakanlarım. Ticaret Bakanı'nın koltuğu

boş; o Leydi Xag'a aitti. Diğer üyelerin yüzleri asık, özenle hazırlanmış düğün kıyafetleriyle tam bir tezat oluşturuyor. Sesleri yükselip alçalıyor, birbirlerinin üzerine konuşuyorlar, sözleri uyumsuz bir koroda kayboluyor. Sadece Sul ve annesi sükûnetlerini koruyor. Roh'un elleri önünde düzgünce katlanmış, Sul ise bir parmağıyla kıvrılmış üst dudağını ovuşturuyor.

Sonunda savaş bakanım Leydi Parh masaya öyle bir vuruyor ki, masanın diğer ucu yerden birkaç santim havaya kalkıyor. "Buradaki sorunun ne olduğunu anlamıyorum!" diye bağıyor ve bir an için sükûnetle ona bakan diğer üyelerin sesini bastırıyor. "İnsanlar kralımıza karşı komplo kurdular. Kutsal sularımızı kirlettiler, iki yüzlü ve gaddar wurmlar olduklarını ortaya koydular. Onlara açık bir mesaj göndermeliyiz."

"Katılıyorum." Maliye Bakanım coşkuyla başını sallıyor. "Kızın parmaklarını bir kutu içinde babasına geri göndermeliyiz. Bu onlara bir ders olsun!"

"Başparmakları mı?" Parh alay ediyor. "Çok alıngansınız Lord Gol. Kral Guar'ın zamanında olsa kellesi giderdi!"

Odadaki tüm gözler bana çevrildi.

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Ben Kral Guar değilim."

"Hayır, kesinlikle." Gelenek bakanım biraz fazla geniş olan nazik bir gülümseme sunuyor. "Ve *bu şartlar altında*, soylu babanızın davrandığı gibi davranmanız beklenemezdi."

Sul sandalyesinde dik oturur ve elini yüzünden çeker. "Açıkça konuşun Lord Rath." Bakanıma attığı gülümseme daha da geniş, daha da nazik ve çok daha uğursuz. "Hangi koşullardan bahsediyorsunuz? Dua edin, bizi aydınlatın."

Bakanım koltuğunda kıpırdanıyor, dudakları bir çizgi halinde sıkışıyor. Cevap vermiyor.

Maliye Bakanım Leydi Sha boğazını hafifçe temizleyerek gözleri kendi tarafına çekti. "Kafa karışıklığımı mazur görün," diyor usulca, "ama buradaki sorun tam olarak nedir? İnsan gelin Kral Larongar'ın kızı, değil mi? Dolayısıyla, hangi kızın adını taşıdığına bakılmaksızın sözleşme bağlayıcıdır. Bütün bu yaygara niye? İttifak, bu konseyin oy çokluğuyla onaylandığı üzere ilerleyebilir."

Tarım bakanım Brug'un gürleyen sesi "Kesinlikle!" diye homurdanıyor. Vurguladığı noktayı vurgulamak için kaya şeklindeki bir yumruğunu diğerine vuruyor. "Yaygara yok. Zahmet yok. Sadece oraya geri *dönün* ve kızı hırpalayın. Kusura bakma," diye ekliyor Umog Zu'ya başıyla selam vererek. Kız tek gözünü açıp ona bakıyor ve sonra *va'sına* geri dönüyor. Omuz silkiyor ve doğrudan bana hitap ediyor. "Bu konuda hassas olmanıza gerek yok Majesteleri. Bunu sadece bir kez yapmanız gerekiyor. Eğer onu çekici bulmazsanız, onu güvenli bir yere kapatın ve kendinize güzel bir ya da iki metres alın. Bu iş böyle yapılır."

Sul sandalyesini iki ayağı üzerinde geriye yatırır, ayağını masanın kenarına dayamıştır. "Bu bilge ve asil konseye Larongar'ın bize bir kez yanlış yaptıysa, şüphesiz yine yapacağını hatırlatmaya gerek yok. O bir insan. Sözleşmenin yazılı kelimelerine bağlı değil, sadece bir hevesle onları çiğneyebilir. Oysa kralımız, eğer *evlilik görevlerini tamamlarsa*, altına imza *attığı* yemini yerine getirmekle yükümlü olacaktır. Bu da Larongar'ın düşmanlarıyla savaşmak için gönderilen askerler demek. Kaçınız iyi troldefolk'u bir insan kralın davası uğruna ölmeye göndermek ister?"

"Kesinlikle!" Leydi Parh koltuğunda öne doğru eğildi, gözleri birden parladı. "İşte bu yüzden en başta benim orijinal planımı uygulamalıydık. -İnsanlara saldırın, Mifatlarını esir alın ve ihtiyacımız olan büyüyü bize vermeleri için onları zorlayın. Birkaç el ve ayak parmağını kırın, belki daha küçük büyücülerden bazılarını öldürün ve geri kalanlar da yakında bize itaat edecektir."

"İnsanlarla savaşı gitmiyoruz," diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum.

"Oh, hayır," diye mırıldanır gelenek bakanı. "Hayır, *tabii ki* kral bunu istemez!"

Sul bir çırpıda sandalyesinden kalkıp masanın üzerine çıktı. Kendisine bakan bakanların haykırıışlarına aldırmadan, Lord Rath'ın karşısına dikilmek için uzun adımlarla ilerliyor. "Yüksek sesle konuş, Rath. Ne söyleyeceksin? Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, lütfen!"

Rath'ın dudakları bükülür. "Demek istediğim, kralın kendisi de yarı insan olduğu için bundan hoşlanmayabilir-"

O daha tek kelime edemeden Sul ayağını bakanın kafasına geçirerek yüzünü masaya yapıştırdı. "O zehirli safranı tükürmeye devam etmek mi istiyorsun?" diye tıslıyor ve dirseğini dizine koymak için eğiliyor. "Çünkü bundan gerçekten zevk almaya başladım!"

"Sul," diye bağırdım. "Bakanımdan ve masamdan uzak dur."

Hırlayarak, Sul itaat eder. Rath'ın bakışlarını hiç ayırmadan koltuğuna geri döner. Bakan başını ovuşturuyor, küfrediyor ve sıcıyor ama daha fazla şikâyet dile getirmek istemiyor. En azından kardeşimin huzurunda.

"Çok sessiz kaldınız Majesteleri," dedi Lord Gol aniden Roh'a dönerek. "Siz Kral Guar'ın eşiydiniz ve Mythanar'a döngünün birçok döneminde hizmet ettiniz. Ne yapılması gerektiğine inanıyorsunuz?"

Üvey annem sonunda solgun kirpiklerini kaldırıyor. "Cevap açık," diyor. Soğuk bakışları masanın etrafında dolaşıyor, her bir konsey üyesini sırayla süzüyor. Bana geldiğinde duruyor, gözleri yuvarlak ve kırpışmıyor. "Cevap açık," diyor tekrar. "Kızı idam etmeli ve kellesini insan kralına bir mesaj olarak akrabasıyla birlikte evine göndermeliyiz."

Leydi Parh'ın mırıldandığı "Kesinlikle!" sözünü duymazdan gelerek Üvey annemin bakışlarını üzerimde tutuyorum. Alaycı bir yarım gülümseme dudaklarımı büküyor, içimdeki ani dalgalanmayı gizliyor. "Peki böyle bir şiddet neye yarar?"

"Bu aptalca ittifak fikrine kesin olarak bir son verecektir."

Bunun üzerine masa, Brug'un gürleyen sesiyle vurgulanan ve Leydi Parh'ın yumruk darbeleriyle noktalanan bir başka gevezelik fırtınasına dönüşür. Sonunda Leydi Sha'nın yüksek sesi diğerlerinin üzerinde duyulmayı başarır: "Peki ya Mifatlar? Larongar'ı bu şekilde rencide ederek onların desteğini asla alamayız."

Kraliçe Roh, "Yardım umudumuzu en başta Mifatlara bağlamamalıydık," diye karşılık veriyor.

"Öyle mi?" Brug büyük kollarını kavuşturdu. "Peki bu kıpırdanışlarla tam olarak nasıl mücadele etmeyi umuyorsunuz? Dünyamızın yok oluşunu durdurmak için mi?"

"Bilmiyorum."

Her çift göz kraliçeye sabitlenir. İki rahibe bile ona bakmak için tüm *va* numaralarını bırakıyor.

"Karanlıktan çıktık," diyor Kraliçe Roh sakince. "Karanlığa geri dönmeliyiz. Biz kimiz ki Derin Karanlık'ın iradesini engelleyelim?"

"Dünyadaki çatlaklardan yükselen *Raog* zehrini gönderen Karanlık değildir." Umog Zu başını kaldırır. Başlığını süsleyen küçük kafatasları şingirdiyor ve sallanıyor. "Karanlıkta yaşayan şeydir."

"İkisinin aynı kişi olmadığından bu kadar emin misiniz?"

"Bu *guthakug* kutsal konuşması için vaktimiz yok," diye bağırıyor Brug, Kraliçe Roh'a dönerek. "Hepimizin arkamıza yaslanıp dünyamızın yanışını izlememiz gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Kesinlikle hayır."

"O zaman ne öneriyorsun?"

"Ruhlarımızı kaçınılmaz olana hazırlamayı öneriyorum."

Tüm mırıltılar, mırıldanmalar ve hırıltılar kesilir. Odaya tam bir sessizlik çökmüştür, öyle ki insan neredeyse *urzul* taşlarının derinlerdeki *uğultusunu* duyabilir.

Duvarlar. Hayal gücünden kaynaklandığını bilsem de, odanın kenarlarındaki gölgeler aniden daha karanlık, daha yoğun görünüyor. Canlı bir tehditle dolu.

Sonra Leydi Prah homurdanır. "O taş derili rahibini çok uzun zamandır dinliyorsun."

Roh sadece koltuğuna geri oturur ve ağırbaşlı bir şekilde gülümser. Ama odadaki hakimiyetini kaybetti ve konuşma onsuz devam ediyor. Yoluma daha fazla tavsiye gönderiliyor, bazıları nazik tonlarda sunuluyor, bazıları öfkeli bir güçle fırlatılıyor. Odanın kendisi onların sözlerinin girdabında dönene kadar danışmanlarımla etrafında dönüp duruyorlar.

Sonunda, söylenebilecek her şey söylendiğinde, hepsi arkalarına yaslanır. Ve bana bakarlar. Sonuçta, bu onların vereceği bir karar değil. Gelinimin kaderine sadece ve sadece ben karar vermeliyim.

Sandalyemi geriye itiyorum ve ayağa kalkıyorum. Diğer herkes de ayağa kalkıyor ve saygıyla başlarını eğerek benim sözümü bekliyorlar. Sırayla her birine bakıyorum, içten ve çoğunlukla çelişkili fikirlerinin gücünü son bir kez daha hissediyorum.

"Bu konudaki bilgeliğiniz ve bakış açınız için hepinize teşekkür ederim," diyorum kelimelerimi özenle seçerek. "Sözleriniz üzerine düşünmek için çekileceğim. Kararımı burada beklemenizi rica ediyorum. Uzun sürmeyecek."

Onların fokurdayan itirazlarına sırtımı dönerek en yakın antre kapısına yöneliyorum. Sul ve Hael'in yerlerini terk edip arkamdan gelmeleri için tek kelime etmeme gerek kalmıyor. Büyük konsey salonunun çok küçük bir kısmı büyüklüğünde, geniş sandalyeler ve üzerinde çeşitli çizelge ve aletlerin hazır beklediği uzun masalarla döşenmiş odaya giriyorum. Ocağa soluk bir ay ateşi yanıyor ve yarım daire şeklinde küçük bir parıltı yayıyor.

Hael'i kapıyı kapatması için arkamda bırakarak ocağa doğru ilerliyorum ve ağır bir şekilde şömineye yaslanıp alevlere bakıyorum. Nefesim boğazımda düğümleniyor. Sanki görünmez pençeler beni tutmuş, sıkıyor gibi hissediyorum.

Yavaşça. Beyaz ateş dans ediyor ama ben onu göremiyorum. Görüşüm tamamen mavi ipekle kaplı siyah bir kutudan oluşuyor gibi. Kanı emmesi için mavi, böylece görünmeyecek.

Ama insanların kanı kırmızıdır. Faraine'in kanı, kafası o kutuya düştüğünde çirkin bir leke bırakacaktı.

Hayır! Bu çok aptalca. Böyle korkunç hayallere gerek yok. Ben kralım. Benim iznim olmadan kimseyi idam edemezler. Ve Faraine'in böyle bir kaderi paylaşmasına izin vermeyeceğim. Bana yaptıklarından dolayı ondan nefret ediyor olabilirim ama böyle bir nefretin beni bu kadar zalimce davranmaya itmesine izin verirsem umduğum gibi bir adam olamam.

Arkamda Sul gümüş bir zil çalıyor. İçecek siparişi verirken sesinin mırıltısını dinliyorum. Hizmetçi bir sürahi *krilge* ile dönene kadar benimle konuşmuyor. Sul dolduruyor ve sonra yanıma geliyor. "Al, Vor," diyor, bir kadeh uzatarak. "İç bakalım."

Kadehi alıyorum ama içmiyorum. İçemiyorum. Uzun bir nefes alıp dönüyorum ve küçük odaya bakıyorum. Hael kapının yanında duruyor, dikkatli ve sessiz. Şu anda onu kabul edemeyecek kadar kızgınım. Hileyi fark edememesinden sonra olmaz. Tanrılar aşkına! O benim böyle bir hileye karşı ilk ve tek savunma hattımdı. Her şeyin görüldüğü gibi olmadığına dair bir şeyler, bir ipucu görmeliydi. Hael'e her zaman güvendim, hayatımı onun ellerine bırakabilirdim. Ama şimdi? Ona bir daha nasıl güvenebileceğimden emin değilim.

"Ne yapacaksın kardeşim?" Sul'un sesi kasvetli düşüncelerime karışıyor.

"Bilmiyorum."

"Fikir almak ister misin?"

Ona acı bir bakış attım. "Bir tane daha mı?"

Sul omuz silkiyor. "Ben sadece içgüdülerine güvenmen gerektiğini düşünüyorum." "İçgüdülerime mi?"

Yedi tanrı beni korusun! İçgüdülerim beni bu odadan çıkmaya, bakanlarımın çılgınlıklarını duymazdan gelerek konsey salonuna geri dönmeye ve o loş gelin odasına geri dönmeye zorluyor. Başladığım şeyi bitirmek için. Faraine'i kollarıma alıp adını tekrar tekrar fısıldamak için. O çürük beyaz elbiseyi yırtıp atmak için. Bir elimle kollarını başının üzerinde tutarken, diğer elimle vücudunun her kıvrımını, her vadisini, her sıcak ve gizli yerini keşfetmek. Okşamak, titreyip kendinden geçerek çılgılık atana kadar okşamak.

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Şu anda içgüdülerime güvenmenin doğru bir karar olduğundan emin değilim kardeşim."

"İnsani içgüdülerin değil. Gerçek bir *trol* gibi davranmanın tam zamanı."

"Bunu senden duymak çok güzel. Sen değil miydin benim trollüğümü her zaman bu kadar çabuk savunan?"

Sul elini kalbinin üzerine koydu. "Sana her şeyden çok sadık olduğumu biliyorsun. Hükmetme hakkını son nefesime kadar savunacağım. Ama"-başını ağır ağır sallıyor-"artık uyanma ve yönetiminin ne kadar tehlikeli hale geldiğini fark etme zamanı geldi. Beni dinle!" diye ekleyerek yükselen protestomu susturuyor. "Bu ittifaka o kadar takıldın ki, mağara şeytanları, kıpırdanmalar ve zehir söylentileriyle dikkatin o kadar dağıldı ki, nehrin hangi yöne aktığına dikkat etmedin. Lord Rath'ın imaları en kötüsü değil, hem de hiç değil. Şehrin her yerinde fısıltılar dolaşıyor. Asla benim tespit edebileceğim kadar yoğunlaşmadılar ama casuslarım yeterince bilgi topladı. Karışıklıklar arttıkça, fısıltılar da artıyor. İnsanlar liderliğinize olan güvenlerini kaybediyor." Başını öne eğerek, sanki duvarların dinliyor olabileceğinden korkuyormuş gibi, bir sonraki sözlerini alçak sesle söylüyor. "Dugorim'de olanların Mythanar'ın dört bir yanına yayılması uzun sürmeyecek."

Omuzlarıma bir ağırlık çökmüş gibi. Yönetimin ağırlığı. Krallığın ağırlığı. Hepimizin geleceğini bildiği felaketin ağırlığı. Her zaman orada olan ama çoğu zaman görmezden gelebildiğim ağırlık. I

acil ihtiyaçlara, acil planlara konsantre olabilir, kendime tüm kalbimi çabalarıma verirsem kaderi geride bırakabileceğimi ve kıyametin pençelerini engelleyebileceğimi söyleyebilirim.

Fark etmez. Ağırlık hep orada, beni yavaşça altında eziyor.

Kardeşimin gözleriyle karşılaştım. Ay ateşi onları alışılmadık derecede ciddi bir parıltıyla aydınlatıyor. "Devam et," diyorum. "Yönetimimi nasıl güçlendirebileceğime dair bir planın olduğunu görebiliyorum. Nedir bu plan?"

"Kafasını bir kutu içinde eve gönderin."

Kadehi yeni kaldırmış, içindekilerle dudaklarımı ıslatmıştım. Bu sözler üzerine, ateşte cızırdamak için ağzımdakini tükürdüm, boğuldum, kustum. Sul'a doğru döndüm. "Ciddi olamazsın."

"Oh, ama ben ciddiyim. Çok ciddiyim." Kendi fincanından bir yudum aldıktan sonra onu şöminenin üzerine bırakıyor. "O yaşlı savaş baltası Leydi Parh haklıydı. Babamız da böyle yapardı. Ondan önceki babası ve onun babasının babası da. Trolde kralları nazik krallar değildir. Nazik ya da merhametli değildirler. Onlar taşın kralları, karanlığın kralları, erimiş magmanın krallarıdır."

Bunu duymak istemiyorum. Fincanımın içindekileri kardeşimin suratına fırlatmak istiyorum. Kafasını tutup kafatası çatlayana kadar taş şömineye çarpmak istiyorum. Yapmak istiyorum. . . .

"Halkınızın bir lider görmeye ihtiyacı var," diye ısrar ediyor Sul. "Trol halkı için bir trol lideri. İnsanların sizi aptal yerine koyabileceğini düşünmelerini istemezsiniz. Geleneklerimizi çiğneyen ve kralımıza saygısızlık eden insanlar onun hızlı ve acımasız intikamına maruz kalmalıdır."

"Bunu duyduğuma inanamıyorum." Bir adım geri çekildim. Görüşüm daralıyor, karanlık her yanıma kaplıyor. "Kes şunu Sul. Hemen kes şunu."

Omuz silkiyor ve avuç içi dışarıda, savunmaya yönelik bir el kaldırıyor. "Karar senin. Gelininle ne yapacaksan yapmalısın. Ama seçiminiz

her şeyi değiştirir. İyi ya da kötü. Mythanar'ı kurtarmak istiyorsan tahtını güvence altına *almalısın*. Aksi takdirde, bir sonraki kıpırdanışın hepimizi cehenneme sürüklemesine izin verebiliriz."

Etrafıma bakınırken Hael'i görüyorum, kapının önünde çok sessiz ve sert. Yüzü, Faraine'in kimliğini öğrendiğinden beri olduğu gibi hâlâ aynı dikkatle boş. Ancak bakışlarımı üzerinde hissetmiş olmalı ki bana kısa bir yan bakış fırlatıyor. Sadece bir bakış, daha fazlası değil.

"Vor?" Sul bana bir adım daha yaklaşıyor, sesi alçak ve aceleci. "Ne düşünüyorsun?"

Nasıl cevap verebilirim ki? İsteddiğini yapamayacağımı biliyorum. Bunu düşünmeyeceğim bile. Belki de haklıdır. Belki de bu an her şeyi kaybettiğim andır. Önemli değil. Faraine'e zarar vermeyeceğim. Ne yapmış olursa olsun. Ne yaparsa yapsın. Böyle bir kaderin onun başına gelmesine izin vermeyeceğim. Bedenimde hayat varken olmaz.

"Sen bir parça morleth *gutha*'sın," diye hırlıyorum ve içkimin içindekileri geri fırlatıyorum. Tadı dilimde beklenmedik bir şekilde ekşiyor ve yuttuğumda yanıyor. Ani bir sıcaklık dalgası damarlarımda yayılan bir ateş gibi dalgalanıyor. Başım dönüyor, şömineye yaslanıp kadehimi sertçe yere bırakıyorum. Düz yüzeye tam olarak indirmeyi başaramıyorum. Elimden kayıyor, yere düşüyor ve yuvarlanıyor.

Kulağımı kızgın demir gibi delen bir uğultu.

"İyi misin?" Sul'un sesi sanki uzaktan geliyormuş gibi garip bir şekilde yankılanıyor.

Başımı sallıyorum. Ses kesiliyor. "Ben iyiyim." Dişlerimi sıkıyorum, çenemi sıkıyorum. "Bana baskı yapmayı bırakıp gerçek tavsiyeler verdiğinde daha iyi olacağım."

"Ben tavsiye vermiyorum. Fikrimden başka bir şey sunmuyorum. Kral sensin.

Kendi kararını kendin ver."

"Evet. Ben kralım." Keskin, tıslayan bir nefes çekiyorum. "Ben kralım, tanrılar kahretsın."

Ateş ışığına bakıyorum. Daha derine. Daha derine. Alevler birbirine dolanıyor, kıvranan bir figürde birleşiyor. Soluk tenli, beyazlar giymiş, yatağa uzanmış. Bana bakıyor, gözleri kukuletalı, ay ateşiyle dolu. Elbisesi omuzlarından kayıyor, göğüslerinden düşüyor. Yavaşça bacaklarını ayırıyor, belime doluyor, beni kendine çekiyor. Ellerini göğsümde, saçlarımda, boynumda hissediyorum. Sıcak ve istekli göğsünün benimkine bastırıldığını, çekirdeğinin ateş gibi sıcaklığının beni yaktığını hissediyorum. Yanıyor. *Yakıyor. Beni yakıyor.*

Başımı geriye çekip yüzüne bakıyorum. Gözleri siyah, boş boş bakıyor. Tatlı pembe dili uzuyor, kırbaç gibi ve zehirli, yaralarla kaplı. Göğsümü yalıyor ve derim sızan püstüller halinde patlıyor. Omuzlarımda gezinen narin parmakları uzuyor, siyahlaşıyor, keskinleşiyor, her boğumundan kaba kıllar fışkırıyor. Etimi delip geçiyorlar, iğnemsı sivri uçları kasın, kemiğin içinden geçip kalbime ulaşıyor.

Bir çılgınlıkla ocaktan geriye sıçradım ve kendi bedenime baktım. Tahrik olmuş, alev alev yanan, ter damlayan bedenime. Göğsümden aşağı akan kan beş parmaklık yaradan mı geliyor? Bir elimi yüzümde gezdirip tekrar bakıyorum. Cildim temiz. Ama hala o delikleri hissedebiliyorum. Damlayan kanı hâlâ hissedebiliyorum. Ciğerlerime düzensiz nefesler çekiyorum. Başım, kalbim, kasıklarım yanıyor.

"Ben kralım," diye mırıldanıyorum. Yavaşça dönüp odaya bakıyorum. Sul ve Hael bana bakıyorlar, yüzleri belirsiz. Gülümsüyorum. "O iblis kaltak yaptıkları için ölmeli."

"Gerçekten mi?" Sul başını eğerek göz kırpmıyor. "Seni bu kadar kolay mı ikna ettim? Onur ve merhamet üzerine bir konuşma için hazırlanıyordum ve-"

Onu geçip kapıya doğru ilerliyorum. Hael kendini yukarı çekiyor ve önüme geçerek yolumu kapatıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece orada durup bana bakıyor. Homurdanıyorum, sözsüz, ve onu bir tarafa itiyorum. Yarım an için içindeki gücü, bana ne kadar kolay karşı koyabileceğini hissediyorum. Ama direnmiyor. Çünkü ben kralım. Buranın efendisiyim. Benim sözüm, benim iradem egemen. Kutsaldır. Tartışılmaz.

Kapıdan içeri daldım ve konsey salonuna geri döndüm. Bakanlarım odaya dağılmış, küçük kümeler halinde konuşuyorlardı. Hepsi dönüyor ve ben onların bakışlarının ağırlığını, ihtiyaçlarının ve beklentilerinin baskısını hissediyorum. Tanrım, elimde olsa hepsini öldürürdüm! Belki de öldüreceğim. Yakında. Ama nce . . .

Kollarımı kaldırıyorum. "Ben Vor, Mythanar Kralı, Yeraltı Diyarı'nın Lord Koruyucusu. Benimle alay edilmesine izin vermeyeceğim. Davulları alın ve *Drur*'u ağırın. Ona baltasını bilemesini söyleyin. Larongar'a, Gölge Kral'a oyun oynayanların başına neler geleceğini göstermenin vakti geldi."

Davul sesleri duvarları, zemini titretiyor, ayaklarımın altında ve kemiklerimin içinde yankılanıyor. Dengemi bozacak, beni yere çarptırarak kadar güçlü hissettiriyor. Ama bu sadece benim hayal gücüm. Dizlerim titriyor ve içim gerginlikle dolup taşıyor olsa da istikrarlı bir şekilde yürüyorum.

Vor'a gideceğim. Bundan eminim. Bu büyük Trolde muhafızları beni ona götürmek için geldiler. Ve onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalacağım, öfkesiyle, kederiyle, hiddetiyle. İhanetiyle. Tüm bu duygular bana bıçak gibi saplanacak. Onun huzurunda bir zamanlar bildiğim huzurdan eser kalacak mı? O huzuru tekrar yaşama şansımı sonsuza dek mahvettim mi?

Kolyemi sıkıca kavriyorum, iç titreşimlerinde rahatlık arıyorum. Kavradığımda canlı, ama ondan hissetmeye alıştığımndan çok daha agresif bir nabızla. Ondan yayılan dalgalar etrafımdaki duvarların derinliklerine gömülmüş taşları çağırıyor. Onların sessiz ama açık bir korku şarkısı söylediğini duyuyorum. Bana geri yansıyan kendi korkum. Ama en azından, aksi takdirde iki sert muhafızımdan alabileceğim her şeyi bastırıyor.

Beni uzun bir tünele götürüyorlar, sadece tavandan yirmi fit veya daha fazla aralıklarla asılmış birkaç kırmızı *lor* kristali tarafından aydınlatılıyor. Etkisi cehennem gibi ve sert. Kristallerin arasındaki gölgeler o kadar derin ki, gözlerim kör oluyor.

gardiyanlar beni ileriye doğru itiyor. Tünelin sonunda parlak bir ışık görüyorum. Bu karanlıktan sonra çok parlak.

Muhafızlar beni açıklıktan dışarı itiyor ve yüzümü yoğun beyaz parıltıdan korumak için iki elimi havaya kaldırıyorum. Büyük, açık bir alan hissi beni çevreliyor, ama görüşüm alışmaya fırsat bulamadan, muhafızlar kollarımı kavrayıp beni ileri doğru sürüklüyorlar. Acı içinde ayaklarımı yerden kesip beni aralarında taşıyorlar. Dengemi bulmak için çırpınıyorum, tekmeliyorum, çaresizce. Bu sırada, görünmeyen pek çok göz üzerimde geziniyor, ta ki kendimi düğün havuzundan neredeyse çırpılçiplak çıktığım zamankinden daha savunmasız ve açıkta hissedene kadar.

Haşlanmış gözlerim parıltının içindeki gölgeleri ve şekilleri anlamlandırmaya başlıyor. Önümde yükselen bir dizi merdivene benzeyen bir şey görüyorum. Bunu fark edecek zamanım olmadan muhafızlar beni yukarı taşıyor, ayaklarım her basamakta çarpıyor ve tökezliyor. Geniş, dairesel bir platformun tepesine ulaşıyoruz. Sağımda duran, başları kukuletalı, yüzleri seçilemeyen bir grup figürü seçebiliyorum. Bembeyaz *lor* ışığının parıltısında kesin olarak söyleyebileceğim tek şey cüppelerinin mavi olduğu. Kulaklarımda gök gürültüsü gibi yankılanan davulları onlar çalıyor.

Bah-bah-boom.

Bah-bah-boom.

Bah-bah-boom.

Muhafızlar beni sertçe yere yatırdı. Tökezledim, sendeledim, dizlerimin üzerine çöktüm. Bir sonraki an, bir el kolumu kavırıyor, bir dakika önce beni tutan o kocaman taş parmaklı yumruklardan daha küçük. "Faraine!"

O sesi tanıyorum. "Lyria?" Başımı çevirip bulanık gölgelere boyun eğdirmeye çalışarak tekrar gözlerimi kırpıştırıyorum. Üvey kız kardeşimin yüz hatları yavaşça beliriyor. "Lyria, neler oluyor? İyi misin?"

"Merak etme, Faraine." Başını eğip kulağıma yakın konuşuyor. "Bunu durduracağım. Yemin ederim."

Korkusu o kadar yoğun ki, sanki şakağıma kızgın bir demir çubuk saplıyor. Kendimi geri çekiyorum, acı o kadar büyük ki bir anlığına kör oluyorum. Ancak kendime geldiğimde dünyayı biraz daha net görebiliyorum. Platform büyük, dairesel bir mağaranın ortasında duruyor. Galeri koltuklarından oluşan halkalar tepemde kat kat yükselerek beni çevreliyor. Yüzlerce solgun, güzel trol yüzü bize ilgiyle bakıyor.

Ve tam önümde, platformun kendisiyle aynı seviyede, mağara duvarına oyulmuş kemerli bir oyuk var. Parlak ipek perdeler asılmış, ortadaki büyük taş koltuğu ortaya çıkarmak için geri çekilmiş. Orada Vor oturuyor. Benim kocam. Siyah taştan bir taç giyiyor, göğsü ve omuzları çıplak.

Gördüğüm manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bir an için umutlandım. Ama hayır, bu yanlış. Yüzünü çevirmiş, doğrudan bana bakmayı reddeden o sert yüzünde hiç umut yok. İfadesi daha önce hiç görmediğim bir şey, ihanetimi öğrendiği gelin odasındaki o korkunç anlarda bile. O zaman hala kendisi gibi görünüyordu. şimdi, yüz hatları tanıdığım aynı yakışıklı, güçlü yüz hatları olsa da, yüzü bir yabancınıninki gibi. Sert. Zalim.

Aramızdaki boşluğu açıp ona seslenebilmek için tekrar ismini oluşurmaya çalışıyorum. O anda bir hareket gözüme çarpıyor. Az önce çıktığım merdivenin karşısındaki merdivenin tepesinde başka figürler beliriyor. Mavi cüppeler giymiş, kukuletalarını başlarının üzerine çekmiş iki trolde adam aralarında bir şey taşıyor: bir kenarında kavisli bir girinti olan ağır bir blok. Arkalarından ince bir kadın trol geliyor, o da mavi giysili ve kapüşonlu. Kollarında siyah bir kutu taşıyor. Açılan kapak, içindeki mavi ipek astarı ortaya çıkarıyor.

Arkalarında büyük, taştan bir dağ gibi duran bir trolde vardır. Merdivenleri yavaşça, ağır ağır tırmanıyor. Her adımda tüm platform sallanıyor, sanki destek kirişleri onun ağırlığı altında çökecekmiş gibi. Omzunda kocaman, gümüş bir balta taşıyor.

Zihnim donuk. Aptalca. Gördüklerimi anlayamıyorum. Sanki ruhum bedenimin dışına çıkmış ve geri çekilmiş, her şeyi uzaktan izliyor. Girintili çıkıntılı bloğun platformun ortasına yerleştirilmesini gözlemliyorum. Elinde balta olan dev trolde onun yanında yerini alırken gözlemliyorum.

Bah-bah-boom.

Bah-bah-boom.

Bah-bah-boom.

Davullar daha hızlı, daha hızlı çalışıyor, kükreyen bir kreşendoya ulaşıyor. Sonra aniden dururlar. Davulcular ellerini havaya kaldırmış, cüppelerinin kollarını geriye kıvrımış, kollarını açmış vaziyette duruyor. Lyria dirseğimi öyle sıkıyor ki parmakları kemiğimi delmekle tehdit ediyor. Hissediyorum, acıyı hissediyorum ama bana ait olduğunu tam olarak kavrayamıyorum.

Kukuletalı figürlerden biri diğerlerinden ayrılır. Blok ile kralın galerisi arasındaki boşlukta platformun önüne doğru adım atar. Kukuletasını geri takar ve zalimliğin derin yarıklarıyla kaplı sert bir yüz ortaya çıkar. Uzun beyaz saçları siyaha boyanmış ve alnından geriye doğru taranmıştır. Ondan bir dalga yayılıyor, platformun zemini boyunca sürünerek çirkin bir leke gibi yayılıyor. Bana ulaştığında, onu tanımak için bir an mücadele ediyorum. Çok garip, çok beklenmedik, böyle bir anda çok korkunç: *zevk*.

Omurgam titriyor. Lyria beni tekrar tutuyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. Yere yığılıp onu da kendimle birlikte aşağı çekeceğimden korkuyorum. Çabayla ayaklarımı destekliyorum.

"Tog Morar tor Grakanak," diye mırıldanıyor trolde adam.

"Morar tor Grakanak," galeriden gelen sesler gürleyen bir koro halinde yankılanıyor. Sadece birkaç saat önceki düğün törenine ürkütücü bir şekilde benziyor.

Trol adam gürleyen, yuvarlanan trol diliyle konuşmaya başladı. Tek bir kelime bile anlamıyorum. Ama çekirdeğinden fışkıran o zevk hiç azalmadan devam ediyor. Etrafıma bakıp iki farklı merdiveni arıyorum. Özgürlüğe doğru bir hamle yaparsam ikisine de ulaşma ihtimalim nedir? Hiç yok sanırım.

"Cesur ol, Peri," diye tıslıyor Lyria aniden kulağıma. Tam beni bırakıp öne doğru adım atarken, dehşetinin saldırısından irkilerek uzaklaşıyorum. Net ve güçlü bir sesle haykırıyor: "Gavaria Prensesi Ilsevel Cyhorn, huzurunda konuşulan her şeyin kendi dilinde ifade edilmesini ya da tercümesinin sağlanmasını talep ediyor."

Trolde adam konuşmasının ortasında aniden sözünü keser. Kralının oturduğu galeriye doğru bakar. Vor ona bakmıyor. Yüzü bir tarafa dönük, ifadesi garip bir şekilde boş. Bu açıdan sadece bir gözünü görebiliyorum. Hafifçe daralıyor.

Tahtın arkasındaki gölgelerden bir figür çıkar ve onun yanında diz çöker. Bu Sul, üvey kardeşi. Başını eğip kralın kulağına bir şeyler fısıldıyor. Vor'un dudakları cevap vermek için kıpırdar. Sul bir cevap verir. Vor başını sallar, birkaç kısa kelime söyler ve keskin bir hareket yapar.

Sul ayağa kalkıyor, açık kemerin altında durmak için adım atıyor. Trol dilinde bir şeyler havlıyor. Cüppeli adam dudak büküyor ama derin bir selam veriyor. Sonra Lyria'ya dönüyor, gözleri bir kez olsun bana kaymıyor. "Prenses Faraine Cyhorn Mythanar'a karşı komplo kurmakla suçlanıyor," diyor gayet net bir Gavarca'yla. "Mythanar'ın kralına karşı hem niyet hem de eylem sahtekârlığıyla ihanet etti. Kutsal emaneti çiğnedi

Mythanar ve kendi ulusu Gavaria arasındaki kardeşlik ittifakını bozarak dünyalarımız arasına kin tohumları ekti. Bunun için cezasını çekmeli."

Lyria başını geriye atıyor ve bir kahkaha atıyor. Yüksek taş duvarlarda garip bir şekilde yankılanıyor. "Bir yanlışlık olmalı! Karşınızda duran *Faraine* Cyhorn değil. Larongar'ın iradesiyle, Gavaria kralı ve eş kraliçesinin kanıyla, o *Ilsevel* Cyhorn'dur. Ortada bir ihanet yok."

Trolde adam Lyria'yla alay eder. "Sadece insanlar gerçeği bu kadar cüretle çarpıtmaya cesaret edebilir."

"Gerçek *olduğu* sürece kimin umurunda?" Lyria adama doğru bir adım atıyor. İki yanımızdaki iki muhafız uğursuzca yer değiştiriyor. Durup onlara bakıyor, sonra kendini daha da dikleştiriyor. "Karşınızda Prenses Ilsevel'i görüyorsunuz. Bu isim ona vaftiz edildiği gün verilmiş gibi kendisine ait. Bu ismin verilmesi konusunda onun hiçbir söz hakkı yoktu, tıpkı şu anda taşıdığınız isimleri sizin seçmediğiniz gibi. Dolayısıyla ortada bir ihanet yok. Ilsevel Cyhorn masumdur. Tek umudu, tek arzusu, kraliyet babasının vasiyetini yerine getirmek ve Mythanar'ın Gölge Kralı'nı memnun etmektir."

"O bir cadı." Trolde adam bu kelimeyi acımasız bir zevkle tükürüyor. "Bir insan cadı. Tüm Mythanar'ı büyüsüne kaptırmış. Kral halkını onun kötülüklerinden korumalı."

Lyria homurdanır, sonra hızla bir kenara çekilip adamın etrafından kralın galerisine bakar. "Mythanar'ın Vor'u, bunu yapmak isteyemezsin! Gelininin masum olduğunu gayet iyi biliyorsun. Senin derdin Larongar'la, onun kızıyla değil. Babasının seçimleri yüzünden onu cezalandırma."

Vor bir tarafa eğilmiş, kardeşine fısıldıyor. Sul dinlemek için başını eğiyor, sonra doğruluyor ve trol dilinde bir dizi kısa, keskin kelime söylüyor. Uzun mavi cüppeli adam başını eğiyor, sonra Lyria'ya dönüyor. "Kral'a doğrudan hitap etmeyeceksin. Yalanlarını saklayacaksın

İnsan dilini dişlerinizin arasına alın ve olması gerekeni vakarla gözlemleyin."

"Cehennem gibi yapacağım." Lyria bir ayağını yere basıyor ve savunma pozisyonunda geriye yaslanıyor. Birden fark ediyorum ki o konuşurken parmaklarıyla havada işaretler çiziyordu. Onun çağrısıyla aniden büyü kıvılcımları canlanıyor. İki muhafız ona doğru hamle yapıyor ama o iki elini de havaya kaldırıyor. Yumruklarının etrafında kırmızı ışıktan yıldız patlamaları püskürerek iki geniş kalkan oluşturuyor. Birini iki yana doğru tutarak muhafızları engelliyor ve yavaşça geri çekilerek önümde pozisyon alıyor. "Geri çekilin!" diye bağıyor. "Yoksa seni cayır cayır yakarım!"

Omuzlarının arkasına çömelip büyüüne sığınıyorum. Kesinlikle güçlü, ama kalıcı hissettirmiyor. Büyü hakkında çok az şey biliyorum ama bu büyü, parlak ve öfkeli ama çok çabuk biten bir havai fişek izlenimi veriyor.

Ancak o an için muhafızlar geri çekiliyor. Mavili adam yüzünü buruşturuyor, büyüün ışığı yüzünü sert bir şekilde aydınlatıyor. "Mythanar'ın tamamını durdurmayı umamazsınız. Bir an önce büyüü yok et ya da prensesle aynı kaderi paylaş."

"Tamam!" Lyria sağ kolunu bir yay çizerek sallıyor, yıldız kalkanı parlıyor. "İstersen beni de infaz et! Ama önce senden başlayarak bir düzine ya da daha fazlasını öldüreceğim!"

Ne cesur sözler. Yüce Tanrılar, üvey kardeşimin ne kadar güçlü bir ruha sahip olduğunu hiç fark etmemiştim! Ve benim için kendini riske atacağını düşünmek. Elbette, bir zamanlar arkadaştık. Ama o dostluk uzun zaman önce bitti. Bu sadakati hak edecek hiçbir şey yapmadım. Yine de burada benimle katillerim arasında duruyor, korkusu güçlü dalgalar halinde yayılıyor, omuzları dik, çenesi sert ve kararlı.

Etrafına, havaya kaldırdığı kolunun üzerinden ve büyüsünün parıldayan ışıltısından bakıyorum. Vor'un oturduğu yere kadar. Lyria'ya bakmıyor. Yüzü hâlâ sıkıca başka tarafa dönük. Ondan. Benden. Burada ve şimdi gerçekleşmesini emrettiği şeyden.

İşte bu kadar. Bu son.

Vor'un beni öldüreceğine asla gerçekten inanmamıştım. Bunun bir olasılık olduğunu biliyordum ama tanıdığım adamı düşündüğümde -beni tek boynuzlu at binicilerinden kurtaran, bana büyük bir nezaketle, büyük bir centilmenlikle davranan adamı- çok kısa bir süre önce öpücüklerinin sıcaklığıyla, dokunuşunun sıcaklığıyla kalbimi eriten adamı- aynı adamın benim ölümümü emredebilmesi mümkün görünmüyordu. Hapsedilmekten ya da sürgün edilmekten korkmuştum. Ama bundan değil. Halka açık infazdan değil.

Bakışlarımı tekrar Lyria'ya çeviriyorum. Bir o yana bir bu yana dönüp dururken yüzündeki o korkunç hırıltıya, gözünü aynı anda yaklaşan tüm saldırganlardan ayırmamaya çalışmasına. Korkusu artıyor, korkunç bıçak darbeleri en az bıçaklar kadar şiddetli. O ölecek. Ve bunu biliyor. Bloğa boyun eğmeyecek, bu yüzden bu troller tarafından parçalara ayrılacak. Hala savaşıyor. Hala çılgılık atıyor. Korkunç bir ölüm.

Kuru dudaklarımı yalıyorum.

Sonra kristalimi sıkıca kavrayarak ileriye doğru tek bir adım atıyorum ve elimi Lyria'nın boynuna koyuyorum.

Her şey içime hücum etti. Onun tüm korkusu, içimde bir patlama gibi patlıyor, beni parçalara ayırmaya hazır. Ama gözlerimi kapatıyorum, taşımın derinliklerindeki titreşime odaklanıyorum. O patlamayı tutuyorum ve basitçe duruyorum. Onu tutuyorum. İkimiz arasındaki o bağlantı boşluğunda onu kucaklıyorum. Onu daha da dışarı, daha da içime çekiyorum. Bunun acısı ruhumu sarsıyor ama sağlam duruyorum. Biraz daha. Biraz daha derine. Göğsüme saplanan bir kazık gibi içime işliyor.

Sonra, tek bir an daha dayanamayacağımı hissettiğimde, o bağlantıyı kavırıyorum ve nasıl göndereceğimi bildiğim tek şeyle geri gönderiyorum - *sakinlik*.

Lyria gevşiyor. Kolları iki yanına düşer, büyü küçük cızırtılar halinde havaya dağılır. Dizleri bükülüyor, yere yığılıyor. Onu yakalayacak, bana doğru düşmesine izin verecek ve ikimizi de yere sürükleyecek kadar farkındalığım kaldı. İçime çektiğim tüm o dehşet ve korku yüzünden hâlâ titriyorum ama haykırmayı başarıyorum: "Ona yardım edin! Tanrı aşkına, ona yardım edin!"

Lyria avucumun içinde dönüp bana bakıyor. Yüzü gevşemiş, kaşları çatılmıştı. "Peri mi?" diye soruyor usulca.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Şimdiden iki kız kardeşimi kaybettim. Lütfen, lütfen eve dön. Eve dön ve yaşa. Hepimiz için."

Dudaklarından bir inilti dökülüyor. Zayıf bir "*Hayır!*" demeye çalıştığını görüyorum. Ama troller çoktan üzerimize gelmişti. Onu kollarımdan koparıp benden uzağa sürüklüyorlar. Başı öne eğik, uzun sarı saçları yüzüne ve omuzlarına dökülmüş, ellerinde gevşek bir şekilde asılı duruyor. "Yavaşça!" Kollarını kıracaklarından korkarak onları zorluyorum.

Kristalim dalgalanıyor, duyulabilir bir uğultu yayıyor. Mavi cüppeli figürlerden biri yanıma fırlıyor, bileğimi tutuyor ve parmaklarımı açıyor. Kolyem elimden alınırken itiraz etmeye çalışıyorum ama neye yarar ki? Burada hiçbir gücüm yok. Artık yok.

Ama Lyria'yı kurtaracak kadar param vardı. Bu hayattaki son eylemim bu olacaksa, öyle olsun.

Beni sabitleyecek kristalim olmadan, o yüksek galerilerden üzerime yağan nefret ve kana susamışlığa karşı hiçbir engelim yok. Bir gök gürültüsü gibi, acımasız bir güçle sürüyor. Ayaklarımı bulamıyorum ve trolde muhafızları beni sürüklemek zorunda kalıyor.

Davullar korkunç ritimleriyle çalıyordu: *Bah-bah-boom. Bah-bah-boom.* Bu ritme göre hareket ediyoruz. Beni bloğun önüne bırakıyorlar ve ağır bir şekilde dizlerimin üzerine kyorum. Davullar çalmaya devam ediyor: *Bah-bah-boom. Bah-bah-boom.* Şimdi daha hızlı. Hızla atan kalbime ayak uydurarak.

Elinde mavi kutu olan kapüşonlu kadın zarife süzülerek önümde duruyor. Diz kyor, kutuyu bloğun önüne koyuyor. Yastıklı ve yumuşak mavi ipek astarın içine bakıyorum. Bekliyorum.

Acıyla yutkunarak yüzümü karşımdaki galeriye doğru kaldırıyorum. Sandalyesindeki Gölge Kral'a.

Bakıyor. Tam bana.

Vor.

Onun adı orada. Dilimde. Söylemeye çalışıyorum ama boğazım çok daralıyor, dehşetim nefesimi kesiyor. Gözlerinin içine bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Ve aniden orada başka kimse yok. Bu büyük, yankılı, kavernöz salonda başka tek bir ruh bile yok. Sadece o ve ben.

Konuşamıyorum. Bu yüzden sahip olduğum her şeyi ruhuma yüklüyorum ve aramızdaki boşluğa doğru uuruyorum.

Seni sevmiştim.

Seni hala sevdiğime

inanıyorum. Şimdi bile.

Şimdi bile.

Dudaklarımdan bir nefes titriyor.

Karşımdaki kapüşonlu kadın ayağa kalkıyor, ellerini kavuşturuyor. Ağır aksanlı Gavarian dilinde konuşuyor: "Prenses Faraine Cyhorn. Vakit geldi."

Onu açığa sürüklediklerinde, büyülenmiş gözlerim onu bir zamanlar olduğuna inandığım gibi görüyor -küçük, narin. En derin gölgelerde nazık bir parıltı sunan bir zambak kadar güzel. O da öyle. Karanlıkta bir parıltı, dilin ucunda tadılan bir umut vaadi. Dünyamın geri kalanı karanlığa yenik düşerken bile kendimi içine bırakabileceğim bir rüya.

Sonra gözümü kırıyorum. Rüya kayboluyor, altındaki kâbusu ortaya çıkarıyor. Cadı, iblis, boş gözleri ve kırbaç gibi diliyle, çürümüş gibi derisi kemiklerinden ayrılıyor. Bir iğrençlik, tüm hayallerin ötesinde bir dehşet.

O durdurulmalı. Kötülüğünü tüm Mythanar'a bulaştırmadan önce durdurulmalı.

Sandalyemin kollarını kavriyor, kendimi galeriden aşağı atma, onu aralarında taşıyan iki uzun boylu muhafızı kenara fırlatma dürtüsüyle savaşıyorum ve .

. .. ve ne? Onu kollarıma alıp göğsüme yaslayarak, saçlarına artık güvende olduğunu, ona zarar gelmesine izin vermeyeceğimi fısıldayarak mı? Ya da parmaklarımı boğazına dolayarak, boğazını sıkarak, kafatası çatlayıp beyni ellerimin üzerine dökülene kadar başını taş zemine çarparak mı? Kalbim çılgık atıyor, bu iki eşit seçenek arasında

dürtüler. Tam burada, beni izleyen mahkemenin gözleri önünde ikiye bölüneceğimden korkuyorum.

*O ölmeli. Ölmeli. Onu
seviyorum ve o ölmeli.*

Muhafızlar onu iskeleye sürüklüyor, yarı yarıya aralarında taşıyorlar. Onu dizlerinin üzerine çöktürdüklerinde, dalgalanan yeşilin içinden izliyorum. Diğer insan -başka bir cadı- ona gidiyor, kulağına konuşuyor. Yüzünü kaldırıyor, boş gözleri arıyor, araştırıyor. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, yakında benim üzerime geleceklerini biliyorum.

Ama gördüklerinde, o çok iyi tanıdığım gözler oluyorlar. Biri mavi. Biri altın. Korku ve yalvarış dolu.

Çenemi sıkıyorum, kararlılığımı demir gibi belirliyorum. İblisin beni büyülemesine izin vermeyeceğim. Bir daha asla.

Birisi konuşmaya başlıyor. Lord Rath, suçlanan kişinin hatalarını, krala ve taca karşı işlediği günahları sıralıyor. Suçlamalarının ağırlığı atmosferi yakıp kavuruyor, öyle ki dönen görüşüm yeşil alevden diller yalayarak her şeyi görüyor gibi oluyor, dans ederek yükseliyor, yükseliyor-

"Majesteleri?"

Aniden döndüm. Sul yanımda, yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirmek için çömelmiş. "Kardeşim," diyor, "sanığın kuzeni suçlamaların insan dilinde konuşulmasını talep ediyor. Kralın isteği nedir?"

Ağzımı açıyorum. Sonra göz kapaklarım bir anlığına iniyor. Onları kaldırdığımda Sul'un değiştiğini görüyorum. Soluk derisi çürümüş, kafatasından ayrılıyor. Dişleri uzun, sivri, kanla maviye boyanmış ve gözleri gölgelerin kıvrandığı ve sürüldüğü karanlık çukurlara dönüşmüş.

Bir göz kırpma daha. Kardeşimin yüzü önümde, başı eğik, kaşları endişeyle çatılmış. Kalbim atmayı yeniden öğrenmeden önce acıyla çarpıyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum, cevabımı beklediğini fark ediyorum. "Evet. Elbette. Bırak yapsınlar."

Sul bir an için daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyor. Beni rahatlatmak için fikrini değiştiriyor, ayağa kalkıyor ve yüzünü darağacına dönüyor. Lord Rath'a ne dediğini duymuyorum. Verilen cevabı da duymuyorum. Sesler farkındalığımın sınırında yaygara koparıyor ama onlara bir anlam veremiyorum. Gözlerimi kapatıyorum, başımı eğiyorum.

Ve Faraine'i görüyorum.

Tek boynuzlu at binicisinin kılıcının ışığında parlıyor, bana dönüyor. Saçları yüzünde dalgalanıyor, gözleri kocaman, korku ve umutla yukarı bakıyor.

Korkunç bir açık gökyüzünün altında yol alırken parmakları bileğimin açıkta kalan tenine dokunuyor. Sakinliğin seli ruhuma akıyor.

Kollarımdaki ince bedeni, onu canlı bir dansın tınıları eşliğinde döndürürken.

Parmak eklemlerini öperken elleri titriyordu. Ona veda ederken.

Ona veda ettim.

Güle güle.

Tanrılar üstümde, onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm. Sonra bir de baktım ki kollarımdaydı! Şimdi onu hissediyorum, sırtını göğsüme yaslamıştı, parmak uçlarımın altında boğazının titreyişini, kalbinin atışını, göğsünün kabarışını. Dudakları, o kadar yumuşak, o kadar uysal, sunabileceği her şeyle o kadar dolu ki, karşılığında sahip olduğum her şeyi sunma ihtiyacıyla dolduruyor beni.

Bir başkası için böyle hissedebileceğime inanacak kadar nasıl bu kadar aptal olabildim?

Faraine.

Faraine-

"Mythanar'ın Vor'u, bunu yapmak isteyemezsin!"

Kendi adımın sesi duyularımı harekete geçiriyor. Koltuğumda daha dik oturuyorum ve iskeleye tekrar bakıyorum. Kendi uzun boylu, güçlü insanlarımin arasında duran iki insan figürüne. İnsanlardan biri doğrudan bana bakıyor, gözleri umutsuz bir öfkeyle parlıyor. "Gelininizin masum olduğunu gayet iyi biliyorsunuz. Senin derdin Larongar'la, onun kızıyla değil. Babasının seçimleri yüzünden onu cezalandırma."

İzlerken bile, kafamdaki ateş yüz hatlarının sahteliğini yakıp yok ediyor ve altlarındaki çürümüş canavarları ortaya çıkarıyor. Kırbaç gibi dilleri ve siyah pençeleriyle uzun parmakları olan iki iblis. İçimde vahşi bir öfke kabarıyor. Sandalyemin kollarını tekrar kavriyor, kendi ölümcül dürtülerimi kontrol altında tutmak için savaşıyorum.

"Sul," diye tıslıyorum. Kardeşim kulağını dudaklarıma eğiyor. "Cadıların bir daha benimle konuşmasına izin verme."

Sul geri çekilip bana göz kırpmıyor. Sonra başını sallayıp dönüyor ve bir kez daha aşağıdakilerle konuşuyor. Yine tüm kelimeler eriyip gidiyor, kükreyen alevlerin içinde kayboluyor. Gözlerimi kapatıp kendimi sıcağa karşı destekliyorum. Tanrım! Sanki erimiş magma damarlarıma zorla giriyor, vücudumda zonkluyor, beni içten dışa yakıyor. Hiçbir şey bana yardım edemez. O cadının ölümü dışında hiçbir şey.

Neden, ah neden bu işi yapmıyorlar? Gözlerimi açmalı, ağzımı açmalı, bu gecikmelerin son bulması için onlara bağırmalıyım! O yarattığı bloğun öbür ucuna fırlatmalı ve hayatına son vermeliyim. Hemen. Bir an önce. Hayır, daha iyisi, bunu kendim yapmalıyım. Galeri parmaklıklarının üzerinden uçmalı, her iki elimle de o cadıları tutmalıyım. Onları parçalara ayırın, uzuvlarını yuvalarından koparın. Sadece ölüm rahatlatabilir, ölüm, ölüm, ölüm-

Bir müzik uğultusu.

Tek bir nota, yeni doğmuş bir ışık kadar tatlı ve *berrak*. Ruhumdaki alevleri dalgalandıran, onları birer birer söndüren parlak bir aura.

İlk başta sadece tek bir notadır. Ama büyüdükçe, yayıldıkça, diğer notalar da katılır. Yüksek, kristalize, bir ışık armonisine katılıyor. Damarlarımdaki sıcaklık akıp gidiyor, yerini en saf akan su gibi bu şarkıya bırakıyor.

Kendime geldim. Sandalyeme yığılmışım, titriyorum, terden sıırılsıklam olmuşum. Vücudumdaki her kemik ve kas ağrıyor, ölümcül bir ateşin ağrısı gibi. Ama bu ateş geçmişte kaldı. Zayıf ve soluk soluğa olmama rağmen, artık o sıcaklığın esiri değilim.

Kesik kesik nefes alarak kendimi koltuğumda daha da dikleştiriyorum. Neredeyim ben? Hayır, bekle, hatırladım. *Drur* avlusuna bakan galeride. Ve aşağıdaki iskele. Yükseltilmesini ben emretmişim, değil mi? Ve şu blok, ortaya dikilmiş, ve ... ve ...

Faraine.

İşte orada. Aşağıda, bloğun önünde diz çöküyor. Siyah kutu çoktan önüne konmuş, başını almaya hazır. Ama ona bakmıyor. Bakışları yukarı kalkmış, benimkine sabitlenmiş. Gözlerinde parlayan koca bir yaşam dünyasıyla bana bakıyor.

Faraine.

"Hayır!" Ayağa fırlayarak bağıriyorum.

Davullar gürlüyor, vuruşları sesimi bastırıyor. Duyulmayı asla umut edemeyeceğimi bilerek, faydasızca tekrar bağıriyorum.

Yayını görüyorum. Çenesini oluğa yerleştiriyor. Boynunun beyaz kıvrımını ortaya çıkarıyor. *Drur* onun yanında duruşunu alıyor, büyük ayaklarını destekliyor.

Düşünecek zaman yok.

İleri atıldım, Sul'u geçtim. Etrafımdakilerin bağırıışlarına aldırmadan galeri korkuluğuna atlıyor ve tek bir hamleyle kendimi açık alana doğru itiyorum.

Balta yukarı kaldırılmış. *Lorst* ışığı kenarında parıldıyor. Platforma iniyorum, üç uzun adım atıyorum.

Balta iniyor.

Ellerim uzanıyor ve sapı yakalıyor. Muazzam ağırlığı, *drurun* salınımının gücü beni dizlerimin üstüne çökertiyor. Ama onu tutuyorum. İnişini durdurdum. Havada asılı duruyor, kesme bloğunun ve hedefinin bir karış kadar üzerinde. *Drur*'un yüzüne bakıyorum. Geniş, şok olmuş gözler mavi kapüşonunun altından bana göz kırpmıyor.

Boğazımdan bir kükreme patladı. Baltayı yukarı iterek dikleştirim. Tutuşumu ayarlayarak, sapı *Drur'un* kocaman ellerinden çekip alıyorum, dönüyorum ve ağır bıçağı ayaklarımın dibindeki tahtalara saplıyorum. Tüm iskele sallanıyor, bu darbenin altında parçalanmakla tehdit ediyor. Orada öylece duruyorum, ellerim hâlâ sapı kavıyor, nefes nefese kalıyorum.

Sonra Lord Rath'a dönüyorum. Baltayı bırakarak doğruldum ve hırladım, "İdam olmayacak."

Korkunç bir sessizlik salonu esir alıyor. Tüm o izleyen gözler. Tüm o donmuş çılgınlıklar. Şoka girmiş boğazlarda sıkışmış atan kalpler.

"İdam olmayacak," diye tekrarlıyorum, sesim taşa çınlıyor. Dönüp aşağıya, bloğa bakıyorum. Faraine hâlâ orada. Başı olduğu yerde yatıyor, yüzü bana bakabilmek için hafifçe dönmüş. Ve tüm o güzel hayat gözlerinde parlıyor. Ona uzanmak istiyorum. Onu kollarıma almak istiyorum. Onu kendime sarmak, ağlamak ve gözyaşlarımla ondan af dilemek istiyorum.

Ama sonra gözümü kırpmıyorum. Ve bir an için bakışlarında sonsuz boşluğun parıltısını görüyorum.

Yüzümü buruşturarak bir adım geri çekildim. Onu buraya getiren iki gardiyana hitaben, "Onu bir hücreye götürün," diye emrediyorum. "Ona iyi bakın. Ona zarar verilmeyecek. Beni anlıyor musunuz? Saçının bir teline dokunursanız hayatınızı kaybedersiniz. Aynı şey herkes için geçerli."

Muhafızlar birbirlerine hızlıca bakarlar. Sonra içlerinden biri hızla doğrama tahtasına doğru ilerliyor, eğiliyor ve Faraine'i kollarının arasına alıyor. Kendimi ona doğru fırlatma, yüzünü yere çarpma ve onu geri alma dürtüsüyle savaşmak zorundayım. Ama sağlam duruyorum, yumruklarımı sıkıyorum ve muhafızın Faraine'i iskeleden indirip götürmesini izliyorum. Diğer de Leydi Lyria'yı sıkıca tutarak hemen peşinden geliyor.

Yavaşça dönüp galeriye bakıyorum. Sul orada, annesi de yanında. Yüzlerinde hiçbir ifade olmadan bana bakıyorlar. Diğerleri de beni izliyor - konseyim, sarayımın ve ev halkımın üyeleri. Hael ve muhafızları. Umog Zu ve rahibeler. Herkes.

Ruhumdaki ateş söndü. Şimdi geride bıraktığı yakıcı acının farkına varıyorum. Başım, sanki biri onu açmış ve doğrudan beynime yakıcı bir damga saplamış gibi hissediyor. Çığlık atmak, kafatasımı kavramak, titremek ve kıvranmak istiyorum. Ama yapmıyorum. Kendimi daha da dikleştiriyorum, üstümdeki yüzlerin her birine teker teker bakıyorum.

Sessizlik kulaklarımda zonkluyor.

Dönüyorum. İskele merdivenine doğru bir adım atıyorum. Bir adım daha atmadan parlak bir şey gözüme çarpıyor. İkinci kez bakıyorum ve görüyorum: Gümüş bir zincire asılı kristal bir kolye. Atılmış. Unutulmuş.

Bu kolyeyi nerede görsem tanırdım. Dugorim'in yukarısındaki ormanda tanımıştım. O zaman bile aklıma ilk şüpheler düşmüş, ancak daha acil ihtiyaçlar öncelik kazandığı için bir kenara itilmişti. Daha dikkatli olmalıydım. Daha fazla sorgulamalı, cevaplar için baskı yapmalıydım.

Eğilip kolyeyi alıyorum ve avucumun içinde saklıyorum.

Bu hücrede hiç pencere yok. Önemli değil. Belki biraz gökyüzü umudu olsaydı, bir tane olmasını dilerdim.

Bu haliyle, manzaramın sadece daha fazla taştan oluşacağını biliyorum. Tüm bu sonsuz kaya kıvrımları, katman katman, çağlar boyunca inşa edilmiş. İçinden kör nehirlerin aktığı tüm o oyulmuş ve kıvrımlı geçitler. Tüm o sıcak ve boğucu, tüm o soğuk ve nemli, tüm o hesaplanamaz kütle. Belki de gökyüzü yoktur. Belki de bu taş yığını sonsuza dek var olacak. Belki de ezilerek öleceğim, kemiklerim toza dönüşecek. Belki de.

.. belki ...

Dehşet yavaş yavaş, kabaran bir dalga gibi üzerime geliyor. Vurduğunda, beni parçalıyor. Birbirine sarılmış, fokurdayan bir delilik yumağına dönüşüyorum. Ama bu deliliğin içinde bile rahatlama yok, çünkü aklımı tamamen kaybedecek kadar deli değilim. Kendi saçmalıklarımın farkına varacak ve utanç duyacak kadar anlayışlıyım. Ama dalga beni ele geçirdiğine göre artık yüzeye çıkma kabiliyetim yok. Sadece onun tarafından sürüklenebilirim, onun acımasız akıntılarında savrulabilirim, ta ki sonunda benden bıkıp çürük ve hırpalanmış ruhumu öz farkındalığın kıyılarına bırakana kadar.

Uzun, ürpertici bir nefes aldım. Korku geçti. Kendimi zayıf ve yorgun hissediyorum. Vücudum kuru kabarmadan dolayı titriyor, boğazım ve göğsüm safrayla yanıyor. Terli saçlarımı yüzümden itiyorum ve kendimi dik tutmayı başarıyorum.

Elim kristal kolyemi arıyor. Ama bulamadım. Gitmiş. Onu benden aldılar.

Sırtımı duvara yaslayıp uzun uzun iç çekip nefes veriyorum. Beni yerleştirdikleri oda küçük, belki üç metre genişliğinde, alçak bir karyoladan başka bir şey yok. Tepedeki sarkıtlardan *loş* bir *lor* kristali sarkıyor ve zamanla yavaşça parlayarak odayı aydınlatıyor. Beni buraya ilk yerleştirdiklerinde olduğundan çok daha aydınlık. Gerçi pek bir şey fark etmiyor. Bu hücre ile Kraliçe'nin Dairesi arasındaki tezat daha keskin olamazdı. Sadece birkaç saat içinde ne kadar düşmüşüm!

Yine de ölmüş olabilirim. Aslında, hala ölmediğime tam olarak ikna olmuş değilim. Kafamı o bloğun üzerine koymamış mıydım? Balta kafası düşmeye başladığında havadaki değişimi hissetmemiş miydim?

Ama Vor beni kurtardı.

O geniş, boş alan boyunca sıçradı ve baltayı inerken yakaladı.

Yüzümü ellerimin arasına gömerek inliyorum. Yüce Tanrılar, bu ne anlama geliyor? Ölümümü emretmişti. Ama bu kadar dramatik bir şekilde fikrini değiştirdi! Kendi kafamın hâlâ vücuduma sıkıca bağlı olduğunu görmesem buna inanmazdım. Titreyerek duvara biraz daha bastırıyorum ve kollarımı karnıma sarıyorum. Tüm bunlardan sonra kaderim ne olacak? Hayal bile edemiyorum. Vor şimdilik yaşamama karar vermiş olabilir, ama ne kadar süreyle?

Ağır bir kapının sallanarak açılma sesi kulağıma çarpıyor. Başımı kaldırıp bakıyorum, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Hücremin parmaklıklarının ötesindeki geçitte ışık parlıyor. Beni almaya mı geliyorlar? Tekrar o iskeleye sürüklenip, bir kez daha blok ve bıçakla mı yüzleşeceğim? Eğer öyleyse, titreyen bir fare gibi gitmeyeceğim, tanrılar bana yardım etsin!

Karyolayı itiyorum ve parmaklıkların önünde durup boynumu bükerek geçitten aşağı bakıyorum. Bir avucunda küçük mavi bir *lor* ışığı taşıyan bir trolde muhafızı yaklaşıyor. Arkasında daha küçük başka bir figür aceleyle ilerliyor.

"Lyria!" Nefes nefese kaldım.

Trolün omzunun arkasından bakıyor ve bakışlarımla buluşuyor. Gözleri parlıyor. Hızlı bir adımla trolün etrafından dolanıyor, o da homurdanarak geçmesine izin veriyor. Birkaç hızlı adımda hücreme ulaşıyor, parmaklıkları kavırıyor ve bana bakıyor. Ağzı çalışıyor ve havlamaya başlamadan önce birkaç nefes çekiyor: "Prensesle özel bir görüşme sözü aldım."

Muhafız yarı kapalı gözlerle ona bakıyor. Yavaşça başını sallıyor.

"Aç şu kapıyı o zaman. Beni içeri alın."

Gardiyan kaşını kaldırıyor.

Lyria küfrediyor ve daha öfkeli taleplerde bulunuyor, hepsi boşuna. Trolde'nin ne söylediğini bildiğinden bile emin değilim. Ancak sonunda, en azından özel olarak konuşup konuşamayacağımızı sorduğunda, omuz silkiyor ve koridorda geri çekiliyor. Uzak kapıdan çıkıp, taş duvar boyunca çınlayan bir çınlamayla kapıyı arkasından kapatana kadar izliyoruz.

Lyria dönüp tekrar bana bakıyor. "İşte," diyor elimi tutarak.

Parmaklarımı açıyor ve avucuma bir şey bırakıyor. "Al bunu." Bu benim kristalim. "Nereden buldun bunu?" Şaşırarak sordum.

"Odama gönderildi." Lyria homurdanarak parmaklıkların ardından hücreme bakıyor. "Tanrılar, Faraine! Ne iğrenç bir delik! Manastır yaşamına alışmış olman iyi bir şey. Beni daha güzel bir yerde tutuyorlar. Sanırım kimse beni bir zindana atmalarını söylemedi, bu yüzden beni benim için hazırladıkları odaya geri tıktılar. Birisi bunu kapının altından atmış. Kim olduğunu görmedim ve seslendiğimde kimse cevap vermedi."

Dudağımı ısııyorum. Sonra ellerim titreyerek zinciri boynuma geçiriyorum ve kristalin kalbime yaslandığını hissederek rahat bir nefes alıyorum. Şimdiden,

Çekirdeğindeki hafif titreşim, yıpranmış sinirlerimi yatıştırıyor.

Lyria düşünceli bir şekilde bana bakıyor, gözleri kısılmış. "Bana bir şey yaptın," diyor. "Yapmadın mı? İdam sehpasında yani. Bir an şan şöhret içinde dışarı çıkmaya hazırdım, sonra ..."

Bakışlarını karşılıyorum. Ve hiçbir şey teklif etmiyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Vaftiz edildiğin gün tanrıların sana bir hediye değil lanet verdiğini söylediler. Ama yanıldıklarını düşünmeye başlıyorum. Belki de tanrılar ne yaptıklarını biliyorlardı."

Parmaklıkların arasından tekrar uzanıyor ve elimi tutuyor. İrkildim. Bunu rahatlatıcı bir jest olarak yaptığını biliyorum ama endişe avucundan benimkine doğru iğneleniyor ve farkındalığım boyunca acı şokları gönderiyor. Onu silkelemek, geri çekilmek istiyorum. Ama şu anda ihtiyacı olan şey bu değil. Onun yerine parmaklarını sıkıyorum.

"Yakında gidiyorum," diyor.

"Ne?"

Başını sallıyor. "Beni Aradaki Geçit'ten geri gönderiyorlar. Bir saat içinde Mythanar'dan çıkarılmam gerekiyor. Hem de Prens Sul tarafından. Yol boyunca beni öldürmeye çalışmazsa şanslıyım! Ama kral Larongar'a bir mesaj götürmemi emretti, o yüzden belki hayatta kalabilirim."

"Ne mesajı?" Cevabı duymaktan korkarak soruyorum.

"Hayatta olduğunuzu. Şimdilik Mythanar'da güvende olduğunu." Lyria tereddüt ediyor ve ekliyor, "Vor'un karısı *olmadığını*. Henüz değilsin. Anlaşma geçersiz kılınmadan önce seninle ne yapacağına karar vermek için bir ayı var. Bir ay dolmadan Larongar'a bir cevap vereceğime söz veriyorum."

Bir cevap. Bir karar. Hayatım için.

"Seni öldüreceğine inanmıyorum," diye devam ediyor Lyria yüz ifademi okuyarak. "Senin ölümünün kimseye bir faydası yok. Ve Vor'un seni öldüreceğinden emin olabilirsin."

bu karmaşadan kurtarabileceği her türlü faydayı izliyor olacak. Hatta seninle evlenebilir bile."

"Öyle olabilir," diye cevap veriyorum donuk bir şekilde. Ve ne şanslıyım ki, beni gelini yapmaya karar vermesini umarak bekleyeceğim. Beni neredeyse öldüren bu adam.

Lyria parmaklıkların arasından uzanıp elimi tekrar tutuyor ve rahatlattığına inandığından emin olduğum bir şekilde sıkıyor. "Yapabileceğin her şeyi yaptın, Faraine. Kendini suçlamamalısın."

"Teşekkür ederim, Lyria." Her nasılsa, kısa bir gülümsemeyi başarıyorum. "Beni savunduğun için teşekkür ederim."

Omuz silkiyor ve sırtıyor. "Bu benim işimdi." Sonra, büyük bir şaşkınlıkla parmaklıkların arasından uzanıp omuzlarımdan tutuyor ve beni kendine doğru çekip kucaklıyor. Ondan bir şefkat dalgası yayılıyor. Bir çöp yığınının üzerinde durup beklenmedik bir parfüm solumak gibi. Beni hazırlıksız yakalıyor. O anda kendi kalbimin de ani bir çarpıntıyla çarpmasına engel olamıyorum. Ne de olsa o benim kız kardeşim. Belki Ilsevel ve Aurae'nin olduğu gibi değil. Ama yine de bir kız kardeş.

Birkaç dakika birbirimize sarılıyoruz, her ikimiz de bunun muhtemelen birbirimizi son görüşümüz olduğunu biliyoruz. Onu bıraktığımda, Lyria gidecek. Dönüş yolculuğunun tehlikeleriyle ve babamın onun için planladığı gelecekle yüzleşmeye gidecek. Bu arada ben de bu karanlık kaya ve gölge dünyasında geride kalacağım. Tek başıma. Tamamen izole. Dünyada tek bir arkadaşım bile olmadan.

Biraz daha sıkı tutunuyorum ve fısıldıyorum, "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Tabii ki yapabilirsin!" Lyria'nın kolları beni neredeyse acıyla sıkıyor. "Her şeyi yapabilirsin. Sen hepimizden çok daha cesur, çok daha güçlüsün. Her zaman öyleydin, biliyorsun. Şimdi bunu kanıtlama zamanın." Sonra geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Sen kraliçe olmak için doğmuşsun, Faraine. Bu insanlara gerçeği göster. Gerçekte ne olduğunu görmelerini sağla."

Zor yutkunuyorum. Keşke ona söyleyecek son bir sözüm olsaydı, hissettiklerimi ifade etmenin bir yolu olsaydı. Ama tek yapabildiğim yumuşak bir sesle "Kendine dikkat et kardeşim" demek.

Başını sallıyor. "Ve sen."

Birkaç dakika içinde, o gitti. Koridorda kayboldu ve uzak kapıdan çıktı. Katılamayacağım maceralara atıldı. Acaba onun yüzünün hatırasını daha ne kadar saklayabileceğim? Yoksa o da Ilsevel, Aurae ve bir zamanlar sevdiğim herkesle birlikte bu dünyanın karanlığında kaybolup gidecek mi?

Yatağıma dönüp kenarına tünüyorum. Avucumu açıp kristale bakıyorum. *En* parlak ışıktaki parlıyor. Çok tanıdık ve yine de çok garip. Onu sıkıca kavrayıp göğsüme bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Derinlerde, çekirdeğindeki titreşimi hissediyorum. Ve çıplak ayaklarımın altında, bu taş zeminde, duvarlar boyunca ve başımın üstündeki tavan boyunca uzanan bir titreşim. Çok zayıf, çok zayıf. Hayal mi ediyorum? Hayır. Bu gerçek. Neredeyse eminim.

Sonunda uzun bir iç çekiyorum, yan yatıyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. Saatler gibi gelen bir süre boyunca tavanda asılı duran en büyük kristali izliyorum. Titriyor, parlıyor, kayboluyor ... kayboluyor ... kayboluyor

...

Çıkıyor.

Uçurumun kıyısında durmuş, aşağıdaki ateşli nehre bakıyorum. Karanlığın içinde canlı bir damar gibi kıvrılıyor, dünyamızın derinliklerine hayat ve ısı taşıyor. Sayılamayacak kadar uzun çağlar boyunca Mythanar'ı korudu, şehri çevreledi ve ona zarar vermek isteyen herkesi uzaklaştırdı. Kendi eğilmiş sırtlarında zarar taşıyacak kadar aptal olanlar hariç.

Arkamda, Kraliçe'nin Bahçesi hayat dolu bir şekilde mırıldanıyor. *Güve kedileri* kaya oluşumları arasında sıçrayıp atlıyor, yosunlar ve *jiru* sarmaşıkları arasında tırmanıyor, çırpınan *olkları* kovalıyor, sadece uzun, tüylü kuyruklarını tımar edecek kadar duraklıyorlar. Bana her zamanki gibi yaklaşmıyorlar.

Arkamdaki çakıl taşlarında bir ayak sesi çıtırdıyor. Geriliyorum ama dönmüyorum. Bir yanım o ayak sesinin aniden hızlanmasını, ellerin beni omurgamdan sertçe itmesini ve beni tökezletip kollarımı uçurumun kenarına savurmasını bekliyor. Gelmeyen bir düşüş hissiyle midem bulanıyor. Tanrım, bu paranoya hiç geçmeyecek mi?

"Bölük neredeyse yola çıkmaya hazır." Bu Sul, sesine bakılırsa birkaç metre geride duruyor. Görünüşe göre, hayatıma kastetmek üzere değil. En azından henüz. "Yok, tekrar katılmak için izin istedi. Ben de senin

sorun olmaz. Bir saat içinde ayrılıyor. Gitmeden önce seninle konuşmak istedim."

"Neden?" Kelime dudaklarımdan bir hançer darbesi gibi döküldü. "Beni zehirlemek için bir şans daha mı arıyorsun?"

Sessizlik.

Dönüyorum, omuzlarım kamburlaşmış, gözlerim kısılmış. Sul bakışlarımı yakalıyor ve tutuyor. Alnı yavaşça kırışıyor. "Sen neden bahsediyorsun?" diye soruyor.

Ağırlığımı topuklarıma vererek ona doğru dönüyorum. Üç uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapatıyor, iki elimle boğazından kavırıyor ve onu dizlerinin üzerine çökmeye zorluyorum. Sul'un haykırmak, kendini savunmak için hiç şansı yok. Yüzünü kendime doğru çekip sıkılmış dişlerimin arasından hırlıyorum. "Antre odasındaki küçük kalp kalbe konuşmamızı düşünüyordum. Bana içmem için *krilge* vermiştin. Tadı tuhaftı ve sonra ... ve sonra ..."

Üzerime çöken ateşli öfkeyi nasıl tarif edebilirim? Şu anda bile bedenimi, ruhumu ele geçirmek için savaşıyor, beni aklımdan çıkaran, beni saf vahşilikle besleyen aynı öfke.

Sul bana bakıyor, gözleri kamaşıyor. Kollarımla boğuşuyor, avuçlarımda kıpır kıpır bir solucan gibi. "Kralım!" diye soluk soluğa bağırıyor, kelimeler boğazında düğümleniyor. "Ben asla ... asla ..."

Daha sert sıkıyorum. "İçkime hiç *Raog* katmaz mıydın? Kendi amaçlarına ulaşmak için beni asla deliliğe sürüklemezsin? Xag'a ve tüm Dugorim halkına yapılanın bana yapıldığını asla görmeyecek miydin?"

Gözleri yuvarlanıyor, çaresiz. Yeşil alevler görüş alanımın kenarlarını yalıyor ve yüzünü korkunç bir ışığa boğuyor. Bu alevlerin çağrısına boyun eğmek çok kolay olurdu. Tüm kısıtlamaları bırakmak. Kendimi unutmak ve sadece sıcaklığın içimde uyandırdığı şey olmak.

"Kardeşim!" Sul boğuluyor.

Bir kükremeyele onu yere fırlattım. Nefes nefese kalıyor, tıkanıyor, kesik kesik nefesler alıyor, yüzü toprağa gömülüyor. Ayağımı boynuna geçirip onu olduğu yerde sabitliyorum. "Bana sadakat yemini et," diye hırlıyorum. "Hâlâ her zaman olduğunu iddia ettiğin kardeş olduğuna yemin et. Derin Karanlık üzerine yemin et. Ejderha üzerine yemin et."

"Yemin ederim!" diye mırıldanıyor. Tüm vücudu ağırlığının altında gevşiyor ve boyun eğiyor. "Yemin ederim, Vor! Sana asla ihanet etmem!"

Önümde korkunç bir seçim duruyor. Kardeşime inanabilirim ya da inanmayabilirim. İkisinin arası yok. Ve eğer Sul'a artık inanamayacaksam, benim için ne umut var? Güvenimin tamamen kırıldığı bir dünyayla nasıl yüzleşebilirim? Faraine bana yalan söyledi. Hael beni hayal kırıklığına uğrattı. Peki ya Sul? Sul, Mythanar için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapma kararlılığında bu kadar alçalır mıydı?

Belki de. Ama ben her zaman Sul'un ilk sadakatının bana olduğuna inandım. Tacın üstünde. Krallığın üstünde. Eğer kardeşimin sadakatine sahip değilsem, kendimi uçurumun kenarından aşağı atabilirim.

Nefesimi keserek ayağımı Sul'un boynundan çekiyorum ve geri çekiliyorum. Başı hâlâ toprakta, bana bakmak için dönüyor. Gözleri kocaman, korkmuş. "Kalk," diye homurdanıyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Kalk kardeşim."

Dizlerinin üzerine çöküyor ve topuklarının üzerine oturuyor, hâlâ ağzı açık bana bakıyor.

Sonunda, uzun ve sakın nefeslerden sonra, "*Raog* zehri mi?" dedi.

Başımı salladım. "İçkinin içinde."

"Bunu sana asla yapmam. Önce kendim içerdim." Ona inandım. En azından o anda. "Ama biri yaptı."

Sul acı acı küfrediyor. "Kim olduğunu bulacağım. *Krilge*'yi getiren hizmetkârın peşine düşeceğim. Eğer o sorumlu değilse, kimin sorumlu olduğunu biliyor olabilir. Ben de

Kapı'ya doğru yola çıkmadan önce hemen casusluk yapacağım." Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı, hâlâ zor nefes alıyordu. "Söz veriyorum Vor. Senin için cevaplar bulacağım."

Ondan uzaklaşıp bir kez daha uçuşuma bakıyorum. Yükselen zehir tehdidi birçok devirdir mayalanıyordu. Ama bu? Bu yeni bir şey. Birisi zehri kontrol altına almayı, küçük ve hedefe yönelik dozlarda tutmayı öğrenmiş ve beni manipüle etmek için kullanmış. Bu kadar korkunç bir şeyden asla şüphelenmezdim. Bir dahaki sefere, beni ve öldürücü dürtülerimi durduracak bir şey olacak mı? Bu dünyada sevdiğim her şeyi yok etmemi engelleyebilecek biri var mı?

"Yolculuğunuz hızlı olsun," diyorum kelimeleri omzumun üzerinden atarak. "Mümkün olan en kısa sürede Mythanar'a dönmene ihtiyacım var. Sen buraya gelene kadar güvenebileceğim kimse yok."

"Hael'e
güvenebilirsin."

"Güvenebilir
miyim?"

"Yapabileceğini biliyorsun." Sul'un sesi alışılmadık derecede ciddi. "Onu cezalandırma Vor. İnsanlar . . . zeki ve hilekârlar. Ve Miphates büyülerini ilk başta düşündüğümüzden daha güçlü. Bu onun suçu değil."

"Belki de değil." En fazla bu kadarını kabul edebilirim. Onu affetmeyeceğim. Henüz affetmeyeceğim.

Başımı eğiyorum, gözlerimi kapatıyorum. Altımdaki uçuşumun enginliğini ve aşağıdaki nehrin yükselen sıcaklığını hissediyorum. "Çok emindim," diyorum, Sul'dan çok kendime. "Hepimizi kurtaracak bir yol bulduğumdan o kadar emindim ki. Ve şimdi .

.."

Şimdi yok oluşun artan baskısını hissediyorum. Yüzleşebileceğim ya da savunabileceğim her şeyin ötesinde, dünyayı yok eden bir güç. Nafile entrikalarımın böylesine temel bir yıkım gücüne karşı etkili olabileceğini gerçekten düşünmüş müydüm?

Belki de üvey annem haklıdır. Belki de hepimizin ruhlarımızı kaçınılmaz olana hazırlamamızın zamanı gelmiştir.

Ellerim yumruk oldu. Daha işim bitmedi. Gavaria ile ittifak henüz bozulmadı. Ve Sul haklı - bu aldatmaca sadece o insan büyücülerin zekâsını kanıtladı. İşleri yoluna koymanın, ihtiyacım olan büyüye erişmenin bir yolu olabilir. Tabii doğru açığı bulabilirsem.

Arkama bakmadan kardeşime "Sen de git," dedim. "İnsan kadına halkına kadar eşlik et. Senin gözetimindeyken ona zarar gelmemesini sağla."

"Peki ya prenses, kralım? Ona ne olacak?"

Bu, cevabını bilmediğim bir soru. Ama bir cevap bulmalıyım. Çok yakında. Çünkü o anda, uçurumun eşiğinde dururken, kesin olarak bildiğim tek bir şey var.

Faraine benim hayatım olacak. Ya da sonum.

EPİLOG

Keder çok büyük. Çok ağır.

Sıkı, daha sıkı, en sıkı şekilde kıvrılmak daha iyidir. Kimsenin, hatta kederin kendisinin bile delemeyeceği sertleşmiş dış kabuktan başka bir şey sunmamak. Ve sonra uyumak. Zamanla -yüzyıllar, çağlar, çağlar içinde- özlenen ölüme dönüşebilecek derin, derin bir uyku.

Ah! Ölüm! Ölüm tatlı olurdu, tüm nimetlerin en tatlısı. Ölüm sonunda kaçış anlamına gelirdi. Ve muhtemelen . . . yeniden birleşme? Evet, evet, bırakın uyku ölüme dönüşsün, biri diğerine gömülsün. Artık kıpırdamak yok. Nefes almak yok. Sadece durgunluk, durgunluk, mükemmel durgunluk.

Ama ölüm gelmeyecek.

Sadece uyku.

Ve o uykuda, rüyalar vardır. Her zaman rüyalar. Zafer rüyaları. Neşe rüyaları. Uçsuz bucaksız, göz kamaştırıcı ve özgür mavi genişliklerde büyük uçuşların hayalleri.

Birlikte rüyalar.

Ama bu iyi bir şey. Bu rüya. Belki de ölümden daha iyidir. Belki de burada kalmak, rüyanın gerçeğe dönüşmesine izin vermek en iyisidir. Çünkü gerçek, hayal edilenden başka nedir ki? Evet, burası kalınacak, olunacak bir yer.

Birlikte.

Sonsuza

kadar.

Sadece .

..

O da ne?

O ağırlık. O ağır, ezici, korkunç ağırlık. Taşın ağırlığı.

Kaybın ağırlığı. Dünyaların ağırlığı.

Daha sıkı kıvrır, daha sıkı. İçeri girmesine izin verme. Hiç ol, ölüm ol, hayal ol.

Ama gitmeyecek. Değişmeyecek. Omuz silkilene kadar değil. Ancak o zaman özgürlük ve büyük, boş, sonsuz gökyüzü olabilir.

Belki de zamanı gelmiştir. Rüya görmeyi bırakma zamanı. Uyanma zamanı.

Taş kayıyor.

Temeller titrer.

Bir göz kapağı kalkıyor ve kaynayan kırmızı bir disk ortaya çıkıyor.

Yayın bildirimleri, ekstra içerik, güncellemeler ve hediyeler için kaydolun

[Sylvia Mercedes'in](#) haber [bültenine abone olarak](#) ücretsiz *Gölge Kralın*

Gelini karakter çizimi PDF'sine sahip olun

ŞİMDİ KAYDOLUN

OceanofPDF.com

MACERA DEVAM EDİYOR

BRIDE OF THE SHADOW KING: BOOK 2

VOW OF THE SHADOW KING

Bugün Ön Sipariş Verin!

OceanofPDF.com

SYLVIA MERCEDES'TEN DAHA FAZLASINI KEŞFEDİN

MUM IŞIĞI VE GÖLGELER

Kopyanızı [alın](#)

Sylvia Mercedes'in adını bir yazar olarak duyuran çok satan duoloji önde gelen romantizm yazarı. "Eros ve Psyche" efsanesinden esinlenilmiştir. Karanlık, bayıltıcı bir kahraman ve tatlı, yavaş yanan bir romantizm arzuluyorsanız bugün okuyun!

Valera yıllarca sadece karnını doyurabilmek için terzilik yaparak yorucu saatler geçirdi. Küçük kız kardeşini dünyanın acımasızlıklarından ve fae ormanının baştan çıkarıcı cazibesinden korumak için her şeyini verebilirdi. Bir gün, fae'lerin kız kardeşini alıp götürmesinden korkuyor ve Valera onları durdurmayı nasıl umabilir?

Sonra Fae'ler gelir. Kız kardeşi için değil.. .. ama onun için.

Kendi dünyasından uzakta, muhteşem bir sarayda kapana kısılan Valera, kendini esrarengiz bir fae lordunun isteksiz gelini olarak bulur. O, kendi dünyasında

ona zarar verir ve bir kurala uyması halinde bir yıl ve bir gün sonra evine döneceğine söz verir: yüzünü asla görmemelidir.

Her ne pahasına olursa olsun kız kardeşine dönmeye kararlı olan Valera, sözde kocasının gizemini çözmeye çabalamaktadır. Neden umutsuzca bir eşe ihtiyaç duymaktadır? Ve neden özellikle ona? Aşk, görev ve bu garip yeni dünyada bulunduğu beklenmedik özgürlük arasında kalan Valera, yerini bulmak için savaşmak zorundadır.

Ama gölgelerdeki görünmeyen figüre karşı filizlenen tutkusu onun felaketi mi olacak?

LANETLİ ŞEHRİN PRENSİ

Kopyanızı [alın](#)

Çarpık bir fae sarayının entrikalarını seviyor musunuz? O zaman bu nefes kesici romantik fantezi serisini kaçırmayın. Çapkın bir fae prensi ve cesur bir kütüphanecinin yer aldığı bu ağır romantizm ve kalp atışlarını hızlandıran macera hikâyesinde pazarlıklar ve ihanet bolca var.

Clara bir Obligat, yani Şafak Sarayı'nda çalışan bir insan hizmetkâr.

Nedenini bilmiyor. Tek bildiği Yemin'i bozduğu ve bu yüzden günlerini kaprisli bir fae prensesin her kaprisine boyun eğerek geçirmesi gerektiğidir. Başını eğip kurallara uyabilirse, Yükümlülüğünün sonuna kadar hayatta kalabilir ve günlerini büyük saray kütüphanesinde çalışarak geçirebilir.

Ama yıkıcı güzellikteki Lord Ivor'ın ona, kalbini yerinden oynatacak kadar özel bir şekilde bakmasını nasıl engelleyebilir? Ve Lord Ivor'a sahip olmak isteyen Prenses Estrilde'nin kıskanç öfkesinden nasıl kaçınabilir?

Hepsinden önemlisi, kendi karanlık amaçları için onun Y k ml l   n  satın almaya kararlı olan Lanetli  ehrin işbirlikçi Prensinden nasıl kaçabilir?

ROSEWARD'IN YARALI BÜYÜCÜSÜ

Kopyanızı [alın](#)

"Güzel ve çirkin "den ilham alan romantik bir fantezi   lemesi. Bayılıcı bir romantizm, nefes kesici bir macera, ürkütücü bir heyecan ve i  çektiren bir sonsuza dek mutlu son için hemen okuyun.

Nelle, hırsızlığı geride bırakıp dürüst bir i  hayatı sürmekten başka bir şey istememektedir. Ancak babası boğazına kadar borca battı ında, onun hayatını kurtarmak için tehlikeli bir i i üstlenmek zorunda kalır... Bu i  onu Roseward Adası kıyılarına getirir.

Soran Silveri on be  yıldır Roseward'a musallat olan kâbus gibi canavarı bastırmak için savaşıyor. Silahları azaldı ve azalıyor ve üzerine yerleştirilen lanet bir zamanlar eşsiz olan gücünü sakatlıyor. İzolasyon onu delili in e i ine getirdi ve daha fazla dayanamayacağını biliyor.

Sivri dilli, görgüsüz ve inkâr edilemeyecek kadar güzel bir genç kadın kıyılarında belirdiğinde, Soran onu uzaklaştırmaya karar verir. Başka bir ölümden sorumlu olmayacaktır.

Ancak Nelle, korkunç derecede yaralı büyücüden korkmamaya da aynı derecede kararlıdır. İsteddiği şeyi elde edene kadar...

Yalanlar yumağında bir araya gelen iki dışlanmış, birbirlerinin tek umudu olduklarını keşfedebilecekler mi? Yoksa Roseward'ın lanetli karanlığı onları birbirinden ayıracak mı?

Sylvia Mercedes'in yayımlanmış ve yayımlanacak tüm yazılarına şu adresten ulaşabilirsiniz:

www.sylviamercedesbooks.com

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Sylvia Mercedes, yakışıklı kocası, çok sayıda küçük çocuğu ve sevgiyle Pofuduk Kardeşler olarak bilinen kedi ikilisiyle Kuzey Carolina'nın pastoral kırsalında evini yapıyor. Yazmadığı zamanlarda ...

Tamam, dürüst olalım. Yazmadığı zamanlarda çocuklarının peşinde koşturuyor, ortalığı temizliyor, sağlıklı yemekler planlamaya çalışıyor ve telefonunu nerede unuttuğunu merak ediyor. Arada da düzenli olarak fantastik romanlar okuyor.

Ama çoğunlukla yazıyor.

Geleneksel Yayıncılıkta (farklı bir isim altında) kısa bir kariyer yaptıktan sonra Sylvia, Bağımsız Yayıncılık Dünyasına adım atmaya karar verdi ve bunun her dakikasından keyif alıyor. Çok beğenilen Venatrix Günlükleri'nin yanı sıra The Scarred Mage of Roseward üçlemesinin ve romantik fantezi ikilisi Of Candlelight and Shadows'un yazarıdır.

Sylvia ile çevrimiçi bağlantı kurun:

[Web sitesi](#)

[Facebook](#)

[BookBub](#)

[Goodreads](#)

Instagram

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.